

Giới thiệu Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt

Convert: hanthientuyet (TTV)

Edit: chunchen

Một đêm say sưa nàng đem ông trùm hắc đạo hô mưa gọi gió kia trở thành Nguru Lang cho lên giường??

Làm sao bây giờ, chạy đi!

2 năm sau, nàng trực thăng máy xí nghiệp đệ nhất Trung Quốc nhưng suốt ngày bị chàng đồng sự đẹp trai quấy rầy

"Này! Này! Này! Không muốn chơi có được hay không? Nếu chơi tiếp ta sẽ mang thai mất! Rốt cuộc ta đã chọc gì người?"

"Nơi nào?"

Nam nhân âm trầm nở nụ cười, lần thứ hai đưa nàng ấn tới: "Con vật nhỏ 2 năm trước ta xông mất, 2 năm sau ta nhất định đưa người ăn sạch không sót cả xương."

Con tôm? Anh chàng đồng sự đẹp trai chính là đế vương hắc đạo 2 năm trước?

Con tôm? Hắn bây giờ còn là tổng giám đốc tập đoàn đệ nhất Trung Quốc?

"Oh my god..."

Van cầu người, bỏ qua cho ta đi có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đùa lửa thiếu nữ

Nhật Bản,

Nguru Lang điểm,

Lạc Dao Dao uống đến say khướt, quét mắt nhìn hai soái ca bên cạnh, bất mãn hướng bạn tốt oán trách: "Tiểu Mạn, cậu còn nói nơi này trai bao là... Là đẹp trai nhất... Thật làm người ta thất vọng a."

"Này, Tiểu Mạn, nể tình mẹ cô là khách quen của chúng tôi, bạn cô lại oán giận chúng tôi không đủ soái, có ý gì a? !!" - Bị sỉ nhục như vậy, hai anh chàng Nguru Lang nào có chịu?

Cung Tiểu Mạn bất đắc dĩ bĩu môi: "Xin lỗi, bạn tôi uống nhiều nên mới nói như vậy. Xin lỗi, xin lỗi."

Thấy bạn tốt cùng hai tên Nguru Lang to to nhỏ nhỏ, Dao Dao dòm đôi mắt đẹp nhìn chung quanh: "Ây..." Cuối cùng hình ảnh ngất quăng ở lối vào Nguru Lang điểm..

Chỉ thấy, nam nhân một thân âu phục đường hoàng bước vào, sự xuất hiện bất ngờ của hắn hấp dẫn hầu hết ánh nhìn trong điểm.

Mây kiếm dài anh tuấn, ẩn chứa con người đen sắc bén, môi mỏng hơi mím, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vóc người thon dài cao to nhưng không thô lỗ, giống như chim ưng trong đêm tối, lạnh lùng mỉa người tỏa sát khí kinh thường Thiên Địa. Thủ hạ theo sát hắn bề ngoài không hề tầm thường, bao trùm vẻ mờ mịt tối tăm. Không! Phải nói hết thầy Nguru Lang ở đây so với hắn đều trở nên mờ đi.

Chính là hắn ! Dao Dao đột nhiên đứng lên, ngón tay hướng về nam nhân cách đó không xa: "Anh đứng lại đó cho tôi!"

Cô vừa thốt lên, không gian lập tức trở nên an tĩnh, hai Nguru lang cùng nhìn lên: "Không... Không thể nào? Tiểu Mạn, bạn cô điên rồi sao? Lại dám... Dám trêu chọc người đàn ông kia? !"

"Rất bình thường a, hắn đẹp trai như vậy, tôi cũng muốn đi trêu chọc, trêu chọc đây." - Cung Tiểu Mạn si mê thường thức nam nhân đẹp trai cách đó không xa.

"Ai nha, Tiểu Mạn cô không biết, hần là..."

"Cô đang gọi ta sao?" Nam nhân trầm thấp mở miệng, nhìn về phía Lạc Dao Dao, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, mỉa mai.

"Đúng!" - Lão đạo đi tới trước mặt hần, Dao Dao gật đầu tán thưởng: "Hừm, không sai, tướng mạo của anh rất có dáng vẻ Ngưu Lang. Đến, đến, tôi muốn anh theo tôi." Tay nhỏ nắm cà vạt, cứng rắn lôi kéo hần hướng về chỗ ngồi của mình.

Mấy tên thủ hạ thấy vậy, lòng mày cơ hồ muốn dựng lên. Nam nhân kia lạnh lẽ đưa tay ra hiệu không cần manh động, mấy tên thủ hạ lúc này mới thả lỏng ra...

Hần vừa ngồi xuống, hai Ngưu Lang vội vàng đứng lên, hai chân không ngừng run rẩy.

"Khặc." Nam nhân ho nhẹ một tiếng, khoát tay. Hai Ngưu Lang như nhận được mệnh lệnh, lặng yên không một tiếng động mang Cung Tiểu Mạn rời đi.

Lạc Dao Dao say bí tỉ, không biết bạn tốt đã không còn, cầm lấy ly rượu trên bàn: "Cho, anh chàng đẹp trai, bồi... Tôi uống rượu..."

Nam nhân cười khẩy liếc mắt một cái, thản nhiên tự đắc nhếch hai chân lên. Cảnh tượng này giống như cô là tiếp rượu nữ, còn hần là khách mời.

"Này, anh chàng đẹp trai, hiện tại khách mời anh uống rượu, tại sao không uống? Nhanh lên một chút! Uống! !"

"Hừ?" Nghe mệnh lệnh của cô, hai con mắt nam nhân lóe sáng, nâng cằm cô lên: "Vừa đủ tuổi liền tới nơi này phóng túng bản thân, cẩn thận, đùa lừa phóng tay đấy!"

Giờ khắc này, kẻ sát khuôn mặt âm u bá đạo kia khiến Dao Dao dâng lên cảm giác ghê tởm "Này, anh làm đau tôi ! Thực... Nói thật cho anh biết, ngày hôm nay tôi chính là muốn đến đây, ai cần anh lo! ?"

"Hừ? Thú vị..." Buồng tay ra, nam nhân đứng lên, chậm rãi hướng thủ hạ, nói nhỏ: "Dẫn cô ấy đến phòng ta." Thâm thúy hiện lên một vết giao hoạt, hần bước nhanh lên lầu trong đại sảnh...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bị Ngưu Lang mạnh mẽ

"Này, anh đi đâu vậy? Tôi có thể cho anh tiền, không cho phép anh đi!" Dao Dao mới vừa muốn đuổi theo, lại bị hai tên thủ hạ trái phải áp trụ, trực tiếp đưa cô lên lầu hai.

Lầu hai rất thanh u, đây là nơi khách cùng Ngưu Lang "làm việc".

"Thả tôi ra, thả tôi ra, các anh muốn mang tôi đi đâu! ! ?" Dao Dao lớn tiếng vang vọng cả lầu hai. Hai người áp giải hoàn toàn không để ý tới, đem cô ném vào phòng cuối hành lang. Lần lượt liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Cô bé này xem như là xong..."

Bên trong phòng ngủ hoa lệ, Dao Dao nhìn quanh: "Nơi này là?" Ánh mắt dừng lại nơi giá rượu: "Ha, có rượu." Một bước xông lên trước, cầm bình rượu đỏ đã khui sẵn lên...

"Uống ngon sao?"

"Uống ngon ư." Ế? Trong phòng có người? Theo bản năng hướng về buồng trong... Chỉ thấy, trước cửa sổ sát đất một nam tử đứng cầm trong tay ly rượu đỏ.

Hần là? Dao Dao tiến lên nhìn lên..."Hóa ra là anh nha. Hừ, anh vừa chạy đi đâu thế? Đều tại anh, tôi bị hai kẻ bại hoại mang tới chỗ này, bọn họ làm tôi đau chết..."

"Ồ, anh thật cao nha, 1 mét 9 sao? Anh bình thường hay chơi bóng rổ sao? Ha, ngực của anh thật rắn chắc a." Đầu tiên là cùng nam nhân so thân cao thấp, sau đó lại to gan đánh vào ngực nam nhân.

"A." Đối mặt tính huống này, nam nhân cười lạnh, nhân cơ hội đoạt lấy chai rượu trong tay cô.

"Này, anh làm gì? Làm gì cướp đồ vật của tôi. Trả lại tôi! Trả lại tôi!" Chỉ với 1 mét 5 Dao Dao coi như nhảy lên cũng với không tới, bức tranh này xem ra quả thực đáng yêu cực kỳ.

"Cởi quần áo."

Cởi quần áo? Là cô nghe lầm sao? "Anh... Anh nói cái gì a?"

"Vật nhỏ, không phải cô vừa nói ngày hôm nay đến đây để phóng túng bản thân sao? Ta sẽ tiếp cô, đồng thời... Không thu tiền cô." Nam nhân nở nụ cười tà ác, đặt ly rượu ở đầu giường, xoay người ngồi lại trên giường, mặt hắn thoáng chốc trở nên cực kỳ âm u: "Là chính cô cởi, hay để ta giúp cô! ?"

Ồ? ? ?

Mệnh lệnh bá đạo này khiến Dao Dao tỉnh lại hơn phân nửa, chuyện này... Này Nguru Lang làm sao... Làm sao như thể chủ động?

Nam nhân lại là nở nụ cười: "Hừ? Xem ra muốn ta giúp cô đây." Hắn như xách con gà con, bá đạo ném cô lên giường.

"Này, tôi..." Vừa muốn bò lên, lại bị nam nhân cứng rắn đè xuống, không thể động đậy: "Các loại ... , tôi... Tôi đến nơi này chính là để chơi... Chơi, không cần phục vụ khác."

"Hả?" Nam nhân cười khẩy, khoe môi kêu gọi: "Ồ? Ra là cô không cần phục vụ khác?"

"Vâng, là! Không cần, không cần."

"Có thể... Nhưng ta cần!" Nói xong, hai mắt hắn tối sầm lại, duỗi tay, dùng sức kéo một cái...

'Xé tan' một tiếng, cô chỉ cảm thấy phía sau lưng một trận cảm giác mát mẻ, một tia ác niệm xâm nhập đầu óc "Anh... Anh... Anh đến cùng muốn thế nào? Thả tôi! Thả tôi! Tôi chỉ là một bé gái mà thôi, anh mau thả tôi."

"Ồ? Bé gái? Biểu hiện vừa rồi của cô không giống bé gái nha."

Nghe giọng nói trào phúng của hắn, cô biết mọi chuyện do mình tự tìm đến, có thể... "Đại... Đại ca ca, thật ra vì tôi trả thù bạn trai mới tới nơi này, tôi thấy hắn cùng những nữ sinh khác đang làm loại chuyện đó, vì lẽ đó vừa giận liền... Liên tới chỗ này. Van cầu anh bỏ qua cho tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Van cầu người, thả ta

"Nha... Hóa ra là như vậy."

Cảm giác được nam nhân có chút thu lực, Dao Dao nhất thời cảm thấy hi vọng, xem ra Nguru Lang này cũng không đến nỗi đại bại hoại.

"Đứng rồi..." Hai mắt hắn tối sầm lại, khoe miệng nổi lên nụ cười tà tứ: "Cô thấy bạn trai cùng nữ nhân khác đang làm loại việc gì?"

Ach... Hắn thật sự đoán không được sao? "Bọn họ ở... Ồ, ở..." Vẫn còn có chút không nói ra được, khuôn mặt trắng nõn chuyển sang phiếm hồng.

Đang lúc này..."A."

Hắn di chuyển ngón tay thon dài theo cổ cô chậm rãi trượt đi..."Bọn họ có phải hay không đang làm... Chuyện chúng ta chuyện sắp làm?"

Sắp... Muốn? Làm? Đại nào thành một mảnh hỗn độn, Nguru Lang này đến cùng là đang nói cái gì? Hắn không có ý định bỏ qua cho mình sao?

"A..." Ngón tay lướt dọc sống lưng chọc lên cảm giác tê tê, bầu không khí hoảng sợ làm trái tim cô 'Àm, âm' nhảy lên. "Đại ca ca, tại sao anh không buông tôi ra, hơn nữa còn, còn..." Cảm giác được rõ ràng ngón tay của hắn, cô nắm chặt gra giường, căng thẳng không dám thở mạnh.

"Vật nhỏ, ta đang giúp cô trả thù anh bạn trai đây, cô nên cảm tạ ta, không phải sao?"

"Trả thù... bạn trai?"

"Đúng, hắn đối với cô thế nào, chúng ta nên trả lại hắn thế ấy." - Con mắt hắn thâm thúy lóe lên, chậm rãi đem cơ thể trắng kiện ép xuống phía dưới...

Nam nhân thở ra luồng khí nóng rực hướng tới lỗ tai cô gây chút ngứa ngáy khó nhịn, căng thẳng vạn phần: "Không! Không! Cảm tạ lòng tốt của anh, Đại ca ca, tôi... Tôi không muốn trả thù hắn như vậy."

"Hừ?" Hắn sớm đã bốc hỏa toàn thân, nếu không vì vật nhỏ này chơi vui, hắn đã không nhẫn nại lâu như vậy? "Vật nhỏ, ta chưa chơi chán ." Khuôn mặt của nam nhân chìm xuống.

Không chờ cô phản ứng lại... "A..." Một vật lạnh lẽo đổ xuống lưng bóng loáng của cô.

Nam nhân cầm ly rượu đỏ trong tay, chậm rãi nhìn, rượu trên lưng cô nhỏ xuống từng giọt lên gra giường, đối với kiệt tác của mình rất thoả mãn: "Hừ hừ, không biết rượu đỏ sẽ có mùi vị gì đây?" Hai con mắt tối sầm lại, hất ném ly rượu.

'Cách cách' ly rượu rơi xuống đất, nam nhân cúi đầu, đầu lưỡi tinh xảo, trắng trợn không kiêng dè liếm lưng cô đã nhuộm đầy rượu đỏ, khiến người ta mặt đỏ tim đập dồn dập, âm thanh hấp dẫn.

"Không, không muốn... A." Không ngừng đưa thân thể, khuôn mặt nhỏ của cô bởi hoảng sợ trở nên hơi vặn vẹo.

"Vật nhỏ, thân thể của cô thật hấp dẫn, tựa hồ muốn nói... Nhanh lên một chút tiếp tục chơi tôi, nhanh lên một chút tiếp tục chơi tôi."

"Không, không có! Không phải như thế."

"Ồ? Vậy cô muốn chứng minh như thế nào đây?" Đôi môi khiêu gợi hướng nội y cô, khóe miệng cong lên cười khẩy.

'Lạch cạch' như ma chú, nội y cô mở ra .

"Không!" Trong lòng căng thẳng, Dao Dao theo bản năng cử động, mông nhỏ vô ý ma sát, hạ thân nam nhân từ từ trướng lên to lớn.

"A, tiểu tử, ta hiện tại thật hoài nghi cô có hay không giả ngây thơ, nếu ta phát hiện cô không còn là xử nữ, ta sai thủ hạ đem cô chôn chôn tọt chết!" Không nữ nhân nào có thể ở trước mặt hắn đùa giỡn, nếu quả thật lớn gan như vậy, cuối cùng kết cục chỉ có một, đó chính là... Chết! !

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bị mạnh mẽ đòi lấy thống khổ

Dao Dao, cô chỉ muốn nhanh lên một chút trốn khỏi cái nơi Ngưu Lang đáng sợ này.

"Ồ..." Tay nhỏ theo bản năng che ở trước người, nước mắt tùy ý tràn mi.

"Thật khiến ta hài lòng." - Nam nhân thấy cô điềm đạm đáng yêu như vậy không hề phật ý, trái lại càng trở nên hưng phấn.

Bàn tay lớn cứng rắn mở tay cô ra.

Thấy cảnh "xuân" trước ngực sắp bại lộ, cô cầu khẩn: "Đại... Đại ca ca, tôi... Tôi cái gì 'đều không có', chơi không vui, anh đi phục vụ người khác đi, được không?"

Lời này là muốn cự tuyệt nhưng với hắn chẳng khác nào khiêu khích. Đối mặt với loại nữ nhân chủ động hắn đã sớm chơi chán, khẩu vị này thật mới mẻ, thật muốn lập tức thử một lần! "Ta làm Ngưu Lang, chính là chuyên môn phục vụ những người 'đều không có' như cô." Nói xong, hắn xốc nửa người cô lên trên...

"Ồ..." Dao Dao tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Ngón tay hắn thon dài chạm vào bụng bằng phẳng, chậm rãi hướng lên trên. Thân thể bên dưới run rẩy càng ngày càng mãnh liệt.

"Không, không..." Khi tay của người đàn ông áp sát gò núi nhỏ nhô lên của cô thì trong nháy mắt từ cuồng hống đáng ghét, khóe môi rên rỉ nỉ non.

"A." Thấy cô sốt sắng như vậy, nam nhân nhếch môi nở nụ cười, cố ý rời khỏi điểm hấp dẫn.

'Hô...' Dao Dao theo bản năng thở phào nhẹ nhõm. Trong nháy mắt, một tia khí lạnh truyền đến, cô cảm thấy thân thể trở nên cực kỳ tê dại, dường như không còn là của mình.

Mở mắt nhìn lên, người đàn ông này càng... Càng..."Không... Không muốn, a, không muốn!" Nỗ lực dùng đầu ngăn trở nam nhân nằm ở bộ ngực mình, khuôn mặt nhỏ ửng hồng đẹp đẽ.

"Hừ? Cô quả nhiên là vật nhỏ dối trá, thân thể của cô..." Nam nhân khẽ nâng đầu lên, đảo qua nụ hồng trước ngực đang đứng thẳng: "Thật thành thực." Nụ cười xấu xa hiện nơi khóe miệng, đầu ngón tay cố ý gây một hồi...

"A..." Một loại cảm giác hoang mang run rẩy, cô không biết đây là loại cảm giác gì, chỉ cảm thấy rất hổ thẹn, thật mất mặt.

"Ai nha, ai nha, vật nhỏ, nhanh như vậy liền cao hứng, một lúc nữa cô chẳng phải sẽ khoái chết sao?" Nam nhân nhắc nhở xong, lần nữa cúi đầu.

"Van cầu anh, không muốn, đừng tiếp tục ! Không muốn, đừng tiếp tục..." Tiếng nói ngưng hẳn, cô cảm giác được nam nhân đã dừng động tác.

Rốt cuộc chịu buông tha mình sao? Thăm dò nhìn về phía nam nhân.

Giờ khắc này, con mắt thâm thúy của hắn dừng lại nơi vai trái của cô, có một vết sẹo phỏng rất sâu, vẻ mặt bất đồng, phảng phất như một con sói đáng sợ sắp sửa cắn chết người...

Hắn tại sao... Dừng ánh mắt như thể nhìn vết sẹo vai trái mình.. ?

"Anh..."

"Ngự lão đại!" Ngay thời điểm nam nhân sắp sửa nói cái gì đó, thủ hạ đột nhiên đẩy cửa.

"Ngự... Lão đại?" Nghe được danh xưng này, Dao Dao như bị sấm sét đánh trúng giữa trời quang.

Cô sợ hãi nhìn nam nhân bá đạo trên người mình...

Hắn, hắn, hắn là? Ngự... Ngạo Thiên? !!!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngự Lang là hắc đạo lão đại? !

Ngự Ngạo Thiên - Nhật Bản đệ nhất hắc đạo, đứng đầu Ngự Long xã, danh chấn toàn bộ Nhật Bản, chính, thương hai giới không ai dám trêu chọc, hắn giẫm chân một cái chỉ sợ toàn bộ Nhật Bản sẽ phát sinh địa chấn.

Hắn tàn nhẫn cùng bá đạo, người bình thường không thể tưởng tượng được. Phạm là người dám đắc tội với hắn, kết cục không phải là tử vong mà là bị dẫn vật đến chết. Nữ nhân đối với hắn như món đồ chơi, chơi đùa một lần lập tức ném mất; có con lập tức xoá sạch, mặc dù như thế vẫn có rất nhiều nữ nhân thiếu thân lao đầu vào lửa.

Hiện tại, Lạc Dao Dao cũng coi như là đến đây 'Hiến thân' sao? A... Ha ha... cô thế nào lại ngu xuẩn đem hắc đạo để vương nhận thành Ngự Lang đây? Đây không phải là tự đào hố chôn thân sao?

Ngự Ngạo Thiên quay đầu lại nhìn thủ hạ, hai mắt tối sầm, một bước vọt tới trước, tàn nhẫn bạt tai...

"Ngự lão..."

Không chờ thủ hạ lấy lại tinh thần, Ngự Ngạo Thiên đá thêm một cước...

Trời ạ...

Ngự, Ngự Ngạo Thiên đối xử thủ hạ của chính mình... Thật là tàn nhẫn, Dao Dao bị khung cảnh này sợ đến toàn thân run rẩy không ngừng.

Chỉ thấy, thủ hạ bị đá ra xa mấy mét, thân thể đụng vào vách tường, khoe miệng trào máu, trong ánh mắt ngậm lấy sự nghi hoặc...

Hắn không hiểu Ngự lão đại vì cái gì muốn phát hỏa? Bởi vì hắn cắt đứt chuyện tốt của Ngự lão đại sao? Nhưng, rõ ràng trước đây Ngự lão đại không vì chuyện như vậy phát hỏa. "Ngự, ngự lão đại tha mạng, tha mạng a!" Thủ hạ hoảng sợ cầu xin.

Ngự Ngạo Thiên trầm mặc không nói, tóm chặt tóc tên thủ hạ kia, đem hắn rời khỏi phòng.

Thời khắc đóng cửa phòng lại, hắn quét đôi mắt lạnh về phía giường, ánh mắt thoáng chốc được ánh sáng lộng lẫy bao trùm...

Bình minh, Nhật Bản đệ nhất học phủ...

"Xem, mau nhìn, đó không phải là du học sinh đến từ Trung Quốc sao, sao mặt mũi bản thủ thế kia, mặt thể diện quá!"

"Đứng đây."

Trên đường vào trường, những âm thanh trào phúng kia không khỏi khiến Dao Dao khó chịu cúi đầu, mặc dù biết hiện tại đáng xấu hổ mình rất mất mặt, nhưng dù sao cũng đỡ hơn là chết a.

Lúc ở Ngưu Lang điểm, sau khi Ngự Ngạo Thiên đi rồi cô liền nhảy qua cửa sổ mà chạy. Quấn gra giường quanh người, trèo từ lầu hai xuống quả thật khó khăn.

Còn tưởng rằng xong đời, may mà có người hảo tâm đi ngang, cho cô một cái áo khoác, không đến nỗi mất mặt trần truồng mà chạy về trường học.

Chỉ tiếc người hảo tâm kia đi quá nhanh, hình dạng thế nào cô cũng không thấy rõ, cũng chưa kịp nói một tiếng cảm ơn. Quên đi, có duyên, ắt sẽ gặp mặt, đến lúc đó cảm ơn cũng không muộn a.

Tăng tốc độ, chạy nhanh về khu ký túc xá nữ sinh.

"Dao Dao!" - Cung Tiểu Mạn đứng chờ ở cổng vừa thấy cô trở về, nhanh chóng chạy tới: "Đều là tớ không phải, lỗi kéo cậu tới Ngưu Lang điểm. Mới có chuyện..."

"Tiểu Mạn, cậu không cần áy náy, tớ không sao." Chặn lời Cung Tiểu Mạn, cô miễn cưỡng cười vui vẻ.

"Cậu thật sự không gặp chuyện gì sao? Nhưng người kia là..."

"Dao Dao!" Không chờ Cung Tiểu Mạn nói hết lời, một nữ sinh Nhật Bản lên tiếng.

Dao Dao theo bản năng quay đầu lại...

Chỉ thấy, cách đó không xa một đôi nam nữ tay trong tay, vui cười đi về phía cô. Trong nháy mắt, Dao Dao trở nên lạnh lẽo, con ngươi tràn đầy sự thù hận...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cực phẩm tiện nam nhân

"Oa, Thần Dật, mới chia tay có một ngày, cô ta lại ngang nhiên mặc nam trang về trường học, thật lộ bịch!" Nữ sinh Nhật Bản quét mắt nhìn Dao Dao, rồi nhìn về Phong Thần Dật đứng bên cạnh.

Khuôn mặt hần trắng nõn, góc cạnh rõ ràng, con ngươi đen thâm thúy, lông mày dày, mũi cao thẳng, hình môi tuyệt mỹ, vô cùng cao quý tao nhã. Đặc biệt chiếc hoa tai bên tai trái lóe sáng lấp lánh, hần tuy đẹp trai nhưng bên trong lại ẩn chứa một tia bất kham...

"Hà?" Phong Thần Dật hai mắt lóe lên, bước tới trước mặt Dao Dao, xấu xa cười nói: "Dao Dao thân ái, em sẽ không vì trả thù anh, mà đi ‘vui vẻ’ cùng nam nhân xa lạ chứ?"

Ach... Cô có thể nói Phong Dật Thần đã đoán đúng sao? Có điều, không đến mức nghiêm trọng như vậy, quả thật suýt chút nữa đã bị ‘vui vẻ’.

"Phong Thần Dật! Anh nói..." Cung Tiểu Mạn vừa muốn chửi ầm lên, lại bị Dao Dao kéo lại.

Cô nheo mắt, cười ngọt ngào: "Ha ha, Thần Dật anh đã đoán đúng. Tôi chính là cùng nam nhân xa lạ... ‘vui vẻ’". Nụ cười biến mất: "Làm sao? Anh đồ kị? Anh ghen? ! Ngược lại, dù tôi có ‘làm’ với ai, cũng không làm cùng Phong Thần Dật anh!"

Nghe Dao Dao trào phúng nói, nữ sinh Nhật Bản kia choáng váng, dám nói Thần Dật như vậy, chỉ sợ toàn thế giới cũng không tìm ra được mấy người.

"Dao Dao, em nói như vậy, anh có thể cho rằng, trong lòng em anh là người đặc biệt sao?" Không những không phát hỏa, trái lại Phong Thần Dật nở nụ cười ám muội: "Nếu như em có thể chấp nhận những cô gái kia, anh cũng có thể quay lại với em."

Nam nhân chết tiệt, quả thực không biết xấu hổ, sao lúc trước cô có thể tin những lời đường mật, hoa mỹ của hắn chứ. “Phong Thần Dật, đầu óc anh hỏng rồi sao? Tôi nói như vậy, anh còn không hiểu? Vậy tôi có thể nhắc lại lần nữa, Lạc Dao Dao tôi đời này dù có giao du với ai, cũng sẽ không ở cùng một chỗ với Phong Thần Dật anh, hiểu chưa?” Kéo tay Cung Tiểu Mạn, cô xoay người bước về khu ký túc xá nữ.

"Oa, Dao Dao, cậu oai phong quá! Chỉ có cậu mới dám nói chuyện như vậy với công tử tập đoàn đệ nhất Trung Quốc, nếu truyền thông biết được, cậu nhất định sẽ lên trang nhất!"

Xác thực a... Coi như vì chính mình giành lại một chút tự trọng vậy.

Vốn tưởng rằng, chỉ cần hai người yêu nhau, không quan thân phận, địa vị, có thể bình thân cùng nhau là tốt rồi, nhưng ai biết...tất cả chỉ là sự ảo tưởng của bản thân.

Giờ khắc này, tâm can Phong Thần Dật thương tâm không kém gì so với nỗi lòng đau xót của cô...

"Hừ, Lạc Dao Dao này điếc không sợ súng. Thần Dật, đã cô ta là lựa chọn chính xác đấy." – nữ sinh Nhật Bản kia nói xong, tò mò nhìn sang, Phong Thần Dật đưa tới một tờ chi phiếu, ánh mắt âm trầm làm người ta ngệt thở: "Thần Dật, tại sao cho em... Chi phiếu?"

"Phí chia tay, không hiểu sao?"

"Phí chia tay? Nhưng chúng ta vừa mới quen a."

"A, Nami, em không hiểu ý nghĩa của 'phí chia tay' sao. Chính là kết thúc quan hệ giữa chúng ta!" Nói xong, Phong Thần Dật cười lạnh, đem tám chi phiếu ném đến trước mặt cô gái.

"Thần Dật, anh chỉ qua đường với em thôi sao..."

"Thần Dật." Lúc này, một thiếu nữ vui tươi tiến đến cắt đứt đối thoại của bọn họ.

Phong Thần Dật ôm eo cô gái: "Hanny."

"Thần Dật, em đã đặt phòng rồi, chúng ta đi thôi."

"Anh yêu thích những người biết chủ động" - Phong Thần Dật xoay người, ôm thiếu nữ nghênh ngang rời đi.

Nami bất động sững sờ.

Lúc này, thiếu nữ xinh đẹp mới đến đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt: "Ngu ngốc, tưởng chỉ cần lên giường cùng Thần Dật thì sẽ trở thành bạn gái anh ấy sao? Cô thấy Thần Dật cho phép ai làm bạn gái chưa?" Quay người lại, trong tích tắc, cô gái tắt nụ cười: "Ngoại trừ, Lạc Dao Dao..."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cảm xúc mãnh liệt trong xe

Trung Quốc...

"Ngự tiên sinh, chúc mừng ngài thu mua thành công tập đoàn Berson, xin hỏi, trong tương lai ngài có những chiến lược gì để phát triển Berson?"

"Ngự tiên sinh, hiện tại, Berson đang nằm trong top mười tập đoàn mạnh nhất Trung Quốc, ngài có tự tin trong vòng mười năm sẽ đưa nó phát triển ngang hàng cùng tập đoàn tài chính lớn nhất Trung Quốc - Phong thị không?"

"Mười năm?" Đối mặt với vấn đề phóng viên đưa ra, con người Ngự Ngạo Thiên lóe lên một vết ngạo khí: "2 năm là đủ rồi!" Dứt lời, hắn cười ưu nhã, khí chất bá đạo mà tự tin khiến các ký giả nữ thập phần mê muội.

Thừa dịp này, thủ hạ của hắn vội vàng tách đám phóng viên ra, mở đường để hắn thoát thân.

"Ngự lão đại, mời lên xe." Thủ hạ mở cửa xe, trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt âm u của hắn, nhất thời phát hiện mình lỡ lời: "Ngự, Ngự tổng mời lên xe."

"A." Hắn hài lòng nở nụ cười, cất bước lên chiếc xe cao cấp.

"Ngạo Thiên ca, chúc mừng anh yêu, hiện tại đã là thương nhân hàng đầu Trung Quốc rồi." - Bên trong xe, một nữ nhân quyến rũ kiều nhuần.

"Minako, đây là phương thức em chúc mừng ta sao?" - Hắn cười khẩy ngồi bên cạnh.

"Ai nha, Ngạo Thiên ca, anh thật là hư a. Ly Thương ca cùng Long Kỳ ca còn ở trong xe đây." - Người phụ nữ xấu hổ liếc nhìn hai người đàn ông ngồi đối diện.

Ngự Ngạo Thiên nhàu mày, một tay tóm chặt mái tóc dài: "Nếu không nguyện ý, cút xuống xe cho ta!" Hắn thật không có tính nhẫn nại trong chuyện nam nữ.

"Ngạo, Ngạo Thiên ca, xin lỗi. Ta... Ta sai rồi." Nữ nhân đau đớn, nhanh nhẹn kéo dây lưng Ngự Ngạo Thiên ra, cúi đầu, khoang miệng nhanh chóng tràn đầy.

"A." Hắn không khỏi thỏa mãn than nhẹ một tiếng.

"Ngạo Thiên, Người không đến nỗi giải quyết vấn đề trước mặt ta và Ly Thương chứ?" Lúc này, Long Kỳ ngồi đối diện mở miệng cười xấu xa.

Ngự Ngạo Thiên nhú chặt lông mày, lỗi này do ai? Hắn suyt chút nữa ăn được tiểu cừu non kia, đúng lúc chủ tịch Berson đồng ý ký kết hợp đồng, báo hại hắn chạy suốt đêm tới Trung Quốc, nhìn dự hòa cả đêm đương nhiên phải lập tức phát tiết."Long Kỳ, nếu không muốn chết, cầm miệng cho lão tử."

"Thiệt." Thấy hắn phát hỏa, Long Kỳ lập tức đành hoàng.

"Linh... Linh..." , điện thoại đột nhiên vang lên, Hàn Ly Thương sau khi tiếp liền giao cho Ngự Ngạo Thiên – một thân quần áo chỉnh tề, đã phát xong dự hòa.

Nghe điện thoại bên kia báo cáo, về mặt thỏa mãn dần chuyển sang phần nộ: "Một đám rác rưởi, một cô bé cũng trông chừng không được, làm ăn cái gì không biết? !" Ném điện thoại ra, hắn tựa đầu lên cửa sổ xe.

Người bên trong xe thấy vậy không khỏi kinh hãi đến biến sắc. .

"Ác, Ngạo Thiên ca chuyện gì tức giận như vậy, nói cho Minako nghe một chút được không?" Nữ nhân yếu điệu dựa vào lồng ngực hắn.

Ai biết, lại bị Ngự Ngạo Thiên đẩy ra, phát bực tay: "Đừng tưởng cùng ta ngủ một lần, là có thể làm nữ nhân của ta, trên thế giới này... Không người nào có thể thực sự trở thành nữ nhân của Ngự Ngạo Thiên ta!"

"Ngạo Thiên, ca?" – Ánh mắt nữ nhân tràn đầy vô tội.

Lúc này, Long Kỳ thiếu kiên nhẫn nhíu mày: "Nữ nhân, bọn người thật phiền." Mở cửa xe, không chờ nữ nhân xin tha, hắn tóm mái tóc dài, vô tình đập xuống xe.

"Ngạo Thiên, cô gái đó rất quan trọng sao?" Bên trong xe rốt cục yên tĩnh lại, Hàn Ly Thương lạnh lùng hỏi.

Ngự Ngạo Thiên chậm rãi nhìn ra bên ngoài, đôi mắt thâm thúy ánh lên vết sáng lộng lẫy. Một lát, hắn nhẹ giọng: "Vô cùng... quan trọng..."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: 2 năm sau làm nhân viên của hắn

Hai năm sau, tập đoàn Berson...

"Lạc Dao Dao, toàn bộ thang máy công ty do cô phụ trách, không được để xảy ra sơ suất, hiểu chưa?"

"Vâng, quản lý Trương."

Sau khi học xong trung học ở Nhật Bản, vừa về nước ngay lập tức Dao Dao tìm được việc làm

- Tập đoàn Berson

- Nhân viên trực thang máy

- Mức lương 5000 tệ

Đối với tiền lương phong phú như vậy, chỉ có làm việc ở tập đoàn đệ nhất Trung Quốc, nếu không ám chỉ tập đoàn Berson, vậy đích thị là tập đoàn Phong thị rồi. Hiện nay, 2 tập đoàn này đang sánh vai nhau đứng ở vị trí số một bảng xếp hạng tập đoàn Trung Quốc. Chỉ tiếc...

Cô sẽ không bán mạng cho công ty của bạn trai cũ chứ!

2 năm trước, sau khi chia tay, Phong Thần Dật liền bị lão ba mang về Trung Quốc tiếp quản Phong thị, từ đó trở đi bọn họ không còn gặp nhau. Như vậy cũng tốt, sẽ không thấy cảnh đau lòng nữa.

"Hô... Công việc này thật không dễ dàng a." Tuy nói không quá mệt, nhưng phải dùng tới mười hai phần tinh thần, đồng thời phải nhớ kỹ danh và từng nhân viên để ấn đúng số tầng mà họ muốn đến. Chuyện này đối với căn bệnh không nhớ rõ mặt người của Dao Dao chính là một loại khiêu chiến.

Xem xem thời gian..."Đã qua giờ đi làm, không ai đi nữa chứ?" - thở dài một hơi, cô dựa toàn thân vào ở vách thang máy.

Nhưng vào lúc này...'Leng keng' - thang máy khởi động. "10 giờ rồi, còn người đi làm sao? Sẽ là ai? Lớn gan như vậy dám đến muộn?"

Một đoàn xe Rolls-Royce Phantom chậm rãi tiến vào cửa tập đoàn Berson, lúc này ở cửa đã đứng sẵn hai hàng người cung kính. Thấy xe dừng lại, tất cả mọi người khẽ cúi đầu, nín thở, dường như đang nghênh đón một nhân vật quan trọng nào đó.

Cửa xe mở ra, chỉ thấy một thân âu phục, đeo caravat, đi xuống. Trên người hắn mang theo luồng khí quân vương thô bạo, tựa hồ đem không khí chung quanh ép xuống mỏng manh.

"Ngự tổng." - tất cả mọi người chỉnh tề cúi đầu, gập lưng vuông góc mặt đất 90°.

Ngự Ngạo Thiên mặt không hề cảm xúc, mang theo mấy người thân cận tiến vào phòng khách Berson, mãi đến lúc hắn rẽ vào thang máy, những người ra nghênh đón mới dám ngẩng đầu lên.

"Hô... Khí chất của Ngự tổng luôn cường bạo như vậy, vừa nãy thực sự làm tôi sợ muốn chết." – mọi người chung quanh không hẹn mà cùng lộ ra ánh mắt tán thành...

Thang máy đến tầng một, Dao Dao ở ngoài thang máy chờ đợi, vừa thấy bên trong bốn nam một nữ nhất thời cả kinh...

Làm sao trên thế giới còn có nam nhân soái như vậy a? Nữ nhân kia cũng thật là đẹp. Đặc biệt là nam nhân đứng đằng trước kia, khí chất tỏa ra dường như bất tận. Có điều...

Tề... Nhìn hắn quen quen a, mình đã gặp hắn rồi sao? Quên đi, mặc kệ nó. Đưa tay ra, vừa muốn ấn nút thang máy, sắc mặt Dao Dao bỗng nhiên chùng xuống.

Xong, xong đời...

Trong trí nhớ của cô, mấy người này hình như không thuộc tổ chức công ty, làm sao bây giờ? Ngày đầu tiên đi làm, cô không muốn bị mắng.

Một giọt mồ hôi theo thái dương chảy xuống, cô run rẩy ấn thang máy. Hi vọng, mình đoán đúng! ! !

"Sau khi tan việc chúng ta đi party đi?" Thang máy chậm rãi đi lên, phá vỡ không khí yên tĩnh, Long Kỳ mở miệng, hướng Ngự Ngạo Thiên cười xấu xa.

"Tùy người."

"Trước giờ đều là Người quyết định mà, sao hôm nay lại tùy ta. Vẫn là..."

'Leng keng' thang máy đột nhiên ngừng lại, Long Kỳ chuẩn bị nói tiếp, lập tức nhíu mày: "Sao đến nhanh vậy?"

Bên trong thang máy mọi người cùng ngẩng đầu nhìn về bảng hiển thị tầng...

Tầng 41, sao thang máy lại dừng ở tầng 41?

Chỉ thấy, sắc mặt Ngự Ngạo Thiên lập tức chùng xuống.

Long Kỳ tức giận hét lớn: "Này, sao thang máy lại dừng ở tầng 41?"

Sai rồi sao? Bọn họ không phải ở tầng 41? Xong đời! "Xin lỗi... Xin lỗi... Các vị lãnh đạo. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, cho nên mới... Xin lỗi, xin lỗi." – cô không ngừng cúi đầu xin lỗi.

Trong nháy mắt, Ngự Ngạo Thiên thoáng chốc căng thẳng, con ngươi đen thâm thúy xẹt qua một vệt lệ quang...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lại một lần nữa coi hắn là bá mỵ đàn bà

2 năm trước, hắn dẫn dò thủ hạ ở Nhật Bản tìm vật nhỏ này nhưng bất vô âm tín; không ngờ 2 năm sau, cô lại chủ động đến làm việc ở công ty hắn? ! A, xem ra là ý trời đây.

2 năm trước, cô trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hắn; 2 năm sau, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha tiểu cừu con này, nhất định phải 'ăn' sạch không sót cả xương!

"Cô nói hôm nay là ngày đầu tiên đi làm? Lẽ nào ngày đầu tiên thì có thể làm sai sao? Nói cho tôi biết, quản lý của cô là ai, tôi nhất định..."

"Ta nhất định nói họ biểu dương cô."

Thấy Ngự Ngạo Thiên phản ứng như thế, Long Kỳ lập tức choáng váng hơn phân nửa, Ngạo Thiên như vậy có ý gì? Với tính cách của hắn chắc chắn sẽ không cho phép loại người vô dụng này ở lại Berson, à, hơn nữa thái độ lại... Thật? !

"Tiên sinh, ý của ngài là tôi không có sai sao?" - Dao Dao ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Ngự Ngạo Thiên, đôi mắt to long lanh đầy kích động.

Hắn nhu tình nở nụ cười: "Hừm, không sai đâu. Làm rất tốt nha." Đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cô, xoay người nhìn về phía Hàn Ly Thương: "Đến rồi, chúng ta đi."

"Vâng."

Chờ mọi người ra khỏi thang máy, Long Kỳ hiếu kỳ ngắm nhìn tầng 41: "Tại sao ngực phẳng kia lại đưa chúng ta tới tầng 41, này ngành gì a?"

Đừng nói Long Kỳ hiếu kỳ, những người khác cũng rất muốn biết. Lúc này, Hàn Ly Thương mặt không cảm xúc đã mở miệng: "Bộ phận marketing!"

"Phốc" Long Diệp vẫn trầm mặc nãy giờ, nhất thời che miệng nở nụ cười.

"Long Diệp, ngươi cười cái gì?"

"Ai nha, ai nha. Các người không nhìn ra sao, cô gái ngốc nghếch kia chính là người 2 năm trước coi Ngạo Thiên là Ngu Lang, vừa nãy, cô ta... lại đưa Ngạo Thiên tới bộ phận marketing, phốc, ha ha..."

Câu đó vừa công bố, lúc này Long Kỳ đã hiểu vì sao trong thang máy Ngự Ngạo Thiên đột nhiên thay đổi thái độ: "Xem ra trong mắt cô ta, hình tượng Ngạo Thiên vẫn không thay đổi, mãi mãi vẫn là thể loại bám váy đàn bà."

"Ha ha..." Tiếng cười vang vọng cả hành lang u tĩnh.

Ngự Ngạo Thiên mặt tái đen: "Long Kỳ, thông báo toàn công ty, giờ tan tầm không ai được phép đi thang máy đó! !"

"Vâng."

"Mặt khác..." Hắn hí hóp đôi mắt lạnh, khúc môi cong lên: "Thấy ta vào thang máy lập tức tắt camera theo dõi."

Oa ác, xem ra có 'trò hay' để xem rồi. Long Kỳ nở nụ cười chờ mong, lập tức ra hiệu: "Ok!"

Đến giờ tan tầm, thang máy vẫn dừng ở lầu 1 không khởi động. Dao Dao thỉnh thoảng xem đồng hồ đeo tay: "Berson tan tầm lúc 5 giờ. Đã là 5 giờ rồi rồi vẫn chưa có người nào sử dụng thang máy? Lẽ nào... Hôm nay toàn bộ công ty tăng ca sao? Bọn họ thật vất vả..." - Dựa vào thang máy, Dao Dao tê nhát đến phát ngốc.

'Keng' - thang máy khởi động. Dao Dao ngẩng đầu nhìn bảng hiển thị tầng: "Tầng 41?"

"Ta nhất định nói họ biểu dương cô."

"Làm rất tốt nha..."

Giọng nói say lòng người, khí chất tao nhã, vẻ ngoài đẹp trai hiện lên trong đầu cô, nhớ tới tình cảnh hôm đó, cô không khỏi mặt đỏ tim đập dồn dập.

Thật không nghĩ nhân viên nam Berson sẽ ưu tú như vậy, ăn nói lễ độ, phong cách quý phái. Không biết lần này đi thang máy là người khác hay lại là bọn họ đây?

Thang máy vững vàng dừng ở tầng 41, cửa mở ra trong chớp mắt.

Thân ảnh Ngự Ngạo Thiên phản chiếu trong mắt Dao Dao, đúng là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cô từng thử XX trong thang máy chưa?

Đôi mắt long lanh liếc trộm nam nhân đang bước vào, nhận ra hắn cũng đang nhìn mình, cô vội vàng cúi đầu, tay hoảng loạn ấn tầng 1.

Thang máy di chuyển, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về góc đặt hệ thống camera theo dõi..

Phòng điều khiển.

"A nha, Ngạo Thiên Người thật là cảnh giác, rõ ràng ta đã tắt đèn báo hiệu, nhưng vẫn bị phát hiện. Ta tắt là được rồi. Lão đại, Người đừng nhìn trừng trừng như vậy có được không?" Ngồi trước màn hình máy tính, Long Kỳ bất đắc dĩ liếc mắt hình ảnh đã ngưng hoạt động, tắt hệ thống theo dõi.

"Hey, không xem Người “biểu diễn”, ta xem *** một mình vậy. So với nữ nhân của Người, ít ra Sora đầy đặn, màu mỡ hơn nhiều.” - cười xấu xa, hấn kéo ngăn kéo lấy ra một đĩa CD vội vàng bỏ vào máy tính...

Trong thang máy.

Thấy hệ thống theo dõi đã tắt hoàn toàn, Ngự Ngạo Thiên tà nỡ nụ cười, đưa mắt chậm rãi nhìn Dao Dao: "Cô tên gì?"

"A?" Cô sững sốt, cứng ngắc xoay người: "Tiên sinh, anh đang nói chuyện với tôi sao?"

"Trong thang máy còn người khác sao?"

Có lẽ có quý đây. "Tôi tên Lạc Dao... Dao!"

'Àm' Cô vừa dứt lời thang máy đột nhiên bắt động. Dao Dao kinh hoảng tròn mắt: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ai nha, xem ra thang máy hỏng rồi."

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của nam nhân, Dao Dao nhú chặt lông mày, không đến nỗi cô vừa nói tên ra thang máy liền hỏng chứ? Cô có lực sát thương lớn vậy sao? "Làm sao bây giờ? Chúng ta gọi người tới cứu đi."

Gọi người tới cứu? Như vậy sao được, sao có thể để vật nhỏ này chạy trốn được? "Không cần gọi, phòng chừng lát nữa sẽ có người đến thôi, chúng ta ngồi xuống trước đi."

"Hừm, cũng được." Bọn họ dựa vào thang máy ngồi xuống.

"Dao Dao phải không? Năm nay cô bao nhiêu tuổi?"

"19 tuổi."

"Mới 19 tuổi a, chẳng trách ngây ngô như vậy." - vừa nói xong, ánh mắt hấn sâu thêm mấy phần, phảng phất tia tà ác "Ngày đầu tiên đi làm sao đoán ra được chúng ta là bộ phận marketing?"

Cô có thể nói trông bọn họ giống nhân viên marketing sao? "Tôi may mắn gặp vận hên thôi."

"Hóa ra là như vậy, vận may của cô thật tốt!"

Được nam nhân tán thưởng, Dao Dao thoáng ngượng ngùng, cảm thấy hấn vừa ôn nhu, lại hòa ái dễ gần "Ha ha, đây là việc tôi phải làm mà."

Chỉ lo hài lòng, cô hoàn toàn không chú ý, mình không ngừng tiến lại gần Ngự Ngạo Thiên, khuôn mặt hấn ngay sát khuôn mặt ngơ ngác của cô...

"Đứng rồi, Dao Dao."

Ngẩng đầu lên, nhìn sang bên phải, lúc này cô mới phát hiện ra mình đã ngồi sát ngay bên cạnh hấn. Cô theo bản năng lùi lại: "Chuyện gì a?"

"Cô đã từng trong thang máy... thử “làm chuyện kia” chưa?"

A? Cái gì? Hấn vừa nói...

Không thể, nam nhân phong độ tao nhã như thế sao có thể nói ra những lời hạ lưu như vậy, nhất định là cô đã nghe lầm. "Tiên sinh, anh vừa nói gì?"

"Không hiểu sao? Vậy ta lặp lại một lần nữa..." - trong nháy mắt, sắc mặt Ngự Ngạo Thiên chùng xuống, tháo lóp vỏ ngực trang, khôi phục dáng vẻ thô bạo: "Ta muốn “làm” cùng cô trong thang máy!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bị ... trong thang máy

Nghe hấn lặp lại lần nữa, cô nhìn sang sắc mặt hấn...

Xong... Xong rồi, hấn căn bản không phải loại người đang hoảng, khí chất tao nhã chỉ là lớp vỏ bọc của tên sắc lang thôi, không gian khép kín này đã làm hấn lộ bản chất!

Dao Dao thất kinh muốn chạy trốn, nhưng vừa đứng lên liền bị Ngự Ngạo Thiên kéo lại: "Bảo bối, trong này không gian đóng kín, cô có thể chạy đi đâu?" Bị hấn dùng sức lôi kéo, cô dường như ngồi vào lòng Ngự Ngạo Thiên.

Sức lực thật lớn!

Trong khoảng cách gần, cô thấy rõ khuôn mặt hấn không chút tỳ vết, mùi nước hoa như đầu độc lòng người, nhưng cô không những không say mê, trái lại càng hoảng sợ, khẽ run rẩy.

"Cô không nói tức là đồng ý? Quả nhiên là cô gái hào phóng."

Thần thái âm u, ngôn ngữ mê hoặc, dáng vẻ nam nhân lúc này khiến Dao Dao cảm thấy quen thuộc nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu. "Không, tôi không đồng ý, anh chớ làm loạn!"

"Hừ? Phản ứng rất tốt. Nghe như đang gọi ta đến nếm thử mùi vị của cô."

Giọng nói say lòng người của hấn vang vọng bên tai cô. Không chờ cô kịp phản ứng, một giây sau, cô cảm thấy một bờ môi bá đạo đặt lên môi mình. "A..."

Tay cô chống đỡ lên ngực nam nhân, nỗ lực muốn đẩy hấn ra nhưng vô hiệu, nụ hôn bá đạo mang hơi nóng rực như muốn hòa tan đôi môi mềm mại của cô.

Dường như hấn vẫn chưa thỏa mãn, đầu lưỡi cứng rắn cạy răng cô ra, xâm lược càng sâu.

"A, a..." – kháng cự đứt quãng, mắt Dao Dao mờ lớn, tràn ra một tia ướt át.

Lưỡi bị hấn không ngừng khiêu khích, phiến giáo, mùi vị ngọt ngào phảng phất tràn đầy khoang miệng, Dao Dao run rẩy, nỗ lực chống cự, không cách nào dừng sự xâm lược của hấn, trái lại kích thích ý muốn chiếm hữu đàn ông.

Bàn tay lớn không đứng yên, chậm rãi hướng đến trước ngực cô...

Dao Dao kinh hoảng, đôi mắt ánh lên tia hoảng sợ, người đàn ông này thoát nhìn vô cùng tao nhã, cao quý, sao có thể trắng trợn hành động hạ lưu như vậy? Điều quan trọng là đang ở công ty a, hấn không sợ bị sa thải sao?

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cô giãy dụa tránh né nhưng vẫn bị nam nhân tóm được.

Bàn tay lớn cởi quần áo cô ra. Một tia lạnh truyền đến, Dao Dao đột nhiên giật mình.

Không..

Không muốn, cô không muốn trải qua cảm giác ngọt ngào hoảng sợ 2 năm trước ! !

"A, a..." âm thanh cầu cứu bị nam nhân nuốt vào toàn bộ, đến khóe miệng chỉ còn lại tiếng nấc nghẹn ngào mê người, càng ngày càng khiến hấn ham muốn bắt nạt.

Bàn tay lớn xẹt qua da thịt trắng mịn của cô, Dao Dao phản ứng vô hiệu, hai tay chống trước ngực hấn dần dần không còn sức lực...

Lúc này, hai mắt Ngự Ngạo Thiên hơi mở ra, ánh mắt tà lẫm mang theo tia thất vọng. Hấn muốn hưởng thụ cảm giác giãy dụa của con cừu nhỏ trong lòng, nếu cô biến thành một con cá chết, hấn tình nguyện đi đùa bỡn cùng búp bê hơn.

'Linh... Linh... Linh...'

Điện thoại đột nhiên vang lên, Dao Dao lập tức hi vọng, không chờ cô phản ứng, Ngự Ngạo Thiên chủ động kết thúc nụ hôn tràn ngập bá đạo.

"Hô, hô, hô" – cô thở hắt hắt, vùng tay lên: "Anh thật quá đáng!! Hạ lưu!!" Hướng về gương mặt đẹp của hấn đánh tới...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dao Dao phản kích

Không ngờ tay vừa vung lên lại bị hấn chặn lại. "A." Khóe miệng hấn cong lên nụ cười trên choker, nhân nhả lấy điện thoại từ túi quần: "Sao?"

"Cứu mạng a! !!"

Nghe cô lớn tiếng điên cuồng quát tháo, Ngự Ngạo Thiên nở nụ cười tà lẫm, bắt đầu đi lác đàu: "Bảo bối, có thể gọi điện thoại cho ta là những người còn hạ lưu hơn ta, cô cầu cứu hấn, là hi vọng... Bọn họ nhập bọn cùng ta chơi đùa cô sao?"

Đúng đấy, có thể gọi điện thoại cho hấn nhất định không phải người tốt. "Ha, không biết xấu hổ!" Dao Dao bỏ qua tia hi vọng cứu mạng cuối cùng, ngoan ngoãn trừng mắt hấn.

"Ngạo Thiên, Người đang làm gì đó?" - điện thoại bên kia truyền đến giọng Long Diệp.

"Ta a, ta đang chơi đùa cùng mèo con." - nói xong, Ngự Ngạo Thiên gãi gãi cằm cô, động tác xem cô như con mèo trong tay hấn.

Dao Dao không chịu thiệt thòi? Kéo tay hấn ra, phản kích nói: "Vậy anh chính là chó con!"

"Phốc. Ngạo Thiên, xem ra Người gặp phải mèo hoang rồi, không bị nó cào trọng thương chứ?" - bên kia Long Diệp không nhận được nở nụ cười.

Lúc này, Ngự Ngạo Thiên bị đá kích làm cho tức giận. "Long Diệp, người cầm miệng cho ta!" Ánh mắt âm u nhìn Dao Dao, hơi dùng sức ôm cô dựa hoàn toàn vào lồng ngực hấn, một tay bịt kín miệng nhỏ của cô. "Có chuyện gì nói thẳng! !"

"Là như vậy, đã tìm được kẻ phản bội Ngự Long xã."

"Biết rồi, ta lập tức đi xử lý." Nhanh nhẹn cúp điện thoại. Hấn chậm rãi thả tay ra khỏi miệng cô.

Được giải thoát, Dao Dao lập tức đứng lên: "Giữ chứ, nói không lại liền bịt miệng tôi sao? Hừ, tôi còn tưởng anh là người tốt, không ngờ anh vốn là tên lưu manh, dám ở tập đoàn Berson làm ra loại chuyện như vậy, không sợ bị đuổi việc sao?"

Nghe cô thao thao bất tận chửi bới, Ngự Ngạo Thiên phát hiện, thì ra cảm tình với nha đầu này vì tính cách ngay thẳng, cương liệt của cô.

"Sao không trả lời? Sợ sao? Nếu biết sợ, đừng làm loại chuyện hạ lưu như vậy nữa? ! Tôi cho anh biết, chuyện hôm nay, tôi xem như mình bị chó cắn, nếu sau đó... Àch..." Hấn đột nhiên bóp lấy cổ cô, nhất thời hô hấp trở nên khó khăn.

Hôm nay, cô đã hai lần khiêu chiến tính tình của hấn, vậy mà không làm hấn tức giận, không phải trước giờ Ngự Ngạo Thiên luôn không kiên trì với phụ nữ sao? "Vật nhỏ, nếu muốn nói tiếp chuyện vừa rồi, cô có thể tiếp tục! !"

Khuôn mặt âm u kia như bước ra từ cõi chết, khiến cho người ta không rét mà run, âm thanh trầm thấp ma lực, cô biết người đàn ông này không nói đùa. "Anh không muốn nói chuyện với tôi... cũng được. Nhưng anh nhất định phải đáp ứng tôi... Sau này không làm chuyện như vậy trong thang máy nữa... Cũng không làm vậy với các nữ nhân viên khác... Chuyện vừa rồi. Tôi coi như không có... xảy ra." Cổ bị nắm chặt không kịp thở, cô chỉ có thể nuốt quãng nói ra điều kiện của mình...

Nhưng vấn đề, Ngự Ngạo Thiên hấn là loại người gì? Sắc lang trong thang máy sao? Lạnh lùng buông tay ra: "Được, ta đáp ứng cô, sẽ không làm chuyện như vậy với những nữ nhân viên khác." Ngoại trừ cô! Dứt lời, hấn xoay người đi tới cửa thang máy đang đóng chặt, hơi dùng sức kéo, cửa thang máy liền mở ra.

Sức lực thật lớn...

Dao Dao càng nghĩ càng sợ, nếu vừa nãy không có cuộc điện thoại kia, kết cục ra sao? Cũng không ai biết...

Ra khỏi thang máy Ngự Ngạo Thiên cảm giác được bên trong Dao Dao đang thờ phào nhẹ nhõm. "A..." Khóe miệng dâng lên vệt cười khẩy, hấn đột nhiên phát hiện vật nhỏ này càng ngày càng thú vị, nếu 'ăn' hết một lần thật có chút đáng tiếc. "Bảo bối, đừng nóng vội, trong tương lai ta sẽ để cô càng ngày càng sốt sắng." Dứt lời, đáy mắt hấn lạnh lẽo, u tối...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Âm thanh huyền huyền

"Ngự lão đại." Trong phòng khách âm u, mấy trăm người mặc áo đen thấy Ngự Ngạo Thiên vừa xuất hiện liền dồn dập hành lễ 90°.

Nơi này là tầng 3 âm trong lòng đất của tập đoàn Berson.

Trước mặt mọi người, 2 năm sau ở Trung Quốc hắn là thương gia tao nhã, lạnh mị bá đạo trên thương trường; bước ra khỏi ánh sáng, hắn liền trở về hình ảnh 2 năm trước ở Nhật Bản, hô mưa gọi gió, là đế vương tàn nhẫn trong bóng tối!

"Ngự lão đại, sau này tôi không dám phản bội Ngự Long nữa, cầu xin ngài tha cho tôi, tha cho tôi." - người đàn ông quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu.

Ngự Ngạo Thiên liếc đôi mắt lạnh, nhận lấy tiểu đao từ thủ hạ, cười khẩy ngồi xổm xuống trước mặt nam nhân kia: "Thề lười ra!"

Âm thanh u mị dập dồn bên trong đại sảnh tối tăm khiến mọi người không hèn mà cùng tái mặt, nam nhân quỳ trên mặt đất hoảng sợ đến suýt hôn mê bất tỉnh, dưới thân ướt một mảng lớn.

Phàm là người sống trong nghề đều biết quy tắc cơ bản của Ngự Ngạo Thiên. Đối mặt là kẻ địch hay kẻ phản bội, hắn chưa bao giờ một đao chấm dứt, luôn vờn bọ họ chết dần trong thống khổ, lấy đó làm vui vẻ, thích thú.

Có người nói Ngạo Thiên thủ đoạn quá mức tàn nhẫn, nhưng hắn cho rằng dù là kẻ phản bội hay kẻ thù đều có chung một kết cục!

"A, còn chưa bắt đầu đã tè ra quần, thật mất hứng. Long Kỳ!" Ánh mắt thâm thúy lạnh lùng liếc nhìn Long Kỳ đứng trong đám người: "Hắn giao cho ngươi, tùy tiện chơi, nhưng nếu hắn không kêu, ta liền phạt ngươi." Dứt lời, hắn đem chủy thủ ném ra.

Long Kỳ vững vàng tiếp được chủy thủ, tự tin cười cợt: "Yên tâm đi, ta nhất định không làm Ngươi thất vọng!"

"A." Chậm rãi tiến về gian phòng nhỏ bên trong phòng khách.

Lúc này, một nữ nhân xinh đẹp đang chờ đợi từ lâu: "Ngạo Thiên ca."

"Sao cô lại tới đây?" Ngự Ngạo Thiên mặt không cảm xúc ngồi xuống sofa, tập trung tinh thần xuyên qua cửa kiếng quan sát bên trong đại sảnh Long Kỳ đang ngược đãi chơi đùa tên phản đồ kia.

"Đương nhiên là người ta ‘muốn’ Ngạo Thiên ca rồi." - nữ nhân kiêu ngạo tựa đầu vào lồng ngực hắn.

Ánh mắt thâm thúy đảo một vòng: "Vừa vặn, ta đang muốn giải tỏa, biết nên làm như thế nào rồi chứ?!"

"Híc, này, đây là lần đầu tiên của người ta a."

Nghe nữ nhân ý ới, Ngự Ngạo Thiên sắc mặt chìm xuống, tàn nhẫn tóm chặt mái tóc dài, âm trầm chậm rãi tiến đến tai cô ta: "Cô cho rằng cô không là xử nữ, ta còn muốn cô sao?!"

Nữ nhân Ngự Ngạo Thiên yêu thích, thử hỏi, cùng hắn qua lại có ai không là xử nữ sao? "Đúng, thật có lỗi với Ngạo Thiên ca, tôi... Tôi biết nên làm thế nào." Nữ nhân nhăn nheo nín đau, run rẩy đưa tay về phía cổ áo Ngự Ngạo Thiên.

Lại bị hắn đẩy ra: "Trực tiếp đến là được." Vừa rồi trong thang máy, thân nhiệt hắn đã đủ nóng, hiện tại chỉ muốn lập tức phát tiết.

Nữ nhân thấy vậy, run rẩy giải phóng cái kia đã ngăn đầu cự thú, nếu trực tiếp ngồi xuống vật lớn kia sẽ chết người mất! Cười lên người hắn, nữ nhân không dám nghĩ đến.

Ngự Ngạo Thiên thiếu kiên nhẫn, cứng rắn nắm lấy hai vai nữ nhân nhún một cái..

"A... ! ! ! !" Thân thể bị xuyên qua xé rách, trong nháy mắt suýt chút nữa nữ nhân hôn mê bất tỉnh.

Không lâu sau, quen với tiết tấu lên xuống, như sa vào mê hồn trận, hai gò má nữ nhân đỏ hồng, lẩm bẩm mờ mờ: "Ồ... Nga... Ngạo Thiên ca, người ta rất thích a."

Nữ nhân ý loạn tình mê hướng hắn hôn tới, như tảng băng lớn, hắn lạnh lùng hất ra: "Lăn, mau tránh chỗ ta xem biểu diễn."

Chỉ thấy bên trong đại sảnh, Long Kỳ cầm dao theo từng mảng từng mảng thịt kẻ phản bội, nam nhân thống khổ kêu gào vang dội cả phòng khách, Long Kỳ càng chơi càng hăng.

"Hừ hừ, Long Kỳ ngươi không làm ta và mọi người thất vọng."

Ngoài phòng, nam nhân không ngừng thống khổ rên rỉ; trong phòng, nữ nhân nỉ non vui sướng, thiên địa chênh lệch tạo thành âm thanh huyền diệu nhất thế gian, chính là thứ ‘âm nhạc’ tuyệt đẹp Ngự Ngạo Thiên thích nhất!

Mối quan hệ cùng tổng giám đốc

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phục vụ đặc biệt cho cấp trên

"Há, nha..." Nữ nhân càng ngày càng ướt át, lưng lay thân thể, Ngự Ngạo Thiên từ đầu đến cuối vẫn duy trì tốc độ.

Quả nhiên hẳn không hứng thú với loại nữ nhân chủ động đưa tới cửa: "Vật nhỏ, làm sao mới được đây? Ta hiện tại càng ngày càng muốn nhanh lên một chút 'ăn' cô."

Nghĩ tới khuôn mặt Lạc Dao Dao nước mắt như mưa, khoe miệng Ngự Ngạo Thiên nổi lên vết hưng phấn, hô hấp vững vàng trở nên dồn dập, hai tay chủ động ôm lấy thân hình như rắn nước của nữ nhân. Đột nhiên tăng nhanh tốc độ...

"A." Một tiếng gầm nhẹ, cái kia nóng rực như lửa phóng ra toàn bộ vào cơ thể nữ nhân...

Lát sau, cảm xúc mãnh liệt dần trôi qua, Ngự Ngạo Thiên sửa sang quần áo, móc ra một tờ chi phiếu ném trên người nữ nhân.

Nữ nhân cầm lấy: "200 ngàn?"

"200 ngàn này để xử lý vấn đề phát sinh."

Cô ta đã rõ, gật đầu liên tục.

"Mặt khác, sau này đừng xuất hiện trước mặt ta!"

"Cái gì? Ngạo Thiên ca không, không được! Cầu ngài đừng vứt bỏ tôi, Ngạo Thiên ca."

Tùy ý nữ nhân cầu xin thế nào, hẳn cũng không lưu tâm, kéo cửa ra ngoài.

Nhìn kẻ phản bội đã nằm trong vũng máu, Ngự Ngạo Thiên vô tình như không thấy, dẫm lên hạ thân hắn ta rồi bước qua như tử thần lướt qua thi thể xấu số...

"Lạc Dao Dao, ngày đầu tiên đi làm tôi đã nói với cô, đừng ý bản thân có chút nhan sắc liền đi quyến rũ nhân viên công ty. Với khả năng của cô, chưa đủ tư cách, hiểu chưa?" Phòng quản lý, bộ phận phục vụ, quản lý Trương lớn tiếng la mắng liên hồi.

"Quản lý Trương, tôi không hiểu bà đang nói gì?" Sáng sớm liền bị mắng, trong lòng không thoải mái, lại thêm việc xảy ra hôm qua, cô cảm giác bản thân vô cùng oan ức.

"Không hiểu thật không? Xem cái này sẽ rõ." 'Đùng' một tập văn kiện ném đến mặt cô: "Hôm qua có hai người phản nản về cô, tôi nói với cô, tôi muốn vô có trách cứ cô sao! Giờ đã rõ chưa?"

Hiểu...

Nhưng vấn đề, hôm qua là ngày đầu tiên cô nhận việc, lại không qua huấn luyện, bị than phiền là bình thường, nhưng việc này có liên quan gì đến ngoại hình?

"A, loại người vọng tưởng bay lên biển thành phượng hoàng như cô tôi gặp nhiều lắm rồi, có điều nơi này là Berson, không phải hộp đêm, muốn quyến rũ nam nhân cô vào nhầm chỗ rồi. Nếu như có thêm người than phiền, cô lập tức cắt cho tôi. Đi ra ngoài!"

Quản lý quả thực quá ngang ngược, không biết lý lẽ, có điều cô muốn thể hiện cho bà ta thấy mình sẽ đạt được thành tích tốt, không phải vì muốn bay lên biển thành phượng hoàng như bà ta nói!

Kiểm nén oan ức trong lòng, trở lại nơi làm việc.

Thấy gần đến 10 giờ, cô trở nên bất an. Gần đến giờ đi làm của kẻ bại hoại kia! Thật không muốn đối mặt với hắn a...

"Tĩnh..." quả nhiên, thang máy dừng đúng lúc đồng hồ chỉ 10 giờ. Cửa thang máy mở ra, gương mặt tuần mã tà ác rơi vào hốc mắt cô...

Không nhìn thấy, không nhìn thấy, cúi đầu, cô tỏ vẻ giả vờ như không nhìn thấy; Ngự Ngạo Thiên cũng làm như không quen biết cô, cùng Long Diệp lên thang máy.

Như vậy là tốt nhất!

Cửa thang máy đóng lại, Ngự Ngạo Thiên quét mắt qua bóng lưng Dao Dao, khoe miệng thoáng chốc nổi lên vết cười gian tà: "Quản lý Long, nữ nhân viên ‘phục vụ’ hôm qua, ngài có hài lòng không?"

"Hả?" Long Diệp sững sốt một chút, lập tức phản ứng lại: "Thoả mãn, rất hài lòng." Ánh mắt mê người đảo một vòng, hần xầu xa nhú mày: "Đúng rồi, hôm nay đến lượt bộ phận nào?"

"Hôm nay đến phiên... bộ phận phục vụ hầu hạ ngài."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tôi không muốn phục vụ

Bộ phận phục vụ? Không phải là bộ phận của cô sao?

Tại sao nữ nhân viên ở các bộ phận lại muốn ‘phục vụ’ bộ phận marketing? Dao Dao thực sự bị đoạn đối thoại của 2 người kia làm đầu óc mơ hồ.

"Bộ phận phục vụ sao, các nữ nhân viên hầu hết đã 30 tuổi, anh biết rõ tôi chỉ muốn nữ nhân 20 tuổi trở xuống!" - Long Diệp giả vờ tức giận.

Ngự Ngạo Thiên lập tức xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi quản lý Long, vậy tôi giúp ngài tìm xem có nữ nhân nào 20 tuổi trở xuống."

Nữ nhân 20 tuổi trở xuống? Hầu hạ? Bọn họ nói sẽ không phải là...

Trong lòng hoang mang, mặt Dao Dao nhất thời trắng bệch.

"Tìm được rồi, quản lý Long, bộ phận phục vụ, 20 tuổi trở xuống, đang làm việc ở thang máy, tên là... Lạc Dao Dao."

Không thể nào? Không xui xẻo đến vậy chứ, mới ngày thứ hai đã đụng phải chuyện này? Theo bản năng quay đầu lại...

Hai người đàn ông trong thang máy như sói đói săn mồi, cười khẩy nhìn cô.

Hey, quá đáng sợ... "Quản lý, quản lý Long, tôi chỉ là nhân viên mới tới thôi."

Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, Long Diệp tiến lên một bước: "Nha, cô chính là Lạc Dao Dao a. Không sai, đúng loại nữ nhân tôi yêu thích."

Đáng chết, cô tự chui đầu vào lưới sao? "Quản lý Long, anh nên chọn người khác đi. Tôi không hiểu ‘phục vụ’ là gì cả." Cô nghiêng đầu, hung hăng trợn mắt nhìn qua Ngự Ngạo Thiên.

Hần nhún vai tỏ vẻ vô tội.

"Thay người sao?" Long Diệp cố làm ra vẻ khó xử suy tư một chút: "Ừm... Xác thực, nhìn kỹ lại thì nên đổi người khác. Ngực của cô phẳng quá, tôi không thích."

Hô... Quá tốt rồi...

Tuy bị nói ngực mình nhỏ, trong lòng ít nhiều có chút khó chịu, nhưng so với bị cường bạo, cô suýt nữa té xỉu.

Một giây sau...

"Anh!" Long Diệp xoay người, chỉ Ngự Ngạo Thiên cách đó không xa: "Nữ nhân viên Dao Dao này thường cho anh, nếu anh không nhận chứng minh anh không có năng lực làm việc, lập tức cắt khỏi Berson cho tôi, hiểu chưa?" Nói xong, hần dùng lực đẩy Dao Dao một cái, cả người cô lao đảo té vào lòng Ngự Ngạo Thiên.

"Quản lý Long, ngài làm khó tôi quá. Có điều, vì công việc, tôi sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ." Nói xong, khoe miệng Ngự Ngạo Thiên không khỏi nổi lên vết cười tà tử, bàn tay lớn vững vàng cuốn chặt thân thể đang phát run của cô.

Trời ạ, cô nói thay người không phải muốn đổi mình sang người đàn ông này a.

Berson rốt cuộc là công ty gì, lúc này mới thoát khỏi hang hổ sao giờ lại rơi vào hang sói!

Thang máy tới tầng 41, Long Diệp cùng Ngự Ngạo Thiên trao đổi ánh mắt liền bước ra thang máy...

"Thả tôi ra! Thả tôi ra! Hôm qua không phải đã đáp ứng tôi rồi sao, không tính quấy rầy tôi nữa chứ?" Bị Ngự Ngạo Thiên mạnh mẽ kéo ra khỏi thang máy, Dao Dao không ngừng giãy giụa.

Hắn bắt đắc dĩ cười cợt: "Bảo bối, vừa rồi cô cũng nhìn thấy, ta cũng là bắt đắc dĩ." Hắn ôm cô hướng về văn phòng bộ phận marketing.

Lúc này, Long Diệp đã thay hần 'dọn dẹp' xong chiến trường, đang đứng trước cửa phòng làm việc chờ bọn họ đến: "Tôi kỳ vọng vào 'biểu hiện' của anh."

"Vâng, quản lý Long, tuyệt đối không khiến ngài... thất vọng!" Dứt lời, hai người đàn ông không hẹn mà cùng nhếch môi cười.

Dao Dao mặt cứng đờ nhìn Long Diệp: "Quản lý Long..." Ôm chút hy vọng cuối cùng, chờ hắn thay đổi chủ ý.

Đáng tiếc, hai người đàn ông này một xương một họa lâu như vậy, làm sao có khả năng dễ dàng thay đổi kế hoạch đây?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chúng ta diễn kịch tình ái đi

Bước vào phòng làm việc, Ngự Ngạo Thiên quét mọi thứ trên bàn xuống, thả Dao Dao lên trên.

Cô vừa muốn chạy trốn, lập tức bị đè lại. "Thả tôi ra! Bộ phận marketing các người đều là người điên sao? Ngang nhiên gọi nhân viên nữ đến phục vụ, không sợ tổng giám đốc biết sẽ sa thải sao?"

"Bảo bối, cô phải biết công việc của chúng tôi liên quan đến các mối quan hệ xã hội, đương nhiên cần luyện tập một ít 'kỹ xảo' lấy lòng khách hàng rồi."

Ý của hắn là? "Tổng giám đốc chấp nhận hành vi của các người? Hừ! Đáng tiếc Berson được gọi là tập đoàn đệ nhất Trung Quốc, đây vốn là nơi phóng đảng, tổng giám đốc của các người càng là một kẻ bại hoại! Dâm ma! !"

Phải biết rằng, tên tổng giám đốc bị gọi là bại hoại, dâm ma kia đang đứng ngay trước mặt cô. Bị chửi thẳng mặt, sắc mặt Ngự Ngạo Thiên trong nháy mắt trở nên âm trầm. "Vật nhỏ, xem ra chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề." Thoát một cái, đẩy cô ngã xuống bàn làm việc.

"Không! Anh thả tôi ra được không? Tôi biết, anh, anh cũng là bắt đắc dĩ, không bằng chúng ta giải quyết bằng biện pháp khác được không?"

Nhìn cặp mắt tràn đầy sự chờ mong của cô càng khiến Ngạo Thiên muốn hủy diệt cô ngay lập tức... "Ồ? Biện pháp gì?"

Suy tư một lúc, Dao Dao nhất thời vui ra mặt: "Có! Trước hết chúng ta cứ ở đây, lát sau anh ra ngoài nói với sếp anh chúng ta đã làm xong, như vậy anh không bị trừng phạt, tôi cũng không bị thiệt thòi, vậy là vẹn toàn đôi bên!"

A, thế giới này sẽ đơn thuần, mỹ mãn như cô nghĩ sao? "Hừm, biện pháp này không tệ."

"Ha, vậy là anh đồng ý?"

"Được. Thế nhưng..."

"Thế nhưng cái gì?"

Ngự Ngạo Thiên cười khẩy, ngoắt ngoắt tay, hắn chủ động kề miệng vào lỗ tai cô...

Nghe hắn nói xong, khuôn mặt nhỏ lập tức hồng từ gò má đến lỗ tai: "Không, không được, tôi không làm được."

"Ai nha, vậy thì hết cách rồi. Vậy ta chỉ có thể... Có hết sức tiếp nhận nhiệm vụ của quản lý Long."

Thấy hắn chuẩn bị giờ trò, cô hoảng loạn gật đầu: "Chờ đã, chờ! Tôi, tôi, tôi nghe lời anh là được rồi!"

Trong giây lát này, khóe miệng Ngự Ngạo Thiên nổi lên vệt cười quỷ dị...

"Hừm, ân... A, a..." Trong phòng làm việc thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu kiêu mi, tuy nhiên âm thanh này nghe qua không được tự nhiên cho lắm.

Làm cho Ngự Ngạo Thiên không sao nghe được: "Bảo bối, cô kêu như vậy không được rồi. Trên phương diện này quản lý Long rất thành thạo, anh ta sẽ biết chúng ta đang giả vờ đóng kịch đấy."

"Vậy bây giờ làm sao a, những gì cần nói tôi đều nói cả rồi."

Nếu cô biết phải kêu như thế nào, mới thật sự phiền phức, với tính khí 2 năm trước của Ngự Ngạo Thiên khi đồ hán không ăn được bị người khác đoạt mất làm sao có thể nuốt trôi con giận? "Ài, xem ra ta phải giúp cô rồi."

"Làm sao..."

Không chờ cô hỏi xong, thân thể liền bị cuốn lại. Hai chân trên dựa vào lồng ngực nóng rực. "A..."

Thùy tai mẫn cảm bị đầu lưỡi hán khê liếm, trong nháy mắt cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân cô: "Không, không muốn." Hô hấp đều đều nóng rực phảng phất bên thùy tai, tăng thêm kích thích thần kinh cô.

"Bảo bối, kêu được rồi đấy. Tiếp tục đi..." Đầu lưỡi khê liếm cổ mẫn cảm, tay ôm eo không đứng yên, từng tắc từng tắc hướng vào trong áo tìm kiếm..

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đùa như thật ? !

"Chờ đã!" May mà Dao Dao phản ứng nhanh, đề bàn tay tà ác xuống: "Chúng ta chỉ diễn kịch thôi, sao anh..."

"Là đây, chúng ta đang diễn trò a, chỉ là... Diễn phải chân thực một chút." Mi tâm nổi lên vết giáo hoạt, bàn tay lớn tiến quân thần tốc, trắng trợn không kiêng dè bọc cô lại.

"A..." Khuôn mặt trắng nõn nhất thời ửng đỏ, tay nhỏ đang ấn trên tay hán mềm nhũn ra.

Nhân cơ hội, tay người đàn ông thành công len vào trong áo lót.

"Nha!" Hơi lạnh hòa cùng sự hoảng sợ, cô mơ hồ cảm nhận được ngón tay tà ác đang quấy phá, nụ hoa mẫn cảm chậm chậm dựng lên, cô không an phận giây dựa: "Lấy tay anh ra! !"

"Xuyt. Bảo bối, cô quên nhiệm vụ của cô rồi sao? Xem ra, ta không đủ nhiệt tình rồi." Nở nụ cười tà tứ, hán vừa kéo nhẹ, hai viên ngọc hồng thoát khỏi ràng buộc nảy ra ngoài.

Không còn trở ngại, hán càng làm càn đùa bỡn, tay to chậm chậm lướt nhẹ, ngón tay thon dài như có điện khơi điểm mẫn cảm của cô: "A..." Thân thể Dao Dao như có dòng điện xẹt qua, mang theo từng trận tê dại, khoe môi không kìm được phát ra âm thanh mê người.

"Hừ? Thật không nhìn ra, hóa ra cô là vật nhỏ dám dâng, vừa chạm vào đã kêu mê người như vậy. Nếu tiến công vào cả hai điểm thì..." Nói xong, tay còn lại không an phận, chậm rãi thăm dò vào trong cô, tùy ý trêu chọc da thịt trắng nõn.

"Không, không muốn..." Bị hán nhục nhã như vậy, Dao Dao nức nở bật khóc, thân thể mẫn cảm không cách nào chống đỡ được sự khiêu khích. "Được rồi, dừng tay!"

"Thật sự muốn dừng tay sao? Bảo bối, thân thể của cô không có gọi ta dừng tay a." – giọng nói đầy trêu chọc, châm chọc, hán chậm rãi vén áo cô lên: "Đến, mau nhìn xem, thân thể cô khát vọng ta cỡ nào."

Bầu ngực trắng nõn no đủ bại lộ trong không khí, hai hạt béo múp đang từ từ đứng thẳng, Dao Dao xấu hổ nhắm mắt lại.

Hán hài lòng, tà ác nở nụ cười, hai ngón tay đùa bỡn hai viên trân châu của cô...

"Ừm... A..." Trong giây lát, cô cảm thấy toàn thân như con kiến bò qua, nhiệt độ đột nhiên tăng cao.

Xem ra Ngự Ngạo Thiên rất biết hưởng thụ: "Ai nha, run lợi hại như vậy? Thân thể thật mẫn cảm, ta muốn biết... Nơi này của cô bị đùa giỡn sẽ phản ứng cuồng nhiệt ra sao?"

Thấy tay hán hướng tới váy ngắn của mình, cô mở to hai mắt, dùng sức cắn khóe môi: "Không, không muốn, không muốn tiếp tục nữa ! !"

Đây vốn dĩ là diễn thôi, không phải sao? Vì sao lại chân thực như vậy? Cảm giác này, nhiệt độ này, hết thảy đều chân thực, chuyện này... Căn bản không phải đang diễn trò!

'Long Diệp, người cầm miệng cho ta! Có chuyện gì nói thẳng! ' còn nhớ lần đầu tiên bọn họ bị nhốt trong thang máy, hình như người gọi điện thoại cho hán được gọi là Long Diệp?

Long Diệp... Long quản lý... Lẽ nào? !

Cảm giác bàn tay to dần dần hòa vào trong váy mình, Dao Dao bắt ngờ phản kháng, khuôn mặt khủng hoảng dần lạnh lẽo: "Anh và quản lý Long cùng một phe đúng không?"

"Hả?" Động tác chợt dừng lại.

"Nếu anh không hoàn thành 'nhiệm vụ' anh ta cũng không trừng phạt anh, đúng không? ! Bởi vì hai người là bạn bè!" Quay đầu lại, cô trừng mắt nhìn hắn: "Cút đi, giúp tôi cái gì chứ, sa thải cái gì chứ, anh vốn là tên lừa gạt!"

A, quả nhiên hắn đã đánh giá thấp vật nhỏ thông minh này. "Nếu cô đã biết rồi, vậy ta không cần diễn trò nữa." Dứt lời, hai mắt Ngự Ngạo Thiên lóe lên, kéo nhẹ quần áo Dao Dao...

Nhất thời, thân thể phản hồng liền bại lộ ở trong không khí !

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tầm mắt nóng rực

Tên bại hoại này, đã bị phát hiện chân tướng nhưng hắn vẫn mặt dày vô có ăn hiếp cô? Với tay che trước người, cô tức giận chất vấn: "Anh còn không chịu bỏ qua sao?"

"Bỏ qua? Lẽ nào không ai nói với cô, dục vọng một khi bốc hỏa sẽ rất khó dập tắt sao?" Đặc biệt là đối mặt với vật nhỏ mới mẻ như cô.

Đặt cô ngồi lên bàn làm việc, hắn mạnh mẽ đẩy hai tay che trước người ra.

Cảm thụ được tầm mắt nóng rực đang chăm chú nhìn nửa thân trần của mình, cô không khỏi xấu hổ nói không nên lời: "Không nên nhìn, không nên nhìn!"

"Hả? Vật nhỏ, đừng nói là, chỉ nhìn thôi, cô đã bị kích thích?"

"Mới, mới không phải!" Nghiêng đầu đi, cô tránh ánh mắt mãnh liệt của hắn.

Nhưng vào lúc này, một luồng nước xiết mãnh liệt xẹt qua thân thể, nụ hoa đỏ thắm bị hắn ngậm trong miệng liền đứng thẳng, đầu lưỡi tinh xảo không ngừng đùa bỡn điểm mẫn cảm của cô.

"A, ần... Không, không muốn..." Dao Dao mắt kiểm soát, giãy dụa, ác mộng chôn sâu 2 năm trước chậm chậm hiện ra.

Cô không muốn, thực sự không muốn nhớ lại chuyện 2 năm trước! "Anh nhất định phải tiếp tục nữa sao? !"

"Hừ? Bảo bối, ta có thể cho rằng cô đang khiêu khích ta?" Buông điểm mẫn cảm kia ra, hắn tà tà cười.

Khuôn mặt Dao Dao lạnh lẽo, phun ra ba chữ: "Ngự Ngạo Thiên!"

Trong giây lát, cả người Ngự Ngạo Thiên trở nên ngưng ngẫn, hắn không nghĩ tới nha đầu này đột nhiên gọi tên hắn, không phải cô không nhận ra sao? Không lẽ cô giả vờ ngây ngốc, giả làm heo ăn thịt hổ?

Dao Dao giả vờ bình tĩnh cười cợt: "Thế nào? Sợ chưa? Xem ra anh đã nghe qua tên Ngạo Thiên? Tôi cho anh biết, Anh... Anh ấy là anh trai của tôi, nếu anh dám tiếp tục, cẩn thận bị giết hại cả nhà! ! !"

"... Phốc."

Thấy hắn đột nhiên nở nụ cười, Dao Dao nhất thời há hốc mồm.

Phải biết, ở Nhật Bản đừng nói nhìn thấy Ngự Ngạo Thiên, vừa nghe tên hắn cũng phải lui ba phần, tại sao người đàn ông này đột nhiên cười? "Tôi, tôi cho anh biết, tôi không nói đùa nha, hắn là lão đại xã hội đen Nhật Bản, đánh chết anh dễ như giẫm chết một con kiến, hiểu chưa? ?"

Thì ra nha đầu này nhớ tên hắn nhưng quên mất mặt hắn, hừ, thật muốn bóp chết cô ngay lập tức! "Ồ, cô nói hắn là lão đại xã hội đen Nhật Bản, đây đang ở Trung Quốc, vậy cô gọi hắn đến giẫm chết ta đi!" Dứt lời, Ngự Ngạo Thiên hí mắt, chậm rãi cúi người dè cô xuống.

"Không muốn, không muốn." Hoảng loạn, cô che lại vai trái, tóc dài vô tình xoắn xuýt.

Vết sẹo xấu xí kia một lần nữa đập vào mắt hắn...

Đôi mắt thâm thúy trở nên âm u, vẻ mặt cười khẩy bị sự lạnh lẽo thay thế. Chính vì vết sẹo này hắn mới tìm kiếm cô suốt 2 năm qua.

Nhưng mà, vết thương kia trùng hợp với...

Xoay người, hắn bỏ lại nửa thân trần của Dao Dao, bước nhanh rời khỏi phòng làm việc.

"Xong rồi?" Đứng ngoài cửa Long Diệp xấu xa cười hỏi. Nhưng không nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Ngự Ngạo Thiên.

"Long Diệp, người phải người tra cho ta tất cả tư liệu liên quan đến Lạc Dao Dao, càng tỉ mỉ càng tốt! "

Ach, vừa nghe xong, thái độ Long Diệp lập tức trở nên nghiêm trọng. Hắn có linh cảm Ngự Ngạo Thiên sắp bộc phát thú tính. "Biết rồi. Ta đi tra ngay. "

2 năm trước hắn không biết tên cô, rốt cuộc bây giờ đã biết, có thể tra ra nguyên nhân, nguồn gốc vết sẹo kia ! !

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dục hỏa bốc lên

Bị bỏ lại một mình ở văn phòng, tuy rằng Dao Dao không biết vì sao hắn lại đột ngột rời đi, nhưng nắm lấy thời cơ, cô vội vàng trốn.

Buổi chiều, thừa dịp rảnh rỗi cô đến thẳng phòng quản lí.

'Lạch cạch' cô không cẩn thận va vào một cô gái mặc đồng phục, cô vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi. "

"Không, không, là tôi nên nói xin lỗi mới phải. " - Cô gái trạc hai mươi tuổi, đáng vẻ nhiệt tình cười rộ lên, vội vàng cúi người nhặt tờ giấy Dao Dao đánh rơi: "Ồ, đơn xin nghỉ việc? Cô muốn nghỉ việc sao?"

"Cô biết tôi?" Nhận lại từ tay cô gái, cô hiếu kỳ hỏi.

"Ha ha, tôi tên Bạch Linh, làm cùng bộ phận với cô. Cô khá ái như vậy, từ lúc vô làm đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, đặc biệt là đàn ông a. " - Bạch Linh thao thao bất tận, hé miệng nở nụ cười. "Đừng rồi, không phải cô vừa đến làm sao, sao lại muốn nghỉ việc?"

"Bởi vì..."

"Cái gì, Dao Dao, cô bị ăn hiếp? Nếu tôi nhớ không lầm cô là du học sinh Nhật Bản? Có lẽ cô chưa hiểu rõ tập đoàn Berson. 2 năm trước tập đoàn Berson bị tổng giám đốc chúng ta thu mua sau đó liền phát triển vượt bậc, năng lực lãnh đạo của tổng giám đốc không cần nói ai cũng biết, làm sao ông ta có thể đề cập dưới của mình làm hành vi "giao dịch" như thế được, nhất định là cô bị người ta lừa gạt rồi !"

Gặp được sự quan tâm nhiệt tình của Bạch Linh, Dao Dao nhẹ nhàng tâm sự, nhắc đến hành vi 'giao dịch' của bộ phận marketing, Bạch Linh liền không đồng ý, lúc này Dao Dao mới hiểu thì ra tên bại hoại kia âm mưu cùng quản lý Long lừa gạt cô! "Tên chết tiệt khôn kiếp, làm hại mình suýt chút mất việc tiền lương 5000/tháng, hỗn đản! Hỗn đản!"

Bên trong thang máy, Dao Dao tức giận nắm chặt nắm đấm, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ: "Sắp đến giờ tan tầm! Rất tốt! Tên đàn ông chết tiệt kia tốt nhất đừng để mình bắt gặp..."

'Tinh'

Chưa kịp nói xong, thang máy liền dừng ở tầng 41. Hừ, thiên đường có đường hắn không đi, địa ngục không cửa tự xông tới!

Dao Dao lẳng lặng chờ thang máy mở ra. Đúng như dự đoán, chỉ có một mình Ngự Ngạo Thiên bước vào.

Cô chớp mắt một cái, quay đầu lại, giả vờ sốt sắng hỏi: "Anh, bộ phận marketing các anh ngày mai cần bộ phận nào đến phục vụ?"

Hả? Vật nhỏ này chủ động nói chuyện với hắn thật là hiếm thấy. "Nếu như cô muốn, ngày mai ta có thể đặc biệt xếp cô tới phục vụ."

"Tôi mới không muốn đến! Tôi hỏi anh, việc những nhân viên nữ đến phục vụ bộ phận marketing các anh là theo lệnh tổng giám đốc sao?"

"Hả?" Ngự Ngạo Thiên tựa hồ đã nhận ra điều gì đó, bước lên một bước, tà tà cười nói: "Cô hỏi làm gì?"

"Tôi hiếu kỳ mà thôi. Giao dịch xấu xa như thế, tôi không hiểu vì sao tổng giám đốc có thể phê chuẩn." Đáp lời a! Đáp lời a! Thấy hắn thật lâu không trả lời, Dao Dao trong lòng nảy sinh cảm giác bất an.

"A, ha ha ha." Một lúc lâu, Ngự Ngạo Thiên cười gần vài tiếng.

Cô căng thẳng cắn môi dưới: "Anh, anh cười cái gì? Trả lời tôi đi."

"Trả lời?" Con người thâm thúy lóe qua một vết âm lãnh, hần bước lên một bước, đột nhiên kéo tay cô.

"Anh lại muốn làm gì? !"

"Là ta nên hỏi cô... Muốn làm gì mới đúng?" Nụ cười tà nịnh xẹt qua khóe miệng, hần híp con mắt lạnh, hai tay nhanh chóng ôm cô rà soát trên dưới. Bỗng nhiên, động tác dừng lại ở hông cô...

Nguy rồi! Dao Dao ngắc ngứ như có vật gì nghẹn lại cuống họng.

Hồi 2: Nhân viên thang máy

Mối quan hệ cùng tổng giám đốc

"Hừ? Vật nhỏ, ta lừa cô lâu như vậy, cô lại dám bắt ta?" Vừa nói, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi lấy từ hông cô ra một chiếc điện thoại di động đang ở chế độ ghi âm, giơ lên trước mặt cô.

Thôi xong, sức quan sát của người đàn ông này thế nào lại mạnh như vậy? "Bẫy anh? Ai cần bẫy anh chứ! Trả điện thoại lại cho tôi." Dao Dao muốn lấy lại điện thoại, tuy nhiên hần cao hơn cô quá nhiều, coi như có nhảy lên cũng với không tới.

"Vật nhỏ, không, bây giờ ta phải gọi cô là tiểu hồ ly mới đúng, xem ra ta đã đánh giá thấp cô."

"Đều do anh buộc tôi làm vậy."

"Ồ? Vậy ta hỏi cô, cô định ghi âm xong sẽ giao nó cho ai? Quản lý Long sao?"

"Tôi sẽ không giao cho anh ta, các anh đều là cá mè một lứa." Cho đến bây giờ, đưa ghi âm này cho ai, cô vẫn chưa nghĩ đến, đáy mắt chuyển động: "Tôi muốn đem ghi âm này giao cho tổng giám đốc Berson, tôi không tin, ông ta sẽ không đuổi việc anh!"

A, vậy không phải sẽ quay lại đưa cho hần sao, cần gì phải làm việc dư thừa như vậy? Ngự Ngạo Thiên chán ghét nhất loại người dùng mưu hại mình! !

Đúng lúc này, Dao Dao bất ngờ hé miệng cắn tay hần!

"Hừ? Còn là một tiểu hồ ly hay cắn người." Dứt lời, hần hé mắt lạnh, đột nhiên tóm chặt mái tóc dài của cô.

"A! !" Dao Dao đau điếng nhất thời kêu lớn.

"Vật nhỏ, đây là cô tự tìm đến! !"

Nhìn biểu hiện âm lãnh của hần, cô biết mình nhất định sẽ gặp phiền toái lớn.

Gắng dùng sức vùng tay lên...

'Đông' một tiếng, cả người Dao Dao đụng vào vách thang máy. "Hỗn đản, hỗn đản..." Nhanh chóng lau đi nước mắt, cô đột nhiên đứng lên: "Anh quả thực là tên đại hỗn đản thô bạo."

Đúng lúc này, thang máy đi thẳng đến tầng 46. Ngự Ngạo Thiên khẽ nhìn lướt qua, đột nhiên trố người cô lại..

"Anh thả... A! !"

Đôi môi bá đạo nuốt lời cô chưa kịp nói. Lúc này, cửa thang máy vừa vận mở ra.

Đập vào mắt mọi người là hình ảnh đôi nam nữ đang hôn nhau, phản ứng đầu tiên là sững sờ, nhưng nhìn qua nam chính là ai về mặt bọn họ nhất thời trở nên cực kỳ kinh hoàng.

Ngự... Ngự tổng?

Ngự Ngạo Thiên nhìn họ bằng ánh mắt lạnh lùng âm lãnh, mọi người sợ đến toàn thân không ngừng run rẩy...

"A... A... A!" Dao Dao bị cưỡng hôn không chú ý đến tâm tình hoảng sợ của mọi người, trái lại càng hi vọng, không ngừng hướng ánh mắt cầu cứu mọi người đang đứng bên ngoài thang máy.

Những người kia tăng lơ như không thấy, lúng túng cười cợt: "Không, thật không tiện, đã... Quấy rầy." Rồi bận bịu, nhanh chóng quay người rời đi.

Không làm chứ, bọn họ đều là người mù sao, không thấy mình đang bị cưỡng hôn sao? Những người kia càng đi càng xa, cửa thang máy dần dần đóng lại. Dao Dao vô cùng tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, Ngự Ngạo Thiên cũng kết thúc nụ hôn bá đạo. Một giây sau, hắn ấn nút đóng cửa thang máy.

"Anh, anh muốn làm gì?" Thờì khắc này tâm tình Dao Dao bỗng lặng đi.

Ngự Ngạo Thiên lạnh lẽo cười cợt, chậm rãi áp sát cô: "Chúc mừng vật nhỏ, cô đã... chọc giận ta thành công! !"

Cô không biết người đàn ông này đến cùng nguy hiểm cỡ nào, cũng không biết chọc hắn tức giận sẽ có kết cục bi thảm ra sao, nhưng.. Cô biết mình sắp đối diện với điều gì... "Không... Không muốn, van cầu anh... Buông tha tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vũ nhục

"Hừ? Vật nhỏ, ta lừa cô lâu như vậy, cô lại dám bắt ta?" Vừa nói, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi lấy từ hông cô ra một chiếc điện thoại di động đang ở chế độ ghi âm, giơ lên trước mặt cô.

Thôi xong, sức quan sát của người đàn ông này thế nào lại mạnh như vậy? "Bẫy anh? Ai cần bẫy anh chứ! Trả điện thoại lại cho tôi." Dao Dao muốn lấy lại điện thoại, tuy nhiên hắn cao hơn cô quá nhiều, coi như có nhảy lên cũng với không tới.

"Vật nhỏ, không, bây giờ ta phải gọi cô là tiểu hồ ly mới đúng, xem ra ta đã đánh giá thấp cô."

"Đều do anh buộc tôi làm vậy."

"Ồ? Vậy ta hỏi cô, cô định ghi âm xong sẽ giao nó cho ai? Quản lý Long sao?"

"Tôi sẽ không giao cho anh ta, các anh đều là cá mè một lứa." Cho đến bây giờ, đưa ghi âm này cho ai, cô vẫn chưa nghĩ đến, đáy mắt chuyển động: "Tôi muốn đem ghi âm này giao cho tổng giám đốc Berson, tôi không tin, ông ta sẽ không đuổi việc anh!"

A, vậy không phải sẽ quay lại đưa cho hắn sao, cần gì phải làm việc dư thừa như vậy? Ngự Ngạo Thiên chán ghét nhất loại người dùng mưu hại mình! !

Đúng lúc này, Dao Dao bắt ngờ hé miệng cắn tay hắn!

"Hừ? Còn là một tiểu hồ ly hay cắn người." Dứt lời, hắn hé mắt lạnh, đột nhiên tóm chặt mái tóc dài của cô.

"A! !" Dao Dao đau điếng nhất thời kêu lớn.

"Vật nhỏ, đây là cô tự tìm đến! !"

Nhìn biểu hiện âm lãnh của hắn, cô biết mình nhất định sẽ gặp phiền toái lớn.

Gắng dùng sức vùng tay lên...

'Đông' một tiếng, cả người Dao Dao đụng vào vách thang máy. "Hỗn đản, hỗn đản..." Nhanh chóng lau đi nước mắt, cô đột nhiên đứng lên: "Anh quả thực là tên đại hỗn đản thô bạo."

Đúng lúc này, thang máy đi thẳng đến tầng 46. Ngự Ngạo Thiên khẽ nhìn lướt qua, đột nhiên trố mắt nhìn cô lại..

"Anh thả... A! !"

Đôi môi bá đạo nuốt lời cô chưa kịp nói. Lúc này, cửa thang máy vừa vạn mở ra.

Đập vào mắt mọi người là hình ảnh đôi nam nữ đang hôn nhau, phản ứng đầu tiên là sững sờ, nhưng nhìn qua nam chính là ai về mặt bọn họ nhất thời trở nên cực kỳ kinh hoàng.

Ngự... Ngự tổng?

Ngự Ngạo Thiên nhìn họ bằng ánh mắt lạnh lùng âm lãnh, mọi người sợ đến toàn thân không ngừng run rẩy...

"A... A... A!" Dao Dao bị cường hôn không chú ý đến tâm tình hoảng sợ của mọi người, trái lại càng hi vọng, không ngừng hướng ánh mắt cầu cứu mọi người đang đứng bên ngoài thang máy.

Những người kia tăng lo như không thấy, lúng túng cười cợt: "Không, thật không tiện, đã... Quấy rầy." Rồi bận bịu, nhanh chóng quay người rời đi.

Không lầm chút, bọn họ đều là người mù sao, không thấy mình đang bị cường hôn sao? Những người kia càng đi càng xa, cửa thang máy dần dần đóng lại. Dao Dao vô cùng tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, Ngự Ngạo Thiên cũng kết thúc nụ hôn bá đạo. Một giây sau, hắn ấn nút đóng cửa thang máy.

"Anh, anh muốn làm gì?" Thời khắc này tâm tình Dao Dao bỗng lặng đi.

Ngự Ngạo Thiên lạnh lẽo cười cợt, chậm rãi áp sát cô: "Chúc mừng vật nhỏ, cô đã... chọc giận ta thành công! !"

Cô không biết người đàn ông này đến cùng nguy hiểm cỡ nào, cũng không biết chọc hắn tức giận sẽ có kết cục bi thảm ra sao, nhưng... Cô biết mình sắp đối diện với điều gì... "Không... Không muốn, van cầu anh... Buông tha tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lát Lát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đối xử thô bạo

Lời van xin của cô căn bản không thể đè nén cơn giận trong lòng của Ngự Ngạo Thiên, tựa như sự khiêu khích 2 năm trước của cô đối với hắn.

Ngự Ngạo Thiên một tay tóm chặt mái tóc dài, tay còn lại chậm rãi kéo dây nịt ra, vật cứng rắn hiện ra trong mắt cô.

Hắn, hắn muốn làm gì? Dao Dao sợ hãi nhắm chặt hai mắt, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vật tượng trưng của đàn ông..

"Cô cho rằng nhắm mắt lại sẽ không thấy nữa sao?" Ngự Ngạo Thiên hừ lạnh, thô bạo bóp miệng cô hé ra.

"A."

Một giây sau, vật nam tính kia liền ập vào khoang miệng, chậm rãi ra vào...

Một cảm giác khó chịu buồn nôn kéo tới, cô cảm giác rõ ràng vật kia trong miệng mình không ngừng gia tăng kích thích, chạy thẳng vào yết hầu.

Người đàn ông này tại sao có thể... Tại sao có thể bá đạo thành như vậy? Nước mắt theo hai gò má cô chậm rãi nhỏ xuống.

Tuy rằng kỹ thuật của vật nhỏ rất kém, nhưng hắn lại cảm giác vô cùng thỏa mãn, lại thêm thấy cô nghẹn ngào nước mắt, Ngự Ngạo Thiên thật lòng yêu thích cô gái ngây thơ này thốn thớt.

"Ồ..." Từ từ, gò má hắn ửng hồng đẹp đẽ, tốc độ ra vào miệng cô từ từ gia tăng.

Đúng lúc này, ánh mắt hắn vô tình quét camera trong góc thang máy đang lóe đèn đỏ...

Đáng chết! Trong nháy mắt về mặt hắn khôi phục lại vẻ âm trầm ban đầu. Đột nhiên đẩy đầu Dao Dao ra, kéo dây nịt lên, hắn bước nhanh xông ra khỏi thang máy...

Phòng quản lý...

"Ta, xong đời." Long Kỳ thấy Ngự Ngạo Thiên sắp giết tới nơi, vội vàng chạy ra phòng làm việc.

"Quản lý Long, đã xảy ra chuyện gì?" Nhân viên trong phòng thấy dáng vẻ hoang mang của hắn tò mò hỏi.

"Chớ để ý, lát nữa Ngự tổng đến đây thì nói ta vừa đi ra ngoài..."

'Dừng!' không chờ hắn bàn giao xong, cửa lớn bị người từ ngoài một cước đá văng.

Ánh mắt của mọi người dồn dập tìm đến phía cửa lớn... "Ngự... Ngự tổng." Sợ đến vội vàng đứng lên khỏi ghế, đồng loạt cúi cung.

Ánh mắt giết người của Ngự Ngạo Thiên căn bản không có thời gian để ý tới những người khác. Một bước tiến lên giữ chặt cổ Long Kỳ, đẩy hắn vào bên trong phòng làm việc...

"Ngạo Thiên ca, xin lỗi, ta sai rồi. Nhưng Người tốt xấu cũng chưa cho ta chút mặt mũi a, bên ngoài nhiều người như vậy." Vừa đến văn phòng, Long Kỳ không ngừng năn nỉ.

Ngự Ngạo Thiên lạnh lùng quét mắt: "Long Kỳ, con mẹ nó nguoi có một sở thích buồn nôn thú vị nhỉ!"

"Vâng, là, là, ta lần sau nhất định sửa, nhất định sửa. Nhưng điều này cũng không có thể trách ta a."

Thấy Long Kỳ bày ra khuôn mặt vô tội, Ngự Ngạo Thiên mặt lập tức đen kịt lại: "Ý nguoi là lỗi của ta?"

"Híc, ta không phải có ý này a, Ngạo Thiên ca, van cầu Người, buông tay ra đi, ta sắp không thở nổi rồi."

Nghe vậy, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi thả tay đang chặn cổ hắn, xoay người ngồi ghế salon.

Long Kỳ nhất thời thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Kỳ thực, ta hiểu kỳ tại sao Người lại cảm thấy hứng thú với cô gái ngực phẳng kia như vậy, cho nên mới phải... Dù sao qua nhiều năm như thế, bên cạnh Người phụ nữ xinh đẹp nhiều không kể xiết, tự động đưa tới cửa cũng đếm không hết, Người hà tất gì phải tốn sức trêu chọc tiểu nha đầu kia, ta nghĩ tuyệt đối không nghĩ nguyên nhân vì sự hiểu lầm 2 năm trước chứ?"

Long Kỳ là theo Ngự Ngạo Thiên đồng thời đánh quá người trong thiên hạ, hắn mười điểm hiểu rõ Ngự Ngạo Thiên tính khí. Phải biết, Ngự Ngạo Thiên chưa từng có mệnh mẽ muốn qua nữ nhân nào, Lạc Dao Dao có thể coi là đầu một lần, vì lẽ đó hắn đối với cô bé này tràn đầy chờ mong cùng hiểu kỳ.

"Muốn biết a?"

"Ừm! Ừm!"

"Lại đây." Ngự Ngạo Thiên cười khẩy ngoắc ngoắc ngón tay, Long Kỳ lập tức lên đến bên cạnh hắn, ghé lỗ tai sát lại gần.

Ai biết...

"Ồi."

Ngự Ngạo Thiên đột nhiên véo lỗ tai của hắn, gầm nhẹ: "Không có chuyện gì làm sao, nếu cảm thấy nhàn rồi quá thì rút qua bộ phận vệ sinh mà làm."

"A... Ngạo Thiên Người thật hẹp hòi." Long Kỳ thất vọng xoa xoa lỗ tai, ánh mắt vô tình liếc nhìn màn hình phản chiếu camera: "Híc, ngực phẳng kia định đi đâu?"

Ngự Ngạo Thiên vừa nghe, bước nhanh tới trước màn hình. Chỉ thấy, Dao Dao nức nở lau nước mắt chạy vào thang máy...

"Ồ... Phi! Phi! Phi... Ồ..." Người đàn ông đi rồi, Dao Dao một mình khóc lớn, chưa tới 20 tuổi cô đã phải đối diện với sự tình oái oăm, khó đỡ này.

Buổi trưa ở văn phòng marketing, hắn đột nhiên rời đi, lần này cũng vậy, tuy rằng Dao Dao không biết nguyên nhân là gì, nhưng cô khẳng định mình không thể may mắn đến như vậy.

"Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa, cái tên kia bại hoại phải bị trừng phạt!" Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ý nghĩ vừa lóe lên cô đã nhanh nhẹn xông vào thang máy.

"Hừm, chính là chỗ này." Đi tới tầng 42, nàng đứng một tấm quai có bảo vệ khoa mấy chữ trước cửa kính, chậm rãi đẩy ra: "Thật không tiện, quá rồi, xin hỏi, các nguoi bảo vệ khoa quản lý ở sao?"

Dao Dao vừa xuất hiện, nhân viên nam trong phòng đồng loạt ánh mắt sáng lên rục rục: "Này, uy, kìa nhìn, thật đáng yêu a."

"Wow. Cô ấy đang mặc đồng phục nhân viên thang máy sao? Sao tôi không biết công ty chúng ta có người đáng yêu như vậy a?"

"Không nghe cô ấy nói tìm quản lý chúng ta sao? Tám phần mười là bạn gái quản lý rồi, khuyên anh vẫn nên quên đi thì hơn." Dao Dao thanh thuần đáng yêu khiến đàn ông trong văn phòng vô vị bùng lên sôi nổi, hào hứng.

"Cô gái, cô tìm quản lý chúng tôi có chuyện gì sao?" Lúc này, nhân viên nam ngồi ở cửa gần cô nhất hiểu kỳ hỏi.

Cô mím môi: "Có chút việc gấp, nếu anh ta có ở đây, xin anh dẫn tôi đến gặp anh ta, được không? Tôi là bộ phận phục vụ tên Lạc Dao Dao."

"Được rồi, cô chờ ở đây." Ngày thường không dễ gì bắt gặp nhân viên có tính tích cực cao như vậy, có thể Dao Dao vừa đến, nhân viên nam văn phòng này như hít phải thuốc lắc, nhanh chóng xông vào văn phòng quản lý: "Ngự tổng, quản lý Long, xin thứ lỗi, bên ngoài có một cô gái tên Lạc Dao Dao tìm ngài."

"Lạc Dao Dao?" Long Kỳ nhú nhú mày, gấp vội một tờ báo tạp chí vọt tới trước mặt nhân viên nam kia: "Ai tìm ta anh đều muốn báo cáo sao? Ta lại

không quen biết cái người tên là Dao Dao kia? Nói, có phải là người thấy mỹ nhân xinh đẹp nhờ vả liền chạy đến đầy gặp ta lấy lòng người đẹp? Hồn dân, chưa từng thấy phụ nữ sao?" Hấn vừa nói xong, vừa dùng báo tạp chí gõ lên đầu người kia.

Long Kỳ nổi tiếng là một quản lý ưa bạo lực, chớ thấy hấn nhỏ tuổi, nhưng tính khí có thể lớn đến mức tàn nhẫn.

"Vâng, là, quản lý Long, tôi biết nên làm thế nào."

"Chờ đã." Nam viên nam kia vừa quay lưng, Ngự Ngạo Thiên này giờ ngồi trong phòng chậm rãi mở miệng: "Long Kỳ, nếu người ta muốn tìm người, chắc là có chuyện quan trọng, người nên, đi tiếp đãi."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Con cừu non tự dâng đến cửa

Nghe khẩu khí của Ngự Ngạo Thiên không cho phép phản đối, con mắt Long Kỳ hơi chuyển động..

Ngạo Thiên từ trước tới giờ chưa từng quan tâm đến mấy việc nhỏ nhặt của bộ phận, bây giờ lại chủ động mở miệng muốn hấn tiếp đón cô gái gọi là Dao Dao gì đó. Không lẽ cô gái kia là?

"Được rồi, Tiểu Vương, anh đi cùng những đồng nghiệp khác bảo bọn họ tan làm. Ta đi tiếp đãi cô gái kia."

"Vâng."

Chỉ chốc lát sau, các nhân viên trong phòng làm việc đều đã nghỉ làm, Dao Dao đứng ở cửa đột nhiên kéo cậu trai nhân viên vừa nãy lại, hỏi: "Mọi người đây là?"

"À, quản lý bảo chúng tôi tan tâm, nhưng cô yên tâm, anh tôi sẽ lập tức đón tiếp cô."

Nghe xong lời này, Dao Dao thở phào nhẹ nhõm: "Được, cảm ơn anh."

Sau khi các đồng nghiệp lũ lượt rời đi, một người đàn ông mặc âu phục chậm rãi đi ra phòng giám đốc.

Thân hấn cao chừng 1 mét 7, nhìn tuổi tác nhiều nhất cũng chỉ mới tầm hai mươi. Đôi mắt lấp lánh cùng với chiếc mũi anh tuấn chói lóa phối hợp với màu da lúa mạch khỏe mạnh đem lại cho người tới một cảm giác rất sáng sủa.

Dao Dao có cảm giác nhìn nam sinh này rất quen mắt: "Anh... Anh là..."

"Xin chào, tôi chính là quản lý ban bảo vệ." Đi tới trước mặt cô, Long Kỳ lễ phép gật gù đầu, nhưng con mắt lấp lánh kia lại lóe lên một tia sáng..

Ha, cô tôi quả nhiên là cái cô ngực phẳng trong thang máy, coi như hấn không nhớ rõ hình dáng của nàng nhưng cũng không quên được bộ ngực phẳng như sân bay kia đó. Thật thú vị!

"Quản lý ban bảo vệ? Anh, anh... anh không phải thuộc bộ phận marketing sao?" Nhớ ra rồi! Hấn đi làm cùng cái tên khốn kiếp kia, hơn nữa còn là người xả giận lên người cô nữa.

"Này, ngực phẳng, cô cảm thấy tôi có chỗ nào giống loại bám váy đàn bà hả? Mấy người kia mới ở bộ phận marketing, còn tôi thuộc ban bảo vệ, được chưa?"

Hóa ra hấn thuộc ban bảo vệ, khó trách lúc mình bảo hấn ở bộ phận marketing hấn lại nổi nóng: "Xin lỗi. Tôi cho rằng anh với mấy người kia ở cùng bộ phận."

"Được rồi, chuyện lần trước không đề cập tới, lần này cô tới tìm tôi có chuyện gì?" Vừa nói, Long Kỳ vừa kéo hai cái ghế cùng Dao Dao ngồi xuống.

"Tôi..." Tên quản lý này đi làm cùng tên khốn kiếp kia, nói không chừng bọn họ là bằng hữu. Không được, lỡ như bọn họ là một giuộc thì phiền phức lắm.

"Quản lý, người cùng đi làm với anh ngày hôm qua là bạn của anh sao?"

"Bọn họ sao? Bọn họ nhiều lắm cũng chỉ coi như đồng nghiệp, từ trước đến giờ tôi không làm bạn cùng với những người chỉ dựa vào việc bán mặt mũi mà sống."

Vừa nghe lời này, lòng Dao Dao lập tức rơi xuống đất: "Quản lý, lần này tôi đến đây là hi vọng... anh có thể giúp đỡ tôi!"

Đôi mắt to ngấn ngấn chậm rãi tràn ra vài giọt nước mắt, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu kia quả thực như một con thỏ nhỏ đang đợi làm thịt, tim của Long Kỳ trong phút chốc "bịch!" một cái, một thoáng rung động bất thường xẹt qua, hần không kìm được hỏi: "Cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"A? Tôi mười chín."

"Vậy không phải bằng tuổi tôi sao?" Làm sao cô nàng này càng nhìn kỹ càng thấy ấu trĩ nhỉ? Khẩu vị của Ngao Thiên bây giờ thay đổi rồi sao?

"Quản lý? Quản lý?"

Bị giọng nói Dao Dao làm cho hồi thần, Long Kỳ lập tức bày ra đáng vẻ nghiêm túc: "Nói đến đâu rồi? À, cô kêu tôi giúp cô đúng không? Giúp cô cái gì cơ? Nói đi."

"Tôi... Hôm nay đã là ngày thứ hai tôi đi làm, nhưng vẫn đang bị người bên bộ phận marketing quấy rối, tôi hi vọng..."

"Cái gì? Có người quấy rối cô sao? Berson làm sao có thể để xảy ra chuyện như vậy?" Long Kỳ tràn đầy tức giận đứng lên: "Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô. Nào, nào, nhanh nói cho tôi biết bọn họ quấy rối cô thế nào?"

"Ày..." Có câu nói này của hần Dao Dao vốn nên yên tâm, nhưng sao lại cảm thấy hình như có chỗ nào đó không được đúng lắm: "Quản lý, có thể không nói quá trình không?"

"Như vậy sao được?" Điều hần chờ mong chính là cái quá trình mà hần không thể thấy đó.

"Không nói quá trình thì sao tôi giúp cô được chứ? Nào, nói đi."

"Là mới này... Cái tên khốn kiếp đem... đem..."

"Cái này không cần nói, tôi thấy rồi."

"Hà?"

"Không phải, ý của tôi là việc tôi đoán thì đã có thể đoán ra, bây giờ cô nói việc khác đi, mấy việc khác ấy." Việc khác mà hần không thấy đó. Khả khả.

"Việc khác..."

Dao Dao tí mỉ kể cho Long Kỳ nghe việc trong thang máy ngày đầu tiên, vốn ban đầu hần còn tràn đầy chờ mong nhưng sau đó tâm tình lập tức liền chùng xuống. Phải biết có bao nhiêu thiếu nữ muốn hôn môi với Ngự Ngạo Thiên còn không tới lượt, bây giờ Ngạo Thiên chủ động hôn cô, cô còn chạy tới tố cáo? Thật là một cô ngốc.

"Còn nữa không?" Long Kỳ tè nhạt ngáp một cái, chậm rãi ngồi trở lại trên ghế.

"Còn!"

"Còn gì nữa? Vậy nói cái đó đi. Nhanh lên!"

"Mới trưa hôm nay, quản lý Long của bộ phận marketing cùng với cái tên khốn kiếp kia..."

"Quản lý Long? Quản lý Long nào?" Long Kỳ cắt đứt lời của cô.

"Hần tên là Long Diệp."

"Ày..." Vừa nghe lời này, nhất thời hai mắt Long Kỳ tỏa ánh sáng, không nghĩ tới hôm nay Long Diệp lại hành động đơn độc cùng Ngạo Thiên.

"Mau lên, nói tiếp đi, có phải là hai người bọn hần đồng thời đem cô..."

"Không đâu. Cái tên quản lý Long dâm dê kia không tham dự, hần chỉ là phối hợp..." Dao Dao lại tự thuật ngắn gọn sự việc buổi sáng một lần nữa.

Vừa nghe, Long Kỳ vừa liên tục ngáp. Hần còn tưởng rằng Long Diệp sẽ cùng Ngạo Thiên đồng thời đưa nàng "lên mây", không ngờ lại "không có đạn". Vô vị!

"Dao Dao à, nghe nhiều như vậy, tôi cũng rất tức giận, không nghĩ tới Berson lại xuất hiện hai tên khốn kiếp như vậy."

"Vâng. Vì lẽ đó quản lý, anh giúp tôi được không?"

"Tôi cũng rất muốn giúp cô, nhưng cũng cần phải nói ra tên người đã quấy rối cô chứ? Hơn nữa, cũng chỉ là một mình cô nói, cô có chứng cứ nào không?"

Tên...

Chứng cứ...

Đúng rồi, cô vẫn cũng không biết tên của đàn ông kia: "Cái tên khốn kiếp luôn quấy rối của tôi chính là cái người cùng đi làm với anh đó."

"Đi làm cùng tôi sao? Có mấy người lận, người cô nói là người nào?"

Đáng chết! Không mối quan hệ còn có cách.

"Như thế này, quản lý, tên khốn kiếp kia đã cầm điện thoại di động của tôi, trong điện thoại có chứng cứ. Chỉ cần anh gọi điện thoại cho tôi thì biết ngay tên khốn kiếp kia là ai."

"Há, cách hay đó. Nào, đọc số điện thoại của cô đi." Long Kỳ nhanh chóng móc điện thoại của mình ra, gõ dựa theo dãy số Dao Dao nói.

Nhưng mà...

"Ngày hôm qua coi như bỏ. Bây giờ cô ở trước mắt tôi, tôi muốn yêu, hãy cho tôi cơ hội..." Từng hồi chuông mơ hồ quen thuộc mà dễ nghe vang vọng trong phòng làm việc tĩnh mịch.

Dao Dao vừa nghe là biết là...

"Quản lý... Đây không phải là tiếng chuông điện thoại di động của tôi sao? Sao lại..."

Đang lúc này, cửa phòng quản lý đột nhiên mở ra, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi bước ra, thân hình nghiêng nghiêng dựa vào khung cửa, gương mặt đẹp trai mang theo một tia cười âm tà, trong tay cầm một chiếc điện thoại di động màu hồng phấn.

"Là... là hần... Chính là hần! Quản lý! Chính là tên khốn kiếp này vẫn quấy rầy tôi!" Dao Dao bị dọa đến mức sắc mặt có chút trắng bệch, run rẩy nắm lấy cánh tay Long Kỳ, đáng vẻ đó quả thực cực kỳ đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bị hần trói hai tay

"Ồ? Chính là hần, vậy thì dễ xử lý hơn nhiều. Chứng cứ ở trong cái trong điện thoại di động đó sao?" Long Kỳ cố tình làm ra vẻ chính nghĩa.

"Ừ, ừ." Dao Dao nhanh chóng gật đầu.

"Được, cô chờ tôi." Dứt lời, hần bước nhanh tới trước mặt Ngự Ngạo Thiên, giành lấy di động trong tay hần. Hần lập tức giao cho Dao Dao đang ở cách đó không xa: "Đây, tìm ra chứng cứ rồi."

"Ừm." Đôi mắt to ngấn nước thỉnh thoảng liếc trộm Ngự Ngạo Thiên, hần vẫn đang dựa vào ở khung cửa như cũ, mặt không chút biến sắc.

Tên đàn ông khốn nạn, anh cứ tiếp tục hung hăng đi, anh sẽ chết ngay lập tức cho coi! Nhưng tìm một lúc lâu...

"Hần xóa rồi sao?" Không hề tìm được cái video kia.

"Ai, vậy thì hết cách rồi, Dao Dao. Xem ra tôi..."

"Không sao quản lý. Hừ, hần cho rằng xóa đi rồi, tôi sẽ không có cách nào khôi phục được sao?" Khuôn mặt nhỏ đầy căng thẳng của Dao Dao trở nên lạnh lẽo, trừng mắt tức giận với Ngự Ngạo Thiên cách đó không xa. Cô đi tới trước một cái máy vi tính, thao tác thông thạo.

Long Kỳ đứng xem một bên đột nhiên cảm thấy cô gái này hình như cũng không ấu trĩ lắm.

"Ok, đã khôi phục xong!" Chỉ là trong hai phút ngắn ngủi, Dao Dao tự tin nở nụ cười, click vào nút play.

Video bị xóa trước đó lại hiện ra ở trước mắt mọi người một cách hoàn hảo như chưa từng có tổn hại gì.

"Cô, cô... Sao cô làm được vậy?" Long Kỳ choáng váng, không ngừng nhìn về phía Ngự Ngạo Thiên cách đó không xa.

Nụ cười tà mị của hần càng thêm sâu thẳm, không ngờ con vật nhỏ này mỗi lần đều mang đến cho hần một bất ngờ khác nhau.

"Chương trình học về máy vi tính chính là môn học thêm của tôi hồi cấp ba. Vì lẽ đó, tôi có thể khôi phục bất thứ đồ vật gì dễ như ăn cháo."

Đến những IT bậc thầy trong việc khôi phục dữ liệu của Berson cũng phải mất năm phút trong khi nha đầu này trong hai phút đã làm được. Long Kỳ thật mẹ nó muốn chửi đồng. Nha đầu này lợi hại như vậy sao lại là cô gái thang máy, không phải ngu ngốc thì là cái gì?

"Hừ, khôn kiếp, hiện tại người cả người lẫn vật chứng đều đã lấy được, anh còn gì muốn nói?" Dao Dao cầm chiếc di động đang phát video, lòi lè chính trực phóng đến trước mặt Ngự Ngạo Thiên.

"Hừm?" Hắn ngồi thẳng lên, hai tay điềm nhiên xỏ vào trong túi. Đôi mắt híp lại lạnh lùng là cho khí thế Dao Dao lập tức vơi đi.

Khí chất của người đàn ông này thật kinh khủng, thật đáng sợ.

"Quản... Quản lý." Cô không thể làm gì khác hơn là tìm viện trợ từ bên ngoài.

"Không sao, đừng sợ. Hiện tại chứng cứ đang ở trong tay chúng ta, hắn không làm gì được chúng ta đâu." Long Kỳ đứng che chắn trước mặt Dao Dao, tức giận chất vấn: "Hừ, chỉ ít anh cũng phải hai mươi lăm, hai mươi sáu đúng chứ? Vậy mà đến một cô gái mười chín tuổi cũng hạ thủ được. Anh có còn là người không thể?"

"Đúng, anh không phải là người!" Có chỗ dựa, Dao Dao lấy hết dũng khí từ Long Kỳ sau lưng chui ra, cùng mắng. Nhưng khi Ngự Ngạo Thiên trợn mắt, cô lập tức lại rụt trở về.

"Cô gái chưa tới hai mươi tuổi chính là một bông hoa quý. Làm sao anh có thể nhẫn tâm xuống tay vậy? Anh quả thực là cầm thú."

"Đúng, anh là cầm thú!"

"Anh nói xem, anh muốn ngoại hình thì có ngoại hình, muốn khí chất có khí chất, làm sao có thể làm ra việc hèn mọn như thế chứ?"

"Đúng, anh hèn mọn!"

Nghe Long Kỳ chỉ trích cùng với Dao Dao lên tiếng phụ họa, Ngự Ngạo Thiên trước sau vẫn duy trì trầm mặc, nhưng vẻ mặt càng ngày càng âm trầm.

Còn Dao Dao đã sớm bị tinh thần trọng nghĩa của Long Kỳ làm cho xúc động. Cô không ngờ anh quản lý này cũng chính trực không khác mình là mấy.

Nhưng là một giây sau...

"Anh cảm thấy loại nhóc con này xứng với anh sao? Anh nên đưa cô ấy lại... cho tôi mới đúng!"

"Đúng, anh nên để lại cho hắn mới..." Oái... Tình huống gì vậy? Về mặt Dao Dao cũng chờ, chậm rãi chui ra từ sau lưng Long Kỳ.

Cô ai oán nhìn vào khuôn mặt đang nở một nụ cười xấu xa của Long Kỳ: "Anh, các anh... là... là một bọn sao?" Đáng chết! Cô làm sao lại không chú ý tới, cái tên khôn kiếp cầm điện thoại di động của cô là từ khoa phòng quản lý đi ra chứ? Xong đời..., bị gạt rồi.

"Tôi vốn nghĩ anh là người tốt, không ngờ anh lại phối hợp cái tên khôn kiếp kia đồng diễn một vở kịch. Các anh quả thực là một ổ chuột rắn."

"Ai, ngực phẳng, đừng nói lời nói khó nghe như vậy chứ? Cái gì một ổ rắn chuột... thật khó nghe! Chúng tôi nhiều lắm cũng chỉ cấu kết với nhau làm việc xấu thôi." Long Kỳ nở một nụ cười âm lãnh, chậm rãi đi tới trước mặt cô, đẩy ngón tay đầy phấn nộ cô đang chỉ về phía mình ra, nói nhỏ: "Đúng rồi, nói cho cô biết một tiếng, cái tên dâm tà quản lý Long trong miệng cô... chính là ông anh đây! Tôi... tên là Long Kỳ!" Dứt lời, đôi mắt lông lánh của hắn lóe lên một tia tà ác.

Hắn quay đầu về hướng Ngự Ngạo Thiên khoát tay áo một cái: "Đón nhận chính là thời điểm thưởng thức mỹ vị. Tôi đây "công thành thân thoái", chơi vui về nhà. Bye bye."

Chơi vui về nhà... Chơi vui...

Nhìn Long Kỳ đang dần dần đi khuất, hai mắt Dao Dao cũng từ từ trở nên nguội lạnh. Một trận gió lạnh thổi qua, cô theo bản năng mà rung mình một cái, ngoái đầu lại, quét mắt về phía Ngự Ngạo Thiên đang ở đằng sau.

Một giây sau...

Chạy thôi!

Cô co giò sắp chạy thì lại bị một cái tay tóm chặt lấy tóc đuôi ngựa.

"A." Cảm giác đau đớn lan tràn toàn thân, cô rớt cuống cũng thức thời hạ mình xuống, không động đậy.

"Bảo bối, vừa nãy mắng đã miệng chưa?"

Phía sau, giọng nói âm lãnh của tên đàn ông giống như từ thần giáng lâm, sắc mặt cô xui xuống, quay đầu lại mới biết giờ khắc này khuôn mặt người đàn ông lại gần mình đến vậy: "Không phải tôi. Không phải tôi mắng anh, là tay quản lý Long Kỳ mắng anh, tôi chỉ là... chỉ là..." Quên đi, vào lúc này trốn

tránh trách nhiệm còn có tác dụng sao? Ngược lại bọn họ đều cùng một phe. Cúi xuống, cô giống như con rối với cái đầu nhỏ nhắn: "Đã miêng rồi."

"Hừ hừ, vậy thì tốt, phải công bằng chứ nhỉ? Bây giờ cô cũng nên để tôi thoải mái một chút, phải không?" Nói xong, khuôn mặt tà lạnh của Ngự Ngạo Thiên trong nháy mắt trầm xuống, thô bạo nắm lấy tóc đuôi ngựa của Dao Dao đẩy về phía bên trong phòng làm việc...

"Không... Đau." Mặc cho cô cố gắng thoát ra thế nào cũng đều phí công, vẫn bị dẫn tới bên trong phòng làm việc.

Ngự Ngạo Thiên đẩy tay, cả người cô thuận thế nằm trên sô pha.

Vừa muốn ngồi dậy, lại bị người đàn ông đè lên thân thể, mà một cái tay khác của hắn đang tháo nút thắt cà vạt.

"Anh... anh muốn làm gì?"

"Hừm? Cô rất nhanh sẽ biết thôi." Nam nhân tà nhỉnh nở nụ cười, gỡ cà vạt xuống quần từng vòng một vào cổ tay của cô.

"Đừng! Đừng mà, sao anh lại trói tôi? Buông ra!"

Lúc này, Dao Dao thật sự giống như một con cừu con đang chờ lên thớt, chỉ có thể không ngừng vận vẹo cơ thể, phản kháng, còn hai tay như chỉ để trang trí.

Ngự Ngạo Thiên đi tới trước camera, tùy ý thay đổi ống kính hướng về sô pha, đồng thời cũng cũng mở máy vi tính lên.

Nhìn thấy mình trên màn hình cùng với nụ cười gian tà trên mặt người đàn ông, hai mắt cô kinh hoàng mở to: "Lần này anh lại muốn làm gì?"

"A, bảo bối, tôi thấy cô rất thích chụp trộm người khác, lần này đương nhiên là để thỏa mãn sở thích của cô rồi." Dứt lời, Ngự Ngạo Thiên ôm cô vào lòng, mặt hướng về màn ảnh khoát tay một cái: "Nào, cười một cái."

Theo bản năng, cô lảng tránh ống kính máy quay.

Nhưng đổi lại là sự bất mãn Ngự Ngạo Thiên, gương mặt đẹp trai bỗng lập tức trở nên âm trầm: "Tà nói cô cười, có hiểu không?" Bàn tay lớn mạnh mẽ nắm khuôn mặt nhỏ của cô, quay về phía ống kính.

(1) Công thành thân thoái: thành công rồi sẽ rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bị bọn lưu manh đùa giỡn

"Thả ra, đau quá..." Cằm bị nắm gần như biến dạng, dòng lệ nơi khóe mắt đau đớn lăn vòng.

"Ồ? Làm đau cô sao? Có điều như thế này cô sẽ càng có thêm video làm chứng cứ tố giác, chẳng phải sao?"

Hắn quả nhiên rất để ý những điều này sao? Cũng có thể...

"Nếu như không phải lần nào anh cũng đối xử với tôi như vậy thì tôi không thể đi tố cáo anh với người khác. Đây đều là anh dồn ép tôi."

"Hóa ra là lỗi của tôi. Vậy làm sao bây giờ? Tôi nên làm sao bù đắp cho cô đây? Kêu cô vui lên nào, cô thấy sao?" Nụ cười tà nhỉnh lướt trên khóe môi, hắn chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm lấy cằm của Dao Dao, nhẹ nhàng kéo một cái...

Chiếc nơ thắt ở giữa cổ cô bật mở. Tiếp theo đó, từng cái cúc áo thoăn thoắt bị nam nhân này cởi ra.

Bởi vì hai tay đang bị trói lại, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình đang dần lộ ra trước ống kính mà không thể làm gì khác.

Rất nhanh, nội y màu hồng nhạt cũng bị tên kia tháo xuống, thân thể trắng mịn trong phút chốc lộ ra. Cô căng thẳng đến mức một tiếng thở mạnh cũng không dám, lắc đầu không ngừng: "Đừng làm thế nữa, đừng làm thế!"

"Suyt, bảo bối, đừng cử động. Cô xem, nếu như cô cự tuyệt, nơi này của cô cũng sẽ run lên, nhìn là loí lăm đấy." Ngự Ngạo Thiên chỉ chỉ màn hình máy vi tính.

Dao Dao xấu hổ liếc mắt qua, quả nhiên phần trắng nõn kia đang run lên theo thân thể cô đầy mê hoặc.

Đang lúc này, hai tay người đàn ông ấy như con rắn nước đang chậm rãi trượt lên người cô...

"Không, a..." Con mắt kính hải theo bản năng khép lại, phần trắng nõn bại lộ ở trong không khí đang bị đôi tay hấn toàn bộ bao phủ.

"Ừm..." Vẫn chưa hết, một trận xấu hổ run rẩy kéo tới. Cô cắn chặt khoe môi, âm thanh đứt quãng phiêu đảng mê người nhẹ nhàng thoát ra giữa kẽ môi.

"Bảo bối, mau nhìn xem, dáng vẻ hiện tại của cô lằng lơ cỡ nào." Ngự Ngạo Thiên cứng rắn không chế đầu cô quay về phía ống kính, ngón tay tà ác cũng đang không ngừng đùa bỡn nụ hoa non mềm mại.

Từng giọt thủy triều khó có thể không chế lũ lượt kéo tới, cô xấu hổ mở mắt nhìn mình trong ống kính.

Quả thực không thể tin được, cô gái có đôi gò má ửng hồng, ánh mắt mê li kia thật là mình sao? Rất xấu hổ, thật mất mặt. Một giọt nước mắt theo khoe mắt chậm rãi lướt xuống, nhưng thân thể dần trở nên khô nóng giống như đóa hoa kiều diễm sắp sửa nở rộ.

"Bảo bối, nhìn mình bị đàn ông đùa bỡn quả nhiên càng có cảm giác đúng không?" Ngự Ngạo Thiên dùng ma âm trầm thấp đánh tan tia một lý trí cuối cùng của cô, bàn tay lớn từng chút một vạch xuống bụng dưới của cô.

"A, không..." Đầu óc mềm nhũn của cô dần có phản ứng cấp tốc, cô cố gắng giãy giụa eo nhỏ cản trở người đàn ông kia tiến vào.

Ai biết được, trái lại còn giống như đang nhảy sexy càng khiến hỏa diễm của hấn bốc lên ngùn ngụt.

Khoe miệng hấn nường lên một tia cười mê hoặc, hấn suôn sẻ thăm dò vào trong váy của Dao Dao.

Cô cảm giác được một cách rõ ràng ngón tay tà ác của nam nhân kia đang thăm dò khu vực bí ẩn của mình.

Nhưng mà...

"Hả?" Trong một khắc, ngón tay của hấn xẹt qua bộ phận bí ẩn đó của cô, nụ cười mê hoặc sững sờ, thân thể của cô gái nhỏ này lại...

Hấn rút tay ra, nhanh chóng đặt cô nằm trên sofa.

"Anh... Không! Không được!" Hành động đột ngột của Ngạo Thiên dọa Dao Dao kinh hãi đến biến sắc, động tác tiếp theo của hấn càng làm cho tim cô ngưng trệ lại.

"Không!"

Cả chiếc váy ngắn và quần nhỏ đều bị hấn cởi ra, cô tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp không một mảnh vải che thân lập tức bại lộ trước mắt Ngạo Thiên.

"Cô?" Một tay nắm lấy cổ tay cô, nhấc lên. Hấn giống như đang thưởng thức một cái tác phẩm nghệ thuật, nhìn chăm chăm thân dưới trơn bóng như cô trứng gà của cô: "Bé con chết tiết, nói mau! Cô có gạt tôi hay không? Đến cùng cô bao nhiêu tuổi vậy?" Yêu tinh! Yêu tinh! Bé con này nếu như thật sự chưa tới hai mươi tuổi, tuyệt đối cô ta là yêu tinh khó tìm.

Giờ khắc này, Ngự Ngạo Thiên chỉ cảm thấy được thân thể mình đang giãn ra, từ từ bành trướng lên, thậm chí còn muốn kích động muốn "bắn" ra.

"Tại sao..."

"Hửm?" Âm thanh thút thít kéo sự chú ý của Ngự Ngạo Thiên về lại, hấn ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái kia, Ngự Ngạo Thiên không hiểu, nghiêng đầu: "Cô nói cái gì đó, bé con?"

"Vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Chuyện như vậy không phải chỉ có phụ nữ mới có thể làm sao? Vì sao anh làm vậy? Rõ ràng lúc tôi mới vừa gặp anh thì cảm thấy anh chói mắt như vậy, nhưng hiện tại hành động của anh có khác gì bọn lưu manh giặc cướp đâu chứ? Rốt cuộc tôi đã chọc trúng anh chỗ nào khiến cho anh ba lần bốn lượt đến nhục nhã tôi?" Cô không hiểu những hành động của tên đàn ông này xuất phát từ mục đích gì. Cô biết rõ người đàn ông ưu tú như vậy nhất định không thiếu con gái, tội gì lại đến trêu chọc mình hết lần này đến lần khác? Là do mình tính toán với hấn chăng? Mách lẻo hấn sao?

Đối mặt với thanh âm chất vấn của Dao Dao, vẻ mặt Ngự Ngạo Thiên trong nháy mắt trở nên âm trầm: "Lưu manh sao? Giặc cướp à? A..." Đôi mắt sâu thăm lóe qua một tia sáng lạnh lùng cao ngạo, hấn nở nụ cười tà mị, cúi người xuống, bên tai cô nhẹ giọng nói: "Cô cũng đúng là một bé con đơn thuần đấy, có điều... Tôi thích làm dơ bẩn loại bé con sạch sẽ như cô đó, rất dễ tiện! Cô cực kỳ không thích như thế này phải không? Không sao, rồi có một ngày, cô sẽ đến cầu xin tôi đùa bỡn của cô!" Thả tay ra...

Cô nằm trên sofa.

Ngự Ngạo Thiên nhanh chóng mở nút thắt cà vạt ở cổ tay cô ra, xoay người lấy ra một tấm đĩa CD từ trong máy vi tính, ném lên thân thể trần trụi của cô: "Bảo bối, về nhà đi mi thưởng thức, thưởng thức dáng vẻ đắm đuối cô vừa nãy đi, nói không chừng cô sẽ từ này yêu cái cảm giác này đây!" Dứt lời, hấn nghiêng người rời đi...

"Hu... hu..." Rời khỏi công ty, Dao Dao vừa đi vừa khóc đi bên đường, ánh trăng chiếu rọi thân thể nhỏ bé xinh đẹp, mỏng manh của cô.

Không thể khóc được, không thể khóc! Bằng không về nhà mẹ nhất định sẽ phát hiện!

Cảm giác nhục nhã và xấu hổ ban nãy ở trong lòng kết thành một mối không thể nói rõ được, cô muốn chôn vùi và lãng quên nhưng sao khó khăn quá. Để tránh về đến nhà mẹ sẽ lo lắng, cô chỉ có thể không ngừng thôi miên chính mình, dặn mình phải mau chóng lãng quên cơn ác mộng đáng sợ này, giống hai năm trước vậy.

"Huýt! Em gái!" Ven đường, mấy tên lưu manh dường như huyết sát với cô.

Dao Dao giống như không nghe thấy, tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

"Ha, em gái, ai bắt nạt cô sao? Mấy anh giúp cô hả giận." Bọn họ đi vài bước, chặn trước mặt cô.

"Em gái, bọn anh đang nói với em, em bị cầm sao?" Nói xong, một tên tóc vàng mạnh mẽ nhắc cầm cô lên: "Hà? Anh nói đúng không? E gái này ngoại hình không tồi."

"Chắc, chắc, mặc dù đang khóc nhưng dáng vẻ vẫn rất đáng yêu."

"Thả ra!" Dao Dao nuốt xuống tất cả nước mắt, phần nộ hất tay tên lưu manh này ra.

"Ồi, em gái dữ quá đi. Mấy người bọn anh chỉ là quan tâm đến em, làm gì dữ vậy? Đi, bọn anh dẫn em đi giải khuây một chút, lát nữa sẽ hết khóc liền." Nói dứt lời, hai người đàn ông hai bên trái phải ôm vai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tôi Chỉ Thích "Ăn Mảnh Một Mình";

Đường phố lạnh lạnh, âm thanh của một chiếc xe thể thao Bugatti Veyron đang chạy vang lên chói tai. Có một người đàn ông đẹp trai ngồi ở vị trí tài xế, ngồi bên cạnh hắn là nhân vật nổi tiếng nhất hiện nay - nữ thần Cách Mỹ Vân.

"Ngạo Thiên, em nhớ anh, đêm nay ở bên em được không?"

"Không vấn đề."

"Cảm ơn anh, Ngạo Thiên." Cách Mỹ Vân nở nụ cười thanh nhã, nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn một cái.

Con người sâu thẳm xoay chuyển, hắn cười khẩy nói: "Trắng trợn như thế, cô sẽ không sợ bị paparazzi chụp được à?"

"Anh không sợ thì em cũng không sợ."

"A." Phía trước xa mấy mét chính là đèn đỏ, Ngự Ngạo Thiên đạp phanh.

"Cứu mạng! Cứu mạng!" Tiếng kêu cứu của một cô gái như ẩn như hiện truyền đến, bên trong xe Ngự Ngạo Thiên hơi nhíu mày, nhìn gương chiếu hậu trong xe...

Chỉ thấy cách đó bên đường không xa, Lạc Dao Dao đang bị mấy tên lưu manh quấy rối.

"Ngạo Thiên, đèn xanh. Ngạo Thiên..."

"Hà?"

Cách Mỹ Vân bắt đầu đi lắc lắc đầu, chỉ chỉ phía trước: "Đèn xanh rồi, Ngạo Thiên, hiếm khi thấy anh thất thần đến vậy..." Còn chưa chờ cô nói hết lời, Ngự Ngạo Thiên lại nhìn về vị trí phía gương chiếu hậu.

Cách Mỹ Vân thấy vậy, cũng nhìn thử, nhất thời nở nụ cười bất đắc dĩ: "Sao thế? Lẽ nào tổng tài tập đoàn Berson của chúng ta động lòng trắc ẩn, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Người ta sẽ ghen đó nha."

"Mỹ Vân."

"Cái gì?"

"Xuống xe."

Cô suyết nữa cảm giác mình có nghe lầm hay không: "Ngạo Thiên, người ta mới vừa quay xong, vừa trở về đã lập tức tới tìm anh, mà anh cam lòng bỏ lại người ta đi cứu mỹ nữ? Điều quan trọng nhất là..." Cô bắt đầu đi liếc nhìn ngoài cửa xe: "Bây giờ mà tôi xuống xe, nhất định sẽ bị phóng viên chụp được."

"A, chẳng phải cô nói cô không sợ bị phóng viên chụp được mà? Xuống xe! Tôi không muốn lặp lại lần thứ ba." Nói xong, thần sắc Ngạo Thiên trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Cách Mỹ Văn hiểu rõ ít nhiều tính tình của Ngạo Thiên, thấy hần như vậy, cô không thể làm gì khác hơn là vội vàng bước xuống.

Thấy vậy, Ngạo Thiên quăng luôn chiếc xe ở đó, chạy về phía Dao Dao...

"Em gái, đừng kêu nữa, cô vẫn nên tiết kiệm một chút khí lực để lát nữa còn "rên" đi."

"Thả ra tôi! Thả ra!" Trong lúc giãy giụa, Dao Dao mở cái miệng nhỏ nhắn, đột nhiên cắn vào tay của một người.

"Ui da!" Một tiếng thét kinh hãi, tên kia cuống quýt vội vàng buông tay ra: "Tiên sư nó, dám cắn ông à?" Hần tức giận vung tay lên, lại đánh về lên mặt cô.

Nhưng trong nháy mắt, một bóng đen chợt xẹt qua, tóm chặt lấy cánh tay kia đang chuẩn bị hạ xuống, dùng sức bẻ một cái...

"Ồi." Lại là một tiếng thét kinh hãi, tên tóc vàng trong phút chốc cảm thấy cánh tay mình giống như bị bẻ gãy.

Tất cả mọi người theo bản năng nhìn về phía bóng đen kia, định thần lại.

Dưới ánh trăng, đôi mắt người đàn ông sâu không thấy đáy, nhìn giống như tử thần giáng lâm đầy đáng sợ, trên người tỏa ra một luồng sát khí như ẩn như hiện.

"Anh... anh là ai?" Rất rõ ràng, mấy tên tiểu lưu manh bị khí chất mạnh mẽ của Ngạo Thiên làm cho kinh sợ không dám làm bừa.

Nhưng Ngạo Thiên coi bọn họ như không khí, hai tay xuyên vào túi, ánh mắt lạnh lẽo bị nụ cười khẩy che lấp, chậm rãi nhìn về phía Dao Dao đang sợ hãi không thôi: "Cô quả ưa thích quyến rũ đàn ông đấy."

Hần còn có mặt mũi nói mình sao? Còn không phải hần cũng cùng một giuộc với đám lưu manh đó!

"Còn có thể trách tôi sao?"

"Ồ? Một cô gái đêm đã tối thế này, lại đi trên đường thưa thớt người, như vậy không phải đang thả tin hiệu cho lũ sắc lang sao?"

"Nếu như không phải anh giữ tôi lưu muộn như vậy, tôi đã ngồi xe công cộng về nhà, càng không gặp mấy chuyện như vậy."

"A, cô cũng có thể thuê xe mà."

"Thuê xe?" Dao Dao vừa nghe lời này càng ngày càng căm tức, nhanh chóng móc móc túi áo: "Tôi chỉ có ba đồng tiền, anh thuê xe cho tôi xem thử! Thế nào?"

Ngạo Thiên nhìn đồng tiền lẻ trong tay cô, suyết chút nữa là bật cười, thời đại này có cô gái nào hai mươi tuổi mà trên người chỉ mang mấy đồng tiền ra đường sao? Hần hiện tại càng ngày càng hoài nghi bé con này không biết có phải cố ý che giấu tuổi tác hay không, đặc biệt là thân thể trắng không tì vết kia có chỗ nào giống thiếu nữ hai mươi tuổi chứ?

"Ha, hóa ra hai người quen nhau sao?" Mấy tên tóc vàng nghe khẩu khí của Ngạo Thiên nói chuyện với Dao Dao, lập tức liền cảm thấy được người đàn ông này vừa chỉ khi dọa người mới toát ra vẻ đáng sợ như vậy, bọn hần cũng không sợ vậy nữa: "Này, tên công tử bột kia, tao khuyên mày chớ xen vào việc của người khác, cẩn thận tèo "tiền mất tật mang". Nếu như mày cũng muốn "chén" cô em này thì chờ bọn anh sung sướng xong sẽ đưa cho mày, thấy sao?"

Một đám lưu manh thêm tên đại sắc lang cái trước đẹp trai kia không phải tương đương với... cô rơi vào hang sói sao? Không được! Không được! Tuyệt đối không thể để mấy người bọn hần trở thành đồng bọn được.

"Ta... chúng ta nói thế nào cũng coi như là đồng nghiệp đúng không? Giúp... Giúp tôi với." Cho dù không muốn cầu cứu tên đại sắc lang này, nhưng Dao Dao biết rõ, một khi rơi vào tay đám kia lưu manh, kết quả nhất định không thể tưởng tượng nổi. Lôi kéo cánh tay Ngạo Thiên, cô lộ ra ánh mắt cầu khẩn.

Ngạo Thiên thấy vậy, nở nụ cười tà ác, khom người nói nhỏ: "Bảo bối, cô quả nhiên vẫn yêu thích bị một mình tôi đùa bỡn, có đúng không?"

"Đương nhiên không phải!"

"Vậy, vì sao tôi phải giúp cô? Là bởi vì chúng tôi là đồng nghiệp à?"

Nhìn biểu cảm trên tức mình của hắn, Dao Dao biết tên khốn kiếp này này vốn định vào lúc này thừa dịp cháy nhà hôi của.

"Anh!"

"Trước đây, không phải cô nói tôi là lưu manh, sắc lang sao? Cô từng gặp tên lưu manh, sắc lang nào giúp người khác chưa?"

Hiểu rồi, hóa ra hắn đang vì chuyện này mà canh cánh trong lòng, cũng thật là hẹp hòi: "VẬY anh cũng có thể làm tên lưu manh, sắc lang giúp đỡ người mà."

Nói thật, hiện tại trong lòng Ngự Ngạo Thiên muốn bóp chết nha đầu này, cô cũng thật là nhanh mồm nhanh miệng quá đó.

"À, hóa ra hai người các cô là đồng nghiệp?" Mơ hồ nghe được bọn họ đối thoại, mấy tên lưu manh sau khi biết thân phận người đàn ông càng trở nên thêm trắng trợn không kiêng dè: "Người anh em, nhìn dáng vẻ của anh thì chắc là thành phần tri thức. Nếu thông minh, anh nên biết phải làm gì mới phải nhỉ? Chúng tôi từ trước đến giờ đều sống rất nghĩa khí, chỉ cần anh xem như không thấy gì, đợi chúng tôi xong việc, anh muốn làm gì cô em này đều được hết!"

"Hừ?" Ánh mắt Ngự Ngạo Thiên quét một vòng.

Tìm Dao Dao trong phút chốc đã vọt đến tận họng. Hắn thật sự sẽ không...đồng ý chứ?

"Tuy rằng đề nghị của các anh được phết. Nhưng... từ trước đến giờ tôi chỉ thích ăn mảnh một mình thôi!" Nói rồi, hắn ôm lấy vai Dao Dao, cúi người giễu giễu nói: "Bảo bối, nghe tôi nói như vậy, cô vui chứ?"

"Mối... mới là không vui đây." Cô cũng không phải món ăn của bất cứ ai, nhưng giờ khắc này lại càng không muốn rơi vào trong tay đám kia lưu manh kia thôi.

"Ồ, tiểu tử, nghe ý của anh là muốn cứu em gái này sao? Nhưng đừng trách chúng tôi không nói cho cô biết, chúng tôi là người của bang Ngự Long, lão đại của tôi... chính là Ngự Ngạo Thiên! Anh dám chọc chúng tôi, tôi thấy là anh chán sống rồi!" Nói xong, mấy tên tiểu lưu manh móc con dao sáng loáng ra từ trong túi...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bị dẫn tới đỉnh núi hoang vu

Dao Dao vừa nghe lời này, nhất thời kinh hãi đến biến sắc: "Sao... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hắn... Bọn họ là người của Ngự Ngạo Thiên..."

"Sợ cái gì chứ? Không phải cô là em gái của Ngự Ngạo Thiên sao? Nói cho bọn họ biết là được rồi."

Là cô đang khoác lác được chưa? Tuy nói hai năm trước cô thật sự từng gặp mặt Ngự Ngạo Thiên một lần, nhưng hiện tại ngay cả dáng vẻ hắn trông thế nào cô còn không nhớ rõ.

Nên nói cho người đàn ông này sao? Không, không được, vậy sau đó hắn sẽ càng bắt nạt chính mình đấy nhỉ?

"Tôi... tôi là em gái của Ngự Ngạo Thiên, nhưng... nhưng anh tôi vẫn luôn ở Nhật Bản, thủ hạ của hắn nhiều vô số, không thể mỗi một tên thủ hạ đều biết đến tôi. Hơn nữa, tôi mới từ Nhật Bản trở về, ở Trung Quốc còn chưa có bạn bè. Anh nhìn xem, bọn họ tổng cộng có sáu người, không bằng anh gọi mấy người bạn đến đây hù dọa bọn họ một phen, thế nào?"

"A? Tôi sao? Nhưng bạn bè tôi quen biết đều là loại bám váy đàn bà thôi."

"Tôi biết. Nhưng không sao, chúng ta tùy cơ ứng biến. Mau! Mau gọi người tới đi." Dứt lời, Dao Dao chớp chớp mắt với hắn. Lấy hết dũng khí, nhìn gườm gườm về phía cái kia mấy tên lưu manh cầm dao trong tay: "Tôi nói cho các anh biết nha, tên này cũng là dân trong nghề, các anh chó nhìn hắn cao to đẹp trai thì cho rằng hắn là bám váy đàn bà, nhưng bí danh của hắn là "Tử thần" đó! Tử thần đó biết chưa? Ra tay vô cùng tàn nhẫn đó!"

Ở cách đó không xa, Ngự Ngạo Thiên vừa gọi điện thoại vừa nghe Dao Dao khoác lác, hắn bắt đầu đi lác lác đầu. Bé con này cũng không cần thiết phải thêm vào ba chữ "bám váy đàn bà" chứ? Thật muốn phạt cô thật nặng mà!

"Nhìn đi, các anh nhìn đi! Hắn hiện giờ có thể gọi điện thoại kêu người tới, hắn kêu đại thôi cũng có thể gọi tới hai trăm người, nếu như các anh không muốn chết, còn không mau chạy đi?"

"Bảo bối, không phải nói sáu người sao? Tại sao lại đổi thành hai trăm người vậy?"

Phía sau, truyền đến thanh âm nghi vấn của Ngự Ngạo Thiên. Cô sùng sốt một chút thần: "Hả?"

Một giây sau, chỉ nghe Ngự Ngạo Thiên chậm rãi nói trong điện thoại: "Gọi hai trăm người lại đây, trong vòng ba phút nhất định phải đến cho tôi!" Mệnh lệnh vừa hạ xuống, cả người Dao Dao cũng sờ, ngây ngốc đứng tại chỗ.

"A, thằng nhóc, anh cũng biết khoác lác quá đi chứ? Hai trăm người sao? Thời đại này ngoại trừ lão đại của tôi - Ngự Ngạo Thiên, trong ngoài châu Á này cũng sẽ không thể có đến mười người đủ khả năng làm được điều đó. Đừng nói ba phút, tôi cho anh thời gian mười phút, nếu như gọi người không đến, anh phải chui qua háng của lão tử tôi."

Nghe giọng nói chế nhạo của mấy tên côn đồ, Ngự Ngạo Thiên thò hai tay vào túi, tao nhã nở nụ cười.

Một bên Dao Dao kéo kéo cánh tay của hắn, bắt đầu dĩ chất vấn: "Anh điên rồi sao? Gọi hai trăm người lại đây á?"

"Không phải cô nói đó sao?"

"..." Trước đây không phải hắn rất thông minh sao, sao hiện giờ hãy giống kẻ ngốc đến vậy? Lẽ nào hắn không nghe ra mình khoác lác với đám lưu manh kia chỉ vì muốn dọa cho bọn chúng chạy mất sao? Hắn làm sao lại khờ khạo vậy? Lần này phiền phức rồi.

"Làm sao bây giờ? Đã hai phút rồi. Thôi bỏ đi, một lát nữa tìm được cơ hội thì anh chạy lẹ đi nhé."

"Vậy còn cô thì sao?"

"Không sao, nói thế nào việc này cũng không liên quan gì đến anh, tôi cũng không nên kéo anh xuống nước cùng. Anh chạy trước đi."

"A." Giờ hắn mới phát hiện, hóa ra cô nhóc này đang giảng đạo nghĩa sao? Rõ ràng sợ muốn chết mà để không liên lụy đến người khác, trái lại còn to gan lớn mật hơn. Bé con này cũng thật là thâm sâu khó lường mà. Hắn giờ tay lên, nhìn đồng hồ...

Làm kim đồng hồ dần dần quay đến phút thứ ba thì chỉ nghe cách đó không xa, vô số tiếng nổ vang rền của động cơ ô tô đang dần áp sát, con người sâu thẳm của Ngự Ngạo Thiên cũng tối sầm theo.

"Âm thanh gì thế?"

"Không biết, hình như là tiếng ô tô thì phải?" Mấy tên tiểu lưu manh tựa hồ đã nhận ra cái gì, ánh mắt kinh hoàng nhìn tứ phía.

Chỉ thấy được ánh đèn xe hơi lập loè đang nhanh chóng quét về phía bọn chúng, đếm sơ sơ ít nhất cũng bốn mươi chiếc.

"Chuyện này... Chuyện này... Chuyện này..." Mấy tên lưu manh tay cầm dao càng thêm hoảng loạn.

Bốn mươi chiếc xe đồng thời dừng ở bên đường.

"Pặc pặc pặc" Vô số người khoác âu phục đen, từ bên trong xe bước xuống tới.

Trông thấy cảnh này, mấy tên nhóc lưu manh hoàn toàn choáng váng, Dao Dao cũng sợ choáng váng, phỏng chừng cả đời bọn họ cũng chưa từng thấy tư chất cường đại như vậy.

Nhìn kỹ quần áo mấy người mặc áo đen, phía ngực trái rõ ràng thêu một chữ "Ngự", không nghi ngờ gì nữa, những người này là người của bang Ngự Long!

Mấy người mặc áo đen kia vây quanh bọn họ đồng loạt cúi người: "Ngự đại ca!"

Câu nói này vừa thốt ra, mấy tên nhóc lưu manh và Dao Dao cùng nhìn về phía người đàn ông đẹp trai dị thường kia.

Giờ khắc này, trên người hắn đã không còn vẻ lạnh lẽo mỉa mai, cảm giác suy tư, mà thay vào đó là khí chất vua chúa đứng đầu đám xã hội đen! Đây mới đúng là tâm thế thống lĩnh tất cả mà Ngự Ngạo Thiên vốn nên có.

Thời khắc này Dao Dao mới hiểu được, người đàn ông này thật sự không nói dối, vừa nãy hắn... chỉ trêu đùa mình thôi.

"Ngự... ngự đại ca... Xin lỗi, xin thứ cho chúng tôi có mắt mà không thấy núi thái sơn, cầu ngài tha thứ chúng tôi." Mấy tên côn đồ "Rầm!" một tiếng quỳ trên mặt đất, khấu đầu.

Nhưng Ngự Ngạo Thiên vẫn như vừa nãy, không nhìn bọn chúng, hắn chỉ bình thản nói: "Mấy con rệp này dám giả mạo là người của bang Ngự Long tôi, nên xử lý như thế nào, các anh liệu mà làm."

"Đã rồi! Ngự đại ca!"

Mấy tên côn đồ quỳ dưới đất như vừa tỉnh giấc chiêm bao, hóa ra Ngự lão đại đã sớm biết bọn họ không phải người của bang Ngự Long, vậy tại sao lúc đó lại không vạch trần? Nghe đồn có liên quan đến việc...

Nghe đồn, Ngự Ngạo Thiên không dễ đối thủ lọt vào mắt mình, càng không thèm tốn nước bọt xem thường bọn họ, thậm chí ngay cả nổi nóng cũng sẽ

không.

Giống như ban nãy hân hăng đang hân hăng cãi cô với Lạc Dao Dao, hoàn toàn không thấy đám côn đồ các kè.

"Ngự... Ngự đại ca... Cũng chỉ vì chúng tôi quá sùng bái ngài cho nên mới phải giả mạo người là của bang Ngự Long, xin ngài... xin ngài tha chúng tôi đi, van xin ngài." Chỉ cần là người trong nghề, dẫu cho có địa vị hay không có địa vị thì hầu như không ai không biết tên tuổi của Ngự Ngạo Thiên, đừng phải vị Hắc đế này sẽ có kết cục như thế nào, mấy tên côn đồ rõ hơn ai hết.

Mặc kệ bọn họ cầu xin làm sao, Ngự Ngạo Thiên đến một ánh nhìn xem thường cũng không thèm ban cho bọn họ, kéo Dao Dao với hai chân mềm nhũn lên chiếc xe đang dừng ngay ngã tư của mình.

"Ngự đại ca, đi thông thả." Mặc dù đã cách rất xa đám người áo đen kia nhưng Dao Dao vẫn nghe được rõ ràng bọn họ âm thanh tiến Ngự Ngạo Thiên của bọn họ.

Xe chạy băng băng thẳng đường, Ngự Ngạo Thiên ngồi ở vị trí lái xe, liếc mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của Dao Dao: "Không hỏi tôi muốn dẫn cô đi nơi nào sao?"

Không nghe thấy... Không nghe thấy gì hết, cô thậm chí còn quên mất nhà của mình ở đâu, chỉ mở to mắt thấy con đường mệnh mang, thân thể không hề động đậy.

Xe chậm rãi dừng trên đỉnh ngọn núi có phong cảnh tuyệt đẹp nhất. Ngự Ngạo Thiên kéo cô xuống xe như kéo con rối, nhìn chăm chú phong cảnh trên ngọn núi: "Đẹp quá!"

"Ngự... Ngự... Ngự đại ca." Dao Dao giãy giụa, người cứng ngắc. Cô nhìn góc mặt của Ngự Ngạo Thiên, muốn nói điều gì đó nhưng miệng như bị đóng cứng, muốn nói cũng không được...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Anh xem tôi là gái * sao?

"Bảo bối, mấy người kia đều là diễn viên tạm bợ tôi tìm được thôi, không phải cô là em gái của Ngự Ngạo Thiên sao? Anh trai cô lớn lên trông thế nào chẳng lẽ cô còn không nhớ rồi?"

Ha ha! Đúng vậy, mình trước đó còn giả mạo em gái của Ngự Ngạo Thiên, mấy cái tên mới giả mạo thủ hạ của hắn mà đã bị hai trăm người vây lại, cô giả mạo em gái... vậy sẽ có kết cục gì đây?

"Ngự đại ca!" Người cứng ngắc rốt cuộc trở nên linh hoạt, cô vội vàng quỳ trên mặt đất: "Anh cũng đừng đùa giỡn tôi nữa, sự việc của hai năm trước đều là tôi không đúng, là lỗi của tôi. Là tôi có mắt mà không thấy núi thái sơn coi anh là thành Ngu Lang, anh "đại nhân không chấp tiểu nhân", tha cho tôi đi, được không? Mặt khác, tôi cũng không phải có ý định giả mạo em gái anh. Cầu xin anh tha cho... tôi!"

Ký ức bị phong tỏa hai năm trước rốt cuộc cũng mở ra, đã từng vô số ác mộng hiện ra trước mắt, giờ khắc này, đáng vẻ chậm chậm của hắn với vẻ ngoài đẹp trai của Hắc đế hai năm trước quả thật rất trùng khớp. Cô thật sự hận cái trí nhớ cá vàng của mình, tại sao có thể quên đi tên đàn ông nguy hiểm như vậy chứ?

"Giờ cơ?" Ngự Ngạo Thiên chậm rãi ngồi xổm người xuống, hip mắt cười khẩy: "Bảo bối, cô rốt cuộc nhớ ra tôi rồi à?" Hắn rất muốn nói cho bé con này biết hai năm trước cô không ngại xem hắn thành Ngu Lang; hai năm sau cô còn biến hắn thành nhân viên ban PR!

"Ngự... Ngự đại ca, ý của ngài là?" Dao Dao như vừa tỉnh giấc chiêm bao, mới hiểu được hóa ra Ngự Ngạo Thiên đã sớm nhận ra chính mình: "Ngự đại ca, anh nhận ra tôi, tại sao lại không nói sớm?"

"Hừ? Tôi sợ sẽ gọi lên mấy hồi ức xấu của cô."

"Nhưng bây giờ anh lại gia tăng thêm nhiều hồi ức không tốt cho tôi rồi."

Nghe Dao Dao thẳng thắn thổ lộ tiếng lòng, Ngự Ngạo Thiên lạnh lùng hip mắt. Hắn thật muốn bóp chết bé con thành thật này mà.

"Há, hóa ra tôi lại gia tăng thêm nhiều hồi ức không tốt cho cô rồi, xin lỗi nhé! Tôi sẽ khiến cô nhanh quên đi mấy hồi ức xấu đó." Dứt lời, chỉ với một tay hắn đã khóa được hai tay của cô.

Trong lòng Dao Dao căng thẳng: "Ngự đại ca, anh đây là?" Một giây sau, hai chân cô đã rời khỏi mặt đất, cô bị Ngự Ngạo Thiên dùng một tay bắt lấy cổ tay chậm rãi nhấc ra khỏi khu vực an toàn trên đỉnh ngọn núi.

"A!" Dưới chân chính là vách núi vạn trượng, Ngự Ngạo Thiên chỉ cần sơ sẩy một chút, ngay lập tức cô sẽ tan xương nát thịt: "Ngự đại ca, cầu xin ngài buông tha cho tôi, buông tha cho tôi đi."

"Suyt, bảo bối, đừng nhúc nhích, cô nếu như lộn xộn, lỡ như tôi không nắm chặt cô, thì cô sẽ..."

"Đượcm được. Tôi... Tôi không động đây. Tôi không động đây." Dao Dao ngoan ngoãn ở yên, nhưng thân thể vì sợ hãi mà khẽ run lên.

"Hừ hừ, bảo bối, thân thể cô còn động đây đó."

"Người ta sợ thì người ta phải run chứ!" Dao Dao bất mãn rống lên.

Ngự Ngạo Thiên giả vờ bất mãn nhíu nhíu mày: "Ừay, còn cãi cơ? Làm sao bây giờ? Tôi không giữ nổi cô nữa rồi."

"Không, không, không!" Cô chỉ cảm thấy Ngự Ngạo Thiên buông lỏng cổ tay mình, thân thể theo quán tính rơi xuống.

"A!" Nhưng vừa rơi xuống vài cm, Ngự Ngạo Thiên lại lần nữa tóm được cô.

"Thích! Thích! Thích!" Trái tim như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, mặt cô trắng bệch như giấy, nhìn nụ cười tà nịnh của Ngự Ngạo Thiên, cô oán hận hết lớn: "Cuối cùng anh muốn thế nào? Chỉ là hai năm trước tôi cho rằng anh là Nguru Lang, thế mà hai năm sau anh lại có thể cướp đi nụ hôn đầu của tôi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Rốt cuộc phải thế nào anh mới chịu buông tha cho tôi?"

"Nụ hôn đầu à?" Nói cách khác, suốt hai năm nay không hề có ai nhanh chân đến thưởng thức trước quả mọng thanh thuần này sao?

Đúng vậy, vốn là cô muốn trao nụ hôn đầu cho Phong Thần Dật tại sinh nhật mười tám tuổi, ai biết hán lại đột nhiên lừa dối cô, cho nên nụ hôn đầu này vẫn giữ lại cho tới bây giờ.

"Cô muốn tôi buông tha cô sao?"

Lấy lại tinh thần, cô kích động gật đầu.

"Tốt lắm " Nở nụ cười tà mị, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi kéo Dao Dao đang lơ lửng giữa trời trở lại: "Nhắm mắt lại, duỗi thẳng đầu lưỡi của cô ra. Không có mệnh lệnh của tôi không cho phép mở mắt!"

"Tại... Tại sao?" Lẽ nào hán muốn cắt mất đầu lưỡi của mình? Đừng mà. Theo bản năng che miệng lại, cô nhìn hán trân trân.

"Không phải cô muốn tôi buông tha cho cô sao? Cứ làm theo những gì tôi nói đi."

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Ngự Ngạo Thiên, tim cô như bị xé nửa. Thôi bỏ đi, chỉ cần đại ca xã hội đen này chịu buông tha cho mình thì làm gì cũng được hết! Cô nhắm mắt lại, cẩn thận duỗi đầu lưỡi của mình ra.

Đột nhiên, cô chỉ cảm thấy một thứ mềm mại ngấm lấy đầu lưỡi của mình...

Cái cảm giác kỳ diệu này thật khó nói được bằng lời, rất mềm mại cũng rất thoải mái, cũng có một loại cảm giác nham nhám.

Tiếp đến, một con rắn nhỏ mềm mại đang tách miệng mình ra, chui vào sâu bên trong.

Đây là?

Dao Dao đột nhiên cảm giác được có gì không đúng, đột nhiên mở hai mắt ra nhìn...

Thình lình phát hiện khuôn mặt tuần mĩ dị thường của Ngự Ngạo Thiên vào thời khắc này đang áp sát mặt mình, khoảng cách gần đến vậy. Hương vị nước hoa say lòng người chậm rãi men theo xoang mũi kích thích hết thảy mọi giác quan của cô.

Cô nhìn kỹ hàng lông mi cong vút của hán, lòng cảm thán thật là đẹp...

Không đúng! Không đúng! Hình như bây giờ cô đang bị cưỡng hôn mà nhỉ? Vì sao lại đi tán thưởng ngoại hình của kẻ cưỡng hôn chính mình chứ?

Nhưng...

Rất hiển nhiên, đây là lần thứ hai Dao Dao bị Ngự Ngạo Thiên cưỡng hôn, so với lần thứ nhất đầy kinh sợ, lần này cô rõ ràng có chút mê luyến cảm giác giao hòa của đôi môi, chẳng lẽ nguyên do là bởi vì nhắm mắt sao?

Đầu lưỡi hung hăng của hán ép cái lưỡi nhỏ trong miệng cô cùng nhảy múa, khuôn mặt nhỏ trắng mịn của cô dần nhuộm lên một áng hồng tuyệt đẹp.

Không thể ở tiếp tục nữa, Dao Dao biết nếu tiếp tục hôn thì rất nguy hiểm: "A! A!" Hai tay chống đỡ ở Ngự Ngạo Thiên ngược muốn đẩy mình ra.

Hán mở hai con mắt, chậm rãi rời môi cô: "Không phải tôi đã nói sao? Không có mệnh lệnh của tôi không cho phép mở mắt, cô muốn tôi trừng phạt cô thế nào đây?" Hán không nhanh không chậm thốt ra đầy can trọng, lại có ý bất mãn mỉa mai nói: "Còn nữa, kỹ thuật hôn môi của cô sao vẫn kém cỏi

như cũ vậy!"

"Sao anh có thể nói tôi như vậy? Rõ ràng là anh..." Tên ma quỷ quả Ngự Ngạo Thiên này thực không phải là người mà! Cô chỉ lo mình chọc giận tên ma vương xã hội đen này nên không thể làm gì khác hơn là nuốt bất mãn vào lòng.

"Có điều nể tình người đàn ông khác chưa từng thương thức được, tôi quyết định không trừng phạt cô." Dứt lời, hắc tử trong túi móc bóp tiền ra, nhét vào mấy trăm đồng vào tay cô.

Dao Dao vừa nhìn liền lập tức phát hỏa: "Anh có ý gì? Xem tôi là gái * sao?" rồi ném tiền xuống đất.

"A, bảo bối, nếu như gái * chỉ cần hôn môi đã có thể lấy được tiền thì tài vận của cô cũng đến quá dễ dàng đi."

Nhìn theo bóng lưng Ngự Ngạo Thiên xoay người lên xe, cô nắm chặt tay thành nắm đấm. Khốn kiếp, anh quả thực không bằng cảm thú! Bất nạt người khác rồi còn chế nhạo người khác nữa? Thật không phải là người mà! Chờ sau này tôi có đủ khả năng, tôi sẽ bắt anh mỗi ngày quét nhà cầu cho tôi! Hừ, khốn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cô chỉ xứng đáng làm tình nhân của đàn ông lắm tiền

Khoảnh khắc Ngự Ngạo Thiên vừa muốn khởi động xe thì bỗng quay đầu nhìn về phía cô.

Trong nháy mắt, biểu cảm hung ác đang treo lơ lửng trên mặt Dao Dao lập tức đổi thành vẻ ôn thuận: "Ha ha, Ngự đại ca, anh còn có gì dặn dò sao?"

"Tiền kia... cho cô bắt xe về nhà."

"Lộp bộp!" Sâu thẳm trong tim hình thành một sự run rẩy không tên. Cô không ngờ cái tên bị nhà nhà người người coi là ma vương giới xã hội lại đột nhiên... Con mắt cô hơi chuyển động: "Ngự đại ca, món nợ giữa chúng ta, có phải... xóa bỏ rồi không?"

"Ha ha." Khẽ mỉm cười, vẻ mặt hắc thoáng chốc lạnh xuống: "Nghĩ hay lắm, chờ cô chừng nào khi hôn khiến tôi cảm thấy có cảm giác, món nợ của chúng ta mới coi như được xóa bỏ." Dứt lời, Ngự Ngạo Thiên nổ máy xe nghênh ngang rời đi.

Thấy hắc tử đi xa, rốt cuộc trái tim Dao Dao cũng thông xuống: "Đồ khốn nạn, khốn kiếp, đồ ma quỷ, ác ma!" Nhưng nghĩ tới câu nói cuối cùng của hắc tử, trong nháy mắt cô như quả cầu da xì hơi: "Hôn thấy có cảm giác sao? Cái gì mà hôn có cảm giác? Hắc tử nói có cảm giác không phải là có cảm giác, hắc tử nói không cảm giác không phải là không có cảm giác. Vậy bây giờ phải làm sao mới được..."

Trời vừa sáng, Dao Dao ủ rũ điều khiển thang máy. Xem thời gian, vừa đúng giờ làm việc của ban PR. Tuy nói cô đã quen với việc Ngự Ngạo Thiên ra vào thang máy, nhưng dù sao cũng là ngày đầu tiên cô biết thân phận thực sự của người đàn ông kia.

"Làm sao đây? Một lát nữa Ngự Ngạo Thiên vào thang máy, mình có nên chào hỏi như đám đàn em của hắc tử hay làm không? Ôi, thật phiền toái!"

"Keng!" Đồng hồ điểm đúng mười giờ, thang máy mở ra, Ngự Ngạo Thiên mặt không hề cảm xúc đi vào bên trong thang máy.

"Sớm vậy, ngực phẳng." Theo sau đó là Long Kỳ.

Nghe được xưng hô như thế, cô chỉ có thể làm bộ không nghe thấy, bằng không chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái lớn hơn.

Tiếp theo nữa là Long Diệp, cô càng ép đầu thấp hơn. Nếu như Long Kỳ nói ra việc ngày hôm qua cô gọi hắc tử là quản lý dâm tà, có khi nào công cuộc trả thù càng lớn hơn không?

Chờ Long Diệp không tiếng động bước vào thang máy, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng là một nam và một nữ vào thang máy, cô không thèm nhìn, liền đóng cửa thang máy lại.

Theo thang máy chậm rãi đi lên trên, bên trong yên tĩnh đến kì quái, dù xoay lưng về phía bọn họ nhưng Dao Dao lại cảm thấy bất an.

"Long Diệp, Long Kỳ còn có Ngự Ngạo Thiên không phải là đồng bọn sao? Hiện giờ ba người bọn họ đang tụ lại cùng nhau thì làm sao lại hiền lành như vậy chứ? Chẳng lẽ là bởi vì trong thang máy còn có một người nam một người nữ nữa nên bọn họ phải "tém tép" lại sao?"

Ha, quá tốt rồi!

Thang máy bình an lên đến tầng 41, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy buổi sáng ở Berson tuyệt vời như vậy, khi người trong thang máy đã ra gần hết rồi, cô nắm đúng thời cơ...

"Ngự... Ngự..." Gọi là Ngự đại ca sao? Vẫn nên gọi..."Ngài Ngự."

"Hử? Ngực phẳng? Hôm nay Ngạo Thiên không trêu chọc cô, cô lại tự dâng mình tới trước cửa sao?" Bước chân của tất cả mọi người dừng lại, Long Kỳ nhìn về phía cô cười xấu xa như mới phát hiện ra châu lục mới.

Vọt thật nhanh ra thang máy, đột nhiên cô nhét món đồ gì đó vào trong tay Ngự Ngạo Thiên. Vào lúc cô nhanh chóng chạy về thang máy, thang máy vừa vận động lại.

"Hô... Nắm bắt thời gian vừa đúng." Dao Dao như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm..

Toàn bộ ánh mắt của mấy người đang đứng ở ngoài thang máy đều tập trung hết lên tay của Ngự Ngạo Thiên.

"Cái cô lolita gì đó." Long Diệp nhu tình nở nụ cười: "Nhìn đáng vẻ vội vã cuồng cuồng của cô ấy giống như đưa thư tình vậy, Ngạo Thiên, bị lolita quán lấy là chuyện rất phiền phức đấy."

Ngự Ngạo Thiên lạnh lùng híp mắt, trầm mặc không nói gì. Dường như hắn đã đoán được món đồ Dao Dao nhét cho mình là thứ gì.

Lúc này, Long Kỳ đứng một bên nhìn kỹ món đồ mà Ngự Ngạo Thiên trong tay nắm "Híc, anh à, hình như không phải thư tình... Mà là... tiền? Ngạo Thiên, anh nói cái cô ngực phẳng xem anh là loại bám váy đàn bà, anh cũng không thể bám váy đàn bà thật chứ? Đến tiền của bé gái mà anh cũng muốn sao? Ha ha ha ha...." Hắn cười phá lên.

Hai con mắt Ngự Ngạo Thiên lóe lên, nhanh chóng nhét tiền trong tay vào trong cái miệng đang há ra của Long Kỳ.

"Khắc, khắc, khắc! Ngạo Thiên, nhưng mà nguy hiểm lắm đó." Long Kỳ học tiền trong miệng ra, bắt mắt oán trách. Nhưng khi hắn nhìn thấy vẻ mặt Ngự Ngạo Thiên lúc này, hắn lập tức nghiêm chỉnh lại.

"Long Diệp, ngày hôm nay anh phải gặp đại diện tập đoàn Phong thị đúng không?"

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Ngự Ngạo Thiên, trong hành lang bầu không khí nhất thời trở nên nghiêm túc. "Ừm "

"Lần này tập đoàn Phong thị phái người này tới đối với chúng ta mà nói có thể là một trợ thủ đắc lực đó. Anh cố gắng hết sức lôi kéo hắn đi."

"Nhưng Ngạo Thiên, anh phải biết, hắn dù sao cũng là người của Phong thị!" Mối quan hệ giữa tập đoàn Phong thị và tập đoàn Berson về cơ bản có thể dùng cụm từ "vừa là bạn, vừa là thù" để hình dung. Bên ngoài, bọn họ là bằng hữu hợp tác làm ăn, nhưng thực tế là kẻ địch tranh đua. Đối với lời đề nghị như vậy của Ngự Ngạo Thiên, Long Diệp - người khéo đưa đẩy từ trước đến giờ cũng có chút không tài nào hiểu được.

"A. Long Diệp, tin tôi, người lần này Phong thị phái tới sẽ đồng ý hợp tác với chúng ta." Nói xong, khóe miệng hắn tự nhiên nhếch lên một nụ cười giáo hoạt...

"Lạc Dao Dao tới ngay phòng quản lý ban phục vụ." Vừa nghe thấy lời triệu tập từ loa thông báo bên trong thang máy, Dao Dao vội vàng chạy về hướng ban phục vụ.

Mới vừa tiến vào bên trong phòng, tất cả các con mắt có mặt tại đây tựa như đều đồng loạt quay lại.

Không khí này... đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Tim Dao Dao lập tức nhấc lên, lăm lết gõ cửa phòng quản lý.

"Trưởng quản lý, anh tìm tôi à?"

Đóng cửa lại."

Àch... Sắc mặt không đúng lắm, khẩu khí cũng không đúng luôn, không phải mình lại gây họa chứ? Cô chỉ vừa mới đóng cửa thì nghe thấy...

"Lạc Dao Dao, buổi sáng ngày hôm qua cô rời vị trí gần nửa tiếng; trước khi tan làm ngày hôm qua cô cũng rời vị trí nửa tiếng nữa, rốt cuộc cô có còn muốn làm việc tiếp hay không?"

Nguy rồi, hóa ra là hai chuyện này!

"Trưởng quản lý, anh nghe tôi giải thích..."

"Cô cầm miệng cho tôi! Tôi không muốn nghe giải thích gì hết, tôi chỉ muốn hiệu suất làm việc. ***, Cái chuyện chịch choạc của cô, tan tầm rồi muốn làm gì thì làm, giờ làm việc mà chạy đi quyến rũ đàn ông, hơi bị tùy tiện quá mức rồi nhỉ?"

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì với Trưởng quản lý vậy? Sao mà nói chuyện khó nghe như vậy?

"Trưởng quản lý, tôi..."

"Lạc Dao Dao, tôi nghe nói hiện giờ có rất nhiều nam đồng nghiệp ban khác đều biết tên cô rồi nhỉ? Không tệ lắm, mới làm việc hai ngày đã trở thành

thành tiêu điểm. Tiếp tục cố gắng đi nhé! Nói không chừng một ngày nào đó tổng giám đốc Thiên nhìn trúng cô, cô liền thành bà nội ông chủ của tôi đây. Nhưng mà..."

"Àm!" một tiếng. Trương quản lý tức giận vỗ xuống bàn: "Trước đó, cô vẫn là thuộc hạ của tôi, vẫn phải nghe mệnh lệnh của tôi. Cút ngay cho tôi!"

"Chờ đã, Lạc Dao Dao, tôi có lòng tốt nhắc nhở cô một câu." Trương quản lý chậm rãi đi tới trước mặt cô, trào phúng cười cợt: "Nhớ kỹ, người đàn ông có bản lĩnh chỉ thích con gái có nội hàm như tôi, chứ không phải loại oắt con nông cạn. Dung mạo xinh đẹp xác thực có thể quyến rũ được đàn ông tư bản, nhưng kết cục... chẳng qua cũng chỉ được làm tình nhân thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cảnh xuân trong thang máy

Đúng, cô chính là người rất nông cạn, nhưng cũng may còn biết mình biết người. Dao Dao nắm chặt tay thành nắm đấm, miễn cưỡng nở nụ cười: "Đa tạ lời nhắc nhở của quản lý Trương. Tôi đi... trước."

Cô không muốn phủ nhận lần này thật ra do chính mình thất trách trước, nhưng cái cô quản lý Trương hết lần này đến lần khác nhục mạ cô những thứ rõ ràng đều rõ ràng không liên quan đến công việc

Bị nam đồng nghiệp nhận ra cũng được; muốn quyến rũ người khác cũng được, đừng nói cô cũng không tâm tư này, cho dù là có thì quản lý Trương quản được sao? Tại sao cứ phải lặp đi lặp lại nhiều lần những lời này?

Ngày nhớ đêm mong rốt cuộc chờ mong đến tốt nghiệp trung học có thể bước vào đời, va chạm với xã hội, cô chỉ đơn thuần muốn lợi dụng kỳ nghỉ hè để kiếm tiền, đồng thời có thể khai mở tầm mắt.

Đối với công việc đầu tiên trong đời mình, cô rất muốn cư xử hòa ái, giữ lại những kỉ niệm tốt đẹp nhất trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, nhưng không ngờ...

"Không được! Dao Dao, cô không thể bị chút vấn đề khó khăn ấy đánh bại, nếu không sau khi tốt nghiệp đại học cô sẽ không thể nào đặt chân vào cái xã hội này!"

Cô liêu xiêu, thất thần trở lại vị trí làm việc. Thang máy khởi động có người đi lên, cô không hề chú ý.

"Tĩnh..." Mãi đến khi còi báo động thang máy vang lên, lúc này cô mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên: "Thang máy làm sao lại ở tầng 41 được nhỉ?" Nhìn qua ngó lại không thấy một bóng người nào ngoài thang máy: "Không có ai hết. Chẳng lẽ là mình không cẩn thận bấm nhầm sao? Ui... Khi không đi ấn tầng 41 làm gì nhỉ?"

Đang buồn bực, phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm

"Hay là cô nhớ tôi rồi?"

Theo bản năng, cô quay đầu lại..."A!" Một khuôn mặt tà ác đẹp trai giờ khắc này dán sát vào mặt cô. Cô lui về phía sau một bước mới nhìn rõ mặt của đối phương: "Ngự... Ngự đại ca, anh... anh ở đây khi nào thế?"

"Rất lâu rồi đó."

Nói cách khác... Cô vẫn luôn thất thần vậy sao?"

Xin lỗi, xin lỗi, Ngự đại ca, đã đến tầng 41, xin mời anh đi thang máy xuống."

"Bé con, cô đi làm cùng nên dùng chút điểm tâm chứ? Tôi mới vừa lên tới, sao đã phải xuống rồi?"

"A?" Nhìn mặt hần từ từ âm trầm, trái tim đang chết của Dao Dao cũng phải sống lại, thực sự là loạn càng thêm loạn: "Xin lỗi, xin lỗi, Ngự đại ca, anh muốn đi tầng mấy? Tôi lập tức đưa anh lên trời... Không đúng! Tôi lập tức đưa anh lên."

Tìm cô rõ ràng đã bay mất rồi. Từ trong sâu thẳm con mắt của Ngự Ngạo Thiên lóe lên, đưa tay chậm chậm hướng về phía cô...

"Ngự đại ca, anh đây là... Đừng mà!" Ôm lấy đầu, theo bản năng cô ngồi xổm người xuống. Ai biết thang máy "Àm!" một tiếng đột nhiên bắt động.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Cô ngẩng đầu lên nhìn, ngón tay của Ngự Ngạo Thiên đặt trên nút "dừng đóng cửa".

"Ngự đại ca, anh đang làm gì vậy? Tại sao lại không cho thang máy đóng cửa? Xong đời, xong đời, nếu như bị quản lý Trương biết, cô ta lại mắng tôi.

Nhanh! Nhanh! Ngự đại ca, bỏ tay ra, mau mau mở thang máy ra kíp, nhanh!"

Dao Dao hiện giờ quả thực giống như con kiến trên chảo lửa, Ngự Ngạo Thiên đứng một bên âm thầm nở nụ cười: "Hóa ra là chuyện như vậy." Chẳng trách hôm nay bé con này không thoải mái như vậy, hóa ra là bị cấp trên mắng. Hắn lạnh lùng hé mắt: "Muốn mở thang máy ra sao?"

"Ừm! Ừm!"

Nở nụ cười tà, hắn một tay ôm choàng lấy cái eo thon nhỏ của cô: "Cầu xin tôi đi."

"Ngự đại ca, tôi cầu xin anh... Ạch..." Không đúng. "Dựa vào cái gì mà tôi phải cầu xin anh? Cô chỉ là người bên ban PR, có tư cách gì đóng thang máy lại? Mau mau mở ra cho tôi!"

"A, bé con, xem ra bình thường tôi dạy dỗ cô chưa đủ đây mà." Bàn tay ôm lấy vòng eo của cô, thuận thế vây cô lại...

"Á!" Một tiếng thét kinh hãi, khoảnh khắc bàn tay hắn lạnh như băng kết hợp với sống lưng nóng bỏng của cô tạo thành hai tầng băng lửa va chạm. "Buông... Buông tay anh ra!" Cô giãy giụa liên tục.

Nhưng Ngự Ngạo Thiên bá đạo sao lại có thể nghe lọt tai cầu xin như ra lệnh thế kia chứ? Bàn tay men theo phần lưng nhẵn nhụi chậm rãi vòng về phía trước.

Rõ ràng cảm giác được tay của người đàn ông chỉ đang cố gắng công phá phần nữ tính kia. Khuôn mặt nhỏ trắng nõn hiện lên sự khó chịu.

"Ngự! Ngự Ngạo Thiên, không phải anh nói tôi hôn cô... mà có cảm giác thì sẽ bỏ qua cho tôi sao?"

"Hử? Nhưng cô không hề làm được, hơn nữa, trong lời nói đó tôi lại chưa từng nói không động vào cô." Ngón tay nhạy bén thành công kích phá trở ngại cuối cùng, sờ nắn điểm nhạy cảm.

Tùng luồng điện kéo tới. "A..." Khóe miệng cô không khỏi thốt ra một âm thanh ngân nga tươi đẹp, hai chân đang đứng trở nên mềm nhũn, cả người ngã vào trong lòng ngực của hắn.

Nhìn khuôn mặt phấn hồng nhỏ như ánh nắng chiều khiến lòng người mê say, cảnh xuân tình này rất mê người đó.

"A, bảo bối, thân thể của cô thực sự hấp dẫn đến đáng sợ, chỉ mới như vậy cũng đã đứng không yên rồi sao?"

Cô không muốn như vậy, nhưng thân thể lại không hung hăng chống đỡ sự trêu chọc của tên đàn ông xấu xa này.

"Ngự... Ngự đại ca, đây là công việc đầu tiên trong đời nên tôi rất quý trọng nó. Anh đã hại tôi bị quản lý mắng. Lẽ nào anh nhất định phải ép tôi từ chức mới hài lòng sao?"

Cúi đầu, cặp mắt thuần khiết của cô phát ra tia sáng cầu xin, khẩu khí cũng không cứng rắn giống vừa nãy. Nếu như cô sớm bày ra dáng vẻ con thỏ nhỏ này thì sẽ không xảy ra chuyện này sao?

"Bé con..." Từ trong lớp quần áo của cô, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi rút tay về, đặt lên gò má trắng nõn của cô: "Nếu như cô dám từ chức, tôi nhất định... tìm người giết cả nhà cô!" Bàn tay dùng sức, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt bị nắm biến đến biến dạng.

Những việc độc ác mà Ngự Ngạo Thiên đã làm ở Nhật Bản không phải cô chưa từng nghe, người đàn ông này nếu muốn giết cả nhà của cô chuyện này quả là chuyện dễ dàng. Hai năm trước làm sao mình lại có mắt không trông, đi trêu chọc cái tên ma quỷ này vậy?

"Ngự, Ngự đại ca, anh lớn tuổi như vậy, coi như tôi không chủ động từ chức cũng sẽ bị khai trừ thôi."

"A, yên tâm đi, ai trong công ty này bị đuổi đi thì cô cũng sẽ không bao giờ bị đuổi!"

Trong nháy mắt hắn buông tay, Dao Dao nhanh chóng vuốt ve cằm mình. Thực sự là đau chết mất.

Trộm mắt liếc nụ cười tự tin của Ngự Ngạo Thiên, cô cũng không tin, có quản lý Trương ở đây, nếu mình phạm lỗi thì sao có thể không bị khai trừ cho được? Ngự Ngạo Thiên xem như lợi hại, nhưng không phải hắn cũng chỉ là người bên ban PR thôi sao? Cô lại ở bên ban phục vụ.

Quên đi, nếu như lời nói này mà thốt ra, cái tên bá đạo này lại nên dày vò cô một phen cũng nên?

"Ngự đại ca, bây giờ anh có thể mở thang máy ra chưa?"

"Nhưng, nhưng... nếu cô muốn mở thì trước hết phải trả lời tôi một vấn đề." Ngự Ngạo Thiên cúi hơn nửa người xuống, Dao Dao cũng cúi thấp xuống, duy trì khoảng cách: "Cô một tiếng Ngự đại ca, hai tiếng gọi Ngự đại ca, vậy sao sáng sớm hôm nay lại gọi tôi ngài Ngự?"

Thật ra, cô cũng đúc kết rất lâu rồi mới xưng hô với hắn như vậy.

"Bởi vì trong thang máy, ngoại trừ hai anh em Long Diệp, Long Kỳ ở ngoài, tôi cũng không quen biết một nam một nữ kia. Tôi không ngờ... lại gây phiền toái cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngực phẳng, ăn cơm với tôi

Quả nhiên là như vậy! Xem ra hẳn là thật sự không thể bị về bề ngoài của bé con này lừa, cô ta... rất thông minh!"A." Nhếch môi cười nở nụ cười, Ngự Ngạo Thiên rút cuộc cũng khởi động thang máy.

Khi hẳn vừa mới bước ra khỏi thang máy, chỉ nghe...

"Ngự Ngạo Thiên! Phí đón xe ngày hôm qua... Cảm ơn." Thang máy đóng lại.

Dao Dao không nhìn thấy vẻ biểu cảm của Ngự Ngạo Thiên khi ở ngoài thang máy, ngược lại cô còn...

"Ồi... Tuy rằng, lời cảm ơn này không lễ phép cho lắm, nhưng không còn cách nào khác." Cô thực sự không muốn gặp cái tên đại ca xã hội đen kia quá nhiều...

Cuối cùng đã tới thời gian bữa trưa, không thể không nói, cơm trưa ở Berson quả thực có thể so với khách sạn năm sao, tiệc đứng xa hoa như thế. Bày trí món ăn càng không thua gì những nhà hàng cao cấp khác.

"Ai, đệ nhất công ty chính là đệ nhất công ty, cơm trưa cá muối gì cũng có, quả thực quá có tiền." Bưng bàn ăn, Dao Dao vừa cảm thán trước mỗi một món ăn, vừa gấp đồ ăn mình thích.

"Dao Dao! Dao Dao!"

Phía sau truyền đến giọng nói của Bạch Linh, cô lễ phép cười.

"Dao Dao, việc hồi sáng hôm nay cô không để trong lòng chứ?"

Việc sáng nay sao? Bạch Linh đang ám chỉ... "Há, không sao."

"Còn nói không sao? Âm thanh mắng cô của bà nội ác ma kia, mọi người đều nghe thấy cả rồi."

Không biết tại sao, mỗi lần cô gặp Bạch Linh đều sẽ nhớ đến người bạn thân hồi cấp ba - Cung Tiểu Mạn, hay do tính cách hai cô gái này nhiệt tình giống nhau chăng?

"Tôi thật sự không sao. Bạch Linh, cảm ơn cô đã quan tâm."

"Thật sự không sao thì tốt rồi, cô không biết chứ cái kia bà ma nữ kia..." Bạch Linh thần bí liếc nhìn quanh, chắc chắn là không có đồng nghiệp mình quen phía sau, mới nói nhỏ: "Cô ta đã ép rất nhiều cô gái xinh đẹp trực phòng thang máy phải rồi đi đấy."

"A? Vì sao cô ta lại ép mấy cô gái trực phòng thang máy?"

"Ai, còn không phải là vì đồ kị chức vị của các cô sao?"

"Không thể nào? Cô ta là quản lý cấp bậc, tôi chỉ là nhân viên tầng thấp nhất có cái gì tốt mà đồ kị?"

"Ha ha, cái này cô không biết à?" Hai người vừa trò chuyện, vừa lựa chọn một bàn bốn người sát cửa sổ trong phòng ăn, ngồi xuống: "Lúc cô vừa tới Berson phỏng vấn lễ nào không phát hiện ứng tuyển phỏng vấn trực thang máy có số lượng nhiều nhất sao?"

Điểm này khi cô vừa đến thì đã chú ý rồi, nhưng...

"Cái kia... Không phải là vì vị trí thang máy có nhiều phúc lợi chứ?"

"Cái gì? Cũng chỉ có cô nghĩ thế, Berson chúng ta trên dưới mấy ngàn nhân viên, ban duy nhất để tiếp cận các ban ở trên tầng cao chính bộ phận thang máy, dù sao cũng "cận thủy lâu thai" (*), lại là cùng trong một phòng, một người sơ suất thì sẽ tìm được thêm một phiếu cơm lâu dài, đương nhiên tất cả mọi người có đánh vỡ đầu cũng muốn cướp được chức vị này."

Chẳng trách quản lý Trương có cảm giác mình muốn biến thành phượng hoàng bay cao nên mới làm nhân viên thang máy đây mà, có khi nào những người khác cũng nghĩ về mình như vậy không? Thật đáng buồn. Dao Dao vui đầu, ăn một miếng cơm trắng.

"Đứng rồi, đứng rồi Dao Dao, còn nữa, mấy ngày nay cô có nhìn thấy tổng tài Berson của chúng ta không?"

"Ây..." Ngẩng đầu lên, cô tròn tròn mắt: "Tôi... tôi còn thực sự không để ý nữa."

"Mẹ kiếp, không phải chứ? Chúc vụ tốt như vậy làm sao đưa cho cô chứ? Trời ạ." Bạch Linh thực sự muốn khóc chết rồi.

"Có người nói tổng tài Berson của chúng ta là đệ nhất mỹ nam tử, còn có, còn có phó tổng tài, tổng giám đốc nghe bảo soái muốn chết luôn. Cho dù là nhìn thôi cũng đủ bỏ mắt."

Nghe ý tứ của Bạch Linh... Đề đưa xuống, Dao Dao tò mò hỏi: "Bạch Linh, cô là nhân viên kỳ cựu ở nơi này đúng không? Cô chưa từng gặp tổng tài công ty chúng ta sao?"

"Nói tới cái này cũng khá phiền muộn. Nhân viên tăng chót như chúng tôi để gặp tổng tài quả thực còn khó hơn lên trời, thêm nữa tổng tài với phó tổng lại kín tiếng vô cùng, công ty tổ chức chụp ảnh chung cũng không có ảnh của bọn họ. Vì lẽ đó tôi mới nói cô bộ phận thang máy là vị trí có lợi nhất công ty, cô còn không cố gắng quý trọng. Thật sự đó." Nói đến đây, ánh mắt Bạch Linh liếc về phía bàn của mấy cô gái thân mang mặc đồ công sở chân mang giày cao gót như đám Bạch Linh.

Dao Dao có thể cảm giác được, ánh mắt Bạch Linh nhìn mấy cô gái kia đầy lấp lánh, ao ước. Thực ra chính cô cũng cho rằng, trên đời này nữ tính nhất không gì bằng đi giày cao gót, người mặc đồ công sở, có điều cũng không phải vội, chờ cô tốt nghiệp đại học xong thì có thể chính thức gia nhập vào đám bọn họ rồi.

"Xin hỏi, hai chỗ này có ai ngồi chưa?" Hai người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

Dao Dao và Bạch Linh liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười gật gật đầu, hai người đàn ông kia liền tranh nhau ngồi ở bên cạnh Dao Dao. Người chậm hơn chỉ có thể ngồi bên cạnh Bạch Linh.

"Cô thuộc ban phục vụ đúng không?"

"Cô tên Lạc Dao Dao à?"

Nghe hai người đàn ông hỏi không dứt, Dao Dao lúng túng, quét mắt về phía Bạch Linh đang bị lạnh nhạt..."Bạch Linh, cô ăn xong chưa? Chúng ta đi thôi."

"Chờ đã Dao Dao." Bạch Linh kích động nhìn về phía người đàn ông có tướng mạo không tồi bên cạnh Dao Dao: "Tôi nhớ ra hình như anh là trưởng ban kinh doanh phải không?"

"Ừm. Đúng vậy. Cô biết tôi?"

"Từng nghe người khác nhắc. Thuận tiện anh để lại số điện thoại luôn nhé?"

Ánh mắt của người đàn ông để lộ ra sự bất đắc dĩ, nhưng theo phép lịch sự vẫn đưa một tấm danh thiếp cho Bạch Linh, thuận thể cũng đưa cho Dao Dao một tấm danh thiếp: "Tôi tên Lý Văn Phong, tôi có thể gọi cô Dao Dao không?"

"Đương nhiên không thể!" Còn không chờ Dao Dao đáp lời, phía sau cô liền truyền đến âm thanh của Long Kỳ.

"Quản lý Long?" Bọn họ đang tán gái, đây là việc vốn dĩ không cần quản lý ban bảo vệ quan tâm chứ?

Hai tay Long Kỳ dứt vào túi, đi tới bên cạnh Dao Dao, nhanh chóng đoạt lấy danh thiếp từ trong tay cô, nhìn...

"Ồ, hóa ra là ban kinh doanh sao? Xem ra công trạng ban kinh doanh các anh rất khá nhỉ? Vậy mà vẫn nhàn rỗi đến tận trưa tán gái sao? Có cần tôi nói một tiếng quản lý các anh, tăng ca thêm chút đỉnh cho các anh không?"

Trên dưới công ty có ai mà không biết đại danh của Long Kỳ chứ? Cho dù hai người này không sợ vụ quản lý ban phục, cũng phải nể anh trai hấn mấy phần mặt mũi.

"Tôi ăn no rồi." Hai người đàn ông cùng đứng dậy rồi đi.

Tại khu vực ăn, ánh mắt của mọi người đều chăm chú nhìn bàn này của bọn họ.

Dao Dao khuôn mặt nhỏ "vèo" một cái liền đỏ lên, mới vừa muốn đứng dậy rồi đi thì Long Kỳ đột nhiên dè vai của cô xuống: "Ngực phẳng, ăn cơm với tôi đi!"

"..." Ngực phẳng? Làm sao Long Kỳ nói lớn tiếng như vậy? Nhìn mấy ánh mắt khinh bỉ kia, cô thật hận không được tìm một cái lỗ chui xuống.

Long Kỳ đi về phía khu đồ ăn, đến một chỗ đặt thùng rác, hẩn quét mắt nhìn danh thiếp Lý Văn Phong để lại: "Đến gái của Ngạo Thiên cũng dám tán sao? Quả thực là không biết sống chết là gì!" Hẩn xé danh thiếp làm đôi...

"Bạch Linh, chúng tôi đi nhanh một chút."

"A? Quản lý Long, không phải hấn gọi cô cùng hấn..."

"Đi mau!" Thấy Long Kỳ đang chọn đồ ăn, Dao Dao lúi lẹo kéo Bạch Linh vội vàng chạy trốn...

(*) Cận thù lâu thai: gần quan được ban lộc.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Gặp lại bạn trai cũ sau hai năm

"Dao Dao, có phải cô với tên quản lý Long kia..."

"Không có!" Không màng tới Bạch Linh muốn nói gì, cô lập tức cắt đứt: "Tôi mới chỉ gặp hấn một lần."

"A? Không thể nào, thật mới gặp một lần thôi á? Nhưng vừa nãy rõ ràng hấn chú ý đến việc bọn Lý Văn Phong tiếp cận cô mà. Ha, dưới cái nhìn của tôi tên quản lý Long kia tám phần mười nhìn trúng cô rồi đây!"

Trời ạ, Bạch Linh cũng thích vẽ chuyện vậy sao?

"Không, tôi thật mới chỉ gặp hấn một lần mà."

"Há, là như vậy. Đúng rồi, Dao Dao, hấn họ Long, lại là quản lý... Hấn không phải tên là Long Kỳ chứ?"

"Đúng đấy, làm sao?"

"Không thể nào? Đúng là hấn, Dao Dao cô thật tốt số, hấn là người trẻ nhất công ty, có tiềm lực quản lý chỉ nhánh nhất, đồng thời cũng là bên trong công ty đứng hàng thứ trước vài tên anh chàng đẹp trai, từ diện mạo đến tuổi tác của hai người mà nói, thật sự rất xứng đôi đó. Không bằng suy nghĩ một chút về hấn đi."

Quên đi, cô đầu hàng, xem ra mình giải thích cho Bạch Linh không được rõ lắm..."Tôi đi làm việc đây."

"Ừm, bye bye, Dao Dao."

Một chiếc Lincoln hào hoa chậm rãi dừng ở cửa lớn tập đoàn Berson, bốn, năm người từ trong xe bước xuống, đứng trước cửa, chờ đợi nhân vật chính bên trong xe.

Theo cửa xe mở ra, một người đàn ông đẹp trai mặc âu phục màu xám đi xuống, khụy tay bên tai trái của hấn dưới ánh mặt trời chiếu rọi, vô cùng chói mắt.

"Phong tổng, xin mời." Một nhân viên mỉm cười chào hỏi.

Người đàn ông sửa sang lại âu phục, mang theo thuộc hạ của mình bước nhanh vào trong tập đoàn Berson...

"Oa... Anh chàng vừa rồi là... ai vậy?" Cô gái lễ tân đang nhìn người đàn ông đẹp trai ngầu lòi, trong nháy mắt sửng sốt: "Thật có khí chất, còn cực soái nữa! Quả thực bất phân cao thấp so với Ngự tổng của chúng tôi, ngài ấy rốt cuộc là đại nhân vật nào mà đến quản lý ban marketing chúng tôi phải tự mình nghênh tiếp?"

"Theo tôi được biết, ngài ấy hấn là nhị công tử tập đoàn Phong thị, tổng giám đốc đương nhiệm của Phong thị, cũng là người có khả năng nhất kế thừa vị trí tổng tài đời tiếp theo."

"Má ơi, là cao - phú - soái đó sao?"

"Không sai, chính là xuất thân danh môn cao - phú - soái, có điều, cô vẫn là đừng nhớ đến người ta."

Bị đồng nghiệp của mình giội một gáo nước lạnh, cô tiếp tân có chút bất mãn: "Tại sao vậy?"

"Xem ra cô ít xem tin tức, nữ nhân bên cạnh hấn không kém cạnh gì Ngự tổng của chúng ta, đồng thời phong cách làm việc của hấn cũng giống Ngự tổng chúng ta như đúc, đều nhân vật đẳng cấp ma quý. Nếu như cô nếu có thể cưới được hấn, thêm chút sức lực là có thể cưới được Ngự tổng chúng ta rồi."

Cô tiếp tân này vừa nghe xong, lập tức mất ý chí chiến đấu: "Hay là thôi đi... Tôi chỉ trông mòn con mắt thôi."

"Phong tổng, tổng giám đốc chúng tôi đang ở văn phòng đợi anh, xin mời đi thang máy này." Quản lý phòng marketing dẫn Phong Thần Dật tới trước thang máy chuyên môn.

Phong Thần Dật lạnh lùng hí hóp con mắt: "Tại sao tổng giám đốc Long không tự mình đến tiếp đón tôi?"

"À... Cái này." Trước đó, quản lý ban marketing đã luyện tập trước việc nghênh đón Phong Thần Dật không biết bao nhiêu lần, nhưng đến thời điểm đối mặt, hẳn thật sự không thể so sánh với khí thế của người ta. "Phong... Phong tổng. Ha ha, tổng giám đốc Long có việc đang bận, vì lẽ đó..."

"Có việc sao? Vì lẽ đó liền phái quản lý chi nhánh đến tiếp tôi sao?" Giọng nói thô bạo lạnh lùng hạ thấp, hẳn hơi chéch đầu ra phía sau: "Lisa, xóa lịch trình ngày hôm nay cho tôi."

"Vâng."

Quản lý phòng marketing vừa nghe được lời này, nhất thời sợ đến mồ hôi chảy ròng ròng: "Phong tổng, anh đừng nóng giận, anh đừng nóng giận."

Mặc kệ người quản lý ban marketing giải thích thế nào, Phong Thần Dật không có lấy một chút dư thừa đáp lại, xoay người muốn rời khỏi. Nhưng vào lúc này, cửa thang máy từ từ mở ra...

Bước chân của hắn vốn muốn rời khỏi đột nhiên bất động!

Lạc Dao Dao? Cô trở về nước rồi sao? Con mắt đóng băng đang chậm chậm tan ra, ký ức từ quá khứ từ từ xâm chiếm tất cả tâm tư của hắn.

"Phong tổng..."

Giơ tay, ngất lời tên quản lý: "Bây giờ tôi đổi chủ ý rồi." Khóe miệng tự nhiên nổi lên một tia cười lạnh, hắn cất bước mang theo thuộc hạ của mình tiến vào bên trong thang máy...

Âm thanh này? Cả người với mới vừa tiến vào thang máy?

Lúc Phong Thần Dật tiến vào thang máy, Dao Dao vẫn đang cúi đầu, trái tim dấy lên một rung động không tên.

Là hắn sao? Đúng là hắn sao?

"Thịch! Thịch! Thịch!" Trái tim đang nhanh chóng đập loạn, đừng nhìn! Dao Dao đừng quay đầu lại, cô phải cố gắng động viên mình, nhưng vẫn không nhìn được quay đầu lại...

Thời khắc khuôn mặt lạnh lùng mà quen thuộc lọt vào tầm mắt cô...

"Thần Dật, em thích anh nhất."

"Dao Dao ngốc quá."

"Thần Dật, chờ đến sinh nhật mười tám tuổi của em, em muốn tặng anh một món quà."

"Sinh nhật em mà tặng quà cho anh sao? Em cũng thật ngốc đó!"

"A... Thần Dật, đừng tức... Thần Dật, em muốn lên..."

"Minako, em thật dâm đãng mà."

"Ghét anh ghê."

Hồi ức đẹp đẽ có, đau thương cũng có trong quá khứ dường như ào ạt hiện ra trước mắt...

Hắn đã từng là người cô yêu nhất, cũng là người cô hận nhất; cô đã từng cho rằng có thể cùng người đàn ông này bên nhau một đời, nhưng cái có được cũng chỉ là kết cục đau khổ; cô cũng từng cho rằng hắn rời đi rồi, cô có thể sẽ không còn nhớ tới, không còn lưu luyến nữa. Vậy mà...

Thời gian hai năm qua đi, người đàn ông khiến cô thương tích đầy mình lần thứ hai xuất hiện trước mắt. Thời khắc đó, lòng của cô vẫn đau đớn, hốc mắt cô nổi lên rãnh hõm không tên, cái này thể hiện điều gì đây?

"Tầng 52. Cảm ơn cô." Quản lý phòng marketing nói xong rồi nhưng Dao Dao trước sau thần thờ không động đậy: "Này, tôi đang nói với cô đó, tầng 52!"

"A? Xin lỗi, xin lỗi." Lấy lại tinh thần, cô vội vàng nhấn nút tầng 52.

Đứng ở sau lưng cô, Phong Thần Dật bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Đã hai năm rồi, nha đầu này làm sao vẫn mơ màng như vậy? Thực sự là hết cách với cô. Khuôn mặt lạnh lùng dần dần hiện lên một tia cười yếu ớt, con người sâu thẳm xoay chuyển...

"Lisa, cô ngày hôm nay cô dùng nước hoa hiệu gì mà thơm quá vậy?"

"A?" Thư ký sững sờ, gương mặt xinh đẹp không khỏi có chút ửng hồng: "Là 'cô gái coco'. Phong tổng."

"Cô lần sau có thể dùng thử nước hoa hương hoa cúc, tôi cảm thấy sẽ thích hợp với cô hơn đây."

Trong lòng Dao Dao xuất hiện một sự "hồi hộp" không tên...

Hương hoa cúc sao?

"Dao Dao, cái này tặng cho em"

"Nước hoa à?"

"Ừm, bên ngoài không mua được đâu, là anh đặc biệt vì em đặt đó."

"Nước hoa này hương gì?"

"Hương hoa cúc, mùi hương chỉ thuộc về riêng em."

Cô đã từng vì nhận được nước hoa có mùi hương dành riêng cho mình mà vui vẻ rất lâu, rất lâu, mãi đến tận bọn họ chia tay, cô vẫn cho rằng mùi hương nước hoa hương hoa cúc vẫn là mùi hương dành riêng cho mình. Nhưng bây giờ nhìn thấy... Cô sai rồi, là cô quá mức tự mãn. Thật ra đây chỉ là một loại thủ đoạn lãng mạn mà đàn ông dùng để lừa dối phụ nữ thôi, đối với ai cũng có thể mà, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bị bạn trai cũ gây tổn thương

"Được rồi, Phong tổng, khi trở về tôi sẽ đổi lại."

"Ha ha, Lisa tối hôm nay có thời gian không? Chúng ta cùng ăn một bữa cơm đi."

"A? Có! Có thời gian chứ." Lisa chờ thời khắc này thật sự quá lâu rồi, cô đã sớm ước ao ngoại trừ trong công việc, cô và Thần Dật lên lút có thể hẹn hò, gặp gỡ nhau để bồi đắp tình cảm.

Ai biết được...

"Ấu trĩ!" Đứng quay lưng về phía bọn họ, Dao Dao thực sự không kìm được nữa, cô từng chứng kiến từng cô gái một bị Phong Thần Dật đùa bỡn rồi bỏ rơi, xem ra sau hai năm, hắn còn thành thực hơn rất nhiều, có khi đến chết cũng không đổi. Đây là "giang sơn để đổi bản tính khó dời" sao?

"Híc, cô... nói ai thế?" Đầu óc Lisa mơ hồ, theo bản năng nhìn về phía Phong Thần Dật đứng bên cạnh đang mỉm cười.

Dao Dao chau mày, quay đầu lại: "Đương nhiên đang nói tên khốn bên cạnh cô rồi!"

"Này, cô tại sao có thể nói Phong tổng chúng tôi như thế?"

"Cô gái thuộc ban phục vụ kia, cô có biết cô đang nói ai không? Cô không muốn làm việc tiếp sao?" Một câu nói này của Dao Dao không nghi ngờ gì đã khơi dậy sự trách cứ của tất cả mọi người.

Nếu như là lúc bình thường, cô sẽ không lăm miệng như vậy, nhưng vừa gặp Phong Thần Dật, cô không thể không chế được tâm trạng mình.

Có bị sa thải cũng được, bị quản lý Trương mắng cũng kệ đi. Đôi mắt trợn trừng lạnh lẽo của Phong Thần Dật vẫn duy trì nụ cười bình tĩnh, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, gân xanh đã nổi hết lên.

Lúc này, Phong Thần Dật rút cuộc cũng có phản ứng: "Tiểu thư, chúng ta quen biết nhau sao?"

Khuôn mặt cứng đờ, đại não nhất thời trống rỗng. Phong... Phong Thần Dật tên khốn kiếp này đến cùng đang nói gì vậy? Giả vờ không quen sao? Ngay vừa nãy, khoảnh khắc cô và Phong Thần Dật bốn mắt đụng vào nhau còn tưởng rằng hắn vốn không có thời gian chào hỏi mình, về mặt tình cảm thì hắn cũng không muốn để ý đến mình. Có bạn gái cũ như mình thì đó là điều làm hắn mất mặt sao?

Nỗi đau trong lòng thăng hoặc sâu thêm mấy phần, kết cục như vậy một lần nữa về lại như hai năm trước, cô không biết lúc hai người chia tay, liệu

Phong Thần Dật có thương tâm hay không, còn cô thì lại đau thấu tim gan.

Hai năm sau, cô cũng không biết khi bọn họ gặp mặt, liệu Phong Thần Dật có kích động hay không, riêng cô thì... rất kích động! Ai biết được đổi lại vẫn chỉ mình mình đơn phương.

"Cô gái thuộc ban phục vụ kia, xin lỗi Phong tổng ngay, bằng không tôi lập tức thông báo lên cấp trên của cô, sa thải cô!" Quản lý phòng marketing tiến lên một bước, lớn tiếng ra lệnh cho Dao Dao.

Nhưng cô vẫn không hề có ý thỏa hiệp. Phong Thần Dật chỉ là một tên khốn nạn thích đùa bỡn phụ nữ một mà thôi, cô không muốn xin lỗi một người như thế!

"Xin lỗi! Có hiểu không?"

"Thôi bỏ đi, không cần xin lỗi đâu. Có điều... tố chất nhân viên ở Berson cần tăng cao hơn đi." Dứt lời, thang máy cũng đã tới tầng 52, Phong Thần Dật ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, hần dẫn thuộc hạ ra khỏi thang máy.

"Phong tổng, nhân viên thang máy vừa rồi chỉ là thành phần cá biệt, trở về tôi sẽ nói với quản lý bọn họ đuổi việc cô gái kia." Ra khỏi thang máy, viên quản lý ban marketing không ngừng xin lỗi.

Phong Thần Dật đột nhiên dừng lại: "Hình như anh nhầm rồi tựa."

"A? Nhầm gì cơ?"

Hắn nở nụ cười lạnh lẽo, híp đôi mắt sâu thẳm, âm trầm nói: "Tôi nói nhân viên không tố chất là chỉ anh đó! Ngay trước mặt khách hàng mà quát tháo thuộc hạ. Nếu có thể, lát nữa tôi sẽ đề nghị tổng giám đốc Long của các anh đổi một quản lý ban marketing khác."

"A? Phong tổng! Phong tổng. Xin lỗi, xin lỗi, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý, anh đừng nói với tổng giám đốc Long."

Mặc kệ tên quản lý ban marketing giải thích ra sao, tại Phong Thần Dật không hề lợm một chữ, đi thẳng đến phòng tổng giám đốc.

Nhưng mà...

Thư ký Lisa này giờ đi bên cạnh hắn cũng cho rằng lời nói vừa này của Phong Thần Dật là để chỉ nhân viên thang máy không lễ phép kia, sao một hồi từ chỉ trích nhân viên thang máy lại biến thành chỉ trích quản lý ban marketing vậy? Kỳ lạ thật!

"Phong tổng, lần này cũng là lần đầu tiên Berson và Phong thị chính thức hợp tác, tôi hi vọng sẽ đạt được kết cục hoàn mỹ." Sau khi trải qua một cuộc đàm phán ngắn, hai tập đoàn đầu bảng Trung Quốc đã kí kết hợp tác thành công một hạng mục. Long Diệp đích thân tiễn Phong Thần Dật ra khỏi văn phòng.

"Ha ha, cái này cũng là điều mà tôi hy vọng. Mặc kệ như thế nào, quen biết được Long tổng tôi thật sự rất vui. Nếu như có cơ hội, chúng tôi cùng ăn một bữa cơm, gọi cả Ngự tổng và Hàn phó tổng các anh nữa, họ đều là người tôi ngưỡng mộ từ lâu."

"Nhất định rồi, nhất định rồi. Ngự tổng chúng tôi cũng thường nhắc đến anh, hy vọng có thể cùng anh kết giao bằng hữu."

"Ha ha. Tốt lắm, trước hết như vậy đi đã, tôi đi trước."

"Được rồi. Lần sau gặp."

Hai người mỉm cười nói tạm biệt, thời khắc Phong Thần Dật xoay người, gương mặt đẹp trai của hắn trong nháy mắt trầm xuống.

Qua hai năm tôi luyện, hắn đã dần dần thích ứng "hư tình giả ý" chốn quan trường, gặp mặt xưng anh gọi em, nhưng sau lưng thì tranh đấu một mất một còn. Đối với cái thế giới "cá lớn nuốt cá bé" này, thì đây thủ đoạn giao tiếp tất yếu.

"Phong tổng, nghe đồn tổng giám đốc Long Diệp của Berson là một tên tiểu diện hồ (*), anh thật sự muốn kết bạn với bọn họ sao?" Lisa vừa đi vừa hỏi.

Con mắt lạnh lẽo của Phong Thần Dật lóe lên: "Lisa cô theo tôi lâu như vậy còn không rõ những lời kia chỉ là khách sáo thôi sao? Có điều... có một câu đúng là thật."

"Là câu gì vậy?"

"Chính xác là tôi... rất muốn gặp gỡ Ngự Ngạo Thiên!"

Hai năm trước, chỉ dựa vào thủ đoạn hợp pháp của giới tư bản - "0" thu mua Berson; lại chỉ cần hai năm từ một công ty tầm trung nhanh chóng phát triển trở thành công ty đẳng cấp, Ngự Ngạo Thiên rõ ràng chỉ là một tên xuất thân từ giới xã hội đen, rốt cuộc hắn dùng bản lĩnh gì để phát lên như nhiều gã gố trong giới kinh doanh?

Không thể không nói, Phong Thần Dật vừa cảm thấy khâm phục nhưng cũng vừa có cảm giác hưng phấn khi đối đầu với một đối thủ mạnh Ngự Ngạo Thiên!

"Đứng rồi, Phong tổng, trong nước... có thể mua được nước hoa hương hoa cúc đây?" Lisa lúc nói những lời này, gò má không khỏi ửng lên chút rạng hồng.

"A, không mua được đâu." Bởi vì hương nước hoa kia là thứ có một không hai thế giới!

"Thật ra tôi suy nghĩ kỹ lại một chút lại thấy hương nước hoa đó không thích hợp cô!"

"Hả? Vậy Phong tổng, anh cảm thấy tôi thích hợp với hương nước hoa gì?"

Một tay xuyên vào túi, Phong Thần Dật lạnh lùng quét mắt về phía Lisa đang đứng cạnh mình: "Cái này không thuộc phạm vi suy nghĩ của tôi, đứng không? Đứng rồi, hôm nay cũng hủy luôn cuộc hẹn ăn tối đi."

"A?" Lisa đã chờ cơ hội này từ rất lâu rồi, không ngờ lại đột nhiên rơi vào khoảng không.

"Hiểu rồi, thưa Phong tổng."

"Mấy người các cô dùng thang máy khác, ra cửa lớn chờ tôi."

"Vâng, Phong tổng." Cho dù những thuộc hạ này không hiểu dụng ý của Phong Thần Dật, nhưng không một ai dám hỏi dò, chỉ biết ngoan ngoãn xuống lầu bằng thang máy thường dành cho nhân viên Berson..

Đứng chờ trước cửa thang máy Lạc Dao Dao thường điều khiển, về mặt lạnh lẽo Phong Thần Dật xuất hiện một tia bồn chồn thấy rõ, thỉnh thoảng hần nhìn con số thang máy đang nhảy dần lên: "Công ty Berson lớn như vậy mà sao thang máy chậm quá thế!"

(*) Tiểu diện hồ (mặt hồ cười): chỉ người nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tán tỉnh trong thang máy

Cửa thang máy rốt cuộc cũng mở.

Dao Dao ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, quả thực là tên khốn kiếp Phong Thần Dật. Sắc mặt cô tối sầm lại, trực tiếp nhấn số "1"...

"Tiểu thư à, tôi có từng nói tôi muốn đi lầu một sao?"

"..." Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn... Dao Dao hít sâu một hơi, cười ngọt ngào nhìn về phía Phong Thần Dật đang bước vào thang máy: "Tiên sinh, vậy anh muốn đi mấy tầng đây?"

"Tầng 51."

"Keng"

"Tiên sinh, đến rồi."

"Tôi nhớ nhầm, là đi tầng 50."

"Tiên sinh, đến nơi rồi."

"Tôi lại nhớ nhầm, hình như là tầng 49."

Chết tiệt! Nhẫn! Nhẫn!

"Tiên sinh, đã đến tầng 49."

"Áy... Hình như cũng không phải tầng 49. Vẫn là tầng 48 đi."

"Tiên sinh, đúng là tầng 48 không? Lúc này hẳn là ngài không nhớ nhầm chứ? Phải biết là tiền điện đắt lắm ấy." Dao Dao vẫn trưng ra khuôn mặt tươi cười đẹp đẽ, nhưng hàm răng của cô đang nghiến chặt, như muốn phát ra âm thanh "kèo kẹt, kèo kẹt" đến nơi rồi.

"Tôi cũng không thể xác định được rốt cuộc là tầng mấy, trước hết cô cứ ẩn đi. Huống hồ, Berson các cô giàu như vậy, còn sợ chút tiền điện sao?"

"Ha ha, Berson chúng tôi đương nhiên trả nổi tiền điện. Chỉ là... Tôi sợ khi ra khỏi thang máy này, anh không còn toàn mạng nữa!" Dao Dao sắc mặt trầm xuống, cực lực ấn nút đóng thang máy rồi quay đầu, tóm chặt cổ áo hắn: "Phong Thần Dật, anh đến cùng muốn giờ trò gì?"

"Ế? Nhân viên Berson các cô đối xử khách hàng như thế sao?"

Giả ngu! Tiếp tục giả ngu! Tên khốn Phong Thần Dật. Nhịn! Nhịn... Phải nhịn... Cô chậm rãi buông lỏng cái tay đang tóm chặt cổ áo hắn, nhẹ nhàng miết: "Ha ha, Phong tổng, bởi vì tôi không có tố chất mà. Có điều... Cũng bởi vì tôi không có tố chất, năm đó mới nhìn trúng tên khốn kiếp anh đó!"

"Phốc" Phong Thần Dật rốt cuộc không nhịn nổi, hai tay cuốn quanh hông của cô, cười ngang ngạnh: "Dao Dao thân yêu của anh, chỉ là anh đùa với em một tí tí thôi mà, đừng giận chứ."

"Đùa giỡn á? Phong Thần Dật, tôi đến cùng đắc tội anh đã chỗ nào? Hai năm không gặp, vừa gặp mặt anh đã làm tôi tổn thương đến vậy thế sao? Anh... bị điên à?" Khi nói đến mấy chữ cuối cùng thì hốc mắt Dao Dao lập tức đỏ lên.

Đối với tên công tử bột ngậm thìa vàng này mà nói, hết thầy phụ nữ đều là món đồ chơi của hắn; nhưng đối với cô mà nói, mối tình đầu hai năm trước lại là tất cả của cô.

Hai tay chống trước ngực của hắn, đầu chậm rãi cúi xuống, cô từng phát nguyện sẽ không rơi lệ trước mặt tên đàn ông đùa bỡn tình cảm, nhưng chẳng biết vì sao, lần gặp mặt ngoài dự liệu này lại khiến cô không thể không chế tình cảm của mình.

Tĩnh lặng... Bên trong thang máy rơi vào sự tĩnh mịch.

Gương mặt đẹp trai của Phong Thần Dật dần dần bị chút nhu tình này ngăn lại, đến nhìn sâu vào đôi mắt cô cũng tràn ngập ấm áp, dịu dàng.

Có ai tin được cái tên công tử phong lưu bất kham của hai năm trước, hai năm sau lại bày ra vẻ mặt tổng tài lãnh khốc như thế, nhưng chỉ có hắn mới biết, vẻ ôn nhu, ấm áp ấy chỉ dành được cho ai.

Hơi ngẩng đầu lên, thờ một hơi, hắn sùng nịch xoa xoa đầu Dao Dao: "Sao em vẫn y như cũ, mới chỉ đùa một tí thì đã khóc rồi thế?"

"Thật sao?" Thời khắc ngẩng đầu lên, cô như nuốt hết toàn bộ nước mắt, đẩy người đang ôm mình ra, lạnh lùng nói: "Người không hề thay đổi phải là anh chứ nhỉ?" Cô xoay người mở ra thang máy: "Phong tổng, rốt cuộc muốn đi tầng mấy, nếu như còn muốn tiếp tục đùa giỡn, tôi vẫn có thời gian tiếp anh!"

A, cô nhóc quỷ quái này, hắn thật không thể nhìn cô bằng con mắt trước kia mà. Phong Thần Dật âm trầm lắc đầu, chút nhu tình khó thấy dần dần thay bằng sự lạnh lẽo. Hắn tiến lên một bước, một tay ôm chặt lấy cô từ phía sau: "Nếu như Dao Dao quả thật có thời gian như vậy, không bằng tối nay tới nhà anh đi."

Thanh âm say lòng người, ngữ điệu ám muội, quả thực bây giờ cô rất ghét việc hắn dùng những chiêu thức đối phó với các cô gái khác để áp dụng với mình.

"Tối hôm nay không phải anh hẹn cô gái khác sao?"

"Không sao, nói thế nào cô cũng là người trước của tôi, đương nhiên vạn sự lấy cô làm đầu." Dứt lời, hắn dùng đầu cọ cọ đầu của cô đầy ám muội.

Mặc cho cô cực kỳ ghét những hành động ve vãn mà Phong Thần Dật dành cho mình, nhưng cô vẫn lạnh lùng, bất động: "Há, vậy cũng tốt. Nếu anh không ngại... tôi dẫn vị hôn phu của tôi cùng đến được chứ?"

"Vị hôn phu sao?"

Trong nhất thời, đôi mắt băng lãnh của Phong Thần Dật lóe lên một tia sáng nguy hiểm, hắn buông cánh tay đang ôm Dao Dao ra, lạnh lùng nói: "Đưa anh đến tầng 1."

Phốc! Hé miệng cười trộm, cô ấn nút đi tầng một. Chỉ chốc lát sau, thang máy đã tới nơi.

"Đây là danh thiếp của anh. Muốn liên lạc với anh, bất cứ khi nào em cũng có thể gọi điện thoại cho anh."

"Được, chờ đến khi tôi kết hôn, tôi nhất định gọi cho anh."

Phong Thần Dật không nói gì, gương mặt lạnh lùng đi xuống thang máy, nhưng trong phút chốc khi thang máy đóng cửa, hắn thở dài một hơi: "Vẫn không biết nói dối như vậy. Nhưng chết tiệt! Anh vẫn bực bội lắm!" Dứt lời, hắn đánh một quyền lên vách tường lạnh lẽo...

Trên phố đông đúc, dòng người hối hả qua lại, Dao Dao mặc một cái chiếc đầm điểm xuyết hoa văn, ngồi trên ghế đá, vừa uống sữa vừa nhìn từng người qua lại cùng với những toà lầu cao san sát nhau: "Vẫn là nước mình tốt hơn." Ở Nhật Bản suốt bốn năm, rốt cuộc cô cũng có thể tranh thủ hưởng thụ sự quen thuộc của đất nước mình vào dịp cuối tuần.

"Dao Dao."

"Bạch Linh, cô tới rồi." Đương nhiên, lần gặp mặt này là do Bạch Linh đề xuất. Cô rất tình nguyện đi dạo phố cùng bạn bè, ở Nhật Bản có Cung Tiểu Mạn làm bạn, về nước lại quen biết Bạch Linh, thật hạnh phúc. Nhưng... "Ày. Bạch Linh, tại sao..." Lý Văn Phong và bạn bè của hắn cũng có mặt?

"Dao Dao. Thật ra lần này hẹn hò là do Lý Văn Phong đề nghị, hắn nói muốn hẹn cô cùng tôi đi ra ngoài, mà tôi lại... lỡ hứa giúp rồi." Bạch Linh kéo Dao Dao qua một bên, nhỏ giọng cầu khẩn.

Bất đắc dĩ, cô đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Bạch Linh.

"Được rồi, vậy chúng tôi cùng đi."

"Thật sao? Cảm ơn cô, Dao Dao." Liên sau đó, vốn chỉ là cuộc hẹn hò của hai cô gái mà chỉ trong chớp mắt đã biến thành hai nam hai nữ hẹn hò. Nói thật, đi cùng đàn ông xa lạ trên đường phố Dao Dao thật có chút không quen.

"A, Bạch Linh, tôi nghĩ kĩ rồi, món quà vừa này rất thích hợp với bạn gái của tôi, cô có thể đưa tôi đi chứ? Tôi không nhớ rõ cửa tiệm kia ở đâu vừa đi được một lát, người bạn của Lý Văn Phong đột nhiên mở miệng.

"Ừm. Được. Dao Dao, chúng ta..."

"Bạch Linh, hay là hai người chúng ta đi thôi nhé? Như vậy tốc độ có thể nhanh hơn một chút, bảo Văn Phong và Lạc Dao Dao men theo đường tìm chúng tôi là được."

"Cũng được. Dao Dao, vậy chúng tôi đi trước." Bạch Linh ngốc nghếch nào có nghĩ ra được đó là mưu kế của Lý Văn Phong. Cô bỏ lại Dao Dao, theo anh bạn Lý Văn Phong rồi đi trước.

"Ai... Bạch..."

Dao Dao vốn muốn đuổi theo, chẳng ngờ lại bị Lý Văn Phong kéo lại: "Dao Dao, bọn họ đã đi rồi, chúng ta lát nữa cũng sẽ đuổi theo bọn họ mà? Hay là cô không muốn đi cùng với một mình tôi?"

Đúng vậy... Không muốn.

"A, ha ha, vậy chúng ta nhanh đuổi theo bọn họ đi."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cô ta là nữ nhân của phong thần dật tôi

Đi cùng với Lý Văn Phong, cô thấy không quen, thỉnh thoảng liếc trộm hắn đang chậm rãi cất bước. Với tốc độ như vậy, không biết đến đời nào mới có thể đuổi theo bọn Bạch Linh đây? Thực sự là gấp muốn chết.

"Dao Dao, làm nhân viên thang máy vất vả không?"

"Cũng được, cũng được." Cô cười qua loa lấy lệ.

"Dao Dao, trông cô trẻ tuổi như thế, lại xinh đẹp như thế, thật ra đâu không cần khiến mình khổ cực như vậy, con gái mà, chỉ cần học... miệng ngọt ngọt một chút, dỗ dành đàn ông, ngồi ở nhà cũng có thể ung dung kiếm tiền."

Àch... Câu nói của Lý chủ quản sao nghe kì kì? Cô luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đấy, nhưng vì toàn bộ tâm trí đều hướng về phía Bạch Linh nên không thể làm gì khác hơn là mỉm cười miễn cưỡng đáp lại.

Lúc này, Lý Văn Phong đột nhiên đứng lại.

"Lý chủ quản, anh?"

"Nào, Dao Dao, đi theo tôi một chút." Không chờ Dao Dao đồng ý, Lý Văn Phong kéo cô bước vào một tòa bách hóa cao cấp.

"Lý chủ quản, không phải đi chúng ta tìm Bạch Linh sao? Tại sao tới chỗ này?"

"Ha ha." Lý Văn Phong chỉ cười, trực tiếp đi vào cửa hàng chuyên dụng PRADA, Dao Dao không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi theo.

"Phục vụ, bộ quần áo này bao nhiêu tiền?"

"Tiền sinh, giá sau khi giảm giá còn 2600."

"2600 thôi sao?" Sau khi nghe báo giá, Lý Văn Phong bày ra vẻ mặt cực kỳ khuếch đại: "Ai nha, quần áo của PRADA sao lại rẻ như vậy chứ? Thôi cứ như vậy đi, đưa cô gái này thử xem."

A?

"Lý chủ quản, anh...?" Dao Dao mờ mịt nhìn hần.

"Ha ha, Dao Dao, không sao, bộ quần áo này rẻ như vậy, coi như tôi tặng cô, nhanh thử một chút đi."

"Không phải... Lý chủ quản đây không phải vấn đề tiền nhiều hay ít. Mà là..."

"Dao Dao, tôi biết cô nhất định cảm thấy bộ quần áo này rất mắc nên muốn giúp tôi tiết kiệm tiền đúng không? Không sao, tôi còn tiêu nhiều tiền hơn cả thế."

Cái này Lý chủ quản hết lần này tới lần khác nhắc tới tiền là có ý gì?

"Chờ... chờ đã Lý chủ quản, cảm ơn lòng tốt của anh, tôi có quần áo mặc, không cần mua đâu."

"Ai nha, Dao Dao, cô xem quần áo trên người cô làm sao có thể so với quần áo PRADA được? Vẫn là quảng đi. Tôi không phải đã nói rồi sao, cô gái, chỉ cần biết cách đồ dành người khác là được, không cần quá cực khổ."

Hiểu rồi, chẳng trách vừa nãy liền cảm thấy câu nói kia của Lý chủ quản có gì đó sai sai.

Đúng vậy, hiện giờ cô không thể dùng nỗi đồ xa xỉ, nhưng tối thiểu vẫn còn hiểu được cái gọi là dựa vào hai tay để phấn đấu, càng sẽ không vì vật chất mà lấy lòng ai, tên Lý Văn Phong này thực sự quá nông cạn! Xem ra lần này không giúp được Bạch Linh rồi.

"Xin lỗi, Lý chủ quản, tôi còn có việc, trước..."

"Nữ trang hãng PRADA quả nhiên vẫn hợp thời." Ở một vị trí cách đó không xa, một âm thanh nam tính cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ.

Khuôn mặt của người đàn ông bị che khuất bởi chiếc đầm dài trong tay, nhưng Dao Dao lại cảm thấy âm thanh này... hình như có hơi quen thuộc.

"Vị tiền sinh này, anh thật thật tinh mắt, đây là loại đầm dài mới năm này của PRADA chúng tôi."

Người đàn ông khuất sau quần áo chậm rãi bước ra, đập vào mắt cô đầu tiên là người đàn ông đeo khuyên trên tai trái. Hừ, đúng là cái tên Phong Thần Dật, sao khéo đến vậy, ở chỗ này mà cũng gặp phải hần?

"Ha." Phong Thần Dật nho nhả nở nụ cười, cầm trong tay chiếc đầm dài, chậm rãi đi tới trước mặt cô: "Tôi từ đầu đến cuối đều cảm thấy, khí chất của cô gái này thích hợp với hàng đúng chính hơn, chứ không phải... loại quần áo đã giảm giá còn hơn 2000." Hần xoay người lại: "Tiền sinh, anh cảm thấy thế nào?"

Lông mày của Lý Văn Phong lộ rõ vẻ căng thẳng, nhưng để giữ thể diện cho mình nên giả ngốc nói: "Ai nha, hóa ra cái mới này là hàng giảm giá, vậy cái đầm này thì bao nhiêu tiền?" Hần cầm lấy móc quần áo lên nhìn, thái dương không khỏi co giật: "A, ha ha, chỉ... chỉ 10300."

"Phục vụ, gói cái đầm này lại giúp tôi, đưa cho..." Ngón tay nhẹ nhàng đảo qua gò má của Dao Dao rồi nở nụ cười say lòng người: "Cô gái xinh đẹp này!"

"Được rồi, tiền sinh."

Đối mặt với sự khiêu khích trắng trợn của Phong Thần Dật, Lý Văn Phong dù tiếc đến đâu nhưng vì thể diện cũng phải ráng chống đỡ: "Phục vụ, đôi giày này bao nhiêu tiền?"

"Tiền sinh, 13000."

"Lấy một đôi hợp cỡ cô gái này. Gói lại cho tôi." Dứt lời, Lý Văn Phong nhìn chằm chằm khiêu khích Phong Thần Dật.

Nhưng Phong Thần Dật dường như không thấy, tiếp tục chỉ một chiếc ví cầm tay đính kim cương trên quầy triển lãm "Phục vụ, cái kia tôi cũng muốn lấy, gói lại đi."

"Oa, tiền sinh, anh thực sự quá tinh mắt, cái ví kia trên thế giới chỉ có mười cái, khảm nam kim cương. Cảm ơn, của ngài! 5 vạn 3000."

Phong Thần Dật mỉm cười khoát tay một cái, mấy tên trợ thủ mặc âu phục đứng cách đó không xa liền chạy đến quầy tính tiền.

"A, tên nhóc kia, anh nhất định phải tiếp tục đấu với tôi vậy sao?" Lý Văn Phong cũng bình tĩnh: "Phục vụ, tất cả mọi thứ nơi này, tôi lấy toàn bộ!"

Dao Dao thấy việc càng đùa càng lớn, vừa muốn ngăn cản lại bị Phong Thần Dật lặng lẽ ngăn lại.

"Ha ha, một người cầm thẻ tín dụng phổ thông mà lại đòi gói hết mọi thứ ở đây. Tiên sinh, tôi khuyên anh trước khi tính tiền nên nhìn thử trước xem có đủ tiền trả hay không, để tránh thất lễ."

"Tên nhóc kia, không cần anh bận tâm, không phải anh muốn so giàu có với tôi chứ? Phải biết rằng, toàn bộ công ty bách hóa này đều do chú tôi mở, tôi muốn thứ gì mà không có chứ?"

"Hử? Hóa ra Lý Văn Bác là chú anh sao?" Phong Thần Dật vừa nói vừa bắt đầu đi lắc đầu.

"Thế nào? Sợ chưa?"

"Sợ á? A, tôi chẳng qua cảm thấy anh hiểu lầm chuyện gì đó rồi."

"Cái gì? Làm sao?" Lý Văn Phong không hiểu, hỏi.

"Công ty bách hóa này thật là do Lý Văn Bác mở, có điều... Từ giây phút này chính là do tôi mở!" Con mắt sâu thẳm trở nên lạnh lẽo: "Veblen, lập tức gọi điện thoại cho Lý Văn Bác, nói tôi đồng ý thu mua công ty bách hóa này!"

"Vâng, Phong tổng."

Dựa theo lời nói ngang ngược của Phong Thần Dật, đôi mắt của Lý Văn Phong ngẩng ra: "Phong tổng? Lẽ nào anh... anh chính là... nhị công tử của tập đoàn Phong thị, Phong Thần Dật?"

Ở Trung Quốc, ngoại trừ Ngự Ngao Thiên của tập đoàn Berson có thể so tài sản với Phong Thần Dật của tập đoàn Phong thị, có mấy ai làm được điều đó? Lý Văn Phong có tu luyện một ngàn năm thì tài sản cũng không bằng một con số lẻ của người ta.

"Phong... Phong tổng, tôi với anh không thù không oán, anh tội gì lại muốn công kích tôi?"

"Muốn biết đáp án sao?" Con mắt sâu hoắm tối sầm lại, hất một tay xuyên vào túi, một tay bá đạo ôm Dao Dao vào lòng: "Anh cho rằng bạn gái cũ của Phong Thần Dật tôi cái gì có gì mà chưa từng thấy chứ? Chỉ bằng chút tiền của anh mà đòi có được cô ấy sao? Ngu xuẩn!"

"Cô... Cô ấy là bạn gái cũ của anh sao?" Lúc này Lý Văn Phong xem như hoàn toàn choáng váng, hắn vẫn cho rằng Lạc Dao Dao là loại con gái chưa từng va chạm xã hội, không ngờ của bạn trai cũ của cô hoàn toàn là một công tử hào môn. Nắm chặt tay thành nắm đấm, hắn xoay người ào nào rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Xung đột với phong thần dật

Đối với những hành động như vậy của Phong Thần Dật, Dao Dao đã cực kỳ quen thuộc. Hai năm trước hắn đã bá đạo như vậy, chỉ cần là người chọc giận hắn, cơ bản đều sẽ không có kết quả tử tế. Đương nhiên, cô cũng thực có chút không chịu được tính cách bá đạo như vậy của Phong Thần Dật, nhưng hôm nay...

Không thể không nói, những việc Phong Thần Dật làm lại cực kỳ đẹp đẽ. Cô mặc kệ hắn gì làm như vậy xuất phát từ mục đích, dù sao thì cô cũng tin rằng Lý Văn Phong về sau sẽ không tiếp tục quấy rầy cô nữa.

"Phong..."

"Dao Dao yêu quý, em đừng nói với tôi hắn là vị hôn phu của em đấy, như vậy tôi sẽ cảm thấy bây giờ gu thưởng thức của em càng ngày càng thấp, đến loại đàn ông không đẳng cấp kia mà cũng ham sao?"

Bị lời nói của Phong Thần Dật làm cho điên tiết, về mặt vốn đang tràn đầy cảm kích của cô ngay lập tức tan biến: "Vâng, tôi thừa nhận phẩm vị của tôi từ trước đến giờ cũng không cao, bằng không tại sao hai năm trước nhìn trúng anh được?"

Nụ cười bất kham chìm xuống: "Em đi so tôi với loại đàn ông kia ư?"

"Vậy thì sao? Rất kỳ quái à? Anh cảm thấy trên thế giới này còn có tên đàn ông nào đẳng cấp thấp hơn anh sao?"

"Lạc Dao Dao!" Phong Thần Dật lấy cánh tay đang khoác trên bả vai cô, nắm thành nắm đấm.

"A, Phong tổng, anh đừng nóng giận. Lời tôi nói đều là thật, có điều không giấu gì anh, người đàn ông mới rồi đúng là không phải vị hôn phu của tôi."

Hắn đương nhiên biết người đàn ông kia không thể là vị hôn phu của cô được, nhưng vấn đề là...

"Không phải vị hôn phu của em, vì sao em ra ngoài một mình với người ta?" Con người xoay chuyển một cái, hắn nở nụ cười ngang ngạnh: "Không phải là vị hôn phu của em không cần em chứ? Không sao, Dao Dao, nói thế nào em cũng là bạn gái cũ của tôi, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đón nhận em."

Lời này của Phong Thần Dật có ý gì? Xem cô là thứ bỏ đi sao?

"Ha! Ha! Ha! Rất đáng tiếc, tình cảm giữa tôi và hôn phu rất tốt, quan trọng nhất là tôi đồng ý đi chơi một mình với ai thì đó là tự do của tôi, anh chỉ là bạn trai... cũ! Bỏ đi, mắc mớ gì tới anh chứ?"

"Lạc Dao Dao, em!"

"Phong tổng, chúc mừng anh, lại mua thành công một công ty, có điều... Tôi tin rằng đời này tôi sẽ không trở lại công ty bách hóa này một lần nào nữa, bởi vì vào đó sẽ cảm thấy buồn nôn! Tạm biệt!" Xoay người, Dao Dao tức giận rời đi.

Phong Thần Dật cũng tức giận đến tối mặt... "Chết tiệt!" Một cước đạp gian hàng lẫn lộn.

Mấy tên trợ thủ ở bên thấy vậy vội vàng khuyên can: "Phong... Phong tổng."

"Cút đi!"

"Khôn kiếp! Khôn kiếp! Phong Thần Dật quả thực là tên đàn ông tệ nhất thế giới này, đúng là không nên có bất kỳ cảm kích với hắn, tốt nhất liền có gặp cũng vờ như không thấy mới đúng!"

Sau hai ngày sự việc diễn ra, mãi đến sang tuần, buổi sáng đi làm Dao Dao vẫn cực kỳ tức giận. Rõ ràng lúc đó cô muốn cảm ơn hắn, nhưng hắn... hắn lại đột nhiên nói ra câu nói như thế kia. Tại sao người khác sau khi chia tay còn có thể làm bạn bè, bọn họ chia tay rồi thì lại như kẻ thù gặp mặt thế? Thực bức bối!

"Dao Dao, thứ bảy vừa rồi sao lại đột nhiên đi mất vậy?"

Ach, hồng rồi!

"Thật xin lỗi, Bạch Linh, hôm thứ bảy... tôi có chút không thoải mái nên về sớm, cô chơi vui chứ?" Đều do tên đáng chết Phong Thần Dật, nếu không phải bị hắn làm cho tức đến đập mạch, thì làm sao cô lại quên báo cho Bạch Linh một tiếng được?

"Vẫn ổn chứ? Không biết tại sao Lý Văn Phong cũng đột nhiên đi mất. À, tôi luôn cảm giác hình như không có ý gì với tôi."

Thật ra một cô gái tốt như Bạch Linh Lý, tên khôn kiếp Văn Phong kia vốn không xứng với cô ấy: "Không sao, Bạch Linh, về sau sẽ gặp được lương duyên, cô vẫn nên cân nhắc người khác đi."

"Quên đi, nói sau vậy. Tôi đi làm trước đây."

"Được, tôi cũng đi." Thay đồng phục làm việc xong, Dao Dao đi ra khỏi phòng thay quần áo...

"Lạc Dao Dao, theo tôi đến văn phòng một chuyến." Cô liền gặp phải quản lý Trương.

Đến phòng quản lý, quản lý Trương ném một phong thư trước mặt cô.

"Thư từ chức sao?"

"Lạc Dao Dao, tôi biết cô rất lợi hại, có đại nhân vật làm chỗ dựa cho cô. Nhưng hôm thứ sáu, cô cố gắng chế độ thang máy hai lần, thêm việc nhục mạ nhị công tử Phong thị, tôi đủ để có thể sa thải cô."

Có đại nhân vật làm chỗ dựa? Chỗ dựa của cô là ai vậy? "Vâng, quản lý Trương, thứ sáu hôm đó tôi thừa nhận là tôi không đúng, xin cô hãy cho tôi một cơ hội."

"Hừ, cơ hội sao? Tôi đã cho cô bao nhiêu lần cơ hội rồi? Lạc Dao Dao, tôi phát hiện cô vốn không phải vì làm việc nên đến đây, mà vì một lòng một dạ nghĩ cách làm sao để quyến rũ người khác. Vì lẽ đó, tôi cho cô một đề nghị, cô nên đi làm gái * mới đúng."

Cái cô quản lý Trương này tại sao có thể nói những lời khó nghe đến vậy? Được rồi, nếu cô đã nói như vậy...

"Quản lý Trương, xin chú ý lời nói của cô, bằng không tôi có thể kiện cô tội xúc phạm nhân phẩm người khác!"

"Hà?"

Quản lý Trương sững sờ, còn kịp chờ cô ta phản ứng, Dao Dao tiếp tục nói: "Nếu như cô nhất định muốn sa thải tôi, tôi cũng không muốn nói nhiều. Nhưng trên hợp đồng công ty viết rõ, trong mấy ngày thử việc, nếu như không xảy ra sai lầm nghiêm trọng, cô không có quyền đuổi việc tôi!"

Quản lý Trương lạnh lùng cười cợt: "A, cô cũng nói là khoảng thời gian thử việc đúng không? Vậy do tôi quyết định rồi!"

"Thật sao? Vì đó là chỉ là sự làm tương khi đứng ở phương diện của anh." Dao lạnh lùng nở nụ cười: "Căn cứ chương 7, điều 182 ‘Luật lao động’, nhân viên trong thời gian thử việc được hưởng đãi ngộ như nhân viên chính thức, nếu như cô nhất định muốn tôi thôi việc, xin dựa theo chế độ tiền lương buộc thôi của việc nhân viên chính thức, cho tôi thanh toán hết mấy ngày tiền lương của tôi đi!"

Nhìn dáng vẻ nữ tính chuyên nghiệp của Dao Dao, cùng với sự sành sỏi về điều khoản pháp luật, trong nháy mắt quản lý Trương có chút há hốc mồm. Con nhỏ này rốt cuộc đang làm gì vậy? Sao lại rành luật như vậy? Sớm biết vậy đã xem CV của cô ta rồi.

"Không sao, không phải là tiền thôi ư? Berson trả cho cô. Cô có thể đi rồi."

"Ngự tổng, chào buổi sáng."

"Ngự tổng, chào buổi sáng."

Đến đúng mười giờ, nhóm năm người Ngự Ngạo Thiên bước nhanh về phía thang máy.

Giờ này mỗi khi đến, hai cô gái phụ trách tiếp đón sảnh trước sẽ luôn lộ ra ánh mắt cực kỳ hưởng thụ: "Ai nha, thật đúng là mười giờ tươi đẹp. Ngự tổng cũng được, Hàn phó tổng cũng được, tổng giám đốc Long, quản lý Long còn có Mạc bí thư trưởng, một nhóm tuần nam mỹ nữ tỏ vẻ rất xinh đẹp khiến cho tôi dồi dào tinh lực cả ngày."

"Nhìn bộ dạng hào sảng của cô kia."

"Thiệt, cô còn dám nói tôi à? Cô vẫn nên uống một ngụm nước đi."

Về cơ bản có thể nói như vậy. Nhưng phàm là gặp mấy người trên tầng cao của công ty, không ai dám phủ nhận tướng mạo mấy người này, đương nhiên mấy người bọn họ cũng gắn với nhau như hình với bóng.

"Long Diệp, thứ sáu họp với Phong Thần Dật thế nào rồi?" Trong lúc chờ thang máy, Ngự Ngạo Thiên nghĩ tới việc hôm thứ sáu.

"Rất thành công, có điều tên nhóc kia còn giảo hoạt hơn rất nhiều so với lời đồn. Ngạo Thiên, anh thật muốn mượn sức hần sao? Cần thận, dẫn sói vào nhà đó." Tên tổng giám đốc Long Diệp này vốn đã trở thành quân sư cho Berson, hình tượng hiền hoà cùng đầu óc với khôn khéo thay Berson khai thác không ít kế hoạch, nhưng sau khi trải qua một hiệp giao thủ với Phong Thần Dật, hần phát hiện Phong Thần Dật cũng không tốt đẹp như những đối thủ trước đây mình từng gặp.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cái cô ngực phẳng này

"A, bạn bè mạnh trong tương lai biến thành địch thủ, không phải càng thú vị sao?" Nhưng có thể thấy được, sau khi Long Diệp đưa ra lời đánh giá cực cao về Phong Thần Dật, Ngự Ngạo Thiên lại càng khao khát muốn “hợp tác”

cùng hần.

"Ai, Ngạo Thiên, thực sự là hết cách với anh rồi đó, hứng thú của anh suốt đời chắc cũng mãi... đặc biệt như vậy!" Hần có sở thích bồi dưỡng kẻ địch mạnh ngày càng mạnh hơn, sau đó mới tính tiếp. Về mặt này, bọn họ cũng bó tay rồi.

Cửa thang máy mở ra, Ngự Ngạo Thiên mới vừa chuẩn bị đi vào...

"Lạc Dao Dao đâu?"

"A?" Giờ khắc này, Bạch Linh đang tạm thời điều khiển thang máy bỗng sững sờ, người này ai vậy? Đẹp trai... quá.

"Dao Dao... Dao Dao mới vừa bị quản lý chúng tôi sa thải, có... có chuyện gì không ạ?"

Long Diệp đứng cạnh thấy sắc mặt Ngự Ngạo Thiên không thoải mái, vội vàng giảng hòa: "Há, không có chuyện gì đâu, làm phiền công việc của cô rồi, chúng tôi ân hận thang máy."

Oa, người này là ai, vừa ôn nhu vừa soái.

“Àm! Âm! Âm” Giờ khắc này, trái tim Bạch Linh quả thực gia tốc đã đạt đến 180.

"Không... Không sao."

Lúc cửa thang máy đóng lại, Ngự Ngạo Thiên quay đầu giật dử nhìn Long Diệp: "Anh từng ‘chào hỏi’ quản lí bộ phận của Dao Dao chưa?"

"Chào hỏi rồi."

"Thế mà quản lí bộ phận còn dám sa thải cô ấy sao?"

Long Diệp sao có thể có thể biết nguyên nhân chứ?

"Được rồi, vậy thì tôi sa thải quản lí bộ phận vậy."

"Long Diệp." Lạnh lẽo xoay mặt Long Diệp một cái, một nụ cười âm lãnh thoáng chốc hiện lên ở khóe môi: "Anh trở nên nhân từ như thế từ lúc nào vậy?"

Ai, hẳn thực sự không còn cách nào với Ngạo Thiên, bất luận chuyện gì chỉ cần không vui, tổng tài sẽ lộ ra loại nụ cười khiến người khác không rét mà run. Người không hiểu hẳn còn tưởng rằng hẳn không tức giận ấy chứ, không biết rằng, đây là khúc nhạc dạo đầu trước khi bão đến: "Ok, tôi biết nên làm gì bây giờ."

Ánh mắt nhìn về phía Long Kỳ: "Anh đi tìm Lạc Dao Dao trở về cho tôi đi. Giờ tôi đi họp đã."

"Biết rồi." Long Kỳ mới vừa chạy ra khỏi lầu của Berson, thì thấy Dao Dao đang đứng cách đó không xa: "Này! Ngực phẳng, cô đứng lại đó cho tôi."

Nếu như trên đường đột nhiên có người dùng từ này để mô tả bạn, bạn sẽ có cảm giác thế nào? Nhìn mấy ánh mắt cười nhạo trên đường, khuôn mặt nhỏ của Dao Dao “vụt” một phát, lập tức đỏ lên, chạy lẹ.

"Chết tiệt, cô ngực phẳng kia lại dám chạy à?" Long Kỳ cũng không cam lòng yếu thế nhanh chóng đuổi theo.

Thân thể nhỏ nhắn đó làm sao có thể chạy thẳng Long Kỳ, chưa đến hai phút liền bị tóm lại.

"Ôi, đau! Đau! Anh mau buông tay!" Bím tóc đuôi ngựa đen nhánh bị Long Kỳ tóm chặt một cái.

Hắn dùng lực kéo, cả người Dao Dao ngã vào trong lồng ngực của hắn: "Hừ, dám thi chạy với tôi sao? Tôi hỏi cô, cô rõ ràng nghe thấy tôi gọi cô, sao còn chạy?"

Cổ chịu con đau từ da đầu truyền đến, cô buồn bực trừng mắt nhìn Long Kỳ: "Thừa thôi, đang trên đường cái, sao anh lại gọi tôi như thế?"

"Há, hóa ra là chuyện như vậy." Buông lỏng tay ra, hắn cười xấu xa, nâng cao giọng: "Bởi vì cô vốn là ngực phẳng, còn sợ người khác gọi sao?"

"Đừng! Đừng gọi như vậy có được không? Anh có chuyện gì?" Lòng cô bây giờ đã chết rồi, thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống mà.

"Hừ, tôi hỏi cô, thứ sáu tuần trước tôi bảo cô ăn cơm trưa với tôi, sao cô lại chạy?"

Đã là chuyện từ thứ sáu tuần trước rồi, làm sao hắn vẫn còn nhớ chứ?

"Tôi... Tôi..."

"Không thể giải thích đúng không? Vậy đi theo tôi."

"Làm gì vậy?"

Thấy Dao Dao ra sức giật tay ra, vốn tính khí Long Kỳ không hề tốt, con mắt hắn hơi chuyển động, khiêng luôn cô nhóc này trên bả vai.

"Này! Anh điên à, mau buông tôi xuống!"

Không để ý đến lời kháng nghị của cô, Long Kỳ đi vào bên trong cao ốc Berson.

"Thả ra tôi! Thả ra tôi!" Dao Dao đánh lên người của hắn, không ngừng đá đập hai chân.

Nhìn thấy tình cảnh này mọi người đều choáng váng: "Vừa mới cái kia là... Là quản lý Long khoa bảo vệ phải không?"

"Hình như đúng đó."

"Cô gái hắn khiêng trên bả vai là ai?"

"Ai mà biết được, có điều cô nhìn thấy không, cô bé kia thật đáng yêu. Đi cùng quản lý Long Kỳ mười chín tuổi quả thực là một sự phối hợp hoàn mĩ."

"Đúng thật đấy."

Đi thẳng một mạch tới ban phục vụ tầng trệt rồi, Long Kỳ lúc này mới đặt cô xuống.

Khuôn mặt nhỏ của Dao Dao hồng cả lên, cô giận dữ: "Anh rốt cuộc muốn làm gì? Anh không biết vừa nãy làm như vậy là rất mất mặt sao?"

"Hừm. Ngực nhỏ như cô còn không thấy gì, như thế này mà đã sợ mất mặt sao?"

"Anh!" Tên khốn kiếp này, thật quá đáng, đều là công kích nhược điểm của người khác. Cô nắm tay thành quả đấm nhỏ, lao tới.

Nhưng lại bị Long Kỳ né được.

"Khà khà, không ngờ cô không những ngực nhỏ; năng lực phản ứng còn kém nữa."

"Anh nói lại lần nữa xem?"

"Nói lại một trăm lần cũng được nữa. Cô chính là cái đồ ngực phẳng!" Nói xong, hắn khiêu khích làm mất quý, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Dao Dao buồn bực đuổi theo: "Anh đứng lại đó cho tôi!"

Hai người giờ khắc này hoàn toàn biến một công ty lớn thành hành lang trường học anh đuổi tôi bắt. Tuổi tác của bọn họ cũng rất thích hợp ở trường học.

Trong lúc truy đuổi, Long Kỳ vận một tay nắm cửa chạy vào trong, Dao Dao cũng thuận thế chạy vào theo. Nhưng vừa tiến vào...

Nhìn cảnh tượng bên trong, Dao Dao trong nháy mắt choáng váng, nơi này... là đâu vậy?

Đứng trong phòng làm việc to lớn mà hoa lệ, thái dương của Dao Dao không khỏi chảy xuống một dòng mồ hôi lạnh, quét mắt nhìn Long Kỳ đang ngồi trên sofa. Giờ khắc này so với vừa nãy như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, về mặt hắn cực kỳ nghiêm túc.

Ánh mắt hướng xa hơn, một một người đàn ông đẹp trai đang ngồi trên ghế làm việc, có thể nói ngũ quan của hắn cực kỳ xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt đen long lánh một màu sắc mê người, chỉ cần sợ một chút sẽ bị giam cầm bên trong. Thêm nữa là khí chất nhu tình như nước nhưng lại hết sức uy nghiêm, như hai tầng băng hòa, khiến người khác không tìm được sự ôn nhu của hắn mà muốn tới gần hắn nhưng rồi lại e sợ vì uy nghiêm ấy mà rút lui.

Người đàn ông ngồi trên ghế làm việc, trông như... Hình như là quản lý ban marketing Long Diệp? Đúng! Chính là hắn, không giống với lần đầu tiên gặp mặt, giờ khắc này trên người hắn có nhiều hơn mấy phần nam tính thành thực uy nghiêm.

"Hai người ở bên ngoài làm loạn đủ chưa?" Long Diệp chậm rãi đã mở miệng.

Ngồi trên sofa, Long Kỳ vô tội nhún vai: "Không liên quan gì đến tôi, là cô ta từ đầu đến cuối ồn ào đó."

"Cái gì? Rõ ràng là anh vẫn luôn trêu chọc tôi trước mà nhỉ?"

"Này, ngực phẳng, nói chuyện phải có lương tâm, chẳng lẽ không phải cô đánh tôi trước?"

"Nếu không phải anh cứ nói tôi, tôi làm sao lại đánh anh?"

"Câm miệng!" Long Diệp thực sự không nghe nổi nữa, tức giận đập xuống bàn. "Hai người đang xem nơi này là trường học sao? Tôi cũng không rảnh mà chơi cùng hai người. Long Kỳ nếu như cậu vẫn muốn cãi nhau với cô ta thì cút ra ngoài cho tôi."

"Hừ." Bị anh trai mắng, Long Kỳ không cam lòng nguyền một cái.

Dao Dao đang đứng ở cửa cũng kim xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thân phận của hắn lại là...

"Haizz..." Long Diệp không khỏi âm thầm thở ra một hơi, hắn thật không hiểu Ngạo Thiên, chơi với một bé gái như thế không mệt sao?

"Lolita, lại đây."

Long Diệp đột nhiên ôn nhu làm Dao Dao cả kinh: "Anh... anh muốn làm gì?"

"Ha ha, yên tâm đi, lần này tôi không cần cô 'phục vụ đặc biệt' đâu!"

Điều hần nói là sự thật sao? Nhưng mà... hiện tại mình đã không còn là nhân viên của Berson, hần không có bất kỳ lý do gì bắt nạt chính mình, đúng chứ? Dao Dao chậm rãi đi tới trước bàn làm việc.

Long Diệp xem xét trên dưới cô một chút, cô thực sự là càng nhìn càng giống Lolita.

"Tôi nghe nói cô bị sa thải rồi phải không?"

"Ừm."

"Vậy cô có đồng ý gia nhập ban marketing của chúng tôi không?"

"Phốc" Còn không chờ Dao Dao mở miệng, Long Kỳ ngồi trên sofa che miệng lên cười.

"Cảm ơn lòng tốt của anh, quản lý Long, tôi không muốn gia nhập ban marketing."

"Tại sao? Không phải bởi vì..." Nói được nửa câu, Long Diệp chậm rãi đứng lên, tiến tới trước mặt cô, ôn nhu nói: "Cô sợ tôi tên quản lý dâm tà này chứ?"

"Ế?" Long Kỳ méc với anh trai hần rồi sao? Dao Dao hung hăng trừng mắt nhìn Long Kỳ cách đó không xa.

"Không, quản lý Long, chuyện lúc trước tôi không muốn nhắc đến nữa. Chẳng qua tôi không có hứng thú gia nhập ban marketing."

"Há, tôi chỉ nói đùa cô thôi." Long Diệp ngồi trở lại vị trí, thu lại ý cười, vỗ tay một cái: "Vào đi."

"Quản lý Trương?" Dao Dao nhìn người đang tiến vào, lập tức ngăn cản.

"Quản lý Trương, nên nói cái gì, không cần tôi nói cho cô biết chứ?" Long Diệp lạnh lùng hé mắt.

Quản lý Trương vội vàng gật gật đầu, miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Xin lỗi, Lạc Dao Dao. Tôi... Tôi biết trước đây đều là tôi không đúng, xin cô tha thứ cho tôi. Tôi bảo đảm sau này sẽ không nói những câu vô lý kia, là tôi đáng chết! Là tôi dè dặt, là tôi không đúng, xin cô tha thứ cho tôi."

Tình huống này là sao vậy? Sao cô có cảm giác hình như quản lý Trương rất sợ quản lý Long, bọn họ cùng cấp bậc mà, không phải sao?

"Được rồi, quản lý Trương cô có thể đi ra ngoài rồi."

"Vâng... Tổng giám đốc."

"Tổng giám đốc á?" Cô không nghe lầm chứ? Vừa rồi quản lý Trương xưng hô như vậy Long Diệp đó sao?

"Anh là tổng giám đốc của Berson á? Anh không phải là quản lý ban marketing sao?"

"Lolita, tôi là ai cũng không quan trọng, chỉ là sau này cô đừng bảo tôi dâm tà là được, tôi đối với cô loại bé gái như cô... không có hứng thú đâu. Được rồi, cô tiếp tục ở lại Berson công tác đi."

"Chờ đã, nhưng tôi đã bị sa thải rồi."

"A, tôi cảm thấy tôi vẫn còn có năng lực làm một nhân viên thang máy."

Nhưng mà...

Con mắt Dao Dao hơi chuyển động: "Nếu như tôi không đồng ý về làm việc thì sao?" Cô vất vả lắm mới thoát được ma trảo của Ngự Ngạo Thiên, sao lại muốn tự chui đầu vào lưới chứ? Cô cũng không phải người ngu.

"Không đồng ý về làm việc sao?" Long Diệp khẽ mỉm cười, một tay chống chổng dưới cằm, chậm rãi nói: "Vậy cô đoán xem Ngạo Thiên có giết cả nhà cô không?"

"..." Cái tên tổng giám đốc là một tên "tiểu diện hồ" á? Tại sao ngữ khí của hần ôn nhu như vậy nhưng lại mang theo một luồng sát khí?

"Nhưng lúc đó hần nói là tôi từ chức hần mới giết cả nhà tôi, bây giờ là tôi bị sa thải, hần không có lý do gì giết cả nhà tôi cả."

"Humm? Tôi mới vừa phát hiện, cái cô Lolita này mồm mép đúng là rất lợi hại nha."

Đó là đương nhiên, bọn họ cũng không nhìn xem cô đang làm gì.

"Việc của ngày hôm qua đều không còn hiệu lực nữa, hiện giờ cô ở trước mắt tôi, tôi muốn yêu, xin hãy cho tôi cơ hội..."

"Chờ đã, tổng giám đốc Long, tôi nghe điện thoại đã."

"Hả?" Còn không chờ Long Diệp đồng ý, cô đã nghe điện thoại, phòng chừng dám bỏ qua cuộc nói chuyện với tổng giám đốc để thân nhiên nghe điện thoại, trên đời này cũng chỉ có mình cô.

"Này?" Theo âm thanh trong điện thoại từ bên kia truyền đến, Dao Dao nhủ mảy lại: "Cái gì? Tôi biết rồi, dập máy trước đi." Dập máy điện thoại, thái độ của cô lập tức thay đổi: "Tổng giám đốc, tôi phải quay về làm việc. Nhưng bắt đầu làm từ ngày mai, được không?"

"Hả? Được."

"Vậy được, tôi đi trước." Còn chưa kịp để hai anh em Long Diệp, Long Kỳ có cơ hội phản ứng, cô đã rời văn phòng.

Lúc gần đi khỏi, mắt cô liếc nhìn bảng hiệu trên cửa, "phòng Tổng giám đốc" bốn chữ này thỉnh thoảng đập vào tầm mắt của cô, tên Long Diệp này đúng là tổng giám đốc, xem ra cô lại bị Ngự Ngạo Thiên đùa bỡn rồi...

"504. Hẳn là ở đây." Bên trong bệnh viện, Dao Dao lo lắng đẩy cửa phòng đang đóng chặt ra.

"Mẹ." Trực tiếp đi đến một chiếc giường bệnh sát cửa sổ.

Một người đàn ông tóc đã bạc, tuổi chừng sáu mươi, bảy mươi nằm trên giường, bên cạnh giường là một người phụ nữ mang sắc mặt tang thương, bọn họ chính là ông nội và mẹ của Dao Dao.

"Ông nội thế nào rồi?"

"Hiện tại đã ổn định."

Haiz, vậy thì tốt. Dao Dao lo lắng quét mắt nhìn ông nội còn đang say giấc, nói nhỏ: "Mẹ, ông nội rốt cuộc là bệnh gì? Sao đột nhiên bị như vậy?"

"Là... bệnh nhiễm trùng đường tiểu."

"Nhiễm trùng đường tiểu sao?" Khi còn là học sinh cấp ba bên Nhật, Dao Dao học được một chút kiến thức chữa bệnh ngoài da, đối với loại bệnh nhiễm trùng đường tiểu này cô cũng chỉ biết sơ sơ: "Sao lại nghiêm trọng như thế? Không phát hiện từ sớm sao?"

"Con nên hiểu rõ ông nội con, cho dù không khỏe, ông cũng không nói ra."

"Vậy bây giờ... Mẹ, như vậy đi, trước tiên kiên trì làm thẩm tách cho ông nội đi. Còn phí chi trả, con sẽ nghĩ cách."

Đối với Lạc mẹ mà nói, chuyện tự hào nhất trên đời này chính là có một cô con gái như Dao Dao. Từ nhỏ cô đã nhu thuận, hiểu chuyện hơn so với các bạn cùng tuổi. Mặc dù có lúc sẽ phạm ít lỗi nhưng lại có cảm giác mơ hồ như là một cô gái chưa trưởng thành, nhưng vừa xảy ra chuyện, cô luôn có năng lực giải quyết mà những người bạn đồng trang lứa không có. Cũng vì vậy, Lạc mẹ cảm thấy con gái mình rất thua thiệt.

"Dao Dao, mẹ có tiền, bây giờ con chỉ cần quan tâm thật tốt đến chuyện của con là được."

"Mẹ, mẹ yên tâm đi. Tin tưởng con gái mẹ có năng lực này."

"Mẹ đương nhiên tin, nhưng..."

"Mẹ." Dao Dao nở nụ cười hồ hững, ngăn mẹ nói tiếp.

Thấy vậy, Lạc mẹ cũng không nói gì nữa, nhưng sâu thẳm trong lòng bà biết rất rõ con gái của mình nhất định lại giả vờ kiên cường.

Chăm sóc ông nội một buổi sáng, vẻ mặt Dao Dao vẫn hoàn toàn ung dung, nhưng vừa xoay mặt rời bệnh viện, mặt cô liền buồn rười rượi, xem ra vẫn chỉ Lạc mẹ hiểu rõ cô con gái này.

"Tin con, con có đủ năng lực này sao? Nhưng mình lấy năng lực này từ đâu đây? Tại sao ông nội lại bị chứng bệnh đáng ghét này? Không được! Không được! Nhiễm trùng đường tiểu nếu như không làm thẩm tách nghĩa là nằm chờ chết, dù có thế nào, mình nhất định phải... phải cố gắng kiếm tiền mới được!" Cô biết rõ thu nhập của mẹ vốn không đủ để làm thẩm tách cho ông nội, cái này cũng là lý do tại sao sau khi cô nghe điện thoại sau đã lập tức đồng ý tiếp tục ở lại Berson...

"Dao Dao, thật vui quá, cô lại có thể làm đồng nghiệp của tôi. Đúng rồi, đúng rồi quản lý Trương bị điều đi rồi, cô biết chuyện này chưa? Thật hy vọng quản lý sắp tới của chúng ta sẽ là một quản lý hiền lành. Còn nữa, ngày hôm qua sau khi cô bị quản lý Trương sa thải, có một siêu cấp đại soái ca tới hỏi cô đó. Nói mau, cô có quan hệ như thế nào với anh chàng đẹp trai siêu cấp kia vậy? Hử?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Nhắm khi cô ngủ, hấn đùa giỡn cô...

Mới sáng sớm, Bạch Linh đã bô bô nói liên tục.

Nhưng Dao Dao như người mất hồn, chỉ gật đầu mỉm cười, đầu óc đã phiêu du đến một nơi nào khác.

"Dao Dao? Dao Dao? Cô làm sao vậy?"

"A? Bạch Linh xin lỗi, cô mới vừa nói cái gì, tôi không nghe thấy. Tôi hơi mệt, đi làm việc trước đây."

Nhìn bóng lưng thất hồn lạc phách của cô, Bạch Linh mơ mơ màng màng: "Chẳng phải ngày hôm qua Dao Dao không đi làm sao? Sao lại nhìn mệt mỏi như vậy? Kỳ quái..."

Làm việc suốt trưa trong trạng thái ngơ ngác ngác, có mấy lần suýt chút nữa là thao tác sai.

"Không được! Tỉnh lại! Dao Dao, mau tỉnh lại! Có điều, bây giờ là lúc nghỉ trưa, nên chắc không có ai cần dùng thang máy nhỉ? Vậy mình trước hết..."
Càng nói càng kiệt sức, cô chậm rãi tựa vào vách thang máy, ngồi xồm xuống đất, trực tiếp ngủ.

"Ừm... A..." Trong mộng lung, cô mơ hồ có cảm giác dường như có cái gì đó di chuyển khắp trên người mình. Theo bản năng động đậy hạ thân, nhưng "thứ" không an phận kia vẫn đuổi theo mình.

"Hừ hừ..." Cái miệng nhỏ không buồn mở ra, đôi mắt buồn ngủ mệt mỏi mở ra, cô duỗi tay sờ về phía ngực mình. Nhưng mà...

"Ấy..." Con mắt cô mở to, cúi đầu nhìn, áo của cô bị lật lên, một đôi tay trắng trợn không kiêng dè đặt phía trên. Cùng lúc đó, cô có cảm giác hình như lưng mình đang dựa vào lòng của người nào đó thì phải?

Theo bản năng cô quay đầu lại...

"Ngự... Ngự đại ca?" Quả nhiên lại là hấn! Cô cố gắng gạt tay tên đàn ông tà ác này ra nhưng không có cách nào có thể ngăn cản Ngự Ngạo Thiên. Trái lại ngón tay linh xảo của hấn còn theo chuyển động, liên tục kích thích hai điểm phần hồng của cô: "Bảo bối, ngủ thật là ngon đó."

"A, ừ..." Khuôn mặt nhỏ ửng hồng một trận, cô quả thật hận tên đàn ông này muốn chết. Tại sao mỗi lần hấn làm ra hành động này thì đều bình thản như vậy, còn cô thì lúc nào cũng mặt đỏ tím đập dồn?

"Ngự... Ngự Ngạo Thiên, anh làm gì vậy? Thả tôi ra!"

"Hừ? Bé con xấu xa, đáng ra phải là tôi nên hỏi em làm gì mới đúng."

Hấn rút cuộc cũng tạm dừng công kích, chờ cho cô vừa thở phào nhẹ nhõm, một giây sau, lại xoay người cô một cái, đổi thành cô ngồi trong lòng hấn, mặt xoay chính diện.

Tư thế này thật là mắc cỡ.

Dao Dao vừa muốn kéo quần áo xuống để che lấp cơ thể trần truồng, lại bị Ngự Ngạo Thiên giam cầm hai tay.

"Ở nơi công cộng mà dám ngủ say như vậy, quần áo bị cởi cũng không biết, không phải em cố ý dụ người khác phạm tội đấy chứ?"

"Trừ anh ra, còn có ai dám làm như thế sao?"

"Ồ? Vậy theo ý của em, chính là dành để dụ dỗ tôi sao? Ai nha, vậy tôi nên sủng ái em như thế nào cho phải đây?" Ngự Ngạo Thiên nở nụ cười tà tếu, vùi đầu, hé miệng ngậm điểm đỏ thắm.

"Ừm..." Không kim lòng được, kẻ môi phát ra tiếng than nhẹ, Dao Dao e thẹn nhắm mắt lại, lông mày chăm chú nhíu lại: "Đừng... Đừng như vậy. Đừng mà..."

Đầu lưỡi xẹt qua, điểm đỏ thắm dần dần thức tỉnh như đóa hoa đang nở rộ.

Mỗi lần thân thể Dao Dao phản ứng đều có thể đem đến cho Ngự Ngạo Thiên sự thỏa mãn cực lớn, hấn đưa một cái tay, men theo tấm lưng chậm rãi xoa nắn, tìm xuống vùng trắng mịn, nhẹ nhàng kích động nụ hoa đang ngủ say của cô.

"Ừm..." Bị kích thích, thân dưới của cô dần mềm nhũn, nhưng đi kèm với rung động là cảm giác nhục nhã không kém, Dao Dao không ngừng đẩy cái đầu của người đàn ông đang phủ phục trước thân mình: "Đừng, đừng như vậy. Tôi... A..."

Hầm răng Ngạo Thiên khê cắn nụ hoa, cảm giác vừa đau vừa ngứa làm cô khổ sở cực kỳ.

"Bảo bối, em thử dốc thật lợi hại đó."

Trước ngực phập phồng, đủ để chứng minh thân thể cô nhạy cảm thế này. Không dám nhìn thẳng vào tầm mắt nóng rực của hắn, cô nghiêng đầu đi, cố gắng kìm nén thờ dốt: "Đủ rồi, ngừng lại đi."

"Nhưng thân thể của em... hình như không hi vọng tôi dừng lại. Không tin, em có thể tự kiểm tra." Ngự Ngạo Thiên kéo tay cô, đặt lên vùng kín đã bắt đầu run rẩy.

"A." Cô cảm giác rõ được thân thể của mình không ngừng run rẩy, nhưng mà đáng sợ nhất là...

"Ai nha, bảo bối, hóa ra chính khi em tự sờ vào mình cũng sẽ có cảm giác, thân thể của em cũng thật * đáng đến đáng sợ đó."

"Được rồi, đừng nói nữa! Lần sau tôi không ngủ nữa là được chứ gì!" Cũng chẳng biết vì sao, cô đột nhiên thốt ra một câu nói như vậy. Càng không tưởng tượng nổi chính là...

Ngự Ngạo Thiên nhanh chóng cài lại nội y của cô, kéo áo sơ mi của cô xuống.

Ánh mắt vốn đang kinh hãi thoáng hiện ra một tia sáng khó hiểu, cô chậm rãi đứng lên, vẫn duy trì im lặng. Cô đang nhìn Ngự Ngạo Thiên, vậy mà hắn đã đi rồi sao?

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Đại nãi Dao Dao vẫn còn mông lung, như bước ra từ trong cơn mê, nửa say nửa tỉnh.

"Dao Dao!" Lúc này, Bạch Linh đột nhiên mở cửa thang máy.

"Sao vậy Bạch Linh?"

"Cô vẫn ổn chứ?"

"Tôi... Tôi không sao." Xảy ra chuyện gì vậy? Hình như mới ngủ trưa có một lúc mà đã bỏ lỡ rất nhiều thứ thì phải?

"Ai nha, cô không biết đó. Vừa nãy cô ngủ trong thang máy, cũng không biết hai tên đồng nghiệp ban nào muốn chiếm tiện nghi của cô, tôi vốn định ngăn lại, nhưng cấp đại soái ca kia xuất hiện, hai người đó bị dọa cho chạy mất dép. Sau đó, đại soái ca kia liền bảo tôi đi trước. Chuyện này anh ta đã kể cô chưa? Thật sự cô nên cảm ơn người ta đó. Nếu không nhờ có người ta, hậu quả khó mà lường được."

Nếu như không phải Bạch Linh nói chuyện này ra, có thể cả đời này cô cũng không biết xảy ra chuyện như. Chẳng trách sau khi mình nói sau này sẽ không ngủ ở thang máy nữa, Ngự Ngạo Thiên liền đi mất. Hắn muốn nói với mình ngủ ở nơi công cộng rất nguy hiểm sao? Nhưng...

Tuy nhiên cùng đừng dùng phương thức kia cảnh cáo mình chứ? Nếu như hắn không làm như vậy, mình thật cũng nên hết lòng cảm ơn hắn. Thế nhưng hiện giờ...

"Dao Dao, cô nói cho tôi nghe đi, anh chàng đẹp trai kia đến cùng có quan hệ gì với cô vậy?"

"Tôi... tôi thật ra không quá quen hắn, tôi chỉ biết hắn bên ban marketing."

"A, chẳng trách lại như vậy soái. Này Dao Dao, cô vẫn nên cách xa hắn một chút đi, có người nói..." Bạch Linh thần bí trông chừng trái phải, nói nhỏ: "Rất nhiều đàn ông bên ban marketing trong công ty chúng ta được phú bà bao nuôi bên ngoài, người đàn ông kia đẹp trai như vậy, còn một thân hàng hiệu, phòng chừng cũng được người ta bao nuôi đó."

Cái này, độ khả thi cũng không cao chứ? Dù sao Ngự Ngạo Thiên hắn là đế vương xã hội đen hàng đầu Nhật Bản, sao có thể được phú bà bao nuôi chứ? Nhưng... có điều, hắn nếu là đại ca xã hội đen thì tại sao lại chạy tới làm bên marketing? Vấn đề này tại sao mình chưa từng nghĩ tới?

"Dao Dao, tôi đi làm việc tiếp đây."

"Hừm, bye bye." Tiễn Bạch Linh, lại thêm Ngự Ngạo Thiên hù dọa, cả người Dao Dao cơ bản xem như được thay da đổi thịt, tinh thần làm việc buổi chiều sung mãn hẳn lên.

Sắp đến giờ tan sở, một người phụ nữ đi vào trong thang máy. Khi bốn mắt hai người đụng nhau...

"Lạc Dao Dao? Sao cô lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bị tên khốn kiếp chiếm tiện nghi ở quán ăn đêm

"Là Hạ Như sao?" Tại đây cũng có thể gặp bạn học thời cấp ba, thế giới cũng thật là nhỏ. Nhưng Dao Dao không hề có cảm giác hưng phấn khi gặp bạn học cũ, trái lại trong ánh mắt có chút lảng tránh.

"A, ha ha sao cậu lại ở đây?"

"À, mình có bạn bè ở Berson, mình tới tìm cô ấy. Đúng rồi." Nữ nhân quan sát Dao Dao từ trên xuống dưới: "Cậu ở Berson làm nhân viên thang máy à?"

"Ừm."

"Không phải chứ? Cậu bị Phong Thần Dật đá xong liền hoảng loạn đến sa sút vậy sao? Thậm chí ngay cả việc cấp thấp thế mà cũng làm?"

Phải biết rằng gặp Hạ Như sẽ không có chuyện tốt đẹp gì xảy ra. Khi cô còn học ở Nhật Bản, thật ra có rất nhiều du học sinh Trung Quốc, có điều đa phần đều là con nhà giàu, Hạ Như cũng là một thành viên trong số đó.

Về cơ bản, những vị con nhà giàu kia đều không muốn làm bạn với một học sinh nghèo như cô, ngoại trừ Cung Tiểu Mạn. Sau khi cô giao du với Phong Thần Dật, những vị nhân tài trong vòng tròn nhà giàu kia cũng miễn cưỡng nói chuyện với cô, nhưng sau khi cô chia tay với Phong Thần Dật, toàn bộ những người kia liền xa lánh cô. Hạ Như chính là một ví dụ điển hình.

"Ha ha." Cô đáp lại bằng một nụ cười lấy lệ, lập tức chuyển đề tài: "Hạ Như, cậu muốn đi tầng mấy?"

"Tầng 42."

Tầng 42, không phải ban bảo vệ sao? Dao Dao không nghĩ gì nhiều, trực tiếp ấn nút thang máy.

"Đúng rồi, Dao Dao, thứ bảy này là mình tổ chức sinh nhật tiệc đứng, rất nhiều bạn học cũ của chúng ta cũng đều sẽ đến, cậu cũng cùng đến nhé."

"Không được, mình còn có việc, không đi được." Coi như có tới cũng sẽ không có chuyện tốt đẹp gì xảy ra.

"Ồ? Thật không đi sao? Khả năng Cung Tiểu Mạn cũng sẽ từ Nhật Bản đến đó, lẽ nào cậu... không muốn gặp gỡ người bạn tốt của cậu sao?"

Cung Tiểu Mạn ư? Tiểu Mạn thật sự sẽ từ Nhật Bản đến sao?

Từ khi sau khi tốt nghiệp, vốn Tiểu Mạn mang quốc tịch Nhật Bản nên ở lại, còn cô về Trung Quốc, bởi vì cả hai đều bận rộn, các cô chưa có ngày nào tán gẫu. Phải biết, trong số những điều tốt đẹp nhất đời này của Dao Dao, người bạn tốt nhất của cô chính là Tiểu Mạn.

Các cô cùng khóc, cùng cười, cùng điên loạn, cùng quậy phá, còn cùng đi đến quán Ngưu Lang, những hồi ức được nhắc đến cũng thật tuyệt đẹp.

"Cảm ơn cô, Hạ Như, nếu như tôi có thời gian, tôi sẽ đến."

"Ừm, được rồi. Đây là thiệp mời, đưa cậu trước." Hạ Như đưa thiệp mời cho Dao Dao sau liền ra khỏi xuống thang máy. Mà khi cửa thang máy vừa đóng lại, trong chớp mắt ấy, khóe miệng cô ta không khỏi nở một nụ cười quái dị...

Buổi tối, tiếng người huyền ảo vô cùng náo nhiệt trong quán bar lớn nhất nước - "Thiên Thượng Nhân Gian". Trên sàn nhảy, một cô gái đang nhảy múa, lắc lư; bên trong đại sảnh, các khách nhân chơi không còn biết trời đất, duy chỉ một nơi bên trong, bầu không khí có chút quý dị.

"Mẹ nó, Tiểu Tuyết đâu? Lão tử muốn tìm Tiểu Tuyết!" Tên đàn ông rống lên một tiếng đinh tai nhức óc, da thịt phía ngoài quần áo kín đầy những hình xăm.

Bị hấn quả trách, vị mama bị dọa đến nổi đầu đầy mồ hôi: "Tông thiếu, ngày hôm nay Tiểu Tuyết không thoải mái nên không tới, như vậy đi, anh trước tiên uống chút rượu bớt giận, tôi gọi điện thoại cho Tiểu Tuyết, lập tức gọi cô ấy đến, được không?"

"Hừ, còn không mau đi."

"Vâng, vâng. Tiểu Lạc, nhanh đưa bình XO lên cho Tông thiếu." Dứt lời, mama khoát tay áo với một người phục vụ trong phòng khách.

"Ồ." Mặc quần áo phục vụ, Dao Dao thành thực mang một bình rượu tây tới.

Đây là công việc phụ tạm thời cô tìm được chiều hôm qua, phục vụ quán bar đêm. Mặc dù biết trong này hỗn tạp, nhưng hết cách rồi, vì kiếm tiền cho ông nội làm thẩm tách, lương bổng của quán ăn đêm là thích hợp nhất. Vì lẽ đó, ban ngày hôm nay lúc làm việc hồn vía cô đều đã lên mây.

"Áy da, em gái nhỏ mới tới sao?" Tông thiếu vừa thấy vẻ ngoài của Dao Dao, con mắt nhất thời lóe sáng như lục lạc.

"Đúng thế, tiên sinh."

"Đến đây. Bồi anh đây uống chén rượu đi." Dứt lời, Tông thiếu sắc mị hoặc bắt được cánh tay nhỏ bé của cô.

Lòng căng thẳng, cô theo bản năng rút tay về: "Xin lỗi tiên sinh, tôi không biết uống rượu." Xoay người, mới vừa muốn rời khỏi.

"Đứng lại!" Mấy tên thù hạ Tông thiếu bao quanh vây cô lại.

"Em gái, anh hai mời em uống rượu, em không uống, lại còn làm anh tôi mất mặt, mất mặt rồi thì sẽ không vui đâu."

"Khách... Khách mời, tôi chỉ là nhân viên phục vụ, không phải công chúa." Thấy thế trận này, Dao Dao có chút căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Tôi con mẹ nó còn không biết cô là người phục vụ sao? Hiện tại lão tử bảo cô theo tôi uống rượu, cô uống, hay là không uống?"

Cô đã tự mình nếm trải cảm giác không giận mà uy của đại ca xã hội đen, Ngự Ngạo Thiên nhưng nhìn cái tên cực kỳ thô tục này, lại không khỏi liên tưởng đến sự chênh lệch giữa Lý Văn Phong và Phong Thần Dật.

Có những lúc không phải càng to mồm thì càng lợi hại, trầm tĩnh như Ngự Ngạo Thiên mới thực sự là người nguy hiểm đó.

Mặc dù biết tên đàn ông trước mặt này chỉ là một con cạp giấy, Dao Dao vẫn không biết làm thế nào."

"Khách mời, sau khi tôi uống chén rượu này xong, anh chịu buông tha cho tôi sao?"

"Vây còn phải xem biểu hiện của cô." Tông thiếu mở một chai rượu tây, rót đầy chén.

"Uống hết, cho cô đi, uống không hết, cô ngày hôm nay đừng nghĩ đến việc rời khỏi."

Nhiều chặt lông mày, cô cắn răng, đưa chén rượu lên miệng, uống một ngụm lớn.

"Ai da, nhìn thấy không? Em gái nhỏ này thật biết uống."

Dồn hết sức lực, trong chốc lát, toàn bộ chén rượu đã vào bụng cô. Dao Dao chỉ cảm thấy dạ dày từng đợt khó chịu, đầu cũng choáng váng: "Tôi... tôi uống xong rồi, có thể... có thể đi được chưa?"

Mới vừa chao đảo bước hai bước, tên đàn ông tóm lấy cánh tay, kéo cô vào lòng: "Ai, em gái nếu đã có thể uống thì ở lại bồi rượu anh đi."

"Thả tôi ra, anh... anh thả ra!" Đầu cực kỳ choáng váng, toàn thân xoay tròn giữa thiên không.

"Ồi, còn là một quả ót nhỏ nữa này. Ta thích. Ha ha ha." Tông thiếu nở nụ cười đậm dề, cái miệng rộng ép tới miệng nhỏ của cô...

"Không!" Trong cơn hoảng loạn, cô vơ tay tóm lấy bình rượu, đột nhiên đập một cái...

"Tông thiếu?"

Nhất thời, trán người đàn ông tung toé huyết dịch, tiếng nhạc điếc tai như óc thanh biến mất không còn tăm hơi, những người nam nữ đang vui đùa kinh hoàng nhìn về phía bọn họ.

"Mẹ nó! Con đ* này dám đánh lão tử à?" Nam nhân sờ soạng vết máu trên trán, con mắt trợn lên như cái chuông đồng, vung tay tức giận cho cô một bạt tay. Tựa hồ còn chưa hết giận, lại liên tiếp thêm một loạt bạt tai tàn nhẫn.

"A!" Dao Dao chỉ cảm thấy một luồng mùi máu tanh theo khoe miệng trào ra, hai gò má cũng đau rát.

"Con đ*, nể mặt cô thì cô không muốn sao? Tốt lắm, lão tử ngày hôm nay trước mặt tất cả mọi người lột sạch cô, rồi kêu từng người từng người xếp hàng * cô!" Dứt lời, Tông thiếu vung tay xuống.

Hai tên thù hạ hai bên kéo Dao Dao đang nằm trên ghế xô pha lên.

"Không... Cầu xin... anh... buông tha... tôi." Âm thanh chống cự yếu ớt, vô lực phản kháng, cũng không biết là tác dụng của rượu hay hai cái bạt tai kia đã khiến cô hôn mê. Ở nơi này xa hoa đồi trụy này, bóng dáng bé nhỏ thoát nhìn cô độc bất lực, nhưng mục đích của cô chỉ là muốn kiếm lấy tiền chữa bệnh cho ông nội mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chúng ta cùng chơi trò chơi đi!

"Các người đang làm cái quái gì thế? Nhanh cởi quần áo cô ta ra cho lão tử!"

"Vâng!"

Chờ người đàn ông ra lệnh, hai người tiến lên hai bên trái phải của Dao Dao đưa tay lôi kéo quần áo cô. Những người khác đang vây xem không ai tiến lên ngăn cản, trái lại còn tràn đầy mong đợi như xem kịch vui. Xem ra hôm nay cô đúng là tai vạ khó tránh rồi!

"Tiểu tử tông".

Trong lúc đang nghìn cân treo sợi tóc, một giọng nói quen thuộc xông vào thế giới mộng lung của cô, giọng nói này đúng là...

"A? Đây chẳng phải Ngự lão đại sao?"

Toàn bộ sự chú ý của mọi người chuyển tới trên người Ngự Ngạo Thiên đang đi tới đây, cũng bởi vì sự xuất hiện của hắn mà trong đại sảnh yên tĩnh hơn nhiều. "Này, đó chính là ông chủ của câu lạc bộ Ngự Long, Ngự Ngạo Thiên à?"

"Không đúng, sai rồi. Hiện tại, anh ta là chủ tịch của Bắc Sâm."

"Thì cũng như vậy thôi. Có tin đồn rằng anh ta thích tới đây chơi nhưng chưa ai gặp lần nào, không nghĩ tới hôm nay có thể trông thấy phong thái của anh ta, đi chuyển này quả thật không uổng". Tiếng bàn luận từ xung quanh truyền đến. Phải nói rằng, bất luận đi đến đâu, Ngự Ngạo Thiên cũng là tiêu điểm của đám đông, mà chủ yếu là xoay quanh vô số câu chuyện truyền kỳ về hắn.

"Thế nào lại thành ra như này?" Ngự Ngạo Thiên dứt hai tay vào túi quần đi đến trước mặt Tôn thiếu, mỉm cười suy nghĩ.

"Aiz, đừng nói nữa, đều tại con nhỏ này si nhục tôi. Tôi có lòng mời cô ta uống rượu, cô ta lại đánh tôi, anh nói có đáng chết không?"

Ánh mắt của hắn theo bản năng nhìn về phía Dao Dao đang bất tỉnh ở kia, cười nói: "Một đứa con gái thì đòi làm càn cái gì? Không bằng chơi với tôi!"

"Ái chà, Ngự lão đại, hôm nay anh thật có hứng thú đấy. Ngài muốn chơi cái gì cứ nói, Tôn thiếu tôi nhất định sẽ theo bồi tới cùng!"

"Thật không, có lời này của anh thì tôi yên tâm rồi!" Hắn quay lại ngồi trên ghế sofa, suy nghĩ kĩ càng một lúc lâu... "Vậy không bằng chơi trò... chặt tay đi!" Nói xong, nụ cười ác quỷ trên khuôn mặt hắn biến mất và trong đôi mắt sâu thẳm kia vụt qua một tia u ám khiến mọi người không khỏi cảm thấy run sợ! Mọi người hít vào một hơi khí lạnh, giãy tiếp theo... Chỉ thấy hắn cùng Long Kỳ đi tới trước mặt Tôn thiếu, không đợi hắn phản ứng..

"A!"

Long Kỳ giơ tay chém xuống, chém đứt cánh tay đã đánh Dao Dao của gã đàn ông kia!

Thuộc hạ của Tôn thiếu thấy thế liền muốn tóm lấy nhưng lại bị thuộc hạ Ngự Ngạo Thiên tới bao vây, ai cũng không dám động sừng dù chỉ một chút. Lập tức, toàn bộ hộp đêm rơi vào tĩnh mịch, tất cả đều nín thở, mắt to trừng mắt nhỏ, ngay cả ánh mắt bọn họ nhìn Ngự Ngạo Thiên cũng từ kính trọng dần biến thành hoảng sợ, sự sợ hãi đối với bậc vương giả, một loại sợ hãi phát ra từ trong tâm!

"Ngự lão đại, dù gì bố tôi cũng là thủ lĩnh của băng Xích Long, một trong bốn băng đảng lớn ở Trung Quốc, cho dù ngài không nhìn mặt hòa thượng cũng phải nhìn mặt Phật chứ? Người vậy mà... vậy mà nói chặt tay của ta liền chặt như thế?" Tôn thiếu tuyệt đối không ngờ tới Ngự Ngạo Thiên sẽ làm ra chuyện như vậy! Đã nghe nói Ngự Ngạo Thiên lạnh lùng tàn nhẫn, trở mặt không biết người nhưng không nghĩ hắn có thể tàn nhẫn đến mức này, mặt mũi ai cũng không cho?

"Này, nhóc con, Ngạo Thiên ca chỉ muốn một cánh tay của người chứ không thẳng tay giết người là đã cho các người mặt mũi rồi, người nên cảm tạ mới đúng! Nếu không thì ta chặt một cánh tay, người tặng thêm cho ta một cái tai đi!" Nói xong, một tay Long Kỳ nắm tóc Tôn thiếu, tay kia cầm dao nhỏ đâm vào lỗ tai hắn.

"Không... không!" Tôn thiếu theo bản năng bịt kín hai lỗ tai: "Ta... tạ ơn Ngự lão đại khai ân! Tạ ơn Ngự lão đại tha mạng". Nói rồi hắn vội vàng dập đầu với Ngự Ngạo Thiên. Thấy thế, Long Kỳ mới thu hồi dao găm.

Quả thật, số người bị Ngự Ngạo Thiên chơi đùa trên tay đến chết nhiều không kể xiết, người rơi vào tay hắn chưa bao giờ có kết quả tốt. Lúc này, Tôn thiếu chỉ mất một cánh tay thực sự có thể xem như là mạng lớn rồi, điều này cũng chứng minh hắn không đập phải "băng" của Ngự Ngạo Thiên, nếu không làm gì có chuyện kết thúc đơn giản như vậy?

Ngự Ngạo Thiên vẫn im lặng như cũ cùng Long Kỳ trao đổi ánh mắt liên dẫn bọn thuộc hạ ra khỏi hộp đêm. Lúc này, mọi người mới lấy lại tinh thần, không kim nổi thở dài một hơi: "Quá... quá đáng sợ rồi. Quả nhiên, Ngự... Ngự Ngạo Thiên so với tin đồn còn ác hơn"

"Đúng vậy".

"Còn có người thiếu niên chém đứt cánh tay Tôn thiếu kia nữa, mọi người không thấy rất đáng sợ sao? Tôi còn chưa kịp phản ứng, cánh tay của Tôn thiếu đã không còn. Hắn tên Long Kỳ phải không?"

"Long Kỳ? Hình như hắn là thuộc hạ của Ngự Ngạo Thiên cũng là đệ nhất mãnh tướng, một mình hắn tay không có thể đánh bại mười người?"

"A, chẳng trách..."

"Chết tiệt!" Đợi đám người Ngự Ngạo Thiên đi rồi, Tôn thiếu một mồi ngồi trên mặt đất. Nghĩ kỹ chút, từ trước đến nay, bang Xích Long của hắn và câu lạc bộ Ngự Long nước sông không phạm nước giếng, nhất là hai năm nay Ngự Ngạo Thiên rất ít tham dự chuyện giang hồ nhưng vì cái gì ngày hôm nay lại...

Ánh mắt của hắn lóe lên nghi ngờ: "Con nhỏ kia thì sao? Con nhỏ đập bình rượu vào đầu tao thì sao?"

Bọn thuộc hạ nhìn xung quanh mới phát hiện: "Tôn thiếu, cô ta bị tên nhóc chặt tay ngài đem đi rồi"

"Bị hắn đem đi? Chẳng lẽ... à, hóa ra là như thế" nghĩ vậy, Tôn thiếu hung dữ liếc qua cánh tay bị đứt trên đất: "Ngự Ngạo Thiên, người đợi đó, món nợ này ta nhất định sẽ đòi về!"

"Ngạo Thiên, hôm nay em thực sự sung sướng quá đi, thật hi vọng về sau mỗi ngày đều như thế này". Vừa ra khỏi hộp đêm, mồm Long Kỳ đã bô bô không ngừng. Ngự Ngạo Thiên bên cạnh chỉ biết lắc đầu cười: "Cái tên nhóc này, chuyện gì cũng không tích cực, chỉ có lúc chém người là luôn đứng nhất. Cậu nói cậu có chút điểm tốt gì sao?"

"Mỗi người đều có chí khác nhau mà, anh đến Trung Quốc lập công ty, em cảm giác em chả khác gì đang thất nghiệp cả..." Nói đến đây, Long Kỳ thở dài một hơi. Hiện tại, Ngự Ngạo Thiên không biết nên nói cái gì với cậu ta mới tốt nữa. Bất luận là Long Diệp tốt, Hàn Ly Thương cũng được, kể cả Mạc Tuyết Đồng đều sát cánh bên hắn nỗ lực lập ra công ty, chỉ có tên Long Kỳ này làm thế nào cũng không đề bạt được, cuối không thể làm gì khác hơn là cho cậu ta một công việc vừa không cứng nhắc vừa có thể dùng võ, chính là vị trí bảo vệ của khoa quản lý.

"Long Kỳ, không phải cậu thích chém người sao? Yên tâm sẽ không bao lâu nữa, đến lúc đó cậu có thể thoải mái rồi".

"Thật hay giả vậy?"

"À, kiên trì đợi đi!..." nói xong, khóe miệng Ngự Ngạo Thiên nhếch lên nét cười không dễ nhận ra...

"Thế thì tốt quá. Đúng rồi, Ngạo Thiên ca"

"Cái gì?"

Ánh mắt của cậu theo bản năng liếc Dao Dao đang ngủ say trên lưng: "Ngực của cô ta... thật sự phẳng lì, lúc em cồng hoàn toàn không có cảm giác gì luôn".

"..." Bước chân Ngự Ngạo Thiên dừng lại, sắc mặt thoáng chốc trầm xuống, vừa lúc hắn muốn đoạt lại Dao Dao thì...

"Qe".

"Con mẹ nó, Ngạo Thiên ca... Cô ta... không phải đang nôn đấy chứ!?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Không, tôi không muốn mang thai

Trên đường cao tốc vắng vẻ, một chiếc xe thể thao mui trần đang phóng nhanh như gió. Gió mùa hè mát mẻ thổi vào người rất thoải mái, Dao Dao đang hôn mê cũng dần tỉnh lại: "Ôi, đau..."

Mặt cô sưng to như cái bánh, có thể không đau sao?

Ngự Ngạo Thiên đang lái xe liếc mắt nhìn cô rồi tiếp tục nhìn về phía trước. Dao Dao mơ màng mở mắt, theo bản năng liếc sang bên cạnh: "Ủm? Ngự lão đại sao anh lại ở đây?"

"..." Im lặng.

"Ngự lão đại anh định đem tôi đi đâu thế?"

"Ngự lão đại sao lạnh lại phớt lờ tôi? À... tôi biết rồi. Anh muốn thủ tiêu tôi phải không?"

Ngự Ngạo Thiên hẳn dù yêu thích giết người đến đâu nhưng giết cô? A, thật muốn "làm" cô hơn đấy! Có điều, hiện tại hắn không có hứng thú với người đang say rượu. Ngự Ngạo Thiên vẫn im lặng như trước, mặc Dao Dao lảm bảm một mình, giờ hắn mới biết nha đầu kia sau khi uống say thì trở nên càng phiền hơn. Đúng lúc này...

"Ngự lão đại, anh từng nói nếu tôi khiến anh có cảm giác khi hôn thì anh bỏ qua cho tôi phải không?"

"Ừ?" Ngự Ngạo Thiên sững sốt, không đợi hẳn kịp phản ứng, cô như sói đói vồ mồi quay mặt hẳn lại liền hôn lên...

Chết tiệt! Hẳn lại bị một con nhóc cường hôn? Điều này quả thật nhục nhã vô cùng!

Chiếc xe đang phóng nhanh trên đường cao tốc đánh võng vài đường, Ngự Ngạo Thiên vừa lái xe vừa đối phó với Dao Dao đang say khướt, quả thật bận tới mức.

Hắn dứt khoát dừng xe bên đường, rồi từ từ hưởng thụ nụ hôn vừa ngây ngô lại vụng về kia. A... rõ ràng kỹ thuật hôn của cô dở tệ, lại chẳng biết tại sao lại dần dần đốt lên dục vọng trong hắn, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề. Hai tay hắn kim lòng không đậu đặt lên eo của cô, từ bị động bị hôn cũng dần vùng lên chuyển thành chủ động hôn. Đầu lưỡi tùy tiện phác họa bề ngoài rồi cạy hàm răng đang đóng chặt của cô ra, hai cái lưỡi cùng quấn vào nhau. Một lát sau, bầu không khí trong xe nóng như chảo lửa, môi của hai người từ từ tách ra, ở giữa còn vương một sợi tơ mập mờ...

"Nhóc con, từ trước đến nay tôi không hứng thú với phụ nữ say rượu nhưng..." Lúc này hắn đã không cách nào kìm nén được ngọn lửa ở thân dưới của mình.

Ấn nút kéo cái ghế ngồi, đệm xe thuận thế ngã xuống, cùng lúc đó mui xe cũng từ từ đóng lại. Hắn vừa xoay người đã bá đạo đè lên thân thể cô, thuận thế đưa tay vào trong quần áo của cô...

Mặt trời dần nhô lên, ánh mặt trời rọc rờ qua khe hở của rèm cửa sổ soi sáng một đôi nam nữ tuyệt đẹp. Tấm lụa mỏng đắp trên thân thể nam nữ bị vén lên lộ ra một bầu không khí ám muội. Dao Dao cắn răng trong lúc ngủ mơ, phát ra tiếng "kèo kẹt, kèo kẹt" chói tai rồi trở mình trong vô thức, nửa thân thể nhỏ nhắn của cô đè lên người người đàn ông, bàn tay nhỏ bé đè trên người người đàn ông cũng không đứng đắn sờ ** nắm lấy. Ủầy...

Bỗng nhiên không thấy buồn ngủ nữa, cô lơ mơ cảm giác cái bản thân đang ôm... có chút không đúng?

Cô mở đôi mắt ngái ngủ, đập vào mắt cô chính là khuôn mặt của Ngự Ngạo Thiên cùng đôi mắt thâm quầng đầy âm trầm kia. "A!" Cô hét một tiếng chói tai rồi bật dậy thật nhanh, tại sao? Tại sao mình lại ngủ chung với Ngự Ngạo Thiên?

Đang suy nghĩ, tấm lụa đắp trên người dần dần tuột xuống, cô nhìn thấy thân thể ** của mình. "A!" Lại một tiếng thét chói tai, cô lấy tất cả chấn quân người mình lại. Tại sao? Tại sao mình lại không mặc gì?

Ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Ngự Ngạo Thiên...

Bởi vì tất cả chấn đều đắp ở trên người cô rồi nên tự nhiên cô có thể nhìn thấy hết thân thể ** của Ngự Ngạo Thiên. Tại sao? Tại sao hắn cũng không mặc quần áo? Ha ha ha ha, nếu như... đây là mơ... thì tốt biết bao... "A!"

"Bảo bối, sáng nào em cũng tỉnh lực dồi dào như vậy sao?"

Sao có thể chứ? Ai lại mới sáng kêu gào như quý thể được? Nhưng quan trọng là... "Anh, anh mặc quần áo vào trước đi!" Cô nhắm mắt lại, ngồi im trên giường. Chốc lát sau mở mắt thăm dò, khẳng định Ngự Ngạo Thiên đã mặc xong đồ ngủ, mới tức giận quát: "Anh có còn là người không thể? Đến cả chuyện này anh cũng làm được sao?"

Buông mi mắt, giọt nước mắt theo khóe mắt lăn xuống, cô đưa tay lau nước mắt lại phát hiện hai má đau đớn vô cùng. "Anh... tôi hôm qua anh còn đánh tôi? Tôi không đồng ý lên giường với anh, anh liền đánh tôi? Tôi liều mạng với anh!" Nói rồi, một tay cô quán chân nhào tới Ngự Ngạo Thiên...

Hiện tại, hẳn thật sự khâm phục năng lực liên tưởng của cô nhóc này. Hắn nhảy bèn tránh thoát đòn tấn công của Dao Dao, tà tà cười nói: "Bảo bối, tôi có đánh em sao?"

"Anh không đánh tôi thì sao mặt của tôi lại đau đến thế? Anh còn không chịu thừa nhận? Không ngờ anh lại là loại người bỉ ổi như vậy, tôi chỉ mới mười chín tuổi thôi, tại sao anh có thể làm thế? Tôi hận anh chết đi được".

Nghe tiếng Dao Dao si và hẳn đến khản cả giọng, căn bản Ngự Ngạo Thiên không có tâm tình để ý tới, chủ yếu là... một đêm này hẳn thực sự mệt chết đi được. "Suyt, bảo bối, cử động nhẹ thôi, nói không chừng trong bụng em bây giờ đã có con của tôi rồi, nếu như động thai khí thì không tốt đâu". Hắn bỏ lại những lời này, mặt không biểu tình rời khỏi phòng.

Dao Dao đang ngồi trên giường đã hoàn toàn bị dọa sợ... "Bé con? Bé con? Mình chỉ mới 19 tuổi, mình không phải... mình không muốn có con! Ô..." Tiếng gào khóc vọng lại từng hồi trong căn phòng chỉ có mình cô. Không biết qua bao lâu, suy nghĩ hỗn loạn của cô dần dần trở nên rõ ràng hơn. "Không đúng, không phải hôm qua ở hộp đêm mình gặp phải lưu manh sao? Thế nào vừa mở mắt lại đang ở chỗ của Ngự Ngạo Thiên rồi? Lẽ nào..." Theo bản năng đưa tay lên sờ trớn khuôn mặt nhỏ nhắn của bản thân. Ký ức vụn vặt của ngày hôm qua chậm rãi quay lại trong trí nhớ của cô. "A tên lưu manh đó muốn lột quần áo của mình, sau đó thì sao nhỉ?"

"Ngự lão đại, anh từng nói nếu tôi khiến anh có cảm giác khi hôn thì anh sẽ bỏ qua cho tôi phải không?" Chuyện sau đó Dao Dao chỉ nhớ lại mỗi chuyện này nhưng cũng đủ khiến cô phát điên rồi. "Buồn bực thật đấy, làm thế nào mình lại làm ra loại chuyện đó chứ. Hơn nữa, sáng nay còn trách nhảm Ngự Ngạo Thiên. A... hình như cũng không đúng nha, nếu quả thật là giận oan hắn, tại sao mình với hắn đều không mặc gì mà ngủ chung?" Tin rằng câu trả lời chỉ có mình Ngự Ngạo Thiên biết!

Khẽ bước tới mở cửa phòng, lên nhìn thoáng qua phòng khách, cô lập tức rút đầu lại. Lúc này, Ngự Ngạo Thiên ngồi trong phòng khách biết cô đang nhìn lên mình liền lạnh lùng nói: "Tĩnh táo lại rồi?"

Lần thứ hai thò đầu ra, cô giống như trẻ nhỏ làm sai chuyện chỉ lộ ra nửa khuôn mặt: "Xin lỗi, Ngự lão đại. Tôi biết anh không đánh tôi".

"Hừ? Em cho rằng chỉ cần xin lỗi là xong sao?"

"VẬY anh còn muốn thế nào nữa?" Dao Dao đứng ở cửa phòng ngủ tức giận: "Anh không đánh tôi nhưng anh cởi hết quần áo của tôi là sự thật mà!?"

Ái chà, quả nhiên cô nhóc này đúng là một con mèo rừng nhỏ mà. Ngự Ngạo Thiên bắt chéo hai chân, tà tứ cười: "Làm chuyện đó dĩ nhiên phải cởi quần áo rồi".

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hôn tôi có cảm giác gì?

Làm chuyện đó? Làm chuyện đó? Bọn họ vẫn làm?

Cô căng thẳng nhìn mặt của Ngự Ngạo Thiên, chết tiệt, căn bản không nhìn ra hấn rốt cuộc đang nói đùa hay nghiêm túc. "Ngự... Ngự lão đại, tôi biết nhất định là ngày hôm qua anh đã cứu tôi. Nếu như không có anh, tôi có thể đã bị tên khốn nạn kia... Nhưng anh có thể cho tôi biết rốt cuộc đêm qua chúng ta có... làm chuyện đó không?" Cô không có chút ấn tượng nào cả.

"Chuyện này à." Ngự Ngạo Thiên cười xấu xa chỉ bụng của cô: "Một tháng sau em sẽ biết."

Không phải chứ... Cuối cùng là có hay không vậy, cô thật muốn điên luôn rồi. Nhưng cô biết rõ người đàn ông xấu xa này đang cố ý giày vò cô. "Ngự lão đại, quần áo của tôi đâu?"

"Đem đi giặt rồi. Lát nữa đưa tới."

"Tại sao lại đem quần áo của tôi đi giặt?"

Cô biết... trên quần áo toàn là thứ cô nôn ra. Ngự Ngạo Thiên thật không muốn nói điều này: "Vì bản nên đem giặt cho sạch."

"À, nhà vệ sinh ở đâu vậy?"

Từ trước đến nay, Ngự Ngạo Thiên không có tính nhẫn nại với phụ nữ, nghe Dao Dao hỏi hết câu này tới câu khác hấn bực mình đứng lên: "Căn phòng này vừa xem đã hiểu, phòng em đang đứng là phòng khách, mới vừa này là phòng ngủ, phòng còn lại không phải chính là nhà vệ sinh sao? Em có bị ngốc không thể?"

Bị trách mắng như vậy, Dao Dao mất hứng đi tới nhà vệ sinh. lúc vừa tới cửa, cô quay đầu lại rống to: "Anh mới là đồ ngốc!"

"..." Hấn? Có phải hấn vừa nghe được thứ không hay ho không nhĩ? "Nhóc con, em mới nói cái gì đó?" Về mặt Ngự Ngạo Thiên sầm lại, hấn lấy lại tinh thần bước nhanh về phía nhà vệ sinh.

Lúc hấn vừa tới, “phanh” một tiếng, Dao Dao lao nhanh tới khóa cửa nhà vệ sinh. Giây kế tiếp...

"Phụt". Ngự Ngạo Thiên đứng ngoài nhà vệ sinh bật cười?

Chính xác là vậy, với cô nhóc nghịch ngợm như thế, dù hấn muốn nổi giận phồng chùng giận cũng không nổi ha?

Hấn đi vào căn bếp mở trong phòng khách, vừa muốn bật bếp gas thì nghe cửa nhà vệ sinh “két” một tiếng mở ra. Một cái đầu nhỏ nấp sau khe cửa lẳng lẳng nhìn lên hấn.

Ngự Ngạo Thiên nhin không được nhửu mày: "Em lại làm sao nữa?"

"Ngự... Ngự lão đại, trong nhà vệ sinh chỉ có một bàn chải đánh răng thôi, tôi... tôi dùng gì đây?"

“Xoẹt.” Lập tức, lửa giận của hấn xông thẳng lên đỉnh đầu, một màn tối qua không khỏi hiện lên trong đầu hấn.

Trời mới biết, dáng ngủ của Dao Dao xấu như thế nào, không phải ngủ mơ La Hán quyền thì chính là cắn răng chẹp miệng, không thì cũng là dè nửa người lên người hấn, do đó sáng ra mặt hấn mới thâm quầng. Vất vả lắm mới chịu đựng được đến sáng, giờ hấn còn phải tiếp tục phục vụ nhóc con này?

Hắn rất tức giận nhưng cũng nhanh chóng tìm thấy một bàn chải đánh răng mới tinh đưa cho Dao Dao, còn hung dữ lắm bầm lều bàu: "Con mẹ nó phiền quá!"

Hả? Dao Dao vừa nghe xong cũng lập tức nổi giận: "Ngại phiền thì anh còn đem tôi đến nhà anh làm gì, con mẹ nó tôi phiền thì sao!"

"Ừ?" Hắn có nghe nhầm không? Hình như cô nhóc này vừa... chửi bậy? Trong nháy mắt, vẻ mặt hắn trở nên âm u, hắn ra lệnh: "Em nói lại lời hạ tiện đó cho tôi nghe thử xem?"

"Tôi thích nói đấy, anh quản được à? Hơn nữa là anh nói trước!"

"Nhóc con này, có phải sáng nay tôi đối với em quá tốt rồi không, gan của em hình như lớn thêm không ít đấy."

Nhìn vẻ mặt Ngự Ngạo Thiên đứng cách đó không xa dần trở nên u ám, cô mới nhớ người trước mặt mình là ai. "Ngự... Ngự lão đại. Tôi... tôi đi rửa mặt đây. Ha Ha." Nở một nụ cười gượng, một giây sau cô quay đầu đi thẳng vào nhà vệ sinh... "Ồi... hù chết mình rồi! Hù chết mình rồi. Dao Dao nguoi điên rồi sao, hắn chính là Ngự lão đại giết người không chớp mắt đó, mới vừa rồi nguoi làm cái gì thế?" Tóm lại không có cách nào diễn tả sáng nay bằng lời nói, cô cảm thấy... lúc này Ngự Ngạo Thiên không đáng sợ đến thế.

Rửa mặt xong, quần áo đem đi giặt cũng được đem tới, Dao Dao thay đồ xong rồi liền ngồi trước bàn ăn ngây ngốc nhìn bữa sáng: "Ngự lão đại, những món này đều là anh làm sao?"

"Nếu không em cho rằng thức ăn này từ đâu ra?"

"Thật là anh làm à?" Lợi hại quá đi, cho đến giờ cô chưa từng làm cơm, chỉ duy nhất một lần làm cho Phong Thần Dật ném qua trong quá khứ, còn bị hắn hung dữ làm tổn thương một trận, không nghĩ tới lão đại xã hội đen lợi hại như vậy mà biết tự mình làm cơm? Thật đáng kinh ngạc. "Ăn ngon thật đấy."

Tiểu cô nương chính là tiểu cô nương, bất luận lúc trước gặp chuyện không vui gì dường như vừa quay đầu đã lập tức quên mất, hắn thật muốn được như thế. "Tại sao em lại làm phục vụ ở hộp đêm?"

"Vi kiếm tiền nhanh, tiền lương trả mỗi ngày rất thuận tiện." Thích hợp nhất để cấp cho ông nội chữa thận.

"Ừ?" Ngự Ngạo Thiên buông đôi đũa trong tay xuống, một tay chống cằm tà tà cười nói: "Vậy không bằng em làm tình nhân của tôi, tiền lương kết toán theo giờ đồng hồ càng thuận tiện hơn, thế nào?"

Dao Dao ngẩng đầu, đối mặt với khuôn mặt nửa đùa nửa thật kia, sắc mặt trầm xuống: "Không muốn!" Cô sẽ không đi làm tình nhân của người khác, cô chỉ muốn có một mối tình bình thường, một cuộc hôn nhân bình thường. "Anh được người khác bao nuôi còn dư tiền đi nuôi tình nhân?"

"Em.. em làm thế nào biết được tôi được người ta bao nuôi?" Hiện tại, quả thật Ngự Ngạo Thiên không biết nói gì để hình dung tâm tình của mình, nhóc con này sao lại đột nhiên nói như vậy chứ?

"Chuyện này đơn giản thôi. Anh xem, anh ở phòng nhỏ thế này mà đồng hồ trưng bày trên kệ kia một cái ít nhất cũng mấy trăm nghìn, cộng lại cũng được mấy triệu rồi? Mà bộ đồ ăn hiện tại tôi đang dùng được chế tạo từ thủy tinh Croatia cũng phải hơn hai vạn nhì? Còn xe của anh nữa, tất cả hẳn là phú bà đưa cho anh rồi!"

Nghe Dao Dao phân tích rõ ràng mạch lạc, Ngự Ngạo Thiên cũng bắt đầu nghi ngờ mình có phải được phú bà bao nuôi hay không. "Cô bé này, ánh mắt của em tinh đấy, con gái cỡ tuổi này như em tiếp xúc không tới nhiều nhãn hiệu thế chứ!? Nhất là bộ đồ ăn này."

Này còn không phải vì bạn trai cũ Phong Thần Dật của cô sao, biệt thự của hắn tại Nhật toàn bộ đều là loại xa xỉ phẩm này, cho dù Phong Thần Dật đúng là tên khốn nạn nhưng ít nhất câu nói với Lý Văn Sơn kia... "Bạn gái của Phong Thần Dật tôi trước giờ có cái gì không thấy qua" là sự thật. Đây cũng là lí do vì sao khi Lý Văn Sơn đưa cô đi xem hàng giảm giá lại giả vờ là người giàu có, cô biết rõ nguyên nhân nên khinh thường. "Tôi xem trên tivi."

"À, ra là vậy." Với sự quan sát sâu sắc, Ngự Ngạo Thiên vừa liếc mắt liền nhìn ra Dao Dao đang nói dối nhưng vì cái gì cô phải nói dối, hắn không cảm thấy hứng thú.

Một lát sau khi ăn xong điểm tâm rồi, Dao Dao lén liếc nhìn Ngự Ngạo Thiên đang đưa lưng về phía mình thu dọn, căng thẳng nuốt nước bọt: "Ngự... Ngự lão đại, tôi muốn hỏi, hôm qua... anh hôn tôi có cảm giác gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngực của cô sò cũng khá lớn đấy!

Nếu như không phải Ngự Ngạo Thiên đưa lưng về phía cô, phỏng chừng lúc này cô đã bị nét mặt của Ngự Ngạo Thiên dọa cho chết, quả thật là mặt đen như than: "Chuyện ngày hôm qua tôi không muốn nói!"

"Tại sao lại không nói chứ?" Phải biết rằng không phải lần nào cô cũng có gan dám chủ động hôn đàn ông, lần này vất vả lắm mới to gan mượn rượu làm ra chuyện đó, cô đương nhiên muốn biết kết quả rồi: "Ngự lão đại, anh nói cho tôi biết đi! Nếu hôn tôi anh có cảm giác, vậy như đã hứa anh buông tha cho tôi có được không?"

Đối với chuyện ngày hôm qua, hẳn thật sự không muốn nhớ tới rồi, đầu tiên không nói nụ hôn kia có cảm giác hay không, ngày hôm qua lúc bọn họ mới hôn đến nửa chừng..

Cô đột nhiên nôn mửa! Nếu không phải Ngự Ngạo Thiên tránh kịp phòng chừng đã nôn vào miệng hắn rồi, nhớ lại chỉ thêm buồn nôn, cứ coi như một cơn ác mộng đi: "Bảo em đừng hồi thì đừng hồi nữa. Đi làm đi!"

"Đi làm?" Đúng rồi, hôm nay là thứ tư! "Hiện tại mấy giờ rồi?"

"Chín giờ."

"Cái gì, chín giờ á... Xong đời rồi!"

"Gấp cái gì, còn chưa tới giờ làm việc mà." Ngự Ngạo Thiên không nhanh không chậm sửa sang lại quần áo.

Dao Dao bên này đã gần như điên cuồng rồi: "Mọi người ban quan hệ xã hội sau mười giờ nhưng tôi là bên ban phục vụ, giờ làm việc là tám giờ, bây giờ tôi nhất định là xong đời rồi! Tôi đi trước đây."

"Đợi đã. Tôi đi làm với em bảo đảm em không sao hết."

"Quên đi, lần trước anh còn nói tôi sẽ không bị đuổi mà, nếu không phải Tổng giám đốc Long, tôi sớm bị đuổi rồi!" Có điều, nói đến chuyện này... "Tổng giám đốc Long là bạn của anh, lẽ nào bởi vì anh Tổng giám đốc Long mới mời tôi quay lại?"

Đã sửa sang xong tất cả, Ngự Ngạo Thiên kéo cửa ra, cười xấu xa: "Ai biết được, đi thôi. Nhanh lên, tôi đưa em đến công ty."

"Ngạo Thiên." Một giây kia khi cửa vừa mở ra, chỉ thấy bốn người đứng ngoài cửa. Ngoại trừ Long Kỳ, Long Diệp còn có hai người một nam một nữ hằng ngày hay đi làm cùng Ngự Ngạo Thiên.

Bọn họ sống chung với nhau sao?

Mấy người bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí rõ ràng trở nên có chút kỳ lạ, trong mắt của Hàn Ly Thương và Mạc Tuyết Đồng chứa đầy địch ý đối với Dao Dao.

"Ngạo Thiên, sao cậu lại đem cô ta tới đây?" Hàn Ly Thương lạnh lùng hỏi xong, liếc mắt nhìn Dao Dao đang đứng sững sờ bên trong hành lang.

Phải biết rằng, dinh thự của Ngự Ngạo Thiên dùng mười ngón tay đếm cũng không hết, chỉ có khu nhà này là thuộc về riêng năm người bọn hắn, chưa bao giờ cho người lạ bước vào. Hàn Ly Thương và Mạc Tuyết Đồng không biết điều này đại biểu cho điều gì, nhưng bọn hắn không quen với việc cho người ngoài bước vào "địa bàn" của mình.

"Trước đi làm đã, trở về nói sau." Dao Dao vội vàng rời khỏi khu nhà trọ năm tầng ngồi vào xe của Ngự Ngạo Thiên.

Rất nhanh đã đến công ty đoàn Bác Sâm, Dao Dao xuống xe trước cùng Long Kỳ đi vào công ty. Đi được vài bước cô dừng lại.

"Lép, đi mau lên."

"Đừng, đừng, chúng ta cùng đi làm sẽ có tin đồn không tốt, cậu đi trước đi! Đợi đã, để tôi đi trước cho."

Long Kỳ nghe thế liền cười giễu cợt: "Ha ha ha, cô yên tâm đi, bọn họ đều biết nhân phẩm của tôi thế nào mà. Nói không chừng bọn họ còn tưởng chúng ta là cha và con gái đây."

"Lời này của anh có ý gì? Đến kẻ ngu cũng nhìn ra được hai chúng ta bằng tuổi nhau đây!? Tại sao cậu không nói luôn bọn họ sẽ cho rằng tôi là mẹ cậu?"

"Úm? Ngực cô phẳng nhưng mồm miệng lợi hại đấy, có điều..." Hắn nhin! Nhin trước đã. "Vào thang máy thôi." Hắn mỉm cười kéo Dao Dao vào trong thang máy.

Sao cô lại cảm thấy nụ cười này của Long Kỳ giống như đang âm mưu gì đó nhỉ? "Cậu... cậu không phải lại ngấm ngầm mưu tính tôi đấy chứ?"

"Làm sao có thể như thế? Tôi là người như vậy sao?"

Hắn còn không phải người như vậy sao? Ôm tâm tình thấp thỏm bất an tới ban phục vụ tầng bốn mươi. Cô vốn tưởng rằng Long Kỳ sẽ đi thang máy lên tầng bốn mươi hai nhưng hắn lại không đi tiếp. "Cậu không cần tiễn tôi. Cậu nhanh đi làm đi."

"Ai tiễn cô chứ, cô tự luyện thật đấy lép."

"Vây vì sao cậu..."

"Dao Dao, cuối cùng cậu cũng tới, cậu biết tin gì chưa? Quản lý Trương của chúng ta bị điều đến bộ phận bảo vệ làm nhân viên vệ sinh rồi, mà quản lý mới của chúng ta chính là..." Bạch Linh nói hơn nửa mới phát hiện Long Kỳ đứng bên cạnh Dao Dao: "A? Quản lý Long."

"Bạch Linh, cậu nói tiếp đi, quản lý mới của chúng ta chính là người đó à?"

Bạch Linh nhú mày, kéo Dao Dao sang một bên nói nhỏ: "Chính là Long Kỳ bên cạnh cậu đó."

"Lạc Dao Dao, vừa vào đã đi làm trễ hai giờ đồng hồ. Sáng hôm nay lại còn chống đối quản lý mới của chi nhánh, ai ya, cô nói tôi nên phạt cô thế nào đây?" Long Kỳ ngồi trên ghế làm việc trong văn phòng quản lý, cười xấu xa nhìn Dao Dao đang đứng trước mặt mình.

Thảo nào vừa rồi mình nói thế mà Long Kỳ hần không nổi giận, ngược lại còn cười, hóa ra là chờ điều này sao. Mấy người ở tầng trên kia nghĩ thế nào mà lại dễ tên ác ma này tới khoa phục vụ làm quản lý vậy? "Xin lỗi, quản lý Long."

"Xin lỗi? Cô cho rằng xin lỗi có ích sao?" Long Kỳ bước một bước tới trước mặt cô, ngón tay không ngừng chọc đầu cô: "Tôi có lòng tốt công cô nhưng cô lại nôn lên cả người tôi hại tôi trở thành trò cười, cô cảm thấy xin lỗi có thể bù đắp cho sự tổn thương tinh thần của tôi sao?"

"Ồ... Anh công tôi? Tôi nôn lên cả người anh?"

"Đúng thế, chính là tôi qua!"

Tôi qua... "Tôi qua anh cứu tôi?"

Long Kỳ suy nghĩ chốc lát: "Thì ra Ngao Thiên không nói cho cô à là tôi và anh ấy cùng nhau cứu cô."

Hóa ra có chuyện như vậy, vậy nói cách khác... "Sau đó thì sao? Sau khi hai người cứu tôi thì sao?"

"Sau đó? Sau đó tôi giao cô cho Ngao Thiên." Nói điều này xong, Long Kỳ phản kích nở nụ cười: "Đúng rồi, tôi qua cô và Ngao Thiên có phải đã... làm chuyện đó không hả?"

Cô chỉ muốn hỏi chuyện này thôi! "Tôi... tôi không nhớ gì cả. Làm chuyện đó... Với sự hiểu biết của anh về Ngự lão đại, anh ta sẽ động tay với phụ nữ đang say rượu sao?"

Tất nhiên không phải rồi, đừng nói là uống say, ngay cả phụ nữ không tình nguyện anh ấy cũng sẽ không bắt. Nhưng... Long Kỳ sẽ không nói cho cô! "Đương nhiên là thế rồi. Nhưng phụ nữ hề rơi vào tay Ngao Thiên gần như không thể nguyên vẹn trở về, hơn nữa, anh ấy bách phát bách trúng làm không ít phụ nữ mang thai. Nói không chừng, cô cũng đã có con rồi đấy." Long Kỳ nhú mày cười xấu xa.

Dao Dao sợ đến xanh mét mặt mày, cô và Ngự Ngao Thiên thật sự làm chuyện đó rồi? "Khốn nạn, tại sao hần có thể như vậy chứ? Nhưng cũng do mình uống say rồi thất thân, chuyện này không trách người khác được, đúng là đáng đời! Tự chuốc!"

"Nói thật, ngực của cô nếu như lấy tay sờ thì xem ra cũng không phẳng đến như vậy. Cô dùng miếng độn ngực phải không?"

Cô lấy lại tinh thần mới phát hiện Long Kỳ đang dùng ngón tay chọc vào ngực mình, cô nhú mày lại: "Lưu manh!" Vung tay lên, chính là lòng bàn tay...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Bị chế giễu trong bữa tiệc rượu sinh nhật

Cuối cùng cũng đến cuối tuần, Dao Dao ngủ thẳng một mạch đến trưa. Mở mắt, duỗi người, cô thuận tay cầm lấy bộ quần áo vừa muốn mặc vào. "Cách cách" một phong thư rơi xuống đất: "Đây là..." Cô nhặt lên nhìn: "Là thiệp mời sinh nhật Hạ Như." thời gian là sáu giờ tối nay. Hôm nay không cần đi làm, hộp đêm cũng nghỉ. Đi không?

"Có thể Cung Tiểu Mạn sẽ từ Nhật quay lại, chẳng lẽ người không muốn gặp bạn tốt của mình một lần sao?"

Tiểu Mạn, Tiểu Mạn... Thôi, đi bệnh viện chăm sóc ông nội trước đã.

"Dao Dao bảo bối, thật vất vả mới được nghỉ phép, sao cháu không về nghỉ một chút đi? Ông nghe mẹ cháu nói cuối tuần cháu đều về nhà rất muộn, rốt cuộc cháu đang làm công việc gì vậy?" Lạc lão gia từ nằm ở đầu giường không thôi hỏi cháu gái. Đã nhiều ngày rồi, khí sắc của ông cụ vẫn như cũ không tốt hơn được, bệnh tình có thể tính là ổn định.

"Ông nội, công ty của chúng cháu phải tăng ca nên mới trễ như thế."

"Tăng ca? Tăng ca cũng không đến nửa đêm hai giờ sáng chứ? Sáng lại mới bảy giờ đã đi làm, không phải sẽ mệt chết sao?"

"Ông nội, không quan trọng đâu, mọi người đều tan ca trễ như vậy đó. Người ta đều không nói mệt, sao cháu lại mệt được?" Dao Dao cũng không nói chuyện làm part-time cho người trong nhà, nếu không thì với tính cách của ông nội, ông thà chết cũng sẽ không đồng ý chuyện cô đi làm ở hộp đêm.

"Cháu đúng là tiểu tinh ranh, ông nói không lại cháu, cháu vẫn là về nghỉ ngơi đi thôi."

"Ày da, ông ơi cháu ở nhà buồn thiu à, cứ để cháu ở đây đi, được không ạ?" Dao Dao mắt hứng cái miệng nhỏ nhắn liền nhếch lên, một tuần này đều là mẹ cô chăm sóc ông, cô biết mẹ cực khổ nên vất vả lắm mới tới thứ bảy, đương nhiên phải chia sẻ bớt khổ cực của mẹ rồi.

"Thôi ba ạ, cứ để Dao Dao ở lại. Ba cũng biết con bé mới từ Nhật về, chắc chắn muốn ở cùng chúng ta nhiều hơn."

"Đúng vậy, đúng vậy. Mẹ nói rất đúng ạ."

"Vậy được rồi. Đúng lúc ông cháu ta nói một chút chuyện lúc cháu ở Nhật đi!"

Chuyện ở Nhật? Ngoại trừ Phong Thần Dật để lại cho cô không mấy ấn tượng tốt đẹp và suýt chút nữa bị Ngự lão đại làm chuyện đó còn có Cung Tiểu Mạn làm cô hiểu rõ thế nào là tình bạn đáng quý thì cô không có gì đáng nói cả. Có điều, từ trước đến nay Dao Dao vốn hiểu chuyện nên cô bịa vài câu chuyện tốt đẹp kể cho ông nội nghe.

Dần dần tới chiều, bệnh viện dặn dò người nhà thăm bệnh ra về.

"Dao Dao, nếu con có chuyện cần làm thì đi trước đi! Một mình mẹ về nhà cũng được."

"Con không sao mà mẹ, con với mẹ cùng về đi."

"Ha ha, còn nói không có việc gì? Mẹ thấy thiệp mời của con rồi, bảo bố, con đi chơi đi. Con đã lớn rồi, không nên cứ dính mẹ thế."

"Mẹ... là con thích dính mẹ mà."

Đối mặt với cô con gái thân thiết này, Lạc mẫu bất đắc dĩ lắc đầu: "Lớn như vậy rồi còn nhõng nhẽo. Tương lai con có bạn trai rồi cũng dính mẹ như thế à?"

"Hừ, con sẽ không tìm bạn trai."

"Ngốc quá! Con không tìm bạn trai chẳng lẽ muốn ý lại mẹ cả đời sao? Dao Dao, mẹ là mẹ con, tâm tư của con mẹ hiểu. Mẹ biết con là người hiểu chuyện, cũng biết... Thôi, không nhắc đến nữa. Nhanh đi chơi đi." Lạc mẫu nói được nửa câu lại thờ dãi một hồi.

Dao Dao biết mẹ muốn nói cái gì, đó là vết sẹo hai mẹ con cô vĩnh viễn không muốn nhắc lại. "Vâng, con đi đây mẹ."

"Đợi đã, mang cái này theo đi." Nói rồi Lạc mẫu lấy từ trong túi xách ra một thiệp tự thêu tuyệt đẹp.

"Mẹ, đây là?"

"Sinh nhật của bạn con nhất định không thể đi tay không, mẹ biết chắc chắn con vì tiết kiệm tiền sẽ không mua quà gì quý giá, chúng ta không thể thất lễ được, cho nên cái này tặng cho bạn con, để người ta hiểu rõ tấm lòng của chúng ta!"

"Cảm ơn... mẹ." một giây kia nhận lấy quà của mẹ, vành mắt Dao Dao đỏ lên.

Mấy năm nay, lúc cô ở Nhật, mẹ cô vẫn dựa vào việc giúp người ta may vá mà chống đỡ cả nhà, từ lúc ông nội bị bệnh, mấy lần cô tan ca nửa đêm về nhà đều thấy mẹ cô vẫn đang làm việc, ban ngày từ rất sớm còn phải đi bệnh viện chăm sóc ông. Cô hiểu rõ mẹ cô cực khổ biết bao nhiêu nếu không cũng sẽ không làm trái tín niệm của mình mà đi làm ở hộp đêm. Thế mà, hiện tại mẹ lại phải khổ sở suy nghĩ chuyện quà tặng cho cô, một cái thiệp tự này ít nhất phải mất ba ngày mới có thể xuất sắc thêu xong, đủ thấy rõ mẹ thương Dao Dao đến cỡ nào.

Ôi! Tăng đá trong lòng lại tăng thêm mấy phần, thực sự cô không biết phải làm gì để mẹ cô không còn cực khổ nữa. Nhanh lớn lên đi! Nhanh lớn lên đi!... Như vậy cô mới có thể dùng cuộc đời của mình giúp mẹ cô an hưởng tuổi già...

Đi tới địa chỉ trên thiệp mời, đập vào mắt là một tòa biệt thự ba tầng tọa lạc ở vị trí núi cao nước trong. Bên trong ánh đèn lấp lánh, ngoài sân càng sáng rực ánh nến, tiếng nhạc không dứt.

"Hạ Như, sinh nhật vui vẻ, quà của cậu nè." tất cả mọi người tập trung ở trong vườn mở party, Dao Dao mắt sức lực hết nửa ngày rốt cuộc cũng tìm thấy Hạ Như trong đám người.

"Lạc Dao Dao?" những nam sinh nữ sinh vây quanh Hạ Như vừa thấy cô xuất hiện hai mắt đã tỏa sáng ngay lập tức. "Hạ Như, cậu làm thế nào mời được cậu ấy vậy?"

"Gặp trong thang máy nhân tiện mời luôn."

"A? Gặp mặt trong thang máy ở đâu thế?" Mọi người tràn đầy tò mò.

"Thang máy của tập đoàn Bác Sâm."

"Hả? Dao Dao, cậu làm việc ở Bác Sâm sao? Làm gì thế?" Những người đó vừa nghe Hạ Như nói xong ngay lập tức thay đổi khẩu khí nói chuyện với Dao Dao, chủ yếu sức ảnh hưởng của Bác Sâm không phải quá lớn, cho dù là con nhà giàu có bản lĩnh đi nữa cũng phải dựa vào thực lực mới có thể vào công ty này.

"Tớ làm tiếp viên thang máy ở Bác Sâm."

"What? Tiếp viên thang máy? Ôi trời ơi, công việc thấp hèn thế à." Mọi người lập tức lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Đối với chuyện này, cô sớm đã thành thói quen, dù sao ngày trước đi học bọn họ cũng chính là bộ dạng này. Cúi đầu xuống, thu lại món quà đã đưa ra nửa ngày mà Hạ Như không nhận, cô vừa muốn yên lặng rời đi. Đúng lúc này...

"Dao Dao, không phải cậu có quà cho tớ sao? Quà gì vậy."

"Là một thiệp tự xinh xắn mẹ mình tự thêu, hi vọng cậu thích." nhắc tới quà của mẹ nụ cười lại trở về trên mặt của Dao Dao, cô vui vẻ đưa quà cho Hạ Như. Mọi người vây quanh bên cạnh Hạ Như phần khởi đợi món quà được mở ra, bọn họ rất muốn biết Lạc Dao Dao tặng cho vị thiên kim tiểu thư này món quà như thế nào?

Khi mà cái thiệp tự thêu kia đập vào mắt mọi người... "Oh my god... Thiệp tự thêu? Vẫn là học sinh tiểu học sao?"

"Không làm chứ? Vậy mà sẽ có người cảm thấy buồn xin thế này làm quà sao?"

"Đúng vậy, còn thua cả khăn trải bàn nữa. Hạ Như, nhanh vứt đi."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bạn trai tôi là tổng giám đốc tập đoàn bác sâm

"Ây ây, nói sao thì cũng là tấm lòng thành của Dao Dao nha, cảm ơn cậu Dao Dao." Hạ Như nói xong, sắc mặt lạnh lẽo, cố ý nhét thiệp tự thêu xinh xắn của mẹ Dao Dao vào đồng rác rưởi trên bàn. "Tớ còn phải đi chào hỏi khách, cậu tự mình chơi nhé Dao Dao! Muốn ăn gì cứ lấy, đừng khách khí."

Ánh mắt mất mát liếc nhìn thiệp tự thêu tinh xảo đã nhuộm đầy vết bẩn, cô chậm rãi cầm lấy, một nỗi đau vô hình lan khắp tim. Chính xác là thế, thiệp tự thêu này thật sự không đáng bao nhiêu tiền nhưng tất cả trong đó đều là tâm ý của mẹ cô, hàng hiệu thì sao? Xa xỉ phẩm thì sao? Đối với cô mà nói, bất kỳ vật gì cũng không sánh nổi những thứ mẹ cô tự mình làm.

Đối mặt với thành kiến của một đám con nhà giàu cô thật sự quen rồi, cũng không muốn oán trách bọn họ làm gì, suy cho cùng tất cả mọi người cũng không phải người trong cùng một thế giới nhưng mà...

Cô không cách nào tha thứ! Không cách nào tha thứ cho chuyện bọn họ không tôn trọng đồ mẹ cô làm! "Hạ Như, cô đứng lại đó!"

"Chuyện gì vậy Dao Dao?"

Bước một bước dài vọt tới trước mặt Hạ Như, cô tức giận giơ lên thiệp tự thêu dính đầy cát bụi trong tay: "Quà tặng không bao nhiêu tiền cũng được thôi nhưng đây là tâm ý của mẹ tôi, cô không thích có thể nói, cần gì phải đối xử với nó như thế?!"

"Dao Dao à, cậu nhảy cảm quá rồi, tớ cũng không nói là mình không thích mà. Chỉ là... Nó thực sự không thích hợp trưng bày tại nhà của tớ."

"Lạc Dao Dao, cô nghèo thì thôi đi, cần gì phải lấy ra thứ đồ khiến người ta chán ghét như thế? Cô xem xem quà Hạ Như nhận được có loại nào không giá trị hơn vạn, cô lấy ra thứ này cũng không thấy ngại à?"

"Không có cách nào mà, ai bảo cô ta không biết lấy lòng Phong thiếu? Cuối cùng kết quả là bị người ta bỏ rơi, hiện tại chỉ có thể làm tiếp viên thang máy. Tôi nhớ trước đây cô ta mặc gì, dùng gì cũng đều là hàng xịn nhất trường chúng ta không phải sao? Nhưng mọi người nhìn xem hiện tại cô ta thế nào? Ha ha ha ha." Tiếng chế nhạo, tiếng giễu cợt, sóng sau áp đảo sóng trước.

Cô hiểu, cũng biết rõ tiệc sinh nhật hôm nay Tiểu Mạn không tới, đây chỉ đơn thuần là Hạ Như gạt cô, gọi mọi người tới thỏa thích chế giễu cô mà thôi. "Tôi nói cho các người biết, trước đây quần áo tôi mặc thế nào bây giờ cũng y như thế!"

Không sai, cô không nói dối, quả thực là Phong Thần Dật tặng cô nhiều thứ nhưng cô rất ít khi mặc, vẫn như cũ mặc quần áo của hơn chục hàng via hè

lại bị bọn họ tôn sùng thành trào lưu đang thịnh hành, luôn hỏi cô phẩm giá thế nào, phẩm chất ra sao. Hiện tại, cô chia tay với Phong Thần Dật, những bộ đồ này sao lại thành rác rưởi rồi? Thật đúng mực cười.

"Được rồi Lạc Dao Dao, cô đừng giải thích làm chi. Thật ra cô rất muốn hòa giải với Phong thiếu phải không? Đừng ngại, mấy ngày trước tôi đã gặp Phong thiếu, nếu không thì hiện tại tôi gọi điện hỏi một chút xem anh ấy có muốn hòa giải với cô không nhé?" một cô gái trong đó nói xong liền lấy điện thoại đi động từ trong túi ra.

Cô không hiểu vì cái gì trong mắt mọi người kẻ có tiền luôn cao cao tại thượng còn người nghèo lại hết sức thấp kém?

Hai năm trước, sau khi cô chia tay Phong Thần Dật, rõ ràng là hần bị bỏ hần gọi về Trung Quốc, trong trường lại có lời đồn là cô sống chết muốn hòa giải với Phong Thần Dật, cũng vì nguyên do đó mà Phong Thần Dật muốn thoát khỏi dây dưa với cô chỉ có thể trở về Trung Quốc. Xem ra trong mắt bọn họ mình là loại người xa Phong Thần Dật sẽ sống không được?

"Không cần gọi cho anh ta, tôi đã có bạn trai rồi!"

"Hả? Không phải chứ? Dao Dao, sao tớ không nghe cậu nói? Bạn trai cậu đang làm gì thế? Bảo vệ?" Hạ Như vẫn luôn im lặng đã mở miệng châm chọc:

"Không được đầu nha Dao Dao, bạn trai cũ của cậu là nhị thiếu gia của Phong thị đó, sao cậu có thể tùy tiện tìm một người bảo vệ làm bạn trai chứ? Cậu không có phẩm vị hả?"

"Ha ha ha ha..."

"Honey Dao Dao, em đừng nói với anh hần ta là hôn phu của em, anh chỉ cảm thấy phẩm vị yêu thích của em bây giờ càng ngày càng thấp đấy, đến cả loại đàn ông không có đẳng cấp như này cũng muốn."

"Chẳng lẽ hôn phu của em không cần em nữa? Không sao Dao Dao, nói thế nào em cũng là bạn gái cũ của anh, anh có thể tiếp nhận em."

Người xung quanh cười nhạo xen lẫn với hồi ức cùng đánh thẳng vào đại não của Dao Dao, không thể phủ nhận bạn trai cũ của cô rất ưu tú nhưng hần là một tên tồi bốn cột tình cảm của phụ nữ, dù cho ưu tú thì cũng là rác rưởi; nhưng mà, cô thật sự có bạn trai là bảo vệ thì thế nào? Nếu như hần có thể đối xử toàn tâm toàn ý với cô thì không tiền có làm sao? Ít nhất trong mắt cô, đàn ông ưu tú không dùng tiền để xem xét. Nhưng là...

Dao Dao biết bọn con nhà giàu này sẽ vĩnh viễn không hiểu những đạo lý này, trong mắt họ toàn bộ đều là địa vị và tiền tài, có những thứ này chẳng khác nào có tất cả. "Phong Thần Dật hần chẳng qua chỉ là Tổng giám đốc của Phong thị thôi, còn bạn trai tôi là chủ tịch! Chủ tịch đó!" mỗi khi nhắc đến tên Phong Thần Dật này cô luôn không cách nào giữ được tỉnh táo, ngay cả lúc cô nói những lời này xong liền cảm thấy hối hận vô cùng. Nhưng lời đã nói ra rồi không thể thu hồi lại được.

"Chủ...?" Tiếng cười giễu cợt ngưng hần, mọi người nhìn nhau một hồi. Hạ Như đứng ở giữa chớp mắt: "Chủ tịch ở đâu vậy? Hiện tại sạp vỉa hè, bán cá đều được gọi là chủ tịch đó, cậu thế nào cũng phải nói tên ra chứ? Có thể tớ quên đây nhưng chủ tịch của hàng bán cá tớ không biết đâu nhé."

"Đúng vậy, cũng đúng nha, suýt chút nữa tớ bị cô ta lừa rồi. Ngẫm lại, có bạn trai là chủ tịch rồi thì cô cần gì phải đi làm tiếp viên thang máy? Lạc Dao Dao, cô đừng giả bộ nữa, nhanh gọi điện cho Phong thiếu xin anh ấy đổi ý thu nhận cô đi."

Một lời nói dối đã nói ra nhất định phải dùng một trăm lời nói dối tốt hơn để che đậy, con đường này cô đã đi rồi thì không có đường về, vậy chỉ có thể... Tiếp tục đi tới đích thôi! "Bạn trai tôi là Chủ tịch tập đoàn Bác Sâm!"

"Chủ tịch... Tập đoàn Bác... Bác Sâm?" trong nháy mắt, party huyền ảo trở nên yên tĩnh, sắc mặt của mọi người từ từ trở nên trắng bệch, phải biết rằng nếu như cô ta thật sự là bạn gái của Chủ tịch tập đoàn Bác Sâm thì hơn 90% người ở đây phải lập tức quỳ xuống nói xin lỗi, chính vì cha mẹ bọn họ có ai không cùng tập đoàn Bác Sâm lui tới làm ăn chứ?

"Bạn trai cậu thật sự là Chủ tịch của Bác Sâm?" Hạ Như lạnh nhạt hé mắt.

"Đúng! Chính là anh ấy! Tôi có việc, đi trước đây." Quay lại một giây kia Dao Dao thật muốn khóc, cô vừa về Trung Quốc ngoại trừ hai công ty Phong thị và Bác Sâm thì có biết công ty nào khác đâu, nên chỉ có thể...

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Lúc này nhất định phải có khí thế hiếu thảng, đem giả nói thành thật bằng không thoág cái bọn họ liền biết mình đang nói dối.

"Đứng lại!" Đột nhiên Hạ Như gọi cô lại. "Dao Dao, nếu bạn trai cậu là Chủ tịch của Bác Sâm thì tại sao hôm nay lại không đi cùng cậu?"

"Đứng đây... Lúc này tại sao anh ta lại không theo cô tới?"

"Bởi vì... Anh ấy khiêm tốn! Mọi người không phải không biết tôi mới từ Nhật về nên so với tôi mọi người hần càng hiểu Chủ tịch của Bác Sâm hơn, anh ấy rất ít chụp ảnh, lại rất ít khi chú ý tới mấy chuyện nhỏ nhặt của công ty, phần lớn công chuyện đều giao cho Phó tổng và Tổng giám đốc Long Diệp đi làm. Cho nên, giống như trường hợp này, anh ấy dĩ nhiên sẽ không xuất hiện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hửn là chủ tịch tập đoàn bác sâm sao?

“Hạ Như, Lạc Dao Dao nói không sai, cha mình đã từng có lần hợp tác với tập đoàn Bác Sâm, lúc đấy tổng giám đốc Long Diệp đã tiếp đãi cha mình.”

May mắn thay trước khi Bạch Linh nói với cô chuyện này thì cô đã biết Long Diệp, nếu không ngay bây giờ chắc chắn cô sẽ không khỏi choáng váng.

“Hừ... Cái này... Ày da, có đôi lúc là chuyện trùng hợp li kì. Dao Dao, có thể cậu chưa biết hôm nay bạn trai cậu và cha mình đang bàn chuyện làm ăn. Họ đang ở bên trong biệt thự. Đi! Chúng ta qua chào hỏi một chút.”

“Không phải... Không phải chứ? Làm sao có thể trùng hợp như vậy được chứ? Xong đời rồi! Xong đời rồi! Dao Dao, mày không nên nói dối, điều này không phải tốt hơn sao? Đẹp mặt rồi... Một lát nữa nếu bị vạch trần lời nói dối, đoán chừng cả đời này cô cũng không ngẩng mặt lên nổi.”

“Đội đã, tớ không muốn làm phiền của anh ấy...”

“Hừ, có làm sao đâu chứ? Mình nói là mình đến tìm cha mình thì không phải là xong rồi sao?” Hạ Như kéo mạnh lấy Dao Dao rồi tiến vào bên trong biệt thự.

“Ồ... Dao Dao, tại sao cậu lại run rẩy như vậy? Không phải là vì cậu sợ chứ?”

Mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt trắng bệch của Dao Dao rồi nói: “Đúng vậy, tại sao sắc mặt của cậu lại khó coi như vậy? Chẳng lẽ... Lạc Dao Dao, nếu không phải là vì Hạ Như thì thiếu chút nữa tôi đã bị cậu lừa.”

“Đúng vậy, tại sao lại như vậy chứ? Cậu đã khoác lác thì cũng nên tìm một người đáng tin một chút. Bây giờ tôi càng nghĩ lại càng cảm thấy sai sai. Tổng giám đốc của tập đoàn Bác Sâm hiện đã hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi thì làm sao lại chú ý đến một cô gái nhỏ tuổi như cậu chứ?”

“Cũng đúng, cậu ta cũng không phải kiểu người mà chủ tịch tập đoàn Bác Sâm thích. Hừ, thiếu chút nữa thì bị lừa rồi.”

“Ày da, tại sao mọi người lại nói như vậy chứ? Biết đâu tổng giám đốc Bác Sâm lại thích một cô gái khả ái, ngoan ngoãn như Dao Dao của chúng ta thì sao? Đúng không, Dao Dao?” Hạ Như giả vờ làm người tốt rồi liếc mắt giễu cợt Dao Dao.

Nghe những lời chế nhạo đó, cô xấu hổ gục đầu xuống không nói được lời nào bởi vì giờ khắc này cô thực sự không có sức lực chống trả.

“Dao Dao, cậu hãy ngoan ngoãn theo chúng tớ. Bạn trai của cậu không phải tổng giám đốc tập đoàn Bác Sâm sao? Nếu như không phải thì sao? Yên tâm, chúng tớ sẽ không cười cậu đâu.”

“Tớ...”

“Như Như! Mọi người đang nói gì ở dưới lầu vậy? Thật ồn ào, con đang quấy rầy ta nói chuyện với khách đấy.” Một âm thanh già nua từ hành lang lầu hai truyền xuống cắt ngang lời Dao Dao định nói.

Hạ Như bắt đầu dĩ bữu môi: “Xong rồi, cha tớ đã xuống, cậu muốn thừa nhận cũng không có cơ hội đâu.” Cô cười một cách quỷ dị rồi vội vã bước lên cầu thang lầu hai.

“Liệu tổng giám đốc tập đoàn Bác Sâm có cùng bác Hạ Bá đi xuống không nhỉ?”

“Chắc là không rồi. Có người nói tổng giám đốc tập đoàn Bác Sâm siêu đẹp trai, tớ rất muốn nhìn thấy anh ấy.”

“Đi, chúng ta cùng đi.”

Mọi người thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo, lúc này chỉ còn lại mỗi Dao Dao đang đứng một mình ở phòng khách.

Thừa dịp này chạy trốn sao? Có lẽ bây giờ là thời cơ tốt nhất nhưng mà chạy trốn thì có tác dụng gì chứ? Còn không phải là sẽ bị chê cười sao? Lời nói dối chung quy vẫn là lời nói dối. Cô bé lọ lem đến mười hai giờ cũng sẽ biến thành hình dáng củ huống chỉ cô không phải cô bé lọ lem.

“Cha, vị này chính là...” Hạ Như và những người khác lên đến lầu hai thì thấy vài người đang đứng bên cạnh cha Hạ Như.

“Ha ha, Như Như, vị này chính là tổng giám đốc tập đoàn Bác Sâm Ngự tổng, bên cạnh là Hàn phó tổng còn vị này...”

“Vâng, con biết, đó là Long Kỳ.” Lần trước cô đi đến tập đoàn Bác Sâm chính là tìm Long Kỳ.

“Long Kỳ, không phải anh nói ngày hôm nay không thể đến sinh nhật tôi sao? Chẳng lẽ anh muốn cho tôi bất ngờ sao?”

“Quả thật tôi không có thời gian. Hôm nay tôi đến đây là đi cùng Ngự tổng.”

“Ồ!” Hạ Như bĩu môi sau đó ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Ngự Ngạo Thiên, lễ phép cười: “Ngự tổng.”

Những người ở phía sau cô đều bị vẻ đẹp của hắn làm cho ngây người, họ không ngừng bàn luận xôn xao: “Nhìn kìa, tổng giám đốc tập đoàn Bắc Sâm quả nhiên đẹp trai như lời đồn. Tôi quả thật bị choáng váng bởi khuôn mặt của anh ấy. Tôi có thể khoe khoang với người khác rằng tôi đã thấy tổng giám đốc tập đoàn Bắc Sâm tại bữa tiệc sinh nhật của Hạ Như.”

“Ha ha, Ngự tổng, đây là con gái Hạ Như của tôi. Ngày hôm nay trùng hợp là ngày sinh nhật của con gái tôi, không biết ngài có thể nể mặt cùng ăn chung bữa cơm rau dưa đạm bạc với chúng tôi không?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Ngự tổng, hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của em. Nếu như anh ở đây thì sinh nhật hai mươi tuổi của em chắc hẳn sẽ khó quên.”

“Hạ Như tiểu thư, chúc cô sinh nhật vui vẻ. Thật ngại quá, tôi còn có việc phải làm.” Ngự Ngạo Thiên lạnh lùng nói.

Hắn ưu nhã nắm lấy tay của cha Hạ Như: “Hạ tiên sinh, đề nghị của ông tôi sẽ xem xét. Tôi đi trước đây.”

“Oa, mọi người có nghe thấy anh ấy nói chuyện không? Thanh âm thật là dễ nghe, ngay cả bị từ chối cũng cảm thấy vui vẻ.”

“Đừng vui vẻ quá, làm việc chính quan trọng hơn.” Một người nhanh chóng đi tới bên cạnh Hạ Như rồi khẽ đẩy cô một cái: “Hạ Như, nhanh mượn cơ hội này để hỏi việc kia! Hỏi việc kia.”

“À!” Hạ Như lập tức phản ứng lại, neho mắt: “Đội đã! Ngự tổng, bạn gái của anh cũng đang ở dưới lầu, chẳng lẽ anh không muốn gặp cô ấy sao?”

“Bạn gái của tôi sao?” Bước chân Ngự Ngạo Thiên chợt khựng lại, chân mày hơi nhíu lại, hắn vô thức liếc nhìn đám người Long Kỳ cùng Hàn Ly. Bọn họ cũng rất tò mò, người kia là... bạn gái của Ngự tổng sao?

“Ây da, thật sao? Như Như, bạn gái của Ngự tổng cùng con có quen biết sao? Vậy con phải chiều đãi cô ấy thật tốt nhé.” Cha Hạ Như thấy có cơ hội có thể làm thân với Ngự Ngạo Thiên liền vội vàng dẫn dõ con gái mình.

“Cha, người xem biểu cảm của Ngự tổng kìa, vừa nhìn cũng biết bạn học của con nói dối rồi.” Hạ Như giả vờ thờ dài bất đắc dĩ nói: “Ngự tổng, em xin lỗi. Bạn học kia từ trước đến nay luôn thích bầu vịu vào các quan hệ, hơn nữa mồm miệng đầy lời nói dối. Cô ta đang ở dưới lầu, anh liếc mắt nhìn thử xem. Anh chỉ cần nói cô ta không phải là bạn gái của anh rồi chuyện còn lại cứ để em xử lí.”

Nhưng Ngự Ngạo Thiên là ai chứ? Khi đôi mắt của cô gái này xoay động là hắn đã biết cô có ý đồ xấu. Hắn không có thời gian để chơi cùng với cô bé này càng không có thời gian để cho cô bé này lợi dụng.

“Xin lỗi, tôi không có thời gian.” Hắn lạnh lùng bỏ lại câu nói này rồi bước nhanh về phía cầu thang lầu một.

Hạ Như vội vàng nhảy mắt với đám bạn. Bọn họ kéo cánh tay của Lạc Dao Dao đến hành lang đầu tiên: “Cậu xong đời rồi, Chúng tôi sẽ nhìn xem cậu chết khó coi thế nào.”

“Ha ha ha ha...”

Theo tiếng bước chân của Ngự Ngạo Thiên càng ngày càng tiến đến gần, trên mặt những người đó càng lộ ra vẻ hưng phấn. Dao Dao giống như là bị đóng vào một cái thớt gỗ vậy, cô đứng ngồi không yên rồi cúi đầu im lặng.

“Ngự tổng, chính là cô ấy! Chính cô ấy nói cô ấy là bạn gái của ngài.”

Ngự tổng sao? Trùng hợp vậy sao?

“Nhanh lên, ngẩng đầu lên. Bạn trai cậu tới rồi kìa.” Một người trong đó cười đều rồi nâng đầu Dao Dao lên.

Ngay lập tức, một khuôn mặt quen thuộc xông thẳng vào trong tầm mắt cô. “Ngự... Ngự... Ngự Ngạo Thiên! Hắn là... tổng giám đốc của tập đoàn Bắc Sâm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Ân ái bên trong xe

Vừa lúc bốn mắt chạm nhau, Ngự Ngạo Thiên thiếu chút nữa thì bật cười. Hắn thật sự không nghĩ tới người giả mạo bạn gái của mình sẽ là cô gái nhỏ này. Hắn cười tà nói: “Bảo bối, em ở nơi này sao?”

“Bảo bối?” Những người khổng lồ Dao Dao nuốt chút nữa thì ngã sòng soài trên mặt đất, bọn họ vội vàng buông tay ra.

“Ngự... Ngự tổng, không phải ngài nói... không phải ngài nói... ngài không có bạn gái sao?” Hạ Như cũng choáng váng, run rẩy hỏi Ngự Ngạo Thiên.

“Sao? Ta có nói điều này sao?”

“Biểu hiện của ngài...”

“Ha ha, chẳng qua là tôi cảm thấy hiếu kỳ không hiểu vì sao bạn gái tôi lại tham gia một bữa tiệc cấp thấp như vậy!” Gương mặt đẹp trai thoáng chốc bị bao phủ bởi vẻ âm trầm. Vẻ mặt của hắn khiến cho mọi người nín thở, hai chân không ngừng run lập cập.

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Dao Dao rồi liếc mắt quan sát cô: “Bảo bối, em cũng thật là... tại sao lại mặc như vậy tới đây. Nhưng mà tham dự một bữa tiệc cấp thấp như vậy cũng không cần ăn mặc quá cầu kỳ.”

Hắn đặt tay lên những hình thù chữ thập đầy vết bẩn rồi nói: “Đây là...”

“Mẹ tôi làm.” Dao Dao gục đầu xuống trả lời một cách máy móc.

“Ồ! Chẳng phải đây là đồ vật mà anh yêu thích nhất sao? Sao nó lại bị bẩn thế này?” Khi Ngự Ngạo Thiên nói ra câu cuối cùng, trong ánh mắt lộ ra vẻ quang suýt chút nữa thì làm đắm người Hạ Như sợ đến quỳ trên mặt đất.

“Ngự... Ngự... Ngự tổng, tôi xin lỗi, là do tôi làm bẩn. Xin lỗi, tôi không biết đây là vật ngài thích cho nên không cẩn thận... Kỳ thực tôi cũng rất thích cái hình thù chữ thập này. Đúng không, Dao Dao?” Hạ Như đi nhanh về phía bên cạnh Dao Dao cầu khẩn, nói nhỏ: “Cầu xin cậu! Dao Dao, cậu giúp tớ nói chuyện một chút. Vừa rồi là tớ không đúng, cầu xin cậu giúp tớ nói chuyện được không?”

Hả? Cô ấy đang nói chuyện với ai vậy? Rõ ràng mình cũng đang nói láo, chỉ là lời nói dối được tung ra đúng thời điểm thôi.

“Thật ngại quá, tớ cảm thấy không khỏe, tớ đi trước đây.” Bỏ lại những lời này, Dao Dao xoay người bỏ chạy.

“Này... Lạc Dao Dao!”

“Long Kỳ, mau đuổi theo!” Ngự Ngạo Thiên quét mắt sang Long Kỳ đang đứng bên cạnh.

Hắn gạt đầu một cái, vừa muốn tiến lên đuổi theo lại đột nhiên nghĩ tới cái gì: “Được rồi, Hạ Như, về sau cô... đừng tới tìm ta nữa!” Dứt lời, sắc mặt hắn bỗng nhiên trầm xuống rồi lạnh lùng trừng mắt với Hạ Như.

“Hạ tiên sinh. Về đề án của ông...”

“Ngự tổng! Ngự tổng, là con gái của tôi không hiểu chuyện. Cầu xin ngài, ngài hãy suy nghĩ lại một chút đi! Van xin ngài. Nào, Như Như mau xin lỗi Ngự tổng đi.”

“Ngự tổng, xin lỗi, là do tôi không hiểu chuyện, là do tôi không hiểu chuyện.”

Ngự Ngạo Thiên nở một nụ cười, lạnh lùng nói: “Hạ tiên sinh, từ trước đến nay ông đã cùng tôi tiếp xúc thì cũng nên biết Ngự Ngạo Thiên tôi là loại người gì rồi. Tôi không thích người khác cắt đứt mạch nói chuyện của tôi. Được rồi, ngày hôm nay tới đây thôi, tôi đi trước.” Nói xong, hắn mang theo Hàn Ly Thương rời khỏi nơi này.

Cha Hạ Như chỉ có thể trơ mắt nhìn mối làm ăn lớn biến mất, ông cũng không dám cầu xin bởi vì... ông đã biết quá rõ tính cách của Ngự Ngạo Thiên.

“Ngực phẳng, người đứng lại cho tôi!” Phía sau truyền đến tiếng hô của Long Kỳ.

Dao Dao đột nhiên dừng bước, quay đầu nói: “Kêu cái gì mà kêu chứ? Tôi có nói là tôi không đứng đâu.”

“Ồ... Tại sao cô lại ở nơi này?”

“Hạ Như là bạn học của tôi.”

“Không phải chứ? Cô gái kia có phải là bạn cùng lớp với cô không? Nhưng thoát nhìn thì...” Ánh mắt của hắn di chuyển xuống dưới.

Dao Dao theo bản năng lấy tay che ngực: “Anh nhìn cái gì vậy?”

“Này, ngực phẳng, tôi không có ý gì đâu nhưng chênh lệch giữa các người thật sự quá lớn!”

Từ Long Kỳ, lời nói này là có ý gì? Dao Dao tức giận liếc mắt nhìn hắn: “Có chuyện gì nữa không? Nếu không có việc gì thì tôi đi đây.”

“Đừng hung hăng như vậy chứ, tôi biết là tâm trạng hiện tại của cô không tốt. Đến đây, tôi hôn cô một cái, cô cười cho tôi một cái. Thế nào?”

“...”

Thành thật mà nói thì tâm trạng hiện tại của cô hết sức tồi tệ nhưng nghe những lời Long Kỳ nói thì cô suýt nữa bật cười.

“Anh, anh có bệnh...”

“Tích, tích!”

Cách đó không xa, ánh sáng của đèn xe chiếu thẳng lên người bọn họ. Long Kỳ theo bản năng nhìn lại chỉ thấy chiếc xe của Ngự Ngạo Thiên chậm rãi đi tới.

Dao Dao theo bản năng quay đầu định rời khỏi thì bị Long Kỳ bắt lại: “Ngạo Thiên đang tới, tại sao cô lại muốn đi?”

Vừa làm một chuyện mất mặt như vậy thì sao cô dám đối diện với Ngự Ngạo Thiên chứ? Lần trước đóng giả em gái, lần này lại nói dối là bạn gái, mất mặt chết đi được.

“Anh buông tôi ra. Long Kỳ.”

Giằng co một lúc, xe của Ngự Ngạo Thiên dừng lại ở bên cạnh bọn họ.

“Lên xe!”

Ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái, Hàn Ly Thương biết điều xuống xe. Dao Dao vẫn đứng ở đó và không nhúc nhích.

“Long Kỳ! Mang cô ấy lên xe!”

“Được.”

“Đợi đã! Tôi có thể tự mình đi!” Dứt lời, Dao Dao mặt không biểu cảm ngồi xuống vị trí bên cạnh ghế lái.

Xe thể thao vút một tiếng liền biến mất trong màn đêm.

Không biết qua bao lâu, Dao Dao vốn từ trong trầm mặc mở miệng nói trước: “Anh... tại sao anh lại nói dối tôi?”

“Anh lừa em sao? Ôi, bảo bối, em nói anh lừa em sao?”

“Anh còn định giả ngực à? Vì sao anh không nói với tôi anh chính là tổng giám đốc của tập đoàn Bắc Sâm chứ? Anh còn giả dạng làm trai bao nữa...”

“Em có hỏi qua anh sao? Chủ yếu là em vẫn luôn nghĩ anh là trai bao đúng không?”

Nhìn khoe miệng Ngự Ngạo Thiên gợn lên nụ cười tà, Dao Dao biết rằng chính hắn cũng không thừa nhận mình là trai bao mà chỉ có cô ngầm thừa nhận là như vậy.

“Quên đi, dù sao nó cũng không có vấn đề gì.”

“Ngươi không quan tâm à? Thế nhưng... cái gọi là...”

Kít một tiếng, xe dừng lại sát bên đường, Ngự Ngạo Thiên bắt lấy cánh tay của cô rồi dùng lực lôi kéo.

Không chút phòng bị nào, cô ngồi trên chân Ngự Ngạo Thiên rồi mặt đối mặt cùng hắn: “Anh, anh làm cái gì vậy?”

“Hai năm trước em xem anh là Ngu Lang, hai năm sau lại nghĩ anh là trai bao. Vậy em đoán xem anh nên trừng phạt em thế nào cho tốt đây?” Ngón tay thon dài của hắn chậm rãi lướt qua thân thể của cô.

Một cảm giác ngứa ngáy khó chịu truyền tới, cô giả dụa nói: “Đừng, xin lỗi, Ngự lão đại! Nhưng dung mạo của anh căn bản là...”

“Sao?”

Đối diện với đôi mắt nghiêm túc của Ngự Ngạo Thiên, cô hận không thể lập tức cho chính mình hai cái bạt tai, làm sao lại có thể nói ra chứ?

“Xin lỗi.”

“Bảo bối, lá gan của em thực sự là càng lúc càng lớn.”

Hắn nhấn nút đóng kín cửa xe lại. Xe thể thao chớp mắt bị bao phủ trong bóng tối.

“Anh muốn làm gì?”

“Em sẽ được biết nhanh thôi.” Hắn cười tà rồi thuận thế chạm vào chiếc T-shirt đang ôm sát người cô.

Dao Dao chỉ cảm thấy nội y dần rơi xuống: “Đừng mà!”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cảm giác điên cuồng

Không đợi cô ngăn lại, quần áo của cô đã bị người đàn ông phía trước vén lên. Làn da trắng nõn nhanh chóng bị phơi bày ra bên ngoài. Khuôn mặt Dao Dao đỏ bừng lên nghẹn giọng nói:

“Cái này... đây là lối đi bộ mà.”

“Như vậy không phải là càng có cảm giác sao?” Ngự Ngạo Thiên không chế hai tay của cô, đầu nhỏ bé khẽ rũ xuống, hé miệng..

“A.”

Chỗ nhạy cảm bị đầu lưỡi của người đàn ông trâu chọc đến tê dại. Cô vừa thẹn lại vừa sợ nhìn ra ngoài cửa sổ xe:

“Không... không muốn... Có... có người đến!”

Mặc dù cửa kính xe màu đen nhưng người qua đường đi đến gần sẽ phát hiện bên trong xe đang làm gì.

“Suýt, em càng ảm ỉ càng làm người khác chú ý. Đến lúc đó bọn họ muốn gia nhập trò vui của chúng ta thì anh sẽ không ngăn cản đâu.”

“Cút đi! Tại sao anh có thể nói ra những lời này... ưm...” Thân thể cô truyền đến từng đợt run sợ.

Người đàn ông này sử dụng cả tay và miệng, thân thể nhạy cảm của cô chống đỡ nổi sao?

“Bảo bối, em luôn miệng mắng chửi anh nhưng cơ thể lại không ngừng dâng lên khoái cảm không phải sao? Nhìn em trông có vẻ rất háo hức.”

Ngự Ngạo Thiên cười xấu xa rồi chỉ tay vào phần eo của cô.

Cô đang phản kháng thôi, căn bản cũng không phải là... háo hức gì.

Có thể Dao Dao cũng không biết cơ thể của cô vẫn không ngừng run rẩy khi đang cọ sát với người đàn ông này.

“Đến đây để anh xem em có bao nhiêu khát vọng nào.”

Dứt lời, tay Ngự Ngạo Thiên nhanh chóng luồn xuống phần xương cụt của cô.

Con người của cô mở to, thân thể càng thêm run rẩy mãnh liệt:

“Không phải, không muốn!”

Sau khi Dao Dao nhìn thấy một người đi xe đạp đang đi tới gần chỗ họ thì cô đành nhẫn nhịn nuốt những lời đó xuống, trái tim nhỏ thót lên đến tận cổ họng.

Thấy vậy, hai tròng mắt Ngự Ngạo Thiên lóe lên, hấn kéo quần áo của cô xuống..

Hắn định làm gì?

Không đợi Dao Dao kịp phản ứng, hắn chậm rãi mở cửa sổ xe ra khiến người đi ngang qua đường có thể nhìn thấy rõ hơn bọn họ đang làm gì.

“Anh... Bỏ tay kia ra!”

“Này... Không phải là em không vui sao?”

Nói xong, hắn luồn tay vào trong quần lót của cô mon trón vùng nhạy cảm.

Dao Dao lập tức phản ứng kịp thời, cô ghé vào vai hắn nhỏ giọng cầu khẩn nói:

“Đừng... đừng như vậy.”

Người đàn ông không để ý đến lời cầu xin của cô, ngón tay không ngừng vuốt ve đôi nhũ hoa.

“A, đừng...”

Từng đợt chất nhầy dạng lỏng như sóng triều kéo tới, bàn tay nhỏ bé của cô gắt gao giữ lấy vai của người đàn ông. Ánh mắt cô lóe lên nhìn vào người đi đường đang tới gần bọn họ. Làm sao bây giờ? Người đi xe đạp kia sẽ đi tới ngay thôi.

“Bảo bối, nó ướt quá!”

“Không, tôi sẽ không kêu nữa. Cầu xin anh mau đóng cửa kính lại.”

Không biết là do cô vô cùng khản trương hay là do cô chưa từng bị người khác giới thiệu trực tiếp nên thân thể cô càng lúc càng trở nên khô nóng.

“Thực sự phải lấy ra sao? Nhưng hình như có vẻ em muốn tôi cho vào sâu hơn...”

Lời nói đùa vừa rơi xuống, ngón tay thuận thế tiến vào thêm một chút.

“A...”

Cô không cách nào kiềm chế được tiếng thở dốc khiến người đang đi đường chú ý tới.

“Đừng... ưm...”

“Bảo bối, ngay cả ngón tay của anh cũng đã bị siết chặt như vậy rồi, có thể thấy được cơ thể của em có rất nhiều sự chờ đợi. Anh thật sự muốn thử nó ngay lập tức.”

Ngự Ngạo Thiên nói xong lời này đồng thời ánh mắt thâm thúy đã bị dục vọng bao phủ. Những ngón tay không ngừng thăm dò không gian chật hẹp đó.

“A... Đừng... đừng cử động nữa... Ngón tay... Không, đừng cử động nữa.”

Cô nặng nề thở dốc, ánh mắt mê man. Dao Dao dần dần mất đi sự kiểm soát. Chút lí trí cuối cùng cho cô biết rằng chuyện này không được phép xảy ra!

“Ngự Ngạo Thiên! Anh làm đủ chưa? Anh quá đáng rồi đấy.”

Cấn chặt môi dưới, cô ghé vào lỗ tai hần gầm nhẹ. Ánh mắt cô hốt hoảng nhưng không ngừng nhìn về phía người qua đường đang cách họ vài bước.

Đúng lúc này cuối cùng Ngự Ngạo Thiên cũng đóng cửa kính xe lại rồi rút ngón tay ra khỏi cơ thể cô.

Mượn thời cơ này, cô nhanh chóng xoay người ngồi lại chỗ bên cạnh ghế lái và không ngừng thở gấp.

“Bảo bối, rất thoải mái phải không? Có phải cảm thấy rất khác thường không?”

“Anh... anh đúng là đồ biến thái!”

“Ồ! Nếu như anh là một tên biến thái thì chắc hẳn em cũng thật biến thái. Chỗ kia của em ướt át như vậy kia mà.”

Dứt lời, Ngự Ngạo Thiên lắc lắc ngón tay giữa của mình.

Chất lỏng màu trắng như đám trắng vào tròng mắt của Dao Dao, nước mắt của cô lập tức tràn bờ mi...

Chính mình cũng thật biến thái sao? Rõ ràng vừa rồi làm như không tình nguyện nhưng thân thể thật giống như đang nghênh tiếp hần. Rốt cuộc là vì sao lại như thế?

Ngự Ngạo Thiên tựa hồ không nhìn thấy cô đang khóc, hần móc từ trong quần áo ra vật có đầy hình thù chữ thập:

“Hình thù chữ thập này thật sự quá đẹp, mẹ của em cũng thật là khéo tay.”

Tiếng khóc hơi ngừng lại, cô liếc trộm đồ vật trong tay của hần rồi hét lên:

“Trả lại cho tôi!”

Nhìn phía trên đồ vật có một chút vết bẩn, trong lòng của cô hiện lên đau đớn, nước mắt nhanh chóng kéo tới.

“Tại sao lại khóc?”

Ngự Ngạo Thiên không khỏi nhún mày. Hần nghĩ rằng nha đầu kia nhìn thấy vật này sẽ ngừng khóc nhưng không ngờ cô lại càng khóc to hơn.

“Anh thì biết cái gì chứ?” Cô phẫn nộ nhìn về phía Ngự Ngạo Thiên:

“Mẹ tôi đã tốn rất nhiều thời gian để làm nó nhưng đám người Hạ Như lại xem nó như là đồ rác rưởi. Thế nhưng do anh nói đó là vật quý giá nên bọn họ lập tức thay đổi giọng điệu. Tôi thật sự không hiểu bọn họ là loại người gì?”

“Bọn người Phong Thần Dật nói em là người có tiền. Là thật sao?”

“Anh thấy đáng vẻ của tôi giống kẻ có tiền lắm sao? Là bọn họ nói vậy đấy.”

Còn nhớ rõ vài năm trước đây khi Phong Thần Dật gặp cô, hắn cũng dùng dáng vẻ tội nghiệp để từng bước tiếp cận cô. Khi lời nói dối bị vạch trần, cô hỏi:

“Tại sao anh lại lừa gạt tôi?”

Hắn đáp:

“Tôi chỉ muốn kéo gần khoảng cách hơn với em.”

Kỳ thực cô chưa bao giờ cảm thấy tiền bạc tạo nên khoảng cách giữa hai người nhưng có một sự khác nhau trong quan điểm về vật chất, cơ hội và giá trị thế giới giữa cô và Phong Thần Dật. Cho đến lúc bọn họ chia tay, mọi người nhạo báng, châm chọc, khiêu khích cô thì cô mới dần nhận ra sự quan trọng của tiền bạc. Nhưng..

Nó không rõ ràng như thời điểm hiện tại..

Chỉ với một câu nói của Ngự Ngạo Thiên mà chiếc khăn lau bàn bẩn thỉu biến thành vật quý giá trong mắt bọn họ. Nó thật sự vô cùng kinh tởm! Buồn nôn!

“Kỳ thực đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý mà. Nếu không tại sao em lại nói em là bạn gái của tổng giám đốc tập đoàn Bắc Sâm?”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sự khiêu khích từ bạn trai cũ

“Đó là bởi vì...”

Bởi vì bọn họ đề cập đến Phong Thần Dật! Cô biết khoe khoang là không đúng nhưng thời điểm bọn họ nhắc tới Phong Thần Dật thì cô liền cảm thấy buồn nôn. Quên đi, nói những thứ vô dụng này chắc Ngự Ngạo Thiên sẽ không hiểu hoặc là hắn sẽ đánh đồng mình giống với những người đó.

“Xét đến cùng không phải là tiền và địa vị sao?”

“Không, anh không nghĩ như vậy. Bảo bối, em biết tại sao anh phải đến Trung Quốc thu mua Bắc Sâm không?”

“Cái này... Vì sao? Anh cũng không phải vì tiền và địa vị. Không phải anh đã có địa vị rất cao rồi sao?”

“Không phải, anh chính là vì tiền và địa vị. Anh cần nhiều tiền hơn, địa vị cao hơn. Lão đại hắc đạo thì chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi. Nhưng làm thương nhân mới là trường tồn vĩnh cửu. Đương nhiên... anh vẫn yêu thích chính trị.”

Lão đại hắc đạo là phù dung sớm nở tối tàn sao? Hoàn toàn chính xác, trên thực tế thì lão đại hắc đạo cũng cần tiền hỗ trợ nhưng mà thương nhân thì dễ dàng thu tóm thế giới ngầm hơn. Còn chính trị gia thì sao? Vừa có thể ăn tươi hắc đạo lại có thể đùa giỡn với thương nhân. Có thể nói thật sự tay không che trời là chính trị gia mới đúng.

Không ngờ Ngự Ngạo Thiên lại có tầm mắt xa như vậy. Không ai có thể dễ dàng từ bỏ thành công trong hai năm mình gây dựng để tiến vào một lĩnh vực mới nhưng hắn lại làm được.

Cái gì cũng có lợi ích của nó. Ngự Ngạo Thiên bỏ Nhật Bản huy hoàng nhưng lại chiếm được thiên hạ Trung Quốc.

Có vẻ như tin đồn là sự thật, hắn không chỉ có lòng dạ độc ác mà còn có đầu óc thông minh hơn người nhìn rõ tiên cơ năng lực.

Lúc này, xuyên thấu qua hai tròng mắt Ngự Ngạo Thiên, cô mơ hồ nhìn thấy một kẻ đã tâm khôn lường, thấy được dáng vẻ hoàng đế cô đại thống lĩnh vạn người. Không hiểu sao cô lại có cảm giác sùng bái đối với người đàn ông này, cũng không gì đáng trách, hẳn quả thật là một người tài năng.

Tựa như vừa rồi khi hắn ở Hạ gia nhìn thấy mình không hề tỏ ra ngạc nhiên thật giống như chính mình là bạn gái của hắn vậy. Bao gồm cả lời châm chọc

của Hạ Như cùng với sự nhận xét về hình thù chữ thập cũng có thể thấy được năng lực quan sát của hắn.

“Mặc dù vừa rồi anh đối xử không phải với tôi nhưng tôi cũng phải cảm ơn anh vì hôm nay anh không vạch trần tôi tại Hạ gia.”

“Dao Dao.”

Ngự Ngạo Thiên cười lạnh quay đầu nhìn về phía cô, trong mắt mang theo một chút chăm chú: “Không bằng cân nhắc lời đề nghị hôm đó của anh.”

Lời đề nghị hôm đó?

“Không! Không! Không!”

“Nhớ kỹ, người đàn ông có bản lĩnh đều thích đều thích mẫu phụ nữ sâu sắc chứ không phải loại tiểu nha đầu nông cạn. Phụ nữ đẹp có thể câu dẫn đàn ông nhưng tiếp theo... thì chỉ có thể làm tình nhân.”

“À, xem ra đã bị quản lý Trương đoán đúng, cuối cùng anh thực sự là... Có lẽ trước đây tôi vẫn luôn phủ nhận sự quan trọng của tiền bạc cùng địa vị nhưng hôm nay những người đó đã làm cho tôi hiểu rõ mọi chuyện. Có điều... nếu vì địa vị và tiền bạc thì tôi cũng sẽ không làm người tình của người khác.”

Để lại những lời này rồi cô nhanh chóng mở cửa rời đi.

Ngự Ngạo Thiên nhìn thấy thái độ của cô liền nói:

“Hừ... Thú vị thật, nếu tôi thật sự muốn vấy bẩn cô thì sao?”

Nói xong, ánh mắt u ám của hắn chợt lóe lên một tia sắc lạnh.

.....

“Mẹ, xế chiều ngày hôm nay con sẽ đi gặp ông, mẹ đi trước đi.”

“Không sao, Dao Dao, thật khó để có một ngày nghỉ, con có thể đi vào ngày mai mà.”

“Mẹ đừng bận tâm, con đi một lát thôi.”

“Vậy được rồi.”

Đội mẹ rời đi, Dao Dao nhanh chóng chui ra từ trong chăn rồi thay quần áo chạy xuống lầu.

“Cô gái, cô muốn mua cái gì?”

Mặc trang phục kín mít đi tới một tiệm thuốc, Cô chỉ tay vào một chỗ rồi nói nhỏ:

“Cho tôi một que thử thai.”

“Cái gì?”

“Que... que thử thai... thử thai!”

“À, chờ chút.”

Sau khi giải quyết xong vấn đề, Dao Dao cảm thấy gương mặt mình dường như nóng bừng lên. Ngự Ngạo Thiên chết tiệt! Nếu như cô thật sự có thai thì cô nhất định sẽ kéo hắn xuống biển.

Mỗi tháng kinh nguyệt của Dao Dao đều đến đúng hẹn nhưng lần này đã trễ ba ngày rồi. Cô tự hỏi liệu có phải do lần trước bọn họ làm chuyện ấy trong xe hay không?

Cô cẩn thận đi ra khỏi tiệm thuốc. Mới vừa đi hai bước, Dao Dao liền nhìn thấy một người đàn ông đang lén lút quan sát mình. Kẻ trộm sao?

Lúc này, một chiếc xe màu đen hiệu Rolls-Royce từ xa chậm rãi tiến đến. Người đàn ông trung niên kia không nói lời gì liền tiến lên một bước rồi chạy ra ngoài.

“Ôi!”

Chiếc xe vội vã đóng sầm lại, tài xế vội vàng chạy xuống nói:

“Tiên sinh, ngài không có sao chứ?”

“Ôi, ôi, đau chết mất, ngón tay của tôi dường như đã bị gãy.” Người đàn ông trung niên kêu thảm rồi ngồi bệt xuống đất lắc lư cái tay.

Không cần nhìn cũng biết rõ đây là định tổng tiền rồi! Rõ ràng cô tận mắt nhìn thấy người đàn ông kia xông ra. Cô bắt bình đi lên phía trước nhưng khi sắp đến gần thì cô đột nhiên chú ý tới biển số của chiếc Rolls-Royce... 1024? Đây không phải là... sinh nhật của Phong Thần Dật sao?

Nhìn xuyên qua cửa sổ xe, cô mơ hồ thấy được khuôn mặt của người đàn ông ngồi đằng sau, quả nhiên đó chính là Phong Thần Dật. Đôi mắt chợt rơi nước mắt, cô cười và bước tới chỗ người đàn ông ngồi trên mặt đất...

“Lisa, đi tới cho hán ít tiền rồi đuổi hán đi.”

“Vâng, Phong tổng.”

Bên trong xe Phong Thần Dật mới vừa ra lệnh cho thư kí thì lại chợt nhìn thấy bóng của Lạc Dao Dao phóng tới.

“Đội đã Lisa, nghĩ biện pháp vạch trần lời nói dối của người kia đi. Bảo với hán một phen tiền cũng không được cảm!”

“Ồ!”

Lisa sững sốt. Tuy cô cũng biết người kia đang nói dối nhưng Phong tổng từ trước đến nay không cùng loại người như vậy lãng phí nhiều thời gian như hôm nay.

“Tôi biết nên làm gì rồi.”

Lisa nhanh chóng xuống xe đi tới trước mặt người đàn ông:

“Tiên sinh, chúng ta đi viện nhé!”

“Đi bệnh viện sao? Tôi không có thời gian đi! Tôi muốn đi đón con của tôi.”

“Nếu không được thì chúng tôi chỉ có thể rời đi trước.”

Giọng nói của Lisa rất cộc cằn. Làm sao người đàn ông xảo trá này dám đi bệnh viện chứ?

Lúc này Dao Dao tiến lên một bước nói:

“Nếu anh không đi bệnh viện thì phải làm sao bây giờ? Đây chính là gây chuyện rồi bỏ trốn, chẳng phải tội rất lớn sao?”

“Ồ... Cô...”

Lisa luôn cảm thấy cô bé này có chút quen mắt nhưng lại không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu rồi.

“Anh có ý gì?”

“Ha ha, rất đơn giản, nhìn kỹ thì là do xe của anh đi ngược chiều. Căn cứ chương 59 luật giao thông đường bộ, điều 145, xe đi ngược chiều sẽ bị xử trừ 12 điểm và thu hồi bằng lái, hơn nữa còn tạm giam trong ba ngày. Nếu như mọi người nói là do anh gây sự rồi bỏ trốn thì chắc hẳn không chỉ là tạm giam ba ngày rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Em có thai sao?

Nghe Dao Dao nói như vậy, tài xế lập tức bị dọa đến trắng bệch mặt: “Tiểu thư Lisa, làm sao bây giờ?”

“Không sao cả, lão Trương. Ông tổn thất bao nhiêu thì chúng tôi bồi thường ông gấp đôi. Ông lái xe đi!”

“Nhưng mà tiểu thư Lisa...”

“Lão Trương, tôi bảo ông lái xe đi!” Thái độ Lisa vẫn như trước rất quả quyết.

Thấy vậy, Dao Dao giả vờ bất đắc dĩ nhún vai: “Đi thôi, đi thôi. Gặp phải người gây tai nạn mà không báo án thì cũng bị coi là đồng phạm, giết dây gây chuyện bỏ trốn thì tội sẽ nặng thêm một bậc. Dù là xe của cô hay vị trong kia thì cũng sẽ bị giam giữ thôi.”

“Cô...” Rất hiển nhiên, Lisa căn bản là không thể nói lại Dao Dao.

Ngồi ở trong xe Phong Thần Dật cười lớn: “Không nghĩ cô gái ngu ngốc này sẽ đối đầu với mình! Có điều như vậy mới thật sự hấp dẫn...”

Hắn mở cửa xe ra...

“Phong tống,” Lisa vội vàng cúi mình.

Đám đông xung quanh vây xem thấy vậy lập tức hít một ngụm khí lạnh: “Người đàn ông này... thật là đẹp trai. Hình như là... là... con trai thứ hai của tập đoàn Phong thị.”

“Hình như là vậy...”

“Vị tiểu thư này, tôi rất đồng ý với quan điểm của cô.” Phong Thần Dật mỉm cười đi tới trước mặt Dao Dao, nhún mày suy nghĩ: “Có điều tôi nhớ trước đây đã từng có người nói với tôi rằng luật pháp không thể sử dụng bừa bãi, nó là vũ khí để duy trì chính nghĩa.”

“Ách...” Vốn dĩ sự uy phong của Dao Dao vừa mới kéo đến thì ngay lập tức đã bị sụp đổ. Câu nói này chính là câu nói mà trước đây cô đã từng nói với Phong Thần Dật. Tên khốn này thật sự đã nắm được điểm yếu của cô. Cô nắm chặt quả đấm rồi cúi đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên ngồi dưới đất: “Tiên sinh, đi thôi.”

“Tình huống gì đây? Cô bé này đang giúp đỡ ai vậy?” Khán giả tại hiện trường có chút mờ mịt, không phải vừa rồi cô bé còn thắng thế sao? Làm sao lại đột ngột thay đổi vậy?”

“Cô, cô đang nói cái gì vậy?”

“Tiên sinh, có mấy lời tôi không tiện nói quá rõ ràng, tôi khuyên anh mau rời đi.”

“Vậy tay của tôi phải làm sao bây giờ? Cô xem, ngón tay của tôi đã bị gãy.”

Dao Dao nhìn ngón út bị gãy của người đàn ông, lạnh lùng nói: “Ngón tay của anh thật sự bị chiếc xe này đụng gãy sao?”

“Nói nhảm, tất cả mọi người đều nhìn thấy không phải sao?” Đợi lời nói của người đàn ông hạ xuống, mọi người xung quanh đều gật đầu.

“Tốt. Anh có nhân chứng đứng không? Vừa lúc tôi cũng có vật chứng!” Dao Dao chỉ về phía trước rồi chỉ về phía người đàn ông đang ngồi trên mặt đất: “Chiếc xe chạy từ phía bên trái sang phải nhưng lại đụng phải nửa người bên trái của anh. Theo lý thuyết thì đáng ra phải bị đụng nửa bên phải nhưng anh lại đang ngồi trên mặt đất.”

“Điểm thứ hai chính là anh bị thương tay trái. Căn cứ theo chiều cao của đầu xe thì không cách nào đụng tới vị trí tay anh. Như vậy chỉ có một khả năng chính là cơ thể anh ngã xuống đất khiến ngón tay bị gãy. Nhưng mà liên hệ với điểm thứ nhất, tay trái của anh không có khả năng chống xuống đất vậy càng không thể nói đến việc gãy xương.”

“Một điểm cuối cùng, có vẻ như tốc độ của người lái xe không vượt quá 40km/giờ và khi anh xuất hiện thì chiếc xe nhanh chóng chậm lại tối đa chỉ khoảng 10km/giờ. Điều này có thể nhìn thấy qua vết phanh trên mặt đất nhưng mà khoảng cách anh ngã xuống đất thì ít ra xe cũng phải chạy với tốc độ 20km/giờ

“Đối với nhân chứng mà anh nói thì tôi tin tưởng những người này chỉ thấy được vụ tai nạn sau khi anh hô lên. Tuy nhiên nó không phải là bằng chứng thuyết phục trước pháp luật cho nên bị vô hiệu!”

“Ba, ba, ba!”

Dao Dao thao thao bất tuyệt một cách chuyên nghiệp làm quần chúng xung quanh vỗ tay nhiệt liệt. Giờ phút này con phố đông đúc đã trở thành một tòa án thu nhỏ mà thoạt nhìn thì Dao Dao chính là một luật sư!

“Cô bé này thật lợi hại, làm sao cô ấy có thể hiểu mọi thứ như vậy chứ?”

“Đúng vậy, cô ấy là ai?”

Nghe người xung quanh tán thưởng, Phong Thần Dật mỉm cười nhẹ nhàng. Từ trước đến nay hắn luôn tin tưởng Lạc Dao Dao có một năng lực thần kỳ.

Chỉ cần là cô muốn đứng về phía người nào, bất luận đối phương mạnh mẽ hay yếu thế thì bằng vào đầu óc của cô nhất định sẽ thắng lợi. Năng lực của cô vô cùng xuất sắc nhưng ngay cả Lạc Dao Dao cũng chưa từng phát hiện ra! Lúc này chính là một ví dụ cụ thể...

“Cô gái chết tiệt, có chuyện gì với cô vậy?” Người đàn ông lừa đảo thấy mình sắp thành lại bại thì liền mắng chửi.

Dao Dao bất đắc dĩ lắc đầu rồi ngồi xổm người xuống: “Tốt nhất anh nên thu hồi lời nói của mình lại, nếu không thì tôi thừa có bản lĩnh khiến chủ chiếc xe này làm anh khuyên gia bại sản. Anh có tin không?”

“Cô nói vậy là có ý gì? Không phải mới vừa rồi cô nói là hắn đi ngược chiều sao?”

“Dựa theo pháp luật mà nói anh ta đi ngược chiều thì anh ta sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm nhưng mà... anh là kẻ lừa đảo.”

“Cô... cô có chứng cứ gì chứng minh tôi là kẻ lừa đảo?”

“Ồ, tiên sinh, chúng ta có thể đến bệnh viện xét nghiệm một chút được không? Lúc bị gãy ngón tay thì phải có dấu hiệu sưng đỏ, có thể nhìn thấy ngón tay bị gãy của anh cũng phải nửa tháng trước rồi. Cộng thêm là do anh cố ý va vào đầu chiếc xe này khiến nó bị móp xuống, tiền sửa chữa ít nhất cũng phải 300 vạn trở lên. Không phải khuyh gia bại sản thì là cái gì?”

“Cô, cô...” Tại sao cô gái này cái gì cũng biết vậy?

“Chết tiệt!” Người đàn ông phẫn hận vì bị phá hỏng kế hoạch nên xô ngã Dao Dao rồi chạy đi.

“Dao Dao!” Thấy cô bị đẩy ngã xuống đất, sắc mặt Phong Thần Dật lập tức trầm xuống: “Lão Trương, lập tức cho người bắt người đàn ông kia lại!”

“Vâng! Cậu chủ!”

“Không cần.” Cô cũng biết cái gì gọi là khoan dung và độ lượng, nếu như không phải người kia quần bách quá thì chắc chắn sẽ không đi lừa gạt người khác. Cộng thêm ngón tay bị gãy của hắn... Tiền thực sự rất quan trọng.

“Cô cũng thật là... vừa có một chút thời gian mà như biến thành người khác vậy, nói chung chuyện này vẫn nên im lặng.” Về điểm ấy, Phong Thần Dật cũng cảm thấy bất lực. Hắn cùng Dao Dao cũng gọi là có quen biết trong vòng hai năm, đối với năng lực của Dao Dao hắn luôn công nhận. Có thể làm cho hắn cảm thấy ngạc nhiên chính là khi cô gái này tự giải quyết chuyện của mình hay những chuyện nhỏ lật vật lại ngu ngốc muốn chết. Cái này có thể giải thích cho câu có vài người chính là chỉ số IQ cao nhưng chỉ số cảm xúc thì lại bằng không.

Phong Thần Dật chậm rãi đỡ nàng đứng dậy.

Dao Dao khó chịu liếc mắt nhìn: “Anh không có việc gì thì đi ngược chiều làm gì vậy?”

“Tôi có chuyện phải làm.”

“Có chuyện phải làm là có thể đi ngược chiều sao? Vừa mới đó người ta sờ dĩ có thể lừa đảo anh chính là vì biết rằng anh cũng đang làm trái pháp luật. Ngu ngốc!” Cúi người xuống, cô nhặt vật gì đó vừa mới rơi xuống đất.

“Ồ! Tôi bị cô gái ngốc nói là ngu ngốc sao? Thật đúng là một loại sỉ nhục.” Phong Thần Dật cười châm chọc rồi giúp cô nhặt lấy vật trên đất. Nhưng này lúc...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: “Kiểm tra” làm người mặt đỏ tim đập

“Các vị tham gia đấu giá, như thường lệ hội đấu giá của chúng tôi sẽ đấu giá một người vào cuối buổi. Lần này tôi sẽ không giới thiệu thêm gì nữa? Hắn là các vị đã thấy rõ rồi chứ? Người được đấu giá hôm nay là một nữ sinh ngây thơ trong trắng! Về thân thể thì chúng tôi đã kiểm tra và khẳng định cô ấy vẫn còn là xử nữ, đồng thời tôi xin tiết lộ một bí mật, cô ấy... là “Bạch Hồ” đấy!”

“Bạch Hồ? chẳng lẽ chưa đến tuổi vị thành niên?”

Phía dưới đài những người đàn ông có thú vui tà ác hai mắt lập tức sáng lên, không khỏi nuốt nước bọt.

“Ha ha, chúng tôi cũng lo lắng về tuổi, nên đã kiểm chứng rồi, cô ấy tuyệt đối trên mười tám tuổi, chúng tôi cam đoan quý vị sẽ không gặp bất cứ phiền phức gì nhưng mà, quý vị cũng có thể coi cô ấy như nữ sinh mười bốn, mười lăm tuổi, được rồi, tôi sẽ không làm mất thời giờ của quý vị nữa, giá khởi điểm là năm mươi vạn, mời quý vị ra giá!”

“Ngạo Thiên! Ngạo Thiên! Nhân viên đấu giá nói thật không? Ngực phẳng là... Bạch Hồ? Hơn nữa còn là xử nữ sao? Đến bây giờ mà cậu vẫn chưa ăn cô ấy à?”

Long Kỳ nói không kịp suy nghĩ, sắc mặt Ngự Ngạo Thiên càng trở nên âm trầm.

Hắn đã sớm biết bí mật “thân thể” Dao Dao nhưng không nghĩ tới chuyện này lại công khai ở trước mặt nhiều người như vậy? Thật đáng chết!

“Long Kỳ, em cũng không phải không biết trước giờ Ngạo Thiên chỉ thích những cô gái thuần thực, đối với Tiểu La Li này Ngạo Thiên chỉ coi như món đồ chơi thôi? Phải không, Ngạo Thiên?”

Không để ý đến hai anh em nhà họ Long, hấn lạnh lùng nói:

“Tuyệt Đồng, mua cô ấy bằng mọi giá!”

Bằng mọi giá sao? Lời này của Ngự Ngạo Thiên nặng biết bao nhiêu. Vút xuống câu nói này, hấn đứng dậy biến mất trong hội trường. . .

“Lạc tiểu thư, người mua cô đang ở căn phòng trên lầu chờ cô, đây là thẻ phòng.”

Buổi đấu giá kết thúc, người tổ chức đem thẻ phòng giao cho Dao Dao.

“Vậy một trăm vạn?”

Hiện tại cô không muốn quản ai là người mua mình, cũng không muốn quản kẻ tiếp phát sinh chuyện gì, chỉ muốn lập tức lấy được tiền!

“Yên tâm đi, nhiệm vụ của cô kết thúc, tiền tự nhiên sẽ được chuyển vào tài khoản của cô.”

“Cám ơn. A, bị bán còn muốn nói cảm ơn, trong thiên hạ từ cổ chí kim chắc chỉ có mình cô? Nhưng cũng hợp tình hợp lý, ai kêu mọi người đều muốn những thứ họ cần chứ?

Đến căn phòng ở tầng cao nhất, Dao Dao lấy thẻ phòng muốn gắn vào nhưng tay lại bất động giữa không trung. . .

“Dao Dao, cậu có dự tính gì trong tương lai không?”

“À, hai mươi hai tuổi sau khi tốt nghiệp đại học thì làm nghiên cứu sinh, vừa tìm công ty lớn nào đó để thực tập, sau khi mình hoàn thành nghiên cứu sinh thì mình sẽ có cơ hội, xin vào làm công ty lớn hơn nữa. Đến hai mươi lăm tuổi kết hôn, hai mươi bảy tuổi sinh con. Ba mươi tuổi sự nghiệp của mình sẽ phát triển đến đỉnh điểm.”

“Này, có Phong đại thiếu gia nuôi cậu, cậu khổ cực như vậy làm gì? Nên chuyên tâm vào hào môn làm thiếu phu nhân của cậu đi!”

“Tiểu Mạn! Mình tin tưởng Thần Dật sẽ tôn trọng mình. . .”

Mơ hồ nhớ lại lúc học lớp mười cô cùng Tiểu Mạn nói chuyện như vậy, hiện tại. . . Tất cả đã trở thành mây khói. Sau khi đẩy cánh cửa này ra, cô sẽ không có tư cách nói về gia đình, cũng không có tư cách nói về hôn nhân, tin rằng trên đời này không có người đàn ông nào chấp nhận người phụ nữ của mình dùng thân xác đổi lấy tiền tài?

“Haiz, không quan trọng nữa, phụ nữ, không có gia đình chẳng phải còn có sự nghiệp sao?” Nhưng mà, đối với phụ nữ không phải gia đình mới là quan trọng nhất sao?

Tự cười nhạo bản thân, cô hít sâu một hơi, chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

“Có, có người nào không?” Cô nhỏ giọng hỏi vọng vào, hướng về phòng ngủ đi đến. . .

Nhưng mà, đập vào mắt cô là khuôn mặt đẹp trai tà ác kia: “Tại sao? Là anh?”

“Với tư cách là người mua cô, cô nghĩ là tôi sẽ cảm thấy vui, khi nghe những lời này của cô à?”

“Anh đã mua tôi? Chính là anh. . . mua tôi?”

“Hừ, bảo bối, nhìn vào vẻ mặt của cô, có lẽ cô đang rất thất vọng vì tôi là người mua cô.”

Lúc Ngự Ngạo Thiên nói lời này con người tà lạnh hiện lên tia nguy hiểm

“Không, đối với tôi thì ai mua cũng vậy.”

“Cũng vậy?”

Cô biết, hiện tại mỗi câu nói của cô đều đang làm hấn nổi giận! “Hai năm trước cô ở quán bar tìm trai bao, hai năm sau đến hội đấu giá, để bán mình, Dao Dao, có vẻ tôi đã hiểu sai về cô, cô không chỉ lạnh lùng khi ở trên giường, mà bình thường cô cũng lạnh lùng như vậy, hay là cô chỉ cố gắng giả vờ trong sáng thuần khiết khi ở trước mặt tôi?”

“Hự!”

Âm thanh chầm chọc nhục mạ của hấn mỗi một câu đều đâm vào trái tim cô nhưng cô phát hiện ngôn từ giải thích của cô càng ngày càng yếu ớt. Nhưng đứng ở chỗ này, dù giải thích như thế nào cũng đều vô dụng hết?

“Dao Dao.”

Ngự Ngạo Thiên bắt chéo chân, hai tay chống lên giường, cười lạnh nói:

“Cởi váy áo em ra, để tôi xem về lỏng lẻo của em!”

Thân thể cô run lên, chậm rãi ngược nhìn:

“Tất... tất đèn đi, được không?”

“A, hiện tại tôi là người mua em, nên em không có tư cách đưa ra đề nghị, hiểu không!”

Hiều! Cô đã hiểu! Cẩn môi dưới, cô cởi từng món trên người xuống. Đến lúc chỉ còn lại chiếc áo lót, cô quay đầu chỗ khác, yếu ớt nói:

“Thế này, được chưa?”

“Theo em thì sao?”

Hít sâu một hơi, nhắm chặt đôi mắt đang đầy lệ, cô run rẩy cởi hết nội y, lúc vừa cởi chiếc áo lót ra, cô vội vàng dùng hai tay che lại nơi nhạy cảm.

“Bỏ tay em ra, mở mắt ra nhìn thẳng vào tôi!”

Hắn lạnh lùng ra lệnh, lông mày cô gắt gao nhíu lại chặt vật bỏ tay đang bảo vệ thân thể ra. Nhưng từ đầu đến cuối cũng không mở mắt ra...

“Lại đây!”

Một bước, hai bước đi đến trước mặt hắn.

Ngự Ngạo Thiên nâng người lên nhưng bàn tay rõ ràng đang nắm lại thành nắm đấm: “Tôi nói lại lần nữa, em mở mắt ra, nhìn tôi!” Nói xong, hắn hung hăng nắm cằm cô.

“A”.

Cằm bị bóp đau nhức, cô mở mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng của hắn. Một giọt, hai giọt nước mắt rơi xuống gò má.

“Đúng, như vậy mới ngoan.”

Hắn không nhìn đến nước mắt đang chậm rãi rơi xuống của cô, cười tà ác một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua nơi bộ ngực cô.

“Đừng...”

Mấp máy môi, cô theo bản năng lui về sau phía sau nhưng mà đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo kia, cô đành ngoan ngoãn tiến về trước mặt hắn.

“Nói tôi biết, trước khi bắt đầu đấu giá, bọn họ đã kiểm tra em như thế nào?”

“Bọn họ... bọn họ...”

Áp ứng nói không nên lời, cô không muốn nhớ đến việc kiểm tra thân thể kia.

“Tôi, quên rồi.”

“Quên rồi à? không sao! Vậy nói tôi biết, bọn họ có kiểm tra chỗ này không?”

Bàn tay dừng lại nơi bộ ngực trắng nõn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve chơi đùa.

“A...” Dao Dao khó chịu lắc lư thân thể, vội vàng lắc đầu:

“Không, không có.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Bị xem như đồ Chơi

“Ồ? Chỗ này thì sao? Cười mỉa mai một tiếng, hắn dùng hai ngón tay, nhẹ nhàng di động lên chỗ có núm nhỏ hồng hồng.

Từng đợt khí nóng lan tỏa, cơ thể cô có chút mềm nhũn ra:

“Không, cũng không có... a... có.”

“Có? Vậy bọn họ cũng kiểm tra như tôi, hay là... dùng miệng?”

Bàn tay nhàn rỗi bỗng nhiên siết chặt eo cô.

Thân thể nghiêng về phía trước, một nửa thân thể trắng như tuyết của cô trong nháy mắt bao phủ trong miệng Ngự Ngạo Thiên.

“Ừm... A...”

Âm thanh yếu ớt mê người từ miệng cô phát ra. Cô theo bản năng dùng tay đẩy đầu của hắn đang bám trên ngực mình:

“Không, đừng mà...”

“Đừng? Hình như cô đã quên thân phận của mình cô nghĩ cô có thể nói chuyện với tôi như thế sao?”

Trong mắt Ngự Ngạo Thiên lạnh lùng châm chọc kích thích giác quan của cô, hiện giờ cô hoàn toàn không có tư cách kháng cự, đành phải ngoan ngoãn tùy ý hắn làm bậy.

“Phía dưới thì sao. Em vẫn chưa trả lời tôi, bọn họ đã kiểm tra em như thế nào? Hay là, bọn họ dùng cả tay và miệng để kiểm tra?”

Nói xong, hắn tiếp tục cúi đầu xuống, một bên ngực khác cũng bị miệng hắn bao phủ lại.

“A, tôi... A, tôi đã trả lời rồi, trả lời với anh rồi mà. Bọn họ, bọn họ cũng không có kiểm tra tôi hoàn toàn... Kiểm tra... A... Chỗ này.”

Đôi mắt khuất nhục đầy nước mắt đỏ bừng lên, cô biết, biết rõ giờ phút này mục đích của Ngự Ngạo Thiên không phải đang hỏi lại quá trình kiểm tra kia, mà chỉ là muốn sỉ nhục cô thôi!

“À thì ra vẫn chưa kiểm tra hoàn toàn? Vậy trong này... chắc là có kiểm tra chứ?”

Ngón tay thon dài men theo bụng cô chậm rãi chuyển dần xuống phía dưới.

Nhìn xuống nơi tư mật dưới bụng cô, lông mày hắn có chút nhăn lại. Không có cách nào phủ nhận, Long Diệp hiểu rõ hắn nhất, từ trước đến nay Ngự Ngạo Thiên thích phụ nữ gọi cảm quyền rũ, đôi mắt với thân thể “Bạch Hổ” này của cô hắn luôn không hiểu sao lại có cảm giác phạm tội. Nhưng nhớ tới hành động dám bán thân hôm nay của cô, hắn liền...

“Bọn họ kiểm tra nơi này của em à?”

Ngón tay vẽ vòng tròn xung quanh nơi tư mật của cô.

Dao Dao theo bản năng kẹp chặt hai chân:

“Dừng lại đi, họ không làm giống như anh.”

“Ồ, vậy họ làm như thế nào? Bảo bối, tách hai chân em ra, thả lỏng!”

Lắc đầu! Cô lắc đầu.

Cô không chịu nổi từng đợt khoái cảm đang tàn phá trong lòng, cô thật hi vọng người mua cô là một người khác xa lạ, trực tiếp cướp đi lần đầu tiên của cô xong rồi thì không ai nợ ai nữa, không hi vọng nhìn bộ dạng Ngự Ngạo Thiên lúc này chỉ toàn sỉ nhục và sỉ nhục.

“Cũng đúng, nếu đã kiểm tra thì phải nằm mới đúng.”

Hắn bỗng nhiên kéo một cái.

Thân thể nhỏ nhắn của cô bị kéo mạnh đến trên giường, hai chân đang kẹp chặt thuận thế buông lỏng, Ngự Ngạo Thiên nhanh chóng quỳ gối xuống giữa hai chân cô, khiến cô không cách nào khép chân lại được.

“Không...”

Quay đầu sang chỗ khác, cô thực sự không thể nào chịu nổi bộ dạng của mình lúc này không giữ lại chút nào mà lại phơi bày ra hết trước mặt hắn.

“Ai nha, ai nha, thật lạ, em phía trên đang khóc, phía dưới cũng đang khóc sao?”

Hai con ngươi Ngự Ngạo Thiên tối sầm lại, ngón tay quét lên một tia mật dịch, châm chọc đưa đến trước mặt cô:

“Bảo bối, em đừng nói với tôi, lúc những người kia kiểm tra em, phía dưới em cũng ẩm ướt như thế này nha.”

“Không có, bọn họ không giống như anh đâu...”

Ngón tay lấp lánh đưa trước mắt cô, chuyện gì xảy ra, vì sao thân thể cô lại nhạy cảm như vậy? Có lẽ, Ngự Ngạo Thiên nói đúng, cô thật... là lẳng lơ.

“Vậy bọn họ làm như thế nào? Giống vậy à?”

Ngón tay từng chút từng đưa vào bên trong cô, chậm rãi, chậm rãi ra vào.

“A...”

Một trận kích thích đánh tới, cô theo bản năng kẹp lấy hai chân, trong lúc vô tình cuốn lấy eo của hắn.

“Đừng... đừng mà.” Roi vào đường cùng, cô chỉ có thể lấy tay đẩy ngón tay hắn đang ra vào kia.

Con người Ngự Ngạo Thiên trầm xuống, đẩy tay cô ra, ngón tay ra vào càng thêm nhanh.

“A, a... Đừng! Không muốn... không muốn, mau... mau lấy ngón tay của anh ra.”

“Ồ, tôi cũng muốn lấy ra? Nhưng phía dưới cô lại kẹp chặt tay tôi như vậy, nơi này của cô dường như không muốn tay tôi rút ra đâu.”

“Hu hu tôi xin anh... mau, mau lên... ngón tay anh đừng cử động nữa.”

Cảm giác bất an, hoảng hốt bao trùm lấy thân thể cô, cô không ngừng giãy giụa, giống như đang khấn cầu lại giống như đang chờ đợi điều gì đó. Cô cảm thấy đáng ghét! Ghét loại cảm giác này.

Đã nếm trải qua vô số phụ nữ Ngự Ngạo Thiên liền nhìn ra cô đang muốn gì! Khi hắn cảm giác được ngón tay của mình càng lúc càng bị kẹp chặt, con người lạnh thấu xương lóe lên, nhanh chóng rút tay ra.

Lập tức, cảm giác đột nhiên trống rỗng xâm chiếm cô, tựa như vô số con kiến bò khắp cơ thể.

“A.”

Khẽ cắn môi, bên trong đôi mắt long lanh nước ánh lên u oán nhìn về phía Ngự Ngạo Thiên.

“Anh...”

Mình muốn nói gì? Mình rốt cuộc muốn nói gì? Vì sao thân thể mình kỳ quái như vậy, rõ ràng hi vọng anh ta dừng lại thế nhưng... nếu thật sự dừng lại càng thêm khó chịu. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Con người Dao Dao làm sao chịu đựng nổi sự khiêu khích như vậy của Ngự Ngạo Thiên, trong lúc vô tình tiến vào cô hắn đã sớm bày ra trò chơi.

“A, Dao Dao, tôi rất muốn cho em nhìn về mặt cầu xin kia hiện giờ của em rốt cuộc có bao nhiêu sự lẳng lơ, làm sao mà tôi chỉ mới đưa ngón tay vào em đã không chịu nổi rồi? Lát nữa sẽ có trò hay làm thỏa mãn em. Hiện tại! Em đã đánh thức nó!”

Dứt lời, Ngự Ngạo Thiên quỳ gối trên giường, chậm rãi lấy ra vật to lớn của đàn ông.

“Đến đây!”

“Không... không muốn!”

Quay đầu chỗ khác, cô ngại ngùng che kín mặt.

Ngự Ngạo Thiên từ trước đến nay không phải là người có kiên nhẫn, đối với Dao Dao cũng như vậy:

“Đừng để giống như lần trước tôi dùng thủ đoạn để đối phó em trong thang máy. Qua đây!”

Lời nói lạnh lùng, đầy cảm giác đang ra lệnh.

Cô gắt gao cắn chặt môi, chậm rãi... chậm rãi hướng vật to lớn của hắn đưa đến.

Cô biết, giờ phút này, cho dù người mua không phải là hắn, cô cũng không có quyền cự tuyệt. Đàn ông bá đạo này mãi mãi là như thế không cho người khác quyền được từ chối!

“Rất tốt, em mở miệng ra, nhẹ nhàng ngậm lấy đi.”

Nhắm mắt lại, cô run rẩy mở miệng nhỏ ra nhưng khi sắp nuốt vào thời khắc đó:

“Không, tôi làm không được. Thật buồn nôn! Cầu xin anh, trực tiếp tới đi.”

Buồn nôn? Cô như vậy lại nói buồn nôn? Con người Ngự Ngạo Thiên lạnh lẽo, âm tàn nắm chặt mái tóc dài của cô...

“A, đau! Đau quá...”

Cô dùng tay cố sức đẩy hấn ra, đau đớn làm khuôn mặt trắng nõn của cô trở nên vặn vẹo.

Ngự Ngạo Thiên lạnh lùng nhìn tất cả biểu tình, một tay khác cường ngạnh nắm miệng nhỏ của cô:

“Đau sao? Nhưng đây là lựa chọn của chính em!” Dứt lời, hấn động xuống thân eo, đem vật to lớn đưa vào trong miệng cô.

“A... A! A!”

Nước mắt đau đớn chảy xuống, tự mình cảm nhận nỗi thống khổ nhưng lại không có cách nào chống đỡ được.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Bị cưỡng ép đau khổ tìm đến

“Bảo bối, em đã chấp nhận bán mình thì cũng chuẩn bị tâm lý đối mặt với bất kỳ kẻ nào. Chỉ mới như thế cô đã không chịu nổi sao? Thế thì, làm sao chơi tiếp được đây?”

Không lẽ còn có việc khác đáng sợ hơn đang chờ đợi cô sao? Không... không...

Thân thể Dao Dao sợ đến mức không ngừng run rẩy.

Nhưng mà Ngự Ngạo Thiên cũng không chút lưu tình, hai tay túm lấy tóc cô không ngừng đưa vật kia đến trước mặt.

“Dùng lưỡi em liếm nó đi! Nếu không, nó không đứng dậy, em sẽ tiếp tục chịu khổ như vậy!”

Đề xuống dạ dày đang muốn nôn khan, cô dựa theo lời Ngự Ngạo Thiên nói thử dùng đầu lưỡi chạm vào vật to lớn kia.

“Đúng, làm tốt lắm. A tiếp tục...”

Dần dần, vật to lớn trong miệng cô thức tỉnh. Ngự Ngạo Thiên cũng chậm rãi buông tay đang nắm tóc cô ra, từ từ hưởng thụ cảm giác phục vụ không thành thạo này.

“Hừ hừ, bảo bối, em chính xác là đứa trẻ thông minh. Mới như vậy mà em đã tiến bộ hơn nhiều rồi.”

Nhìn bộ dạng này của hấn, trên mặt cô như bị tát một cái. Cô chưa hề nghĩ đến cô sẽ có một ngày như vậy? Tiền, địa vị, quyền lực, cô dường như hiểu được không ít.

“Reng... reng... reng”

Tiếng chuông điện thoại đáng ghét rung lên, Ngự Ngạo Thiên đang hưởng thụ liên tục bị nhứt nháy:

“Chuyện gì?” Tầm mắt rũ xuống: “Bảo bối, đừng có ngừng, tiếp tục!”

Dao Dao đành phải phun ra nuốt vào vật to lớn kia.

“Xin lỗi, Ngạo Thiên, làm phiền cậu. Không có cách nào, tôi nghĩ cậu sẽ có hứng thú khi nghe những gì tôi sắp nói đây.”

“Ồ?” Đôi mắt hiện lên ánh sao, hấn rất muốn biết Long Diệp định nói gì với mình.

“Cậu, kêu tôi đi điều tra tư liệu về Lạc Dao Dao... Đã có kết quả!”

“Rất tốt, cậu đợi tôi, tôi lập tức đến liền!”

Ngự Ngạo Thiên muốn đi sao? Nói như vậy? Cô hay không có thể...

Giương mắt lên, Dao Dao chờ mong hán “khai ân”.

“Bảo bối, em may mắn lắm đó.”

Nhưng, kết quả điều tra của Long Diệp đến cũng thật đúng lúc mang lại may mắn cho cô ta! Nghĩ đến điều này, con người tà lạnh theo bản năng liếc về vết sẹo nơi vai trái của cô.

“Cám... cảm ơn.”

“Haiz nhưng tôi cũng không có nói kết thúc. Em xem... bây giờ tôi đi như thế nào đây?” Hán cười tà một tiếng, chi vật to lớn đang ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt Dao Dao tái đi:

“Anh...”

Được rồi, đây không phải là kết quả sau cùng sao?

“A.” Hán hiếp đôi mắt đưa tình:

“Em dùng miệng giải thoát cho nó là được rồi!”

“Dùng miệng? Tôi... Tôi không muốn làm lại...”

“Cô nghĩ cô có thể cùng tôi cò kè mặc cả à?”

Hán không có lấy đi lần đầu tiên của cô cũng coi như là may mắn rồi, không nghĩ đến cô còn muốn hán nhượng bộ nữa?

“Tôi thật không... A...”

Không cho cô cơ hội nói chuyện, Ngự Ngạo Thiên lần nữa ưỡn thân thể lên, vật to lớn lập tức chui vào trong miệng cô.

Đợi nửa ngày...

Khuôn mặt trắng mẩy của hán tràn ngập vẻ bất mãn:

“Tốc độ nhanh lên! Đáng ghét!”

Thật sự chờ không nổi nữa, hai tay hán mạnh mẽ khống chế đầu cô, nhanh chóng chuyển động thân thể.

“A... A...”

Dao Dao phát ra âm thanh đau khổ chống cự, cô cảm thấy nếu tiếp tục như vậy cô sẽ chết mất.

“A...”

Đúng lúc này, hán kêu lên một tiếng đau đớn. Phun toàn bộ tinh dịch trắng đục vào trong miệng cô.

“Khục... khục... A!”

Dao Dao muốn đem chất dịch đo phun ra, thế nhưng Ngự Ngạo Thiên gấp gao đè đầu cô lại, cho đến khi vật to kia xẹp xuống, lúc này hán mới hài lòng buông tay ra.

“Oe... oe...”

Nhanh chóng lấy khăn quấn lên người, cô chạy thật nhanh vào phòng vệ sinh nôn khan. Không ngừng dùng nước để súc sạch miệng.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Đã xảy ra chuyện gì?

“Bảo bối.”

Sau lưng truyền đến âm thanh lạnh lùng của hán, cô quay đầu lại, bắt gặp Ngự Ngạo Thiên đang cười tà dựa vào cửa nhìn vào, hán chậm rãi ném tờ giấy trong tay ra:

“Cô mau nhặt lên đi?”

“Đây là?”

Cô cúi xuống, nhặt tờ giấy lên xem: “Chi phiếu?” mười vạn? Hán... Hán có ý gì?

“Tôi, tôi không cần tiền bo!” Cô chỉ muốn lấy khoản tiền kia của cô.

“Tiền bo? A, em thật là buồn cười, tôi vẫn chưa đạt được thứ tôi muốn thì đây không thể gọi là tiền bo được?”

“Vậy tiền này... là?”

“Em cầm lấy đi.”

Dù sao phụ nữ mỗi lần ngủ với Ngự Ngạo Thiên đều được hán cho một khoản tiền.

“Tôi, tôi không hiểu ý của anh?”

“Không hiểu? Haiz, cũng đúng, em không phải người trong nghề nên không biết.”

Quay người hướng về cửa đi ra, hán vừa đi vừa nói: “Công ty mang em tới đây giá chỉ là một công ty giả nên số tiền bọn hán hứa trả cho em, chỉ sợ... A. Nếu em thật sự muốn có tiền thì hãy làm tình nhân của tôi đi.”

Nói xong, Ngự Ngạo Thiên lập tức rời đi, biểu cảm trên mặt hán thoáng chốc lạnh hán đi!

Tuy nói cừ non này cuối cùng vẫn rơi vào trong tay hán nhưng nếu như hôm nay hán không xuất hiện ở nơi đây giá này, hoặc giống như Phong Thần Dật nửa đường đi về, phải chăng sẽ có người khác đoạt ăn trước con mồi của hán?

“Đáng chết bảo bối, dù em thật sự là thuần khiết, hay giả vờ thuần khiết thì cũng đừng hòng chạy khỏi tay tôi!”

Giờ đây, Ngự Ngạo Thiên không muốn quan tâm tới vì sao cô lại chạy tới đây bán thân, cũng không muốn để ý phải chăng cô có nỗi khổ gì. Đối với người đàn ông bá đạo này mà nói, không có gì so được với việc chinh phục một vật có tính khiêu chiến!

Quay về căn hộ chỉ có năm người độc thân, Ngự Ngạo Thiên gõ cửa phòng Long Diệp:

“Anh cậu đâu?”

Mở cửa là Long Kỳ:

“Anh ấy lập tức trở về liền. Ngạo Thiên cậu chờ một chút.”

“Cậu sao lại ở đây?” Vừa nói, hán vừa ngồi lên ghế salon.

“Tôi biết anh kêu anh tôi đi điều tra tư liệu của Dao Dao nên tôi cũng muốn biết về tư liệu đó?”

“A, Long Kỳ, cậu vẫn nhiều chuyện như vậy.”

“Thôi đi, nếu anh không nhiều chuyện, vậy đi điều tra tư liệu của Dao Dao làm gì?”

Chau mày, hán lạnh lùng liếc Long Kỳ, nếu như không phải vì vết sẹo kia, hán cũng không có hứng thú đi điều tra cô ấy!

“Kẹt kẹt”.

Cửa phòng mở ra, Long Diệp và Hàn Ly Thương cùng nhau đi đến.

“Ha ha, Ngạo Thiên! Tôi có hai việc muốn nói với cậu!”

Thấy Ngự Ngạo Thiên trở về, Long Diệp kích động ngồi ở tủ tivi kế bên, trên ghế salon ba người đàn ông đang ngồi, thần bí nháy mắt:

“Các người đoán xem... Tiểu La Li kia là nhân vật thể nào?”

Hàn Ly Thương không có hứng thú muốn biết, khinh thường liếc qua.

Biểu hiện của Ngự Ngạo Thiên cũng rất là bình tĩnh, chỉ có Long Kỳ cảm thấy hứng thú:

“Cô ấy như thế nào? Cô ấy như thế nào? Anh, mau nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Dao dao là cô gái trẻ tài năng

“A, Tiểu La Li kia là... thành viên của caromen!”

Trong nháy mắt, trong mắt của ba người đàn ông cùng tránh ánh đèn flash.

“Caromen? Đúng là chỉ thu nhận những người có chỉ số IQ cao vào hội thôi sao?” Hàn Li Thương mở miệng lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy! Không sai! Mà còn... Chỉ số IQ của Tiểu La Li chỉ thấp hơn so với Ngự Ngạo Thiên... năm điểm thôi!

“Cũng có thể nói, cô ấy có chỉ số IQ là hai trăm lẻ năm điểm sao?”

Chẳng trách lần trước cô ấy có thể dùng có hai phút để khôi phục lại dữ liệu đã bị xóa bỏ. Nhưng... lần này Long Kỳ càng muốn chửi bóng chửi gió rồi, cô ấy là một cô gái trẻ tài năng tại sao lại nhận lời mời đi ở thang máy nhỏ chứ? Đây chẳng phải là bị ép bức sao chứ?

“Anh... tư liệu của anh không sai chứ? Cái người ngực phẳng kia làm sao nhìn giống như một thiên tài được chứ với lại chỉ số IQ so với Ngự Ngạo Thiên năm điểm?”

“À, khi tôi mới bắt đầu cũng có sự hoài nghi về tư liệu này của Tiểu La Li có phải là đã làm sai không. Nhưng bắt luận là kiểm tra đối chiếu bao nhiêu lần thì kết quả cũng đều là như vậy. Cô ấy đã được cử đi Nhật Bản du học từ năm mười hai tuổi khi chỉ mới là học sinh trung học năm nhất, sau đó liên tiếp được cử đi học đại học đứng đầu Nhật Bản, mà còn mỗi năm đều được nhận học bổng toàn phần từ Tổ chức thể giới, năm mười chín tuổi trúng tuyển vào trường đại học đứng đầu Trung Quốc. Mọi người có thể xem tư liệu.” Nói xong, Long Kỳ lấy một phần văn bản đến để trên bàn uống trà.

Long Kỳ hào hứng mở ra, tỉ mỉ xem xét: “Oa, ngực phẳng đạt được rất nhiều giải thưởng. Nên không biết ngực phẳng này có phải là một con một sách không vậy? Cho nên ngực phẳng xem ra có vẻ ngốc nghếch? Đần đần sao? Chỉ có học vô cùng giỏi?”

“Ai mà biết được chứ.” Long Kỳ nhún nhún vai, ánh mắt vô tình liếc sang mặt không có biểu cảm hướng về Ngự Ngạo Thiên: “Ê... Ngạo Thiên, anh?”

“Tôi chỉ cần tài liệu trước khi cô ta đi Nhật Bản!” “Quên nói, trong con người sâu của hắc đảo qua một chút nham hiểm. Tình hình của cô ấy sau năm mười hai tuổi cũng là tìm cách lấy ra từ chính phủ Nhật Bản.”

Long Kỳ khàn giọng do hơi lạnh, cười không biết làm sao: “Thực ra, đây là điều thứ hai tôi muốn nói với anh. Là thể này tài liệu trước mười hai tuổi của Tiểu La Li... bị tình báo quốc gia phong tỏa nghiêm cấm rồi. Bắt luận là ai cũng không có cách nào điều tra ra được. Tình hình của cô ấy sau năm mười hai tuổi cũng là tìm cách lấy ra từ chính phủ Nhật Bản.”

Đứng đây, Ngự Ngạo Thiên nghênh ngang bỏ đi, ba người còn lại nhìn nhau ù ù không hiểu xảy ra chuyện gì...

“Ngạo Thiên tại sao lại cần tài liệu về ngực phẳng trước năm mười hai tuổi chứ? Hơn nữa lại nói... tại sao tài liệu của ngực phẳng lại bị tình báo quốc gia phong tỏa nghiêm cấm chứ?”

“Có hai loại người có thể bị tình báo quốc gia phong tỏa nghiêm cấm tài liệu, một loại là nhân vật cực kỳ nguy hiểm.”

Lắng nghe những câu nói lạnh lùng như vậy, Long Kỳ lắc đầu: “Xem ra cô ấy không phải là nhân vật nguy hiểm, còn loại thứ hai thì sao?”

“Loại thứ hai là... nhân vật có bối cảnh to lớn!” Quên nói, bầu không khí trong phòng lúc này trong chốc lát trở nên thật kỳ lạ...

“Không có tiền! Điện thoại cũng không liên lạc được! Xem ra lời Ngự Ngạo Thiên nói là thật, công ty đó thật sự là...” Dao Dao đã chờ đợi cả ngày, tài khoản vẫn như cũ không có gì thay đổi, điện thoại của đối phương luôn trong trạng thái bận.

Bị lừa rồi... Cô bị lừa thật rồi!

Tại sao, tại sao ông trời không mở mắt như vậy, cô ấy đã vô cùng khó khăn rồi vậy mà lại còn bị lừa như vậy chứ?

Chưa đặt chân vào xã hội thì không biết mảng tối của xã hội. Lần này về Trung Quốc, Dao Dao lần đầu tiên bước vào xã hội, qua thời gian hai tuần ngắn ngủi, cô nhìn thấy hết trăm trạng thái của xã hội loài người, cũng hiểu rằng những gì cô đang thấy bây giờ thực sự chỉ là một phần của tảng băng trôi mà thôi.

“Mẹ ơi, ông ơi...” Dao Dao kìm nén nỗi buồn khi đến bệnh viện

“Dao... Dao Dao, ông con...” Hạ Mẫu chỉ mới nói có hai câu thể thôi, nước mắt đã lưng tròng cứ thế rơi ra.

Dao Dao biết mẹ mình là một người phụ nữ kiên cường, nếu không phải là bị ép đến không thể thở được mẹ tuyệt đối sẽ không khóc như vậy. “Mẹ, con, con năm nay tiết kiệm được mười vạn tệ, mẹ xem có đủ không?”

“Con, con tiết kiệm sao?”

Đừng hỏi! Mẹ, cầu xin mẹ, đừng hỏi con là làm thế nào để tiết kiệm. Cầu xin mẹ đó. Cô thật sự rất sợ mẹ sẽ hỏi nguồn gốc của số tiền này, cô sẽ chịu

đựng không nói ra nỗi thống khổ này được.

“Đủ, đủ.” Mẹ Lạc nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt, nở nụ cười miễn cưỡng. Bà hiểu con gái mình, cũng như nhìn thấy sự cầu xin trong mắt con, cho nên mới không hỏi con gái về nguồn gốc số tiền đó nữa.

Nhưng mà...

Dao Dao cũng hiểu mẹ của mình, cô ấy biết số tiền này thật sự sẽ không đủ! Nắm chặt tay: “Mẹ, mẹ chờ con. Con lập tức đưa số tiền còn lại đến đây.”

“Dao Dao? Con nói điều ngớ ngẩn gì vậy chứ? Một trăm vạn, rốt cuộc con đang nghĩ gì vậy hả?!”

“Mẹ, mẹ yên tâm, Con không ăn trộm ăn cắp đâu. Chờ con... Chờ con...” Nói xong, cô lập tức quay người chạy ra khỏi bệnh viện.

“Dao Dao! Dao... Dao Dao... Đứa con ngớ ngẩn này, không nói tiền không ăn trộm ăn cắp mẹ sẽ chấp nhận sao chứ. Ngớ ngẩn... đứa con này...” Nước mắt lại rơi trên nhanh trên gò má già nua của Hạ Mâu, bà thật sự rất sợ! Rất sợ đứa con gái sẽ làm ra những việc không nên làm.

Vào lúc hoàng hôn, Dao Dao đứng trước một tòa cao ốc lộng lẫy trong vòng nửa tiếng đồng hồ, biểu cảm trên khuôn mặt cô chốc chốc đấu tranh, chốc chốc ung dung thông thả rất là phức tạp.

“Không còn cách nào... không còn cách nào, tôi không còn lựa chọn nào khác rồi!” Nắm chặt tay, lấy thêm dũng khí, cô bước nhanh vào trong tòa cao ốc.

“Tiểu thư, tiểu thư! Dừng lại. Cô muốn tìm ai?” Nhân viên bảo vệ ở cửa chặn cô lại ngay chỗ bàn lễ tân. Dao Dao nhanh chóng lấy ra một tấm danh thiếp vàng từ trong túi của mình.

Nhân viên lễ tân choáng váng một lúc và lập tức mỉm cười nói: “Tiểu thư, xin mời vào.”

Tấm danh thiếp này lần trước Phong Thần Dật để lại trong thang máy, đối với trùm trong giới kinh doanh mà nói, trong tay họ đều nắm chắc hai loại danh thiếp, một loại là dùng cho nhu cầu kinh doanh, còn lại một loại danh thiếp được mạ vàng hai mươi bốn đang trong tay Dao Dao, nó tượng trưng cho tầm quan trọng của người sở hữu, cũng là thẻ thông hành không thể cản trở.

“Tiểu thư, xin hỏi... cô là?” Ngồi ngay cửa văn phòng phó tổng Lisa đang tự nghĩ không biết đã gặp cô gái nhỏ này ở đâu rồi.

“Xin... xin chào” Dao Dao cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân mình, nở nụ cười: “Cô là Lisa phải không? Tôi muốn gặp Phong Thần Dật.”

Nhân cầu Lisa xoay chuyển: “Thật lòng xin lỗi, cô có hẹn trước với Phong tổng chúng tôi chưa? Nếu chưa có hẹn trước thì...”

Không chờ cho Lisa nói xong, Dao Dao một lần nữa đưa ra tấm danh thiếp màu vàng.

“Xin đợi một chút!” Xoay người, Lisa bước đi vào trong văn phòng tổng giám đốc, không đầy một lúc sau đi ra và nói: “Mời vào”.

Đẩy cánh cửa gỗ nặng nề ra, văn phòng tuyệt đẹp được phản chiếu trong mắt cô, nhanh chóng đi vào. “Phong...”

“Dao Dao thân yêu, em đang nhớ tôi sao?”

Đối mặt với lời nói đầy tính ngạo ngược của Phong Thần Dật, cô thật sự không nói được, rõ ràng là ban đầu cô thích Phong Thần Dật không phải vì bộ dáng này!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Trở thành người yêu của anh ấy

Đến đây tôi xem, cô béo lên chưa?” Đứng dậy, anh bước từ từ đến trước mặt Dao Dao, quan sát từ trên xuống dưới, con mắt lạnh lùng cuối cùng dừng lại trên bụng cô: “Có phải thật sự muốn làm mẹ rồi không?”

“Phong Thần Dật!”

“Tôi chỉ là lịch sự quan tâm đến tình trạng cuộc sống bạn gái cũ của tôi một tý thôi mà, đâu cần phải giận dữ vậy chứ?”

Dù rằng trên khóe miệng hắn hơi mỉm cười nhưng đôi mắt lạnh lùng không chút thật lòng tí nào của hắn khiến cô thật sự không thể tưởng tượng nổi, hắn chỉ quan tâm đến bản thân. “Phong Thần Dật, hôm nay tôi không muốn cãi nhau với anh.”

“Tôi cũng không muốn cãi nhau với cô, có việc gì thì nói đi!” Nụ cười biến mất, hân lạnh lùng quay lại ngồi trên ghế.

Đáng vẻ của hân lúc này dường như khá là thoải mái: “Anh... có thể cho tôi vay một trăm vạn được chứ?”

“Hử?” Đôi mắt lạnh lùng chợt lóe lên, khóe miệng hân nhếch lên: “Một trăm vạn? Dao Dao, cô sao lại biến thành con sư tử mở miệng nói lớn vậy chứ? Tôi nhớ khi tôi và cô có quan hệ qua lại với nhau cô thẳng thắn đề nghị sẽ không tiêu tiền của tôi cơ mà”.

Quả thực, khi bọn họ đang có mối quan hệ qua lại với nhau, trừ phi hân cương quyết tặng cho cô một món đồ nào đó, cô đúng thật là không tiêu của Phong Thần Dật lấy một đồng. Tuy nhiên, sau hai năm bọn họ chia tay, lại tự mình quay lại tìm anh ấy nịnh hót lấy lòng cần một trăm vạn, nghe có vẻ mỉa mai. “Được thôi... có thể cho tôi vay không?”

“Được thôi!” Phong Thần Dật nhanh chóng gật đầu, Dao Dao liền mở cờ trong bụng, bởi vì cô thật sự đang cần rất nhiều tiền. Nhưng chỉ một phút sau... “Có thể... Cô dùng thân phận là gì đến vay tiền tôi chứ?”

Thân phận gì? “Phong Thần Dật, anh... anh có ý gì chứ?”

“Nếu như cô dùng thân phận là bạn gái cũ của tôi, tôi sẽ không cho vay. Nhưng nếu như cô là... người yêu của tôi, tôi sẽ không do dự cho cô vay, hơn nữa... không cần đến khi cô cần!” Khuỷu tay của hân chống lên mặt bàn trên quai hàm nở ra nụ cười quyến rũ.

Nhưng nụ cười này khi phản chiếu trong đáy mắt cô như là đang mỉa mai!

“Thần Dật, anh xem tin tức hôm qua chưa? Người yêu của chủ tịch tổng công ty Nhật Bản thực sự là một nữ minh tinh. Thật không thể nghĩ đến những lời nói của chủ tịch cũng đều là bảo vệ người yêu mình”

“Ồ, tôi nghĩ không phải là vấn đề của chủ tịch, ngược lại cảm thấy nữ minh tinh đó không đáng để đàn ông xem trọng cũng như trở thành người yêu. Nếu như đó là cô, tôi có thể sẽ nói cô làm vợ tôi”

“Cát, ai muốn trở thành vợ anh chứ. Đáng ghét”.

Người con gái không đáng để người khác xem trọng sẽ trở thành người yêu, bây giờ trong mắt Phong Thần Dật bản thân cũng không đáng xem trọng như vậy sao? “Phong Thần Dật, tôi thật sự có thể trở thành người yêu của người khác nhưng...không phải là anh!”

Ngay tức thì, khuôn mặt lạnh lùng của hân trở nên u ám vô tận: “Hạ Dao Dao, cô đang nói đến người đàn ông to lớn trọng bụng cô sao?”

“Ha ha, anh đoán đúng rồi! Đáng lý hôm nay tôi không nên đến đây, tạm biệt!” nói xong câu đó, cô liền quay người bước đi.

“Này... Dao... Hạ Dao Dao!” Phong Thần Dật vội vã đuổi theo nhưng cô đã sớm bỏ chạy không còn thấy bóng. “Chết tiệt!” Đôi mắt ánh lên sự tức giận hướng về phía Lisa đang ngồi ở ngay cửa.

Cô trong lòng có một chút lo lắng, cúi đầu xuống làm ra vẻ như việc gì cũng không nhìn thấy việc gì.

“Lisa, việc tôi bảo cô điều tra có kết quả chưa vậy?”

“Phong... Phong tổng... tôi đã bảo thám tử đi điều tra rồi. Có thể phải mất vài ngày mới có kết quả được.”

“Được rồi tôi biết rồi. Bây giờ, cô tranh thủ thời gian dừng lại tất cả công việc trong tay cô lại, lập tức viết một chi phiếu một trăm vạn đưa ngay cho Hạ Dao Dao!”

“Vâng...”

Bên ngoài tòa cao ốc tập đoàn Phong Thi, mặt trời đang lặn xuống, gió buổi tối vỗ nhẹ vào má cô, từng giọt nước mắt long lanh rơi xuống.

Rõ ràng hôm nay đến đây trong lòng chỉ là muốn tìm Phong Thần Dật để vay tiền, vậy mà tại sao khi nghe hân nói ra những lời đó, lại cảm thấy buồn cơ chứ?

Bởi vì... Tôi vẫn còn yêu anh ấy, đúng không?

“A...” Không thể phủ nhận điều đó, thật ra thì cảm giác mà tôi cảm nhận được khi tôi trở về từ trong thang máy sau hai năm đã quay lại, chỉ có thể nói...tình cảm xen lẫn sự phản bội hận thù mà thôi.

Lần trở về này có thể mất hết hy vọng sao? Cũng đã đến lúc quên hân rồi, hân đã không còn là Phong Thần Dật trước đây nữa rồi, còn cô... vẫn là Hạ Dao Dao trước đây sao? “Ha ha ha ha...” Quỳ xuống bên đường, cô tự mỉm cười chế nhạo bản thân và lấy điện thoại ra. “Alo. Tôi là Hạ Dao Dao. Việc trước đây cô nói vẫn còn hiệu nghiệm chứ?”

“Việc gì?” Ở đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng của Ngự Ngạo Thiên.

Cô biết, người đàn ông khôn ngoan này đang cố tình kìm nén bản thân mình mà thôi nhưng bản thân bây giờ có tư cách gì mà tỏ ra cao quý cơ chứ? “Làm, làm tình nhân của anh.” Sau khi nói xong mấy từ cuối, nước mắt của cô đã làm mờ đi tầm nhìn của cô.

“Đương nhiên, đến số 183 khu biệt thự đường Hoa Long, tôi đang chờ cô. ”

Dập điện thoại, lau đi những giọt nước mắt, cô chìa tay ra chặn lấy một chiếc taxi, ngồi lên và đi. Tuy nhiên, hướng đi của taxi là sự sỉ nhục mà cô ấy không thể xóa được trong cuộc đời của mình...

“Phong Thần Dật, tôi có thể trở thành người yêu của người khác nhưng... nhất định không phải là anh!”

Tình yêu thuở thanh xuân, không phải là thứ có thể dùng vài ba từ là có thể nói hết được.

Trong những ký ức tốt đẹp đó, cô mong muốn những điều tốt đẹp nhất của bản thân mình luôn được giữ trong tim anh ấy, giống như những điều tốt đẹp của anh ấy đã in hằn trong trái tim cô...

“Này... Hạ tiểu thư! Hạ tiểu thư!!” Taxi của Hạ Dao Dao tình cờ đi ngang qua trước mặt Lisa đang đuổi theo ngoài tòa cao ốc Phong Thị, cô ta hét lên mấy câu, tuy nhiên taxi đã đi xa mất rồi. “Alo, Phong tổng, Hạ tiểu thư đã đi rồi.

“Vậy thì đưa đến nhà cô ấy!”

Ở phía đầu dây điện thoại bên kia hình như phát ra âm thanh giận dữ của Phong Thần Dật, Lisa chưa từng nhìn thấy sự mất bình tĩnh của Phong Thần Dật, dường như... ông chủ của cô từ lúc nào trở nên không bình tĩnh như vậy chứ? Có vẻ như là từ lúc cô gái nhỏ Hạ Dao Dao rời khỏi đây.

Đến địa chỉ mà Ngự Ngao Thiên nói, đập vào tầm mắt một biệt thự chỉ dành riêng cho gia đình. Cô đẩy cánh cổng sắt ngoài cùng và bước thẳng vào nhưng không nhìn thấy bóng dáng nửa người nào cả.

Mở cánh cửa gỗ căn biệt thự, trang trí bên trong đang còn rất mới, toàn bộ của ngôi nhà này đều là mới sao? “Xin hỏi có người không vậy? Tôi muốn tìm Ngự Ngao Thiên. Xin hỏi, có người không? Tôi muốn tìm... Ngự Ngao Thiên!” Sau hai câu hỏi liên tiếp không có người trả lời. Cô buộc lòng phải đi qua hiên nhà vào đến phòng khách.

Bên trong dường như cũng không có người nhưng trên chiếc bàn uống trà bong loáng có một bản hợp đồng thu hút ánh mắt của Dao Dao.

Cô cầm lên và xem...

Đọc kỹ các điều khoản trong bản hợp đồng “Thỏa thuận người yêu”. Toàn bộ nội dung đều mang lại cho cô cảm giác mình đang bị bán. Ồ, thực tế, không phải là cô đang tự mình mang mình đi bán sao?

“Bảo bối. Ồ? Xem ra cô đã xem qua bản hợp đồng rồi?”

Quay đầu lại, Ngự Ngao Thiên một mình bước vào phòng khách. Cô để bản hợp đồng xuống, đứng dậy: “Tôi đã đọc nội dung rồi, bất luận như thế nào tôi đều chấp nhận. Nhưng... anh cũng cần đáp ứng tôi ba điều kiện!”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Khế ước tình yêu mang theo nhục nhã

“Ba điều gì?” Ngự Ngao Thiên vừa nói, vừa ngồi lên ghế sofa.

“Thứ nhất, không được để lộ ra cho người ngoài biết được mối quan hệ của chúng ta.

“Được thôi.” Đây cũng chính là điều mà hắn muốn.

“Thứ hai, trong thời gian tăng ca, tôi hy vọng chúng ta vẫn cứ giữ nguyên mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới.”

“Ồ!”

“Thứ ba... mỗi tuần anh phải cho tôi nghỉ phép hai ngày!”

“Bảo bối, lẽ nào cô không cảm thấy... cô càng ngày càng được vui đùa tiên sao?”

Nói xong, trong con ngươi sâu thẳm của hắn hiện ra một chút lạnh lùng.

“Được thôi, một ngày, chỉ một ngày thôi được không?” Cho dù chỉ có thời gian một ngày thuộc về bản thân đã là rất tốt rồi. Cô dường như đang cầu xin Ngự Ngao Thiên.

Sau nửa ngày, anh gật đầu:

“Được thôi.”

Chỉ ngón tay vào hợp đồng: "Ký tên đi.”

Đây là một bản hợp đồng người yêu có thời hạn ba năm, đối với một người con gái bình thường thậm chí có ba ngày thôi cũng là những điểm đen khó mà có thể xóa mờ suốt đời này. Cô run rẩy cầm cây bút trên bàn lên, đặt bút, ngừng lại, cô chần chừ...

Lúc này, Ngự Ngạo Thiên đến cầm lấy bản hợp đồng.

“Anh?”

“Nếu như không phải là tự nguyện, tôi nghĩ, cô không cần ký tên đâu?”

“Không! Tôi... tôi là tự nguyện mà!”

“Khẳng định?”

“Khẳng...khẳng định.”

Trên khuôn mặt nhỏ vốn dĩ vẫn còn một chút do dự bỗng trở nên cứng rắn, cô lấy lại bản hợp đồng trong tay Ngự Ngạo Thiên và ký tên của mình lên đó.

“Của anh.”

Nhận lấy bản hợp đồng, khoe miệng Ngự Ngạo Thiên phảng phất nụ cười. Nụ cười đó trông thật là chướng mắt.

Không thể không nói, hẳn thật sự không hổ danh là ông chủ nổi tiếng đứng đầu của giới hắc đạo Nhật Bản, luôn luôn khiến cho đối phương phải tâm phục khẩu phục.

Một giây trước cô vẫn còn khóc thầm cho sự bất hạnh của bản thân nhưng chỉ một giây sau khi nghe Ngự Ngạo Thiên nói ra câu đó, mới phát hiện bản thân căn bản không có tư cách khóc thầm cho sự bất hạnh này, suy cho cùng bản hợp đồng này là cần thiết, không có ai bắt ép ai, tất cả đều là bản thân cô tự nguyện.

“Được rồi, bảo bố ngôi nhà này về sau sẽ là của em. Cần bao nhiêu người giúp việc có thể nói với anh.”

Ngự Ngạo Thiên lấy một chùm chìa khóa để lên trên bàn.

“Không, tôi không cần người giúp việc.”

Cô chỉ muốn việc này chỉ có trời biết, đất biết, hẳn biết và cô biết.

“Vậy em có còn yêu cầu gì nữa không, cứ việc đề xuất.”

“Có! Em mong bây giờ anh có thể đưa cho em...”

Điện thoại cô bỗng nhiên đổ chuông.

“Chờ một lát.”

Cô quay lưng lại và nhấc điện thoại lên: “Alo?”

“Dao Dao, là mẹ đây.”

Mẹ cô gọi điện thoại đến, có việc gì sao?

“Mẹ, có phải là ông...”

“Không, ông con không bị sao rồi, vừa nãy có người nào đó đã thanh toán hết toàn bộ các chi phí mà ông của con cần. Bây giờ... mẹ muốn tìm con để nói chuyện một chút, có thời gian chứ?”

“Được ạ, một lát nữa con sẽ đến tìm mẹ.”

Dập điện thoại, đôi mắt nghĩ ngơ hướng về phía sofa nơi Ngự Ngạo Thiên đang ngồi:

“Là... là anh đã trả toàn bộ chi phí chữa bệnh và thuốc thang cho ông của tôi?”

“Hửm? Em đồng ý làm người yêu của anh không phải là vì chi phí chữa bệnh và thuốc thang cho ông của em sao?”

“Anh... anh ta biết mọi thứ? Xem ra trước khi mình đồng ý làm người yêu của anh ta thì toàn bộ chi phí chữa bệnh và thuốc thang đã được thanh toán rồi, anh ta tự mình đảm bảo mình sẽ đồng ý với thỏa thuận này sao?” Cô thầm nghĩ.

“Ồ, nhưng thực tế là như vậy, tự bản thân mình đã ký tên, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái. Chắc hẳn, tất cả mọi thứ đều đã sớm nằm trong tay Ngự Ngạo Thiên rồi sao?” Cô chìm trong những suy nghĩ của mình.

Lúc này đây, Dao Dao cảm thấy người đàn ông ngồi trước mặt mình thật là đáng sợ, không thể hiểu được, cô giống như quân cờ trong tay Ngự Ngạo Thiên vậy.

Còn việc Ngự Ngạo Thiên làm thế nào biết được thông tin ông của Dao Dao bị bệnh chứ? Cũng là bởi vì tư liệu Long Kỳ điều tra được. Hẳn cảm thấy không hài lòng với nội dung thông tin đó, cho nên muốn biết nhiều thông tin cần phải bắt đầu từ người thân của cô, chính vì vậy mới biết được bệnh tình của ông nội cô, cũng chắc chắn cô nhất định sẽ trở thành người yêu của hắn.

Trước khi chính thức trở thành người yêu của Ngự Ngạo Thiên, Dao Dao cầu xin hắn cho bản thân mình ba tiếng đồng hồ, thứ nhất là để đi đến bệnh viện một chuyến xem mẹ tìm mình có việc gì, thứ hai là tiện thể trở về nhà lấy một số vật dụng.

Khi đến bệnh viện cô mới biết phòng bệnh của ông nội đã được nâng lên thành phòng VIP một người, trong phòng bệnh trở nên đẹp đẽ trông như một căn biệt thự.

“Mẹ.”

“Dao Dao, con đến rồi. Chúng ta... chúng ta ra ngoài nói chuyện nha.”

Mẹ cô nhìn ông nội vẫn đang trong tình trạng hôn mê, vội vàng kéo cô ra khỏi phòng bệnh:

“Bệnh tình của ông con đã ổn định rồi, ba ngày sau có thể làm phẫu thuật được rồi. Còn về số tiền đó... Trong ngày mai mẹ sẽ chuyển phòng bệnh của ông con sang phòng bình thường. Còn cái này... bạn trai con để lại đây hai trăm vạn, ít nhất có thể đưa trước cho hắn tám mươi vạn.”

Bạn trai? Mẹ, anh ấy... anh ấy nói với mẹ như vậy sao?”

“Ha ha là trợ lý của hắn đưa tiền đến. Mẹ vẫn chưa nhìn thấy nó.”

Nói xong câu này, mẹ Lạc Dao Dao không thể không khóc, nhanh chóng ôm Dao Dao vào lòng:

“Dao Dao, mẹ... mẹ xin lỗi con, xin lỗi con!!”

Giọng nói nghẹn ngào mang theo sự náy náy, mẹ cô là người từng trải, khoảnh khắc khi người trợ lý mang tiền đến bà loáng thoáng nhận ra điều gì đó nhưng bệnh tình của ông không thể trì hoãn được nữa nên bà vẫn nhận lấy số tiền đó. Trong lòng cảm thấy mắc nợ con gái mình không gì có thể so sánh được.

“Mẹ... mẹ! Con không hiểu mẹ muốn nói điều gì, tại sao mẹ lại xin lỗi con chứ?”

Đẩy cái ôm của mẹ ra, cô cố gắng tỏ vẻ như rất hạnh phúc:

“Con với anh ấy thật sự bên nhau rất lâu rồi, anh ấy đối với con rất tốt... rất tốt ạ. Nếu không thì anh ấy sẽ không chi ra nhiều tiền như vậy để chữa bệnh cho ông nội, không phải sao?”

“Dao Dao, con không cần nói nữa, mẹ là mẹ của con mẹ vẫn không hiểu con hay sao? Dù thế nào con cũng hãy nhớ, nếu như con cảm thấy không vui đừng vì tiền mà miễn cưỡng cho dù mẹ có phải đập nồi bán sắt cũng sẽ nỗ lực trả tiền cho người đàn ông đó!!”

Không có gì có thể so sánh được sự hiểu nhau giữa hai mẹ con họ, mẹ cô hiểu quá rõ tính cách của con gái mình. Từ khi còn rất nhỏ đã tự mình chịu uất ức để người khác được vui vẻ, thật ra ngay lúc này đây mẹ cô có thể thấy được con gái mình muốn dùng nụ cười mạnh mẽ để xua đi nỗi sợ hãi của mình. Tuy nhiên, bà chỉ có thể nhìn mà không giúp gì được cho con gái mình!

Nói chuyện với mẹ xong Dao Dao gọi một chiếc taxi trở về nhà. Vừa mới đến cửa...

“Lạc tiểu thư. Tôi ở đây chờ cô rất lâu rồi cuối cùng cô cũng đã về rồi.”

“Cô là? Cô là Lisa thư ký của Phong Thần Dật phải không? Có việc gì sao?”

“Đây là Phong tổng bảo tôi nhất định phải đưa cho cô. Và anh ấy nói anh ấy xin được thứ lỗi vì những việc đã xảy ra chiều hôm nay.”

Nói xong Lisa cầm tờ chi phiếu đặt vào tay của Dao Dao.

Chớp mắt. Cô chỉ cảm thấy trong não mình có những việc lơ mơ không hiểu nổi... Không hiểu nổi rốt cuộc Phong Thần Dật muốn làm cái gì nữa?

Gặp nhau chỉ làm tổn thương. Cuối cùng quyết định vứt bỏ, anh chỉ muốn mang lại cho cô những niềm hy vọng mới. Nhưng cuối cùng anh không biết làm như thế nào để buông bỏ tình cảm có quá nhiều khó khăn này. Vậy nên lại cầm lên một lần nữa... nhưng chỉ một lúc...

Từng giọt nước mắt lớn cứ thi nhau lẫn xuống từng giọt từng giọt cô không biết bản thân mình phải dùng tâm trạng gì để tiếp nhận tấm chi phiếu này. Nếu như... nếu như tấm chi phiếu này đến sớm hơn một chút nữa và nếu như ở trong văn phòng anh không nói ra những điều đó thì cô có thể sẽ...

Muộn rồi, tất cả đều đã muộn rồi...

“Xoa xoa” tấm chi phiếu trong tay từ từ biến thành một bó hoa tuyết, giờ tay lên bầu trời những bông hoa tuyết dần dần rơi xuống, giống như trái tim của cô đã bị Phong Thần Dật làm cho trở nên tan vỡ không thể chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bị tùy tiện đùa giỡn

Bị tùy tiện đùa giỡn.

Quay trở lại căn biệt thự lạnh lẽo, đẩy cánh cửa phòng ngủ chính ở tầng hai, một người đàn ông đang ngồi xổm đang vẫy tay với cô:

“Lại đây.”

Bước từng bước nặng nề, Dao Dao vô hồn đi đến bên chiếc giường, vừa mới nằm xuống liền bị Ngự Ngạo Thiên kéo vào trong vòng tay.

“Ê.”

Đôi môi nóng bỏng mang theo sự bá đạo của việc đánh dấu chủ quyền, đôi bàn tay lạnh lùng cởi ra từng chiếc từng chiếc quần áo trên người cô.

Một tấm thân trắng như tuyết đang run rẩy được phơi bày trong không khí, đôi môi mềm mại của người đàn ông từ từ tiến xuống dưới cổ của cô. Khi tiến đến phần nhũ hoa cao vút, lưỡi của anh nhẹ nhàng lướt qua...

“U.” Cô nhẫn nại nhắm chặt đôi mắt, bàn tay nhỏ nắm chặt hết mức. Giống như một khúc gỗ cứng nhắc, nằm lặng yên ở đó để mặc cho người đàn ông tùy ý làm bậy.

Những ngón tay lạnh lẽo chạy dọc xuống thăm dò phía bụng dưới phẳng lì của cô. Thân thể cô có hơi chút run rẩy, vô thức kẹp chặt đôi chân nhưng ngay lập tức mở ra.

Rõ ràng sự "phối hợp" này khiến cho Ngự Ngạo Thiên cảm thấy rất không hài lòng, khi ngón tay tìm qua nụ hoa khô, khuôn mặt hắn trở nên khó chịu, xoay người bước xuống giường.

Kết thúc rồi sao? Như vậy có thể kết thúc rồi sao? Dao Dao mở mắt dò xét xung quanh, không tin Ngự Ngạo Thiên đang đứng bên cạnh giường.

“Bảo bối, em thật là kỳ lạ, khi chúng ta không có mối quan hệ cơ thể của em lúc nào cũng giống như bị ngâm trong nước. Bây giờ có mối quan hệ thì một tý phản ứng em cũng không có. Anh có thể hiểu vì cơ thể của em chỉ thích người đàn ông không quen biết đùa giỡn thôi đúng không?”

“Anh!”

Kéo chăn qua để che lấy cơ thể của mình, cô ngồi dậy trong sự giận dữ:

“Ngự Ngạo Thiên, anh đã thắng rồi, hà cớ gì phải dùng những câu loại này để chế giễu tôi cơ chứ?”

Hắn thắng rồi sao? Ồ, nếu như ông nội cô không bị bệnh, cô sẽ chủ động đến trước cửa sao? Mặc dù Ngự Ngạo Thiên không phải là một người đặc biệt chú ý đến quá trình này, nhưng đối với thắng lợi này hắn quả thực không thấy đó là niềm vui.

“Chế giễu em? Ồ, tôi chỉ là muốn nói với em rằng, khi em đã trở thành người yêu em nên làm nhiệm vụ của một người yêu!”

Đang ngồi xổm, bàn tay của anh đánh mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khuôn mặt khô ngô nhưng nham hiểm từ từ sát đến gần cô:

“Bảo bối, nếu như muốn an toàn vượt qua ba năm này bản thân em nên tự mình chấp nhận thân phận này cho tốt, nếu không... trong ba năm này tôi sẽ khiến em sống không bằng chết!!”

Buông tay xuống anh lạnh lùng quay người: “Tôi không hy vọng lần sau việc như thế này lại phát sinh, tôi đi trước.” Nói xong câu này, anh đóng sầm cửa bước đi.

Những câu nói của hắn giống như cái chết cứ được lặp đi lặp lại bên tai Dao Dao, rất lâu vẫn không thể rời đi. Bây giờ, cô càng lúc càng nghi ngờ liệu rằng bản thân mình có phải là đang ký hợp đồng với ma quỷ hay không?

Nước mắt đi kèm với sự si nhục cô chậm chậm nằm xuống, không biết khi thức dậy sẽ vượt qua được cơn ác mộng đó không..

Sáng sớm hôm sau.

“Ngự tổng, bản hợp đồng sáng hôm qua giữa ngài với công ty Áo Đình, bọn họ đã gửi đến rồi.”

“Ngự tổng, việc tối hôm qua ngài giao tôi đã hoàn thành rồi.” Ngay khi Ngự Ngạo Thiên bước vào công ty, một số lãnh đạo cấp cao của công ty đang đứng phía sau nơi hắn chờ thang máy để báo cáo về những công việc ngày hôm qua chưa hoàn thành.

Cửa thang máy mở, khi Dao Dao phát hiện Ngự Ngạo Thiên cùng với rất nhiều người cấp cao đang ngoài thang máy trái tim cô bỗng hồi hộp không ngừng nhảy.

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô với thân phận là người yêu giáp mặt với Ngự Ngạo Thiên cũng chính là ông chủ lớn, sự căng thẳng tưởng chừng như gấp một trăm lần so với những lần gặp mặt trước đây, bởi cô sợ người khác sẽ phát hiện ra mối quan hệ ngầm giữa bọn họ, cô cố ý cúi đầu xuống.

Ngoài cửa Ngự Ngạo Thiên dường như nhận ra được sự căng thẳng của cô, cố ý chọn một vị trí gần với cô nhất để bước đến.

Ngay lập tức, Dao Dao có thể cảm nhận rõ nhiệt độ cơ thể của người đàn ông bá đạo đứng ở sau.

“Ngự tổng, báo cáo hàng năm của một số công ty con đã chuyển đến rồi, tôi đã bàn giao cho thư ký Mạc rồi.”

“Được, tôi biết rồi. Một lát nữa tôi sẽ xem lại sau.” Âm thanh ấm áp mang theo sự uy nghiêm đến vô tận.

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Ngự Ngạo Thiên nói chuyện với cấp dưới của mình, hoàn toàn trái ngược với sự lạnh lùng hàng ngày của hắn. Cô thậm chí còn nghi ngờ người đàn ông đang đứng đằng sau không phải là Ngự Ngạo Thiên mà cô quen biết!

Đột nhiên, cô cảm nhận có một bàn tay đang đặt lên vai của mình. Cô nhẹ nhàng liếc mắt.

Ngự Ngạo Thiên muốn làm gì? Lo lắng nhìn xung quanh, những người lãnh đạo cấp cao vẫn là đứng sau lưng của Ngự Ngạo Thiên, ngăn cản bởi thân hình hắn, cho nên những người khác không chú ý đến cảnh này.

Uốn eo người, muốn hắt cái tay đang để trên bờ vai, ai ngờ...

Bàn tay anh vẽ một cách vô thức dọc theo đường viền cổ áo của cô.

“Hả.” Dao Dao bị làm cho sợ hãi suýt hét lên nhưng sợ thu hút sự chú ý của người khác, cô cắn môi lại, đôi lông mày nhăn lại.

“Đúng rồi, Ngự tổng, trong hai ngày đầu tiên của hội thảo chuyên đề kinh doanh, Chủ tịch Mạc Sâm nói tôi đưa cho ngài một câu.”

“Câu gì?” Vẫn là giọng nói bình tĩnh như thường nhưng những ngón tay gian xảo của hắn đang nhẹ nhàng tìm đến nơi nhạy cảm màu hồng phấn của cô.

Một cảm giác khó chịu như dòng điện lưu chạy qua, cô nhanh chóng muốn ngăn cản sự trêu đùa của người đàn ông có trái tim xấu xa nhưng ngại vì đang có người ở bên ngoài, cô chỉ cố gắng ngấm ngấm chịu đựng, trên khuôn mặt trắng ngần dần dần trở nên hồng hào.

“Chủ tịch của Mạc Sâm nói muốn mời ngài thứ sáu này cùng ăn một bữa cơm.”

“Ăn cơm? Bảo tổng giám đốc Long đi đi. Tôi không có thời gian.”

“Vâng.”

Cuộc đối thoại như mây bay nước chảy, tin rằng tất cả mọi người đều sẽ không ngờ được giờ phút này Phong tổng của bọn họ đang trêu chọc một tiểu thư trong thang máy. Bàn tay ra vào trong quần áo của cô.

Dao Dao thở phào nhẹ nhõm nhưng một giây tiếp theo, bàn tay ma quỷ của hắn đang tiến xuống phía bụng dưới của cô.

Không!

Dao Dao liếc mắt nhìn xung quanh, vội vàng giữ chặt lấy tay của hắn nhưng vẫn là bị Ngự Ngạo Thiên bắt lấy được.

"Anh ta điên rồi sao? Rốt cuộc anh ta muốn làm gì chứ."

Ngón tay lướt qua bụng cô và tìm đến nụ hoa mượt mà như trứng, những ngón tay hắn tùy ý quét lên vòng tròn đó.

"Thích, thích, thích." Trái tim của cô gần như muốn tìm đến đôi mắt đó, đôi chân từ từ khép lại, càng lo lắng thì mỗi tế bào trên cơ thể lúc càng trở nên

hoạt động mạnh mẽ hơn.

Bàn tay cương quyết tìm đến khe hở của nụ hoa, hần xoa đi xoa lại nhẹ nhàng, chỉ một lúc sau Ngự Ngạo Thiên cảm thấy những đầu ngón tay của anh hơi ẩm ướt. Khóe miệng không thể không phô trương một nụ cười ranh mãnh.

Nhờ sự ẩm ướt ít ỏi này, ngón tay của hần chầm chậm vào từng khớp từng khớp, một vào một ra.

Dao Dao chỉ cảm thấy bản thân gần như điên rồ, run cầm cập đan xen sự lo lắng mạnh mẽ một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng nay càng trở nên hồng hào hơn.

“Ngự tổng, về...”

“Nếu như mọi người vẫn còn muốn báo cáo với tôi về công việc, một lát nữa đến văn phòng của tôi rồi nói.” Bởi vì bây giờ hần đã không còn tâm trí nào để xử lý công việc nữa.

“Vâng.”

Ngón tay đã bị nhuộm đầy chất lỏng như mật, càng ngày càng trở nên táo bạo hơn, hần dường như không cam chịu chỉ ở bên ngoài của nụ hoa, những ngón tay lại một lần nữa xâm nhập vào bên trong, cho đến tận cuối cùng.

“Này...” Dao Dao không có cách nào kiềm chế phát ra một tiếng nhõng nhẽo yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Tổ ra vui mừng

“Đương nhiên! Chẳng qua là...” Khóe miệng mở một nụ cười: “Anh không thể kiểm soát được!” Nhưng hần tin rằng điều nhỏ nhặt này sẽ không vượt khỏi tầm kiểm soát của bản thân.

Dao Dao đang trong trạng thái vui mừng đột nhiên trở nên có một chút lạc lõng: “Tại sao anh lại mất kiểm soát chứ?”

Ngự Ngạo Thiên hít một hơi thật sâu, ngấm ngấm lắc đầu. Cô gái nhỏ ngây thơ dùng đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn hần, chỉ sợ đêm nay bọn họ đều không muốn ngủ: “Cần em biểu diễn cho anh xem không?”

“Không, không cần đâu.” Cô lắc đầu, một lần nữa lấy chăn trùm kín đầu, trên khuôn mặt cô dần dần lên lên một chút niềm hân hoan.

Tin chắc rằng cả đời này cô cũng sẽ không chủ động yêu cầu hần? Như vậy hần có thể an toàn sống qua ba năm sao? Thật tốt. Hi hi...

Nhưng Dao Dao không biết, Ngự Ngạo Thiên giống như tính cách của vua chúa muốn được chinh phục mạnh mẽ cực điểm sẽ sử dụng đủ mọi thủ đoạn quái đản để đạt được mục đích, hần sẽ chinh phục từ trái tim đến tất cả mọi thứ.

Nếu hần muốn đồ vật nhỏ này không phải rất đơn giản sao? Vậy tại sao đến bây giờ vẫn chưa bắt đầu làm? Hần nhất định muốn vật nhỏ thuần khiết này bị hút vào từng tý từng tý một, để rồi cuối cùng từ trái tim đến cơ thể đều đắm chìm trong thế giới của hần. Sau đó...

Là sự từ bỏ!

Lúc nửa đêm, Dao Dao duỗi thẳng người, chỉ sợ bản thân mình không cẩn thận sẽ động vào người Ngự Ngạo Thiên nhưng đến nửa đêm...

Cô có thể vui mừng được rồi!

Nghiến răng, cười lên người Ngự Ngạo Thiên đang ngủ, nắm chặt tóc của hần có thể nói là không còn cái gì không sử dụng đến nữa, hần đang tự nghĩ ngờ không biết vật nhỏ bé này có đúng là đang ngủ hay không nữa nhưng câu trả lời đã khiến anh thất vọng.

Cuối cùng sự hành hạ này kéo dài đến sáng sớm, Ngự Ngạo Thiên cảm ghét bản thân mình tại sao lại quên lời thề trước đây, rõ ràng đã nói sẽ không ngủ cùng với cô gái nhỏ bé này nhưng anh vẫn quay lưng lại với lời thề.

“A...” Mở mắt ra, Dao Dao theo quán tính làm động tác lười biếng, nhưng khi chạm vào cơ thể của Ngự Ngạo Thiên, cô vô thức quay đầu lại. “Ồ...” Cô hít một hơi lạnh: “Anh... anh... anh thức dậy sớm vậy sao?”

“Anh ấy có thể nói cả đêm qua anh ấy căn bản không ngủ được tý nào sao?”

“Hôm nay anh không muốn đi làm, em cũng đừng đi nữa!”

“Như vậy sao có thể được chứ? Em thấy hôm qua ở trong thang máy có rất nhiều người đang muốn báo cáo công việc với anh, không phải mỗi ngày anh đều có rất nhiều việc cần phải xử lý sao? Hơn nữa, bây giờ chỉ có một mình em là người giám sát thang máy cao cấp, nếu như em không đi, ai sẽ quản lý nó chứ.”

“Vậy em tự mình đi trước đi.”

“Không được. Anh như vậy là không có trách nhiệm, các hoàng đế thời cổ đại đã đi đầu mỗi ngày và chỉ có hoàng tử yếu ớt mới nói không muốn đi mà thôi!”

“Ngạo Thiên... không đi làm nữa, được không?”

“Không được, ở công ty đang có rất nhiều việc cần anh xử lý.” Trong trí nhớ của Ngự Ngạo Thiên, bất kỳ cô gái nào đi qua cuộc đời hắn đều muốn hắn ở lại nhưng mà... Lạc Dao Dao là người đầu tiên chủ động yêu cầu hắn phải đi làm! “Anh có nói là anh không đi làm sao? Anh nói là em đi trước đi, thời gian làm việc của anh là tám giờ, còn anh thì là mười giờ.”

Ồ... đúng rồi, vậy mà cô lại quên mất. Dao Dao ngồi dậy nhưng ngay lập tức nằm xuống, cô cảm thấy rất xấu hổ khi mặc quần áo trước mặt Ngự Ngạo Thiên: “Anh có thể... quay mặt đi được không?”

Ngự Ngạo Thiên lắc đầu đành chịu, chầm chậm quay lưng lại, nếu như không phải là hôm nay tâm tình hắn rất tốt, thì sẽ không thèm để ý đến yêu cầu của cô!

“Em đi trước đây.” Mặc xong quần áo, Dao Dao rời khỏi biệt thự.

Một lúc sau, Ngự Ngạo Thiên cũng bắt đầu đi đến công ty.

“Ngạo Thiên, sắc mặt anh sao kém sắc vậy, không ngủ được sao?” Trong phòng giám đốc bảo vệ, Long Kỳ hai chân bắt chéo, một bên xem camera giám sát, một bên hỏi Ngự Ngạo Thiên mặt mày phờ phạc đang ngồi trên ghế sofa.

“Ừ.”

“Này, hôm qua anh không đi đến chỗ chị dâu, cũng không đi hộp đêm, vậy tại sao lại không ngủ được chứ?”

“Anh tại sao biết hôm qua tôi không đến chỗ Mỹ Vân?”

“À... tôi hôm qua cô ấy gọi cho tôi, hỏi anh ở đâu. Tôi bảo tôi cũng không biết. Này, Ngạo Thiên, rốt cuộc anh đã đi đâu vậy? Có phải là có bạn gái mới không?” Nói xong câu này, Long Kỳ không thể không nở cười mỉa mai.

“Long Kỳ! Anh có thể thành bà tám đó. Tôi đi trước đây.” Ngự Ngạo Thiên đứng dậy và rời đi, ánh mắt không thể lưu tâm chú ý đến camera bên trong thang máy.

Chỉ nhìn thấy một người đàn ông trung niên hỏi đầu đứng đằng sau Dao Dao. Sau đó, hắn cố tình rơi một cái bút xuống đất. Dao Dao liền cúi người xuống, người đàn ông đó nhanh chóng xoa lên mông cô.

Khoảnh khắc đó, khuôn mặt của Ngự Ngạo Thiên trở nên vô cùng u ám!

“Tôi nghĩ, bàn tay lợn này? Ngực phẳng đúng thật là, trời sinh ra chỉ để cho đàn ông bắt nạt, đúng là không còn cách nào!” Long Kỳ khó chịu nói.

Chỉ nghe từ phía sau truyền đến giọng nói u ám gần giống như thần chết của Ngự Ngạo Thiên. “Ông ta là người của bộ phận nào?”

“À, có vẻ như là giám đốc bộ phận tài chính.”

“Một lát nữa bảo ông ta đến văn phòng tôi!” Nói xong, Ngự Ngạo Thiên nhanh chóng bước đi..

Khoảng nửa giờ sau, Long Kỳ đi tìm ông giám đốc béo phì của bộ phận tài chính.

“Giám đốc Long, anh có biết Ngự tổng tìm tôi có việc gì không?” Đang đứng đằng sau Long Kỳ, người đàn ông béo phì bắt đầu hỏi thăm.

“Ông cứ đi đi rồi sẽ biết.”

“Ày, giám đốc Long, trong công ty này ai mà không biết ngài với Ngự tổng có mối quan hệ tốt? Ngài có thể để lộ một chút tin tức không, có thể có liên quan đến việc thăng chức không?”

“Tôi không phải là đã nói với anh rồi sao anh cứ đi rồi sẽ biết!” Long Kỳ không đủ kiên nhẫn nói hết, liền đẩy cánh cửa văn phòng tổng. “Đem đến rồi.” Nói xong, hắn quay người ngồi lên sofa trong văn phòng.

Lúc này, Ngự Ngạo Thiên đang đứng trước cửa sổ kính trong suốt hết sức tập trung trong phòng đánh gôn loại nhỏ. Mặt trời chiếu lên thân hình cao to của hắn nhìn giống như anh hùng kiệt xuất vô cùng tài giỏi.

Người giám đốc béo phì này lần đầu tiên được nhìn thấy người lãnh đạo với tin đồn năng lực, não bộ đều là số một này với một cự ly rất gần, rõ ràng có một chút lo lắng: “Ngự, Ngự tổng.”

Ngự Ngạo Thiên dường như không nghe lời chào của người giám đốc béo phì, vẫn chơi golf một mình.

Giám đốc béo phì chỉ dám đứng yên một bên chờ câu nói của chủ tịch, trong lúc rảnh rỗi ánh mắt thô tục không thể kiềm chế nổi liếc nhìn Mạc Tuyết Đồng đang ngồi trong văn phòng.

Cô giống như là một nữ thần xinh đẹp nhất trong công ty, đôi chân trắng tinh thon dài, thân hình đầy đặn, eo hết sức nhỏ nhắn, nếu có thể hôn cơ thể đó thì thật là... tuyệt vời! Nghĩ đến đây, ông giám đốc béo phì này không thể không nuốt nước miếng, thân dưới cũng có sự kích thích liên hồi.

“Nhìn đủ rồi chứ?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, Ngự Ngạo Thiên cuối cùng cũng dừng lại việc chơi golf, đôi tay đang chống lên mặt đất nở nụ cười gian xảo nhìn ông giám đốc béo phì đang đứng ngay cửa.

“Ngự, Ngự tổng, ngài, ngài nói vậy là có ý gì?” Vừa nói, trên trán của ông giám đốc béo phì không thể không chảy những giọt mồ hôi lạnh lạnh, rõ ràng Ngự tổng rất chăm chú đánh gôn cơ mà tại sao có thể chú ý đến việc ông đang nhìn trộm Mạc Tuyết Đồng chứ?

“Ồ.” Ngự Ngạo Thiên nở nụ cười lạnh lùng, ấn những khớp tay tạo ra những tiếng vang.

Không chờ ông giám đốc béo phì kịp phản ứng, cánh cửa văn phòng được mở ra bởi hai người đàn ông da đen.

Không cho thanh minh, bọn họ trực tiếp nắm lấy ông giám đốc béo phì nằm sấp xuống sân gôn nhỏ, một nửa đầu hất đề lên lỗ gôn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lật Lật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Em không chịu nổi nữa rồi, mau dừng lại đi

“Vậy xem ra là lỗi của tôi rồi, vậy để anh đền bù cho em là được”.

“Không cần...” Chưa nói hết lời, những ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng nụ hoa nhân tiện thăm dò vào trong sâu thẳm. “A, ư...”

Tiếng thở dài yêu kiều trong cái biệt thự trống trải này càng tỏ ra tuyệt vời, ngón tay khéo léo của anh có quy luật ra vào.

Gương mặt trắng ngần của Dao Dao phút chốc chuyển thành đỏ bừng vì vậy lại càng xinh đẹp hơn, cơ thể cứng đờ cũng phải mềm mại nằm trọn trong lòng của anh. “A, ư...”

Dường như không bằng lòng thế này, đôi mắt sắc xảo của Ngự Ngạo Thiên vừa liếc một cái, ngón tay bên trong nụ hoa hơi cong cong, khám phá điểm nhạy cảm nhất ẩn náu trong cơ thể người phụ nữ.

“A... dừng, dừng mốc ở đó.” Dao Dao bắt đầu trở lên căng thẳng và bất an.

Không cần hoài nghi, điểm nhạy cảm ẩn giấu sâu bên trong đó đã bị anh tìm thấy rồi!

Ngón tay không ngừng tăng thêm sức lực chạm vào điểm đó.

Cô ấy chỉ cảm thấy một dòng điện chạy qua cơ thể của mình, ý thức cũng trở lên càng ngày càng mơ hồ, dường như đã mất hết lý trí: “Dừng, dừng lại, tôi, em rất buồn.” Đôi chân kẹp chặt, bàn tay nhỏ vô thức nắm chặt lấy cánh tay của anh: “Em không được rồi... mau dừng lại đi, cầu xin anh đó!”

“Haiz, yên tâm đi em yêu, anh làm sao có thể khiến em đạt được khoái cảm nhanh như vậy chứ?” Ở giây phút cuối cùng, Ngự Ngạo Thiên đã dừng lại mọi động tác, cùng lúc đó rút tay ra khỏi cái nụ nhiễm đầy mật hoa đó.

“Ư... ư...” Lại là cái cảm giác sau buổi bán đấu giá lần trước, khiến người bất an, khiến người lo sợ nhưng sau khi anh hoàn toàn dừng lại trái lại nổi bất an và hoang mang ập tới càng lớn hơn, cảm giác này rốt cuộc là cái gì?

“Em yêu, chúng ta đi ngủ nhé.”

“Ngủ ư?” Đột nhiên nhìn qua hán, cô hồi hộp nhìn về phía Ngự Ngạo Thiên: “Anh... anh không đi à?”

“Ừ, không đi nữa.” Ôm cơ thể nhỏ bé mềm mại của cô vào lòng, hán bước đi chậm chậm hướng về phía phòng ngủ.

“Thích, thích, thích.” Tim đập mỗi lúc một nhanh, càng đập càng nhanh. Đi theo tiến vào trong phòng ngủ, cô cảm thấy mình như sắp bị choáng mất rồi.

Cho dù sau lần kí tên vào bản thoả thuận đó thì đã biết trước sẽ như vậy rồi nhưng... hay là cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để trở thành một người phụ nữ chân chính, làm thế nào đây? Nếu như cự tuyệt, nhất định sẽ bị Ngự Ngạo Thiên làm nhục.

Bị đặt nằm xuống rồi, cơ thể cứng đờ của cô vẫn cảm thấy người đàn ông đang dần dần cởi bỏ từng chiếc y phục trên người của mình, cho đến khi không mảnh vải che thân.

“Tất, có thể tắt đèn được không?” Mặc dù không còn cách nào cự tuyệt nhưng cô hy vọng tất cả những điều sắp xảy ra có thể tiến hành trong bóng tối.

“Ừ? Đi ngủ, đương nhiên phải tắt đèn rồi.”

“A?” Vẫn không đợi Dao Dao phản ứng lại, trong phút chốc ánh sáng căn phòng rơi vào bóng tối, một giây sau, liền có đôi khuỷu tay rắn chắc ôm chặt lấy cô.

Một phút...

Hai phút...

Việc lẽ ra xảy ra rồi chưa xảy ra dường như cũng không có điểm báo phát sinh, có chuyện gì vậy? Dao Dao mở to mắt nằm trong bóng tối, không có một chút ý nghĩ ngu nào: “Ngự... Ngự Ngạo Thiên, anh... anh đã ngủ chưa?”

“Sao vậy?”

“Không có gì”.

Năm phút trôi qua rồi, cô vẫn mở to mắt không chớp: “Ngự, Ngự Ngạo Thiên? Anh ngủ chưa vậy?”

“Sao vậy”.

“Không có gì”.

“...” Buông lỏng cơ thể của cô, trong phút chốc đó Ngự Ngạo Thiên bật đèn lên, vẽ mặt hết sức u ám trên gương mặt cô: “Em yêu, nếu em có thói quen hỏi mọi người ngủ hay chưa trong năm phút, tôi khuyên em thay đổi đi. Nếu năm phút tiếp theo em còn dám hỏi anh ngủ chưa nữa? Sau khi nói không có gì thì anh sẽ véo chết em!”

“Xin, xin lỗi. Nhưng...”

Dao Dao dường như giống một chiếc bánh bao nhỏ bị ức hiếp, kéo chiếc chăn lên phủ nửa khuôn mặt rụt rè nhìn anh.

“Làm gì thế”.

“Không có gì.”

“...” Hắn quả thật sắp điên rồi! “Là em muốn hỏi anh vì sao không muốn quan hệ với em?” Nếu hắn không làm rõ lời nói của mình ngày hôm nay, dự đoán đêm nay sẽ trải qua rắc rối trong câu nói. “Không có gì, không có gì”.

Dao Dao không nói gì, kéo chiếc chăn đắp kín cả đầu, giờ mới dám gật đầu.

“Anh nhớ trước đây đã từng nói với em rồi mà? Nếu như em không chủ động ham muốn thì tôi sẽ không cho em đâu!”

Hình như câu này hắn đã nói thật, có lẽ là ở trong thang máy. “Anh nói là thật hả?” Dao Dao kéo chăn xuống một chút, lộ ra đôi mắt ngờ vực nhìn anh.

“Đương nhiên nhưng...” Môi nhếch lên kèm theo là một nụ cười kỳ lạ: “Ngoại trừ sự mất kiểm soát của anh!” Nhưng hắn tin rằng cái nhỏ bé trước mắt sẽ không khiến cho bản thân mất kiểm soát.

Dao Dao vốn dĩ vẫn đang trong trạng thái vui vẻ bỗng chốc trở lên hơi lạc lõng: “Điều gì khiến anh mất kiểm soát?”

Ngự Ngạo Thiên hít một hơi thật sâu, thâm lắc lắc đầu, nếu cô gái nhỏ bé ngày thơ này đang mở to đôi mắt vô tội nhìn hắn chỉ e là đêm nay họ đều không muốn đi ngủ: “Bây giờ có cần anh biểu diễn cho em xem không?”

“Không, không cần nữa.” Cô lắc đầu, lại lần nữa dùng chăn phủ lên đầu nhưng khuôn mặt nhỏ bé của cô lại dần toát lên một chút thâm thích.

Tin rằng đời này của cô cũng sẽ không chủ động yêu cầu.

Nhưng Dao Dao lại không hề biết, tương tự như tính cách của Ngự Ngạo Thiên kẻ làm vua luôn có khao khát chinh phục cực kỳ mạnh mẽ sẽ dùng mọi thủ đoạn quái lạ để đạt được mục đích, dùng trái tim và tất cả mọi thứ của kẻ bị chinh phục phục tùng hắn.

Nếu anh đã muốn thì điều nhỏ nhất này còn không đơn giản ư? Nhưng tại sao đến bây giờ vẫn chưa ra tay? Anh chỉ muốn cái nhỏ bé trong trắng này lần

sâu một chút, lẩn sâu một chút, cuối cùng từ trái tim đến thân xác đều đắm chìm vào trong thế giới của anh. Sau đó...

Tiền thì vứt bỏ.

Lúc đầu, Dao Dao vẫn kéo căng cơ thể, chỉ sợ bản thân không cẩn thận chạm phải cơ thể của Ngự Ngạo Thiên nhưng đến cuối nửa đêm...

Cô bắt đầu vui mừng rồi!

Tranh cãi vô ích, trong lúc Ngự Ngạo Thiên ngủ, nắm chặt tóc của hắn có thể nói là bằng mọi cách, hắn có chút hoài nghi cô gái bé nhỏ này có phải đang giả vờ ngủ hay không nhưng đáp án lại khiến anh thất vọng.

Cuối cùng dần vật cho đến tờ mờ sáng, Ngự Ngạo Thiên thực sự căm ghét mẹ hắn bản thân tại sao lại quên đi lời thề trước kia, rõ ràng đã từng nói sẽ không ngủ cùng với loại con gái này nhưng lại vẫn phản bội lời thề.

“A...” Mở to mắt ra, Dao Dao theo quán tính duỗi cái lưng mệt mỏi nhưng khi chạm phải cơ thể của Ngự Ngạo Thiên, cô quay đầu lại một cách vô thức. “Ồi...” Hít một hơi lạnh: “Anh...anh... anh tỉnh dậy sớm vậy à?”

Anh có thể nói vốn dĩ anh không tài nào ngủ được không?

“Anh hôm nay không muốn đi làm, em cũng đừng đi nhé!”

“Như vậy sao được à? Tôi thấy hôm qua trong thang máy có rất nhiều người báo cáo công việc với anh, mỗi ngày anh đều có rất nhiều công việc phải giải quyết mà? Hơn nữa, bây giờ quản chế thang máy cao tầng chỉ có mình tôi, nếu như tôi không đi, thang máy ai đến quản lý?”

“Vậy em đi trước đi nhé.”

“Không được, anh như vậy thì không có trách nhiệm rồi, một số hoàng đế anh mình cổ đại mỗi ngày đều phải sớm lên thiết triều chỉ có hôn quân mới nói không đi thì không đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nghiêm trị khiến con người sờn gai ốc

“Ngạo Thiên... đừng đi làm nữa, được không?”

“Không được, trong công ty có rất nhiều việc cần anh xử lý.”

Trong kí ức của Ngự Ngạo Thiên, mọi người phụ nữ từng qua lại với hắn đều mong muốn hắn có thể lưu lại nhưng mà Lạc Dao Dao dường như là người đầu tiên chủ động yêu cầu hắn đi làm!

“Không phải anh đã nói không đi sao? Anh bảo em đi trước đi mà, tám giờ là giờ em đi làm nhưng anh là mười giờ mà.”

Ồi... đúng rồi, cô lại quên rồi. Dao Dao vừa mới ngồi dậy lại lập tức nằm xuống, mặc quần áo ở trước mặt Ngự Ngạo Thiên cô vẫn rất xấu hổ: “Anh có thể... quay người đi được không?”

Ngự Ngạo Thiên đành chịu lắc lắc đầu, chậm chạp quay lưng lại, nếu như không phải sáng sớm hôm nay tâm trạng của hắn tốt, mới không đếm xỉa yêu cầu của cô.

“Em đi trước đây.” Mặc quần áo xong, Dao Dao rời biệt thự.

Không lâu sau, Ngự Ngạo Thiên cũng xuất phát tới công ty.

“Ngạo Thiên, sao sắc mặt cậu kém thế, không ngủ ngon hả?” Trong phòng làm việc của quản lý an ninh, Long Kỳ bắt chéo hai chân vênh lên, vừa nhìn vào màn hình điều khiển, vừa hỏi Ngự Ngạo Thiên phờ phạc trên ghế sofa.

“Ừ.”

“Hi, hôm qua anh không đến chỗ của chị dâu, cũng không tới câu lạc bộ đêm, vậy có sao lại vẫn không ngủ ngon chứ?”

“Sao cậu biết tôi không tới chỗ của chị Mỹ Vân?”

“Ồ... hôm qua cô ấy đã gọi điện cho tôi, hỏi anh ở đâu. Tôi nói tôi cũng không biết. À, Ngạo Thiên rốt cuộc anh đi đâu vậy? Lẽ nào lại có bạn gái mới

à?” Nói đến đây, Long Kỳ không kìm được bật lên một nụ cười xấu xa.

“Long Kỳ, có thể cậu vẫn cứ ngu ngốc. Tôi đi trước đây.” Ngự Ngạo Thiên đứng dậy, vừa hay phải rời đi, Dư Quang vô tình nhìn vào màn hình giám sát trong thang máy.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên hói đầu đang đứng phía sau Dao Dao. Tiếp theo, cô ấy cố ý làm rơi chiếc bút xuống đất. Cái giây phút Dao Dao cúi mình nhặt lên, nhanh như chớp người đàn ông sờ xuống mông của cô ấy.

Trong chớp mắt, sắc mặt của Ngự Ngạo Thiên trở lên u ám vô cùng.

“Tôi tiếp cận nhé, đồ biến thái hả? Lòng ngực thực sự yên lặng, ông trời sinh ra một hình dáng cân đối để cho đàn ông ức hiếp, thực sự hết cách mà!” Long Kỳ khó chịu nói.

Chỉ nghe thấy giọng nói trầm giống như thần chết của Ngự Ngạo Thiên vang lên ở phía sau lưng. “Hắn ta là người ở bộ phận nào?”

“Ô, hình như là giám đốc bộ phận tài chính”.

“Chốc nữa đưa hắn đến phòng làm việc của tôi!” Buông lời xong, Ngự Ngạo Thiên bước nhanh rời đi...

Khoảng chừng nửa tiếng sau, Long Kỳ đã tìm thấy tên giám đốc hành chính béo mập.

“Giám đốc Long, cậu biết tổng giám đốc Ngự tìm tôi có việc gì không?” Đang đứng đằng sau Long Kỳ, người đàn ông to béo đó bắt đầu gấp rắc rồi.

“Anh sẽ không biết nếu bỏ đi.”

“Ôi, giám đốc Long, trong công ty ai là không mối quan hệ của anh với tổng giám đốc Ngự? Anh biết hết mọi tin tức mà, có liên quan tới việc thăng chức không vậy?”

“Không phải tôi đã nói với anh rồi sao, anh đi thì sẽ không biết được đâu!” Long Kỳ mất bình tĩnh nói, mở cửa phòng làm việc của tổng tài ra. “Đến rồi.” Nói xong, hắn xoay nửa người nằm trên ghế sofa trong phòng làm việc.

Lúc này, Ngự Ngạo Thiên đang đứng trước cửa sổ sát sàn nhà tập chung ý chí chơi golf ở trong phòng. Ánh nắng mặt trời rọi lên cơ thể to cao của hắn nhìn hình dáng giống như vị anh hùng hào kiệt tài giỏi.

Tên giám đốc to béo này là lần đầu tiên nhìn thấy người có năng lực tin đồn ở cự li gần như hôm nay, người đứng đầu là một nhà lãnh đạo lớn hạng nhất, rõ ràng có một chút lo lắng: “Ngự, Ngự tổng”.

Ngự Ngạo Thiên dường như không nghe thấy tiếng chào hỏi của tên giám đốc béo mập đó, vẫn cứ chơi golf một mình.

Tên giám đốc béo mập đành phải lặng lẽ đứng vào một bên chờ đợi tổng tài lên tiếng, trong lúc rảnh rỗi cái ánh mắt hèn hạ trắng dã đó không kiềm chế được liếc vào trong phòng làm việc.

Cô ấy là nữ thần xinh đẹp nhất trong công ty, chân thon dài trắng như tuyết, vòng trên đầy đặn, eo thon thả, nếu có thể hôn một cái lên dung nhan ấy vậy có thể nói là... tuyệt vời! Nghĩ đến đây, tên giám đốc béo mập này không nhịn được nuốt nước miếng, có khó khăn cũng nên được sự vội vàng.

“Nhìn đủ chưa?” Một giọng nói lạnh băng truyền tới, cuối cùng Ngự Ngạo Thiên đã ngừng đánh golf, đôi tay ra sức dựng đứng gậy đánh golf trên mặt đất, cười kì lạ nhìn hướng về cái tên giám đốc béo mập đang đứng ở cửa.

“Ngự, Ngự tổng, anh, anh có việc gì vậy?” Vừa nói, thái dương của tên giám đốc béo mập này không ngừng rơi xuống những giọt mồ hôi lạnh, rõ ràng Ngự tổng vẫn đang chơi golf, làm sao lại chú ý tới con mắt trắng dã đang liếc trộm đó?

“A.” Ngự Ngạo Thiên liền cười lạnh lùng và kì lạ, tiếp tục vịn vịn các ngón tay phát ra một âm thanh vang dội.

Không đợi tên giám đốc béo mập này phản ứng lại, liền bị hai người mặc đồ đen đẩy tới cửa phòng làm việc.

Không có bất kì lời giải thích nào, họ nắm lấy tên giám đốc béo mập, tiếp theo xách hắn đè nằm nhàoai trên sân bóng đánh golf, cùng nhau xách cổ hắn ấn vào lỗ bóng đánh golf.

“Ngự, Ngự tổng...”

“Mở miệng.” Ngự Ngạo Thiên mỉm cười nói.

Nhưng tên giám đốc béo mập đó vừa nghe thấy lời nói đó lại càng hoảng sợ: “Ngự tổng, anh có ý gì vậy?”

Trong nháy mắt, nụ cười trên gương mặt của Ngự Ngạo Thiên dần dần tan biến, khuỷa tay đập bóng trong tay lên mạnh mẽ đánh vào trong miệng của tên giám đốc béo mập.

“A” mấy cái răng vàng pha lẫn vết máu loang lổ cùng lúc chảy ra từ trong chiếc môi dày của tên giám đốc, hắn để lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Tôi không thích nhắc lại lần nữa.” Rất hiển nhiên, Ngự Ngạo Thiên đã đánh mất sự kiên nhẫn rồi, ngay cả giọng điệu cũng mang theo sự âm u lạnh lẽo như ở dưới địa ngục.

Tên giám đốc béo ú nghe xong, bị dọa một trận sợ quá há to miệng.

Chỉ thấy Ngự Ngạo Thiên vừa mới vung cây gậy đánh bóng, quả bóng golf màu trắng tràn đầy năng lực lăn dọc theo đường băng và đánh thẳng vào mắt trái của tên giám đốc béo ú. “A”

Nhìn vào khung cảnh vô cùng thê thảm đó, Ngự Ngạo Thiên che miệng kinh ngạc, hài hước nói: “Cạn bã, đánh lại nhé.” Nói xong, hất lại vung cây gậy một cách hung hãn.

Lần này, quả bóng golf đánh trực tiếp vào sống mũi của tên giám đốc béo ú.

Quả thực hần ta không chịu đựng tiếp được nữa, run rẩy van xin nói: “Xin lỗi, xin lỗi, Ngự tổng... tôi, tôi không có ý định liếc nhìn trộm tổng thư kí đó.”

Ai biết, lời nói xin tha thứ của hần vừa dứt, tinh thần của Ngự Ngạo Thiên bỗng chốc chuyển thành căm phẫn, bước nhanh đến trước mặt tên giám đốc béo ú kia, vung cây gậy đánh golf lên không ngừng đánh vào đầu hần ta: “Mẹ mày cho mày mở miệng hả, mày nói lời thối tha! Ta cho phép mày nói chưa hả?”

Máu loè loẹt bắn tung toé lên ống quần của Ngự Ngạo Thiên, một tên thuộc hạ trong đó đang đè chặt tên giám đốc béo ú nhìn thấy vậy vội vàng đến lấy giấy lau chùi ống quần của hần.

“Cách cách.” Quăng cây gậy đánh bóng trong tay đi, Ngự Ngạo Thiên lướt ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn tên giám đốc béo ú chỉ còn chút hơi tàn, hằm hằm nói: “Mông của người con gái của ta người sờ thấy thế nào?”

Lúc này, tên giám đốc béo ú dường như đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Thì ra cô gái bị hần lợi dụng trong thang máy đó là người tình bí mật của Ngự Ngạo Thiên ư? Có thể nói là nhất thời đa tình nên tạo ra hoạ lớn. “Ngự tổng, Ngự tổng... cầu xin anh, cầu xin anh tha thứ cho tôi lần này đi, lần sau tôi không dám nữa”.

Thấy vậy, Ngự Ngạo Thiên thở dài một hơi đồng cảm: “Thôi được rồi, vậy tha thứ cho hần đi”.

“Thật à? Cảm ơn anh! Cảm ơn anh, Ngự tổng.” Giám đốc béo ú liên tiếp dập đầu.

Thế nhưng chỉ có những người đã từng giao tiếp với Ngự Ngạo Thiên mới biết hần rốt cuộc là người đàn ông như thế nào! Nếu như Ngự Ngạo Thiên có trái tim đồng cảm thì đoán hần không phải là Ngự Ngạo Thiên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Em yêu, em đã tự sờ sao?

Khoé miệng nở nụ cười ma quái, ánh mắt sâu sắc chậm chậm nhìn sang bên khác: “Vậy Tuyết Đồng, cô tha thứ cho hần sao?”

“Ừm.” Trong lòng giám đốc béo ú không ngừng cảm ơn, vội vàng nhìn về phía Mạc Tuyết Đồng ở chỗ không xa.

Chỉ thấy, cô ôm hai tay trước ngực, lạnh nhạt đi đến phía hần ta. Khi đến trước mặt tên giám đốc béo ú, nhẹ nhàng nhắc tay lên.

Hai thuộc hạ đè chặt tên giám đốc béo ú bỗng xách bông hần lên.

Cuối cùng núi băng ngàn năm này nở một nụ cười ma quái, ngón tay thon dài xuôi theo bộ ngực bằng phẳng của tên giám đốc béo ú hướng về hạ lưu rồi đến chiếc quần dài của hần. Chậm chậm kéo dây khoá ra, móc ra một thứ xấu xí không chịu nổi.

Đối mặt với sự trêu chọc như vậy, tên giám đốc béo ú không thể không thở ra một hơi dài. Nhưng một giây sau...

Chỉ thấy! Ngón trỏ tay trái đeo một chiếc nhẫn tinh xảo Mạc Tuyết Đồng rút ra một con dao nhỏ.

Vẫn không đợi phản ứng của tên giám đốc béo ú.

“A!” Một tiếng kêu bi thương cuồng loạn không ngừng vọng lại vào trong phòng làm việc hoa lệ của tổng tài.

Người đàn ông ở đó cảm thấy da đầu ngứa ran, cắt phăng đi, mẹ ơi thật là quá tàn nhẫn!

Chỉ duy nhất Ngự Ngạo Thiên vô cùng hung phấn cười phá lên: “Ha, cách xử lí của Tuyết Đồng luôn luôn khiến cho tôi đặc biệt khoái chí!” Bởi vì thực tế hẳn rất thích nghe tiếng rên rỉ vì đau đớn mà phát ra của người đàn ông đó.

Còn Mạc Tuyết Đồng, cô nói lời rất nhỏ, lạnh lùng nhưng khi hạ thủ lại vô cùng hung ác, khi ra tay không bao giờ nể nang, có thể nói mười phút đó phù hợp với khẩu vị của Ngự Ngạo Thiên.

Đối xử với người phụ nữ như một công cụ, một công cụ trút giận hẳn cũng duy nhất có thái độ khác đối với Mạc Tuyết Đồng.

“Ngạo Thiên.” Ngay lúc này, Hàn Ly Thương đẩy cửa đi vào, rọi vào tầm mắt của hắn là một cảnh vô cùng thê thảm trên đất, thể mà dường như hắn không nhìn thấy liếc ánh mắt lạnh lạnh, bước nhanh đến trước mặt Ngự Ngạo Thiên, lạnh lùng nói: “Xảy ra chuyện rồi!”

Vẫn còn hai tiếng nữa mới tới giờ tan ca của Bác Sâm, Dao Dao đang trong tư thế xuất phát chờ đợi đón tiếp Cao Phong tan ca. Lúc này, thang máy lên cao đến đỉnh lầu, Ngự Ngạo Thiên đột nhiên đi vào.

Tuy cô ấy đã nỗ lực khiến bản thân tiếp nhận mối quan hệ đến nay không ai biết của họ nhưng mỗi lần gặp mặt vẫn còn có chút khó xử: “Đi, đi đâu... Ngự tổng.”

“Anh đến tìm em.” Biểu hiện của Ngự Ngạo Thiên có chút nghiêm túc.

“Có việc gì vậy?”

“Chút nữa em chuẩn bị tan ca nhé.”

“À nhưng giờ tan ca của em là sáu giờ.” Bình thường năm giờ là giờ tan ca của công nhân viên, khoa phục vụ muộn hơn một giờ đồng hồ.

“Bảo em đi thì em đi đi, anh đã nói trước với Long Kỳ rồi.”

“Không được! Không thể có trường hợp đặc biệt!” Thái độ của Dao Dao rất cương quyết.

Anh không ngờ rằng cô gái bé nhỏ này sẽ cố chấp như vậy? Ánh mắt sâu sắc liếc một cái, hắn lại một lần nữa ép buộc đóng thang máy lại.

“Này, anh làm gì vậy hả, mau mở ra, sắp tan ca rồi.”

“Em gái nhỏ, em thì rất tôn trọng nghề. Khi làm tình nhân của anh, sao anh không thấy em tôn trọng nghề đến như vậy hả?”

Nghe giọng nói có chút chế nhạo của Ngự Ngạo Thiên, cô thực sự không muốn nói rõ ràng mối quan hệ tình nhân giữa hai người, thà rằng cứ trở lên lơ mờ một chút, có lẽ đây gọi là trốn tránh hiện thực. “Anh mở thang máy ra, được không?”

“Ha, em yêu, em lấy thân phận gì mà bảo anh làm việc hả?”

Dao Dao bị hỏi lại nhất thời nghẹn lời, ở công ty hắn là người lãnh đạo lớn nhất, cô chỉ là nhân viên nhỏ mọn; trong cuộc sống, hắn là người nuôi dưỡng cô, cô là kẻ ăn bám, bất luận lấy thân phận nào cô đều không có quyền ra lệnh cho anh.

“Đi, hay là không đi?”

Nhưng có một chút... một chút ít ỏi trong cô vẫn muốn kiên trì với tư tưởng của bản thân! “Không đi!”

“Rất hay.” Chóp chóp đôi mắt sâu, hắn ôm chặt lấy Dao Dao men theo vách thang máy ngồi xuống.

“Ừm...” Giọng nói của người khuyên bảo không chịu đựng nổi buộc cô quay lại vào trong thang máy chật hẹp, đôi bàn tay trên áo cô đang chầm chậm, chầm chậm nhúc nhích có quy luật. “Anh, sao anh sàm sỡ như vậy... đây, ừm... đây là ở công ty!”

“Em cũng biết đang ở công ty, cũng chỉ có em bị người ta lợi dụng mà vẫn nở nụ cười hoan nghênh.” Nụ cười u ám của Ngự Ngạo Thiên đang ngời ở phía sau cô, đôi tay cứng rắn kéo nội y của cô xuống, ngón tay lúc nặng lúc nhẹ di chuyển hai quả hồng phấn xinh đẹp.

“Ừm, ôi... em, em lúc nào bị lợi dụng mà vẫn cười hoan nghênh chứ?” Cảm giác bị một trận đột kích khiến người ta bị hành hạ không thể chịu đựng nổi, cô rõ ràng cảm nhận thấy phần thân dưới chuyển động bất ổn.

“Không có gì? Lúc chiều hôm nay, lẽ nào không có ai sờ...? Đang nói, Ngự Ngạo Thiên đưa ra một bàn tay trượt hướng về thân sau của cô: “Mông của em hả?” Ngón tay tới nụ hoa của cô.

Cô phản ứng theo bản năng kẹp chặt hai chân lại “Người, người đó chỉ là không cẩn thận mà thôi!”

“Không cẩn thận?” Ngự Ngạo Thiên nên nói gì đây? Cũng chỉ có cô gái bé nhỏ trong trắng này mới cảm thấy mọi người trong trời đất này đều là người tốt.

Ngón tay linh hoạt lần này lại không vội vàng chiếm lấy lãnh thổ nhưng lạc vào trong nhụy hoa hơi lồi đó, nhẹ nhàng chạm vào...

“Ừm, a...” Cơ thể mềm mại của cô vô thức run rẩy, trên gương mặt có sự nghi hoặc không nói ra được. Rõ ràng lần này ngón tay của hắn không có tiến vào, tại sao mình lại có phản ứng mãnh liệt như vậy?

“Em yêu, lẽ nào bình thường em không có sở thích vuốt ve ở đây? ‘Đang nói, Ngự Ngạo Thiên gia tăng thêm sức lực của ngón tay, chuyển động vòng tròn theo đồng hồ. Và một tay khác cũng không rảnh rồi thăm dò nửa thân trên của cô, vẫn cứ chuyển động quả hồng phấn xinh đẹp đầy ham muốn đó.

Trong sự kích thích ở cả hai phương diện, Dao Dao xoay người lo sợ, có thể cô không muốn hiểu cái cảm giác kì lạ trong thang máy của công ty. “Ừm ừm, ừm. Ai... ai sẽ có sở thích đó. Không muốn... không muốn nữa, anh đừng ấn tay vào đó nữa...”

“Vậy em đi hay không?”

“Em, em... không đi!”

“Ha, xem ra em quả thật rất thích bị đàn ông đùa giỡn rồi. Vậy được, làm hài lòng em nhé!” Nói xong, Ngự Ngạo Thiên rút tay ở trong áo ra, tách thật mạnh hai chân đang cố giữ chặt của cô ra, dùng hai chân của mình ép chặt.

“Em muốn, em muốn làm gì nào?” Đôi chân của cô tạo thành hình chữ m, đối với cái bộ dạng xấu hổ này cô cảm thấy thật là quá thấp hèn.

“Hôm qua khiến em cảm nhận được điểm nhạy cảm nhất bên trong người phụ nữ; vừa nãy mới khiến em cảm nhận được điểm nhạy cảm nhất bên ngoài người của người phụ nữ. Vậy nếu hai điểm này đồng thời tiến hành... em yêu, anh thực sự muốn biết em sẽ phiêu lãng như thế nào? Trong khi đang nói, bàn tay khác của anh cũng đi sâu vào bên trong quần của cô, tiếp theo một ngón tay tròn ướt đi sâu vào rất nhanh đã tìm thấy điểm nhạy cảm nhất trong cơ thể của cô.

“Không... đừng...” Lắc đầu hoảng loạn.

Ngự Ngạo Thiên nở nụ cười kì lạ, ngón tay một ở ngoài một ở trong cũng lúc tấn công.

Giây phút này, Dao Dao chỉ cảm thấy bản thân đã đi vào bờ vực tan vỡ: “A, a, a...” Cơ thể giống như hàng ngàn con kiến đang bò lên đốt, tha thiết mong người đàn ông đó dừng tay nhưng lại khát khao đạt được thỏa mãn sâu hơn. Cô rất khinh thường bản thân mình lúc này... trong lòng không chịu nổi nữa.

“Hỏi lại em một lần nữa, đi hay là không đi!” Giọng nói lạnh lùng của Ngự Ngạo Thiên, làm tình với một người con gái thuần khiết như vậy, chỉ sợ anh cũng nhanh chóng bị đồ gục.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Màn đêm đáng sợ

“Em... em...” Vì sao? Vì sao người đàn ông này nói gì thì phải nghe vậy chứ? Cơ thể này vì tình nhân mà buồn đau? Sinh hoạt cá nhân đã không được tự do cũng được, bây giờ ngay cả đến một công việc bản thân cũng không có quyền tự chủ sao? Cuộc đời này há không phải sẽ biến thành đồ chơi của hắn sao! “Không đi! Em không đi!”

“Tuỳ em!” Hành động tĩnh lại, Ngự Ngạo Thiên rút đôi tay ra, nhấc cô đẩy ngã sang một bên một cách tàn nhẫn, vuốt gương mặt nhỏ bé của cô, u ám nói: “Nhưng đừng trách anh không nói cho em biết, ngày hôm nay chắc chắn em sẽ hối hận!”

Nhìn hình bóng của Ngự Ngạo Thiên rời đi, Dao Dao không biết lời của hắn đã báo trước điều gì. Mãi đến khi giờ tan ca đã qua cô đều không nghĩ được bản thân rốt cuộc sẽ hối hận điều gì nếu không làm theo lời của anh ta?

“Ting.” Thang máy xuống thẳng đến lầu một.” Giờ tan ca đã qua rồi, sao vẫn có người tới chứ?

Con tim ngay lập tức nghĩ tới mắt con bọ cạp, Dao Dao điên cuồng ấn nút đóng thang máy: “Mau đóng vào! Mau đóng vào! Mau đóng vào!” Khi thang máy đóng vào vẫn còn một kẽ hở, một bàn tay to đột nhiên thò từ bên ngoài vào! “A!” Cô sợ hãi ôm chặt lấy đầu cơ thể cuộn tròn lại.

Mãi tới khi thang máy hoàn toàn mở ra, bảy tám người đàn ông mặc đồ đen lần lượt đi vào trong.

Hơ... cái gì vậy, thì ra là người à! Dao Dao thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng nhưng lại không chú ý tới ánh mắt của mấy người mặc đồ đen đang chăm chú nhìn cô.

“Ngài...” Dao Dao vừa muốn mở miệng hỏi thăm họ muốn đi tầng mấy, một người mặc đồ đen trong đó liền trực tiếp ấn nút thang máy.

Ồ, họ muốn tới phòng làm việc tổng tài sao? Đã muộn như thế rồi, họ đến đó làm gì vậy? Lẽ nào muốn trộm đồ?

Không thể nào...

Thử hỏi có kẻ trộm nào dám đi thang máy trộm đồ, hơn nữa còn tổ chức thành một đoàn đi thang máy trộm đồ, cũng có phần quá táo bạo.

Thang máy đang lên cao, ánh mắt của mấy người mặc đồ đen đó cứ liếc nhìn nhau, người đàn ông ở vị trí kề sát Dao Dao nhất chậm chạp để tay vào túi áo. Trong khi hắn vừa muốn móc ra một vật gì đó...

Thang máy đột nhiên dừng lại ở tầng 28. Người đàn ông thay đổi mục đích ban đầu bởi cái người bên ngoài thang máy, tay đang ôm trong lòng đột nhiên lộ ra một khẩu súng lục.

Dao Dao nhìn một cái... cả người đàn ra!

“Đừng trách anh không nói cho em biết, hôm nay nhất định em sẽ hối hận!”

“Nhất định sẽ hối hận!” Ha, ha, ha bây giờ cô thực sự đang rất rất hối hận.

Khi cửa thang máy hoàn toàn mở ra, ngoài cửa lại là một khoảng trống tối đen như mực không có một ai, chỉ sợ khi cửa thang máy này đóng lại đầu khẩu súng này sẽ chuyển hướng về phía cô? Khi đó, đi đòi nhà ma rồi...

“Ồi, mắt kính của tôi bị mờ rồi sao?” Khi cửa thang máy đang đóng lại, Dao Dao ngồi xổm ở dưới đất, không nhìn thấy cái gì giống như đang tìm kiếm trên mặt đất.

“Hóng rồi, mắt kính mờ quá, tôi không nhìn thấy rõ cái gì cả.”

Mấy người đàn ông mặc đồ đen đó liếc mắt nhìn nhau nghi hoặc, một người đàn ông trong đó lắc lắc đầu, ngụ ý rằng thà giết nhầm không bỏ sót.

Trong lúc đó chỉ nghe thấy tiếng “lạch cạch.” Bên trong thang máy đã chìm vào bóng tối.

Thang máy dừng rồi.

Dưới cái bóng tối đó, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở yếu ớt, Dao Dao vẫn tốt, nhóm người mặc đồ đen đó cũng tốt, không ai dám có bất kì hành động thiếu suy nghĩ nào.

Có lẽ vài giây cũng đã trôi qua, cô lơ mơ cảm thấy có cái gì đó va vào vai trái của mình, theo bản năng cô đưa tay ra sờ...

Là dây thừng?

Con người liếc liếc nhìn, cô không có bất kì một sự lưỡng lự nào, ra sức nắm chặt lấy sợi dây thừng thô ráp giống nắm sợi rom để cứu lấy mình.

Cơ thể dần dần rời khỏi mặt đất bởi sức kéo của chiếc dây thừng, theo sau là một bàn tay ấm áp nắm thật chặt cánh tay của cô, xách cô dễ như bỡn rồi ném ra chỗ tối tăm trong thang máy.

Lúc này, người mặc áo đen trong thang máy vẫn không biết toàn thân Dao Dao đã lù lị.

Đứng ở trên đỉnh thang máy, một cơn gió lạnh thổi lướt vào gương mặt cô, khi mắt đã hoàn toàn thích ứng với bóng tối, một người thân hình cao to lơ mơ xuất hiện trước mặt cô

Cái bóng người đen đen này là ai, Dao Dao đã cơ bản đoán được rồi.

Phút chốc, một đôi tay bịt chặt tai của cô. Giọng nói lạnh băng như đến từ địa ngục cùng vang lên: “Giết hết”.

Chỉ nghe thấy âm thanh “phịch, phịch, phịch” của súng máy phát ra liên tục.

Mặc dù đôi tai đã bị bịt chặt nhưng vẫn nghe thấy cái âm thanh không êm ái đó, mùi máu nồng nặc hăng hăng lại càng kích thích giác quan của Dao Dao. Cô ấy không hỏi, cũng không vậy vù, chỉ ngẩn ngơ ở trong suy nghĩ nhưng lại lọt vào trong lỗ hổng.

Bỗng nhiên, một đôi môi mềm mại hôn lên môi cô, còn pha lẫn mùi nước hoa Cổ Long chỉ có ở trên cơ thể Ngự Ngạo Thiên, mùi nước hoa này vừa đúng lúc át đi cái mùi máu hăng hăng đó, dường như cơ thể cứng đờ của cô cũng dần dần tan ra.

Dưới màn đêm, cô không nhìn thấy gì chỉ có thể dùng cảm giác, đang cảm nhận thấy sự xâm lược độc quyền của anh ta, cảm nhận thấy đôi môi mềm mại của anh ta, vẫn có hương vị ngây ngất đó. Cả người dường như đều muốn đắm chìm vào đó.

Nhưng mà...

Khi lý trí tới! Theo phản xạ xô đẩy Ngự Ngạo Thiên đang hôn mình đắm say ra xa.

“Em quả thật là một cô gái nhẫn tâm, đây là cách để em cảm ơn anh hả?” Giọng nói lạnh lùng trong màn đêm khiến cho người ta hoảng sợ khi nghe thấy.

Đối với sự việc lần này, việc ớn lạnh này đã được báo trước lúc chiều nay rồi, cũng đã đề phòng toàn diện rồi, chỉ cần những người này dám đi lên tầng trên cùng sẽ trở thành thịt sống.

Chỉ đáng tiếc Lạc Dao Dao lại xuất hiện quá nhiều so với kế hoạch ban đầu!

“Ngạo Thiên, cậu thực sự không quan tâm tới cô gái bé nhỏ đó sao?” Khi ở trong phòng quản chế, Long Kỳ hỏi trong sự bất lực.

Hắn đã bảo cô rời đi nhưng tự cô không đi. Đối với phụ nữ Ngự Ngạo Thiên không có chút kiên nhẫn nào và cũng sẽ không chú ý tới sự sống chết của họ.

“Ngạo Thiên hay là anh vẫn còn chuyện gì chưa giải quyết rõ ràng với cô gái đó?”

Nhưng khi Long Kỳ nói ra câu nói đó, Ngự Ngạo Thiên bỗng nhiên nhớ ra... vết sẹo đó: “Lập tức thay đổi kế hoạch!”

Trong vòng ba phút, Ngự Ngạo Thiên lại thiết lập một phương án mới, thế là đã có, trong khi nhóm người mặc đồ đen muốn giết Dao Dao thang máy đang đứng im ở tầng 28; trong khi họ đang muốn ra tay với Dao Dao, thang máy dừng lại.

So với kế hoạch trước, kế hoạch mới có thể nói là vô cùng hao tổn trí óc, không chỉ phải tính chính xác thời gian, còn phải phỏng đoán chính xác không sai tâm lý của đối phương. Có lẽ đây không phải là khó khăn đối với Ngự Ngạo Thiên người có tới hơn hai trăm mười chỉ số IQ nhưng hắn không phải đích thân đi cứu một cô gái.

Ai biết, bây giờ cô gái bé nhỏ xấu xa này sẽ đền đáp hắn ơn cứu mạng như vậy?

“Em...” Dao Dao lo lắng nhếch môi. Rõ ràng bây giờ bản thân đã là người tình của hắn rồi, cho dù hắn không phải tự cứu lấy mình, thực ra cũng không có lý do cự tuyệt mà? Nhưng...

Không thích! Không thích như vậy, không thích hôn người mà mình không thích! Cô vẫn không nghe theo.

Im lặng không nói lên lời.

Một giây sau, cô chỉ cảm thấy cơ thể bị Ngự Ngạo Thiên đẩy một cái.

“Ừm ừm.” Cả người dọc theo cửa thang máy lại quay trở lại vào trong thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tóm được thóp của người đàn ông này rồi!

Mùi máu tanh hăng hăng càng thêm nồng nặc, cô đau khổ ngồi dậy từ trên mặt đất, bàn tay nhỏ vô tình sờ vào thứ gì đó. Là... Tay sao? Là tay phải không?

Lúc này, Ngự Ngạo Thiên vẫn đứng ở trên đỉnh thang máy bẻ chiếc kính nhìn ban đêm trên mặt, lạnh lùng nói vào chiếc tai nghe bluetooth: “Bật đèn thang máy lên.”

Bóng tối bị ánh sáng thủ tiêu, xác người ngổn ngang nằm đầy trong thang máy, lúc này Dao Dao đang ngồi trên một cái xác, cô sợ đến mức suýt thì đã ngất đi rồi, một tiếng “oa” khóc vang lên.

“Sợ hả?”

Giọng nói chất vấn của Ngự Ngạo Thiên vang tới ngay trên đầu, cô ngẩng đầu lên tội nghiệp, mạnh mẽ một chút, giọt nước trên khoé mắt quả thật vô cùng đáng yêu.

“Muốn đi lên không?”

“Ừ... Ừ... Vù...” Quả thực cô không muốn ở lại đó thêm một chút nào nữa, thật, thật đáng sợ!

“Vậy sau này anh đang hôn em, vẫn cự tuyệt chứ?”

Cơ thể cứng đờ, cô không biết nên trả lời câu hỏi này của Ngự Ngạo Thiên thế nào, chỉ biết dùng ánh mắt đáng thương làm hắn cảm động, hy vọng hắn mau chóng đưa mình rời đi.

Nhưng Ngự Ngạo Thiên đâu sẽ làm vậy? Trực tiếp đóng chiếc cửa sổ nhỏ duy nhất trong thang máy lại. Lúc này, Dao Dao hoàn toàn trở thành “cô độc

một phòng”, một mình với bảy, tám xác chết...

“Ngạo Thiên, bây giờ anh thực sự càng hồ đồ, càng độc ác, vậy mà bị một cô gái từ chối hôn lại chán nản như thế này sao?”

Ngự Ngạo Thiên vừa rời tầng đỉnh thang máy, liền đến ngoài cửa thang máy tầng 28, lúc này Long Diệp, Long Kỳ, Hàn Ly Thương đã sớm cung kính chờ đợi anh nhiều giờ rồi.

Còn cuộc trò chuyện anh vừa mới nói với Dao Dao đã sớm truyền đến tai mọi người qua bluetooth rồi, lần này có thể nói hấn mất thể diện rồi. Dẫu sao vị tổng tài này phong lưu cũng tốt, là đế vương xã hội đen cũng tốt nhưng không bao giờ bị phụ nữ từ chối hôn, và vô số phụ nữ đang xếp hàng chờ đợi để hôn anh ta.

“Long Kỳ, cậu không nói thì sẽ chết hay sao?”

“Cất.” Long Kỳ ỉu xiu đứng sang một bên.

Bây giờ Dao Dao đang trong thang máy khóc ướt hết cả đôi má. “Đồ khốn! Đồ khốn, Ngự Ngạo Thiên quả thực là tên khốn. Một giây trước vẫn cứu mình, một giây sau lại đẩy mình vào trong này. Quả thực, quả thực là mình không tốt không nghe lời hấn sớm rồi đi nhưng hấn cũng không thể hành hạ mình như vậy chứ?”

“Ngự Ngạo Thiên! Ngự Ngạo Thiên! Đưa em ra! Đưa em ra đi mà!”

“Vậy em suy nghĩ thế nào rồi?”

“Đồng ý! Đồng ý! Cái gì em cũng đồng ý, anh mau dẫn em ra ngoài đi!” Quả thực cô ấy bị dồn ép sắp điên loạn rồi.

Cửa thang máy đóng chặt liền mở ra, khi hình dáng của Dao Dao đã đáng thương lại rất đáng yêu rơi vào tầm mắt của mọi người, Long Kỳ quả thật muốn cười như điên, Long Diệp cũng không nhịn nổi nhếch miệng cười phá lên, riêng chỉ có Hàn Ly Thương thì vẫn cứ lạnh lùng.

Ngự Ngạo Thiên giẫm lên mấy cái xác chạy về phía Dao Dao đã tê liệt ở trên mặt đất, không đợi anh đưa tay ra ôm cô, Dao Dao liền chủ động chạy vào trong lòng Ngự Ngạo Thiên, đôi tay bám chặt cổ của anh, đôi chân cũng cuộn lên lưng của anh, hình dáng đó hoàn toàn giống một đôi gấu: “U, u, oa...” Cũng không chú ý đến hình tượng nào nữa, cô gào khóc thật to.

“Được rồi, đừng khóc nữa, nước mũi của em đều rây ra áo anh rồi!” Lúc này, cũng không biết biểu hiện của Ngự Ngạo Thiên là chán ghét hay yêu say đắm.

Nhưng trong mắt người khác, luôn cảm thấy Ngự Ngạo Thiên từ trước đến nay vô tình đột nhiên trở thành người có chút biết yêu rồi...

Rời khỏi Bắc Sâm, người còn lại đều đi xử lý tàn cuộc, chỉ có Long Kỳ ở lại bên họ.

Con đường từ chỗ Bắc Sâm đến trạm dừng xe, Dao Dao vẫn cứ khóc, bất luận đồ dành thế nào cũng đều không được, Ngự Ngạo Thiên ngay lập tức phát hiện có một chút thật lòng, cảm thấy có phải bản thân đã quá đáng không, một người đàn ông nhốt ở cùng một đám xác chết cùng đã sợ gần chết rồi huống chi là một người con gái? Nhưng cô gái này luôn luôn không nghe lời, chỉ có như vậy cô mới có thể yên phận một chút. Xem ra, anh đích thực là một người đàn ông không biết đồ dành phụ nữ.

“Long Kỳ, cậu đi lái xe đi.”

“Dạ.” Long Kỳ ngồi lên vị trí điều khiển. Ngự Ngạo Thiên ngồi ở vị trí ghế sau ôm Dao Dao, xe chậm chậm rời khỏi Bắc Sâm.

Nhìn cô khóc đáng thương thế, Ngự Ngạo Thiên ôm cô ngồi ở trên chân của mình: “Đừng khóc nữa, được không?” Vừa lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, vừa nhả lại đồ dành cô. Thế nhưng, dường như không có tác dụng.

Ngồi ở ghế trên, Long Kỳ tràn đầy hy vọng muốn được nhìn thấy, anh vẫn tôn sùng anh Ngạo Thiên toàn năng cuối cùng sẽ dùng cách nào đồ dành được Dao Dao?

“Em yêu, đừng khóc nữa...”

“Đừng khóc...” Ban đầu khuôn mặt vẫn nở nụ cười dần dần trở lên hiền như bụt, có thể thấy được Ngự Ngạo Thiên vẫn đang kiềm chế tính khí của mình nhưng rốt cuộc: “Mẹ kiếp đừng khóc nữa, phiền chết đi!” Là hấn đã bộc phát rồi!

Long Kỳ ngồi ghế trên vội vàng kiềm chế cười, muốn biết Ngự Ngạo Thiên nổi cáu có thể là rất đáng sợ nhưng xem ra anh Ngạo Thiên vẫn không biết đồ dành phụ nữ hay là một cô gái một chút nào cả!

Có lẽ là bị Ngự Ngạo Thiên hù dọa, tiếng thút thít nghẹn ngào của Dao Dao ngừng hẳn, sững sờ nhìn anh ta. Một giây sau... một cảnh kịch tính xuất hiện!

“Mẹ kiếp nếu không bỏ em ở trong thang máy, em có phải khóc không? Em hét? Em gọi? Gọi cái mông em à!!”

“...” Im lặng... Trong xe ít nhất đã im lặng mười giây.

Cùng với tiếng cười lớn của Long Kỳ, cuối cùng đã phá vỡ cái cục diện lặng im này. “Ha ha ha ha...” Trời biết, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có một người nói như thế với Ngự Ngạo Thiên, tiếng la mắng của Dao Dao có chút chửi thề giống giọng em bé.

“Anh đã nói với em rồi, không được chửi thề!” Ngự Ngạo Thiên đang lạnh lùng quát.

Ai biết rằng, Dao Dao không sợ không dừng lại, trái lại còn cất cao giọng: “Muốn chửi mẹ em không, thích chửi rửa mẹ em à, liên quan tới mông của mẹ em không?”

“...”

Nghe những lời chửi thề của Dao Dao giống như vè đọc nhanh, Long Kỳ vội vàng đạp vào bộ phanh xe: “Ha ha ha ha ha.” Nhoài về phía trên tay lái không ngừng cười, nếu tình huống này còn tiếp diễn nữa, chắc chắn sẽ xảy ra tai nạn xe.

“Cậu!” Ngự Ngạo Thiên tức giận, không hiểu bản thân đã gặp một thứ khó đối phó như thế này? Hắn xin thề đời này sẽ không cần có con, bằng không một đứa trẻ bất cần giống như Lạc Dao Dao thì đoán chắc tôi giảm mười năm tuổi thọ! “Ok. Anh đã thỏa hiệp rồi, thỏa hiệp rồi, được không? Lần sau anh sẽ không hù dọa em nữa!!”

Sau những lời nói này, Dao Dao không có bất kì phản ứng nào, trái lại Long Kỳ ngồi phía trước sững sờ hết cả người.

Ngự Ngạo Thiên là người như thế nào? Hắn là người thà rằng chết cũng sẽ không lựa chọn thỏa hiệp, huống chi là thỏa hiệp với phụ nữ? Cảnh tượng ngày hôm nay nếu như Ngự Ngạo Thiên trước kia mà nói, có lẽ sẽ bị tát cho một cái.

Hắn đã từng nói: “Giữa nam và nữ không có bất kì khác biệt nào, đàn ông có làm việc phụ nữ dựa theo đó có thể làm, nếu bởi vì đối phương là phụ nữ mà mềm lòng thì sẽ bị phụ nữ ngấm ngấm mưu tính.” Cho nên, hắn sẽ không dành cho bất kì ai sự khoan dung và ưu ái.

Nhưng hôm nay hắn lại... Long Kỳ có chút không hiểu, có lẽ bởi vì hôm nay tâm trạng của anh Ngạo Thiên quá tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Bị chọc ghẹo

“Còn anh, anh đã xin thề, sau này sẽ không ức hiếp em!” Tiếng khóc của Dao Dao dần dần thay đổi thành thổn thức, nhìn anh ngây thơ.

“Em đừng có mà được đằng chân nắng đằng đầu!” Nhưng Lạc Dao Dao hôm nay cô đã tóm được thóp của hắn rồi!” “Ừm, u... u... oa!” Dao Dao che khuôn mặt, một lần nữa khóc to lên.

Ngự Ngạo Thiên siết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi dài, trong giây lát lại nở nụ cười kì lạ: “Được rồi, được rồi, được rồi, anh xin thề, sau này anh tuyệt đối không ản hiếp em nữa.”

“Hi hi... Ha ha ha!” Buông tay đang ôm mặt ra, cô vui như hoa nở rồi.

Ngự Ngạo Thiên đã hiểu ra rồi, cảnh tình rằng cô gái này vừa mới giả vờ khóc. “Tốt! Rất tốt, hôm nay anh đã bị một cô gái chơi lại rồi.” Lạnh lùng nheo nheo mắt, anh đẩy đẩy Long Kỳ ở ghế trước.

Long Kỳ hiểu ý bước xuống xe, để cho họ có đủ không gian riêng tư.

“Còn nhớ trước đây không biết thế nào anh lại hôn em chứ?”

“Ồ.” Cô biết sắp xảy ra chuyện gì tiếp theo, lập tức bịt chặt miệng lại.

“Vừa nãy ở trong thang máy em đã hứa với anh cái gì nhỉ?”

Thôi chết, cô vừa nãy hình như là... Có một chút miễn cưỡng cô buông tay đang bịt chặt miệng ra, đôi môi của cô vênh lên. Ngự Ngạo Thiên nhìn thấy vậy, liền đùa giỡn với cô: “Cách cách.” Dao Dao bị đùa cợt liền thả lỏng tay bịt miệng ra, Ngự Ngạo Thiên nhân cơ hội đó ấn đôi môi mỏng manh của mình lên đôi môi mềm mại của cô.

Hít nhẹ đôi môi của cô, mềm mại và say mê.

Dao Dao hơi kháng cự nhưng liền nghĩ ra lời hứa trong thang máy nên đành phải thuận theo. Đôi môi bị hít chặt, phát ra âm thanh đập thành thịch của con tim thật ngại ngùng. Hai môi mím thật chặt bị nạy ra thật mạnh, lưỡi của hắn không ngừng bơi trong khoang miệng cô, mãi đến khi kết chặt lấy lưỡi của cô, ép cô không thể không phối hợp, cùng quấn chặt lấy lưỡi của hắn, cùng nhau thưởng thức hương vị ướt át này.

Bầu không khí trong xe dần trở lên nóng ran, ánh trắng rọi vào trong xe chiếu rọi lên khuôn mặt hơi ửng đỏ của Dao Dao. Cô càng ngày càng không có cách nào để ngăn cản nụ hôn mãnh liệt này của Ngự Ngạo Thiên, rõ ràng là không thích nhưng vẫn... Đủ để khiến cho con người si mê cho đến khi cả cơ thể mềm mại.

“A, rốt cuộc đến khi nào em mới có thể nâng cao kỹ năng hôn.” Kết thúc nụ hôn, Ngự Ngạo Thiên đang nhìn Dao Dao với đôi má ửng đỏ không kìm nổi cười phá lên quỵn rũ.

Cô ngượng ngịu cúi đầu xuống và không muốn nhìn vào nụ cười hấp dẫn này nhiều. Ngự Ngạo Thiên quay người và ngồi vào vị trí lái xe, Long Kỳ ở bên ngoài xe nhìn thấy vậy nhanh chóng chạy lại. Ngay sau đó, anh nhanh chóng khoá cửa lại.

“Ày! Ngạo Thiên, gọi tôi lên xe hả?”

“Không phải anh thích cười sao? Vậy thì anh ở ngoài cười đủ đi rồi về nhà nhé.” Nói xong, Ngự Ngạo Thiên mở khoá xe rồi đi, để lại Long Kỳ vô tội.

“Xe này... Hình như là của giám đốc Long mà?” Dao Dao hỏi trong màn sương mù.

“Sao hả? Là em thương hấn đi bộ về nhà hả?”

Cắt! Đồ xấu xa, luôn nghĩ ra cách chọc ghẹo cô. Dao Dao chỉ đơn giản là đóng miệng lại, giữ im lặng trên đường..

Cho tới khi đến biệt thự nơi cô đang sống bây giờ: “Anh? Anh không đi... hả?” Đứng ở cửa, Dao Dao ngập ngừng hỏi.

“Không đi.”

Hả? Không phải chứ... Vậy hấn không phải lại muốn... “Tại sao anh không đi vậy?”

“Hừ, em yêu, em không muốn anh ở lại à?”

Đương nhiên không muốn rồi! Tuy hấn đồng ý sẽ không vào bên trong đó làm gì cả nhưng không chống đỡ được kiểu đùa giỡn của anh! “Đương, đương nhiên không muốn.”

“Được, vậy anh sẽ ở lại.” Một nụ cười kì lạ, hấn vẫn có thể hiểu cô gái miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo này đang muốn gì? Sai bước đi vào bên trong biệt thự.

Nhìn Dao Dao, tưởng chừng như đang muốn khóc rồi, nếu cô nói không muốn hấn ở lại, vậy thì hấn sẽ đi chứ? Câu trả lời... Không thể chắc chắn?

“Ha...” Hai người mềm mại, cơ thể mềm mại trắng nõn của Dao Dao hơi ngượng ngùng, xem ra giống như một món ăn tươi ngon hấp dẫn.

Ngự Ngạo Thiên miết mài ở phía trước cơ thể cô, hôn đôi nhũ hoa đó, khiến cho cô không kiềm nổi liên tục thờ hỏn hển nững nịu. “Đừng, không muốn”.

“Không muốn? Em yêu, còn che dấu ham muốn với anh hả? Nhìn... Nó cứng kia.” Đang nói, anh nhẹ nhàng cầm thứ đồ sẫm dưng đứng lên.

“Um...Um” Một dòng điện chạy qua, cô vô thức uốn cong cơ thể mình.

“Ha, hoá ra, cơ thể em khát khao được đùa giỡn như thế à?” Một nụ cười xấu xa, cái lưỡi khéo léo của hấn từ từ mon chón xuống bên dưới, khiến cho Dao Dao càng khó chống đỡ sự đùa giỡn của anh.

“Ư,ư”. Không ngừng phát ra những tiếng rên yếu ớt.

Đầu lưỡi trượt qua bụng dưới bằng phẳng, đùa giỡn tới khu vực hấp dẫn nhẵn nhụi đó, mỗi lần Ngự Ngạo Thiên nhìn thấy chỗ đó của cô luôn cảm thấy rất kích thích hơn nữa hơi có cảm giác phạm tội không thể giải thích, cho đến bây giờ không thích hợp với cơ thể trẻ con của cô.

Vượt qua sự nhạy cảm của cô, Ngự Ngạo Thiên tách hai chân cô ra nhấc lên trên vai.

“Không!” Cái động tác này quá là xấu hổ, tuy nhiên đây không phải là lần đầu tiên cô bộc lộ trước mặt anh nhưng vẫn không có cách nào thích ứng. “Đừng nhìn.” Nhìn ánh mắt của người đàn ông cứ chăm chú nhìn vào chỗ nóng bỏng bên dưới cơ thể mình, cô vội vàng che chở.

“Ha.” Ngự Ngạo Thiên mỉm cười, đầu lưỡi miên man ngoài chân của cô, miên man từng chút từng chút.

“A, um” Cô không biết có nên giữ gìn cơ thể của mình hay không, hay cô nên bịt miệng của mình lại, nói với bản thân đừng phát ra âm thanh khó chịu như thế.

“Em yêu, em thật đáng sợ, ngay cả chân cũng nhạy cảm. Ày da, nếu để em đi ra ngoài, chỉ sợ bất kì một người đàn ông nào chạm vào em, em sẽ mất đi lí trí rồi!” Đối với người phụ nữ toàn thân đều là điểm nhạy cảm, Ngự Ngạo Thiên thực sự là lần đầu tiên gặp thấy, anh thực sự không biết nên nói là bản thân may mắn hay là không may mắn.

Chiếc lưỡi men theo bắp chân hướng về phía đùi cô, khi sắp va phải nhụy hoa của cô, Dao Dao đột nhiên thờ hỏn hển, con tim đã xê dịch lên tới cổ và

mất.

Tuy nhiên, Ngự Ngạo Thiên lại bỏ qua khu vực nhạy cảm đó, lúc này cô mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Ừm, em yêu, cảm giác này cũng tuyệt đấy chứ?”

Là hẳn muốn cảm nhận được cái quá trình căng thẳng, thư giãn, căng thẳng thư giãn không ngừng của cô, như vậy cơ thể của cô mới càng khát khao hơn với anh.

“Không, đừng mà, đừng lại đi, được không?” Dao Dao nhìn anh cầu xin.

“Dừng lại? Vừa mới bắt đầu thôi mà, làm sao có thể dừng lại được chứ? Ha.” Một tiếng cười lạnh lùng của Ngự Ngạo Thiên, một lần nữa lưỡi của anh lại miên man xuống đùi của cô.

Khi Dao Dao nghĩ rằng lần này anh cũng cố ý trêu chọc mình, Ngự Ngạo Thiên dần chậm chậm ngậm chặt nhụy hoa cái điểm nhạy cảm đó dần dần nhô lên.

“A. Um. Không... Đừng mà...” Cảm giác trước giờ chưa từng có ập đến, cơ thể của cô giống như bị điện giật, bàn tay nhỏ bắt lực đẩy nhẹ đầu hẳn đang cúi giữa hai chân mình. “Dừng, dừng, cầu xin anh, mau dừng lại đi.”

Ngự Ngạo Thiên như không nghe thấy lời van xin của cô, lại bắt đầu nhẹ nhàng mon trón. “A. Um...” Cô sắp phát điên rồi, cô sắp phát điên rồi, không thể kìm nén nổi cứ mặc ý khê rên rỉ, bàn tay của cô túm chặt lấy khăn trải giường, chân cô không ngừng vẩy vung mong có thể ngăn cản người đàn ông mang theo sự xâm lăng có tính huỷ diệt này lại.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lật Lật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Niềm vui sướng khó nói thành lời!

“Em yêu, bây giờ anh muốn nói cho em biết, em cũng có nhiều ham muốn như vậy.” Ngự Ngạo Thiên hơi ngẩng đầu lên và nở nụ cười ranh mãnh.

Dao Dao không dám nhìn anh ta, ngượng ngùng, cầu xin nói:

“Xin anh, dừng lại đi, được không?”

“Vậy em nói cho anh biết, em thấy thế nào về chuyện ngày hôm nay? Chuyện trong thang máy đó!” Đôi mắt sâu xa phát ra một cái nhìn lạnh lùng hấn hỏi thẳng thừng.

“Không liên quan tới em.”

Không biết câu trả lời như vậy có làm cho người đàn ông ngang ngược này tức giận không nhưng đây là cảm nhận trong lòng cô.

“Khi em nhìn thấy mấy người đó lấy súng ra, không nghĩ tới bỏ chạy hả?”

“Bỏ chạy? Nhưng nếu bỏ chạy... em sẽ càng chết nhanh hơn mà? Chỉ có thể giả vờ không nghe thấy gì không nhìn thấy gì thì vẫn có thể sống lâu hơn một chút.”

Dao Dao do dự một chút: “Đó là việc làm mờ ám của các anh.”

A, xem ra cô gái này thật ngốc nghếch nhưng đến giờ phút quan trọng lại luôn phản ứng nhanh hơn người khác một bước, thật xứng đáng là... một cô gái có 205 chỉ số thông minh. Cho dù câu hỏi thứ nhất của anh cũng được, câu hỏi thứ hai cũng được, câu trả lời của cô, anh ta rất hài lòng! Anh ta muốn cai quản sự việc nên cai quản này, việc không nên cai quản là sự vờ ngốc nghếch của người phụ nữ! Chỉ có như vậy mới có thể ở bên cạnh anh ta thêm một chút, mới không đến mức khiến cho anh ta mau chóng chán ngấy.

“Em thông minh như vậy, vậy hôm nay anh có một phần thưởng đặc biệt cho em.”

Phần thưởng? Trong lòng Dao Dao lo lắng, đây là phần thưởng... hay là cái gì đó không tốt đẹp? “Không? Em không cần... ừm...” Không đợi cô nói hết...

“A a a...” Dao Dao không kiềm chế được thở dài một hơi và quay người đi, cơ thể bỗng nhiên bị kéo căng, đôi tay bám chặt vào ga giường. Một giây sau cô chỉ cảm thấy trong đầu mình có một khoảng trống rỗng, cả người giống như bay trong mây, nhẹ trôi, nhẹ trôi, có một thứ vui sướng khó có thể nói thành lời.

Hồi lâu sau, sau khi tinh thần của cô quay trở lại, giọt nước mắt e thẹn xuôi theo gò má từ từ rơi xuống.

Ngự Ngạo Thiên buông cơ thể cô ra, đôi lông mày nhăn lại: “Em âm thầm khóc cái gì vậy?”

“Đều tại anh! Đều tại anh! Đã khiến em trở lên quái lạ, đã... um...”

Sau khi Ngự Ngạo Thiên mất vài giây sững sờ một tiếng “hi hi”, điên cuồng cười phá lên.

“Anh cười cái gì vậy?”

Từ từ lí giải, hẳn không nhìn được cười áp sát vào bên tai cô: “Em yêu, không phải em không giữ được mà là...”

Sau khi nghe xong, gương mặt của Dao Dao ửng đỏ, vội vàng nắm lấy chiếc chăn phủ lên cả cơ thể, không thể nào... không thể nào, mình đã...

Sao có thể lấy lại được đây? Rõ ràng mình không thích hẳn. Nhưng vì cái gì mà lại.... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Sự thuần khiết của Dao Dao biết ở nơi đâu, bí mật và tình cảm giữa nam và nữ căn bản không liên quan đến nhau!

Ngày tiếp theo...

Tối hôm qua sự việc xảy ra ở Bắc Sâm dường như là một giấc mộng, người chết đột nhiên tan biến, không thấy vết máu, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra nhưng Dao Dao là người có liên quan, bây giờ cô đứng trong thang máy cảm nhận từng đợt gió lạnh.

Hy vọng những cái xác chết đó sẽ không hoá thành ác quỷ, thật đáng sợ! Giật mình một cái, lặng im đón chào người sắp đi vào thang máy.

Cửa mở ra, một người phụ nữ mang khẩu trang, đeo kính râm đi vào.

Cách hoá trang như vậy quá là kì quái, bình thường chỉ có minh tinh hoặc là tội phạm truy nã mới che đậy bản thân như vậy? Lặng ngắm nhìn đường nét đôi mắt của người phụ nữ, hi...

Cô ấy là?

“Chị à, chị đi đâu vậy ạ?” Dao Dao cất giọng vẻ thăm dò.

“Phòng làm việc của tổng tài.”

Tìm Ngự Ngạo Thiên?

Thang máy đến nơi, mãi đến khi người phụ nữ rời đi, từ đầu tới cuối Dao Dao cảm thấy người phụ nữ thần bí này có một chút quen quen nhưng không có cách nào chắc chắn.

“Ngực phẳng, lập tức đến phòng làm việc của tôi ngay.” Giọng nói của Long Kỳ truyền tới điện thoại vô tuyến.

May mà trong thang máy không có người, không thì cô mất mặt chết đi được: “Biết rồi, biết rồi, đến ngay đây!”

Phòng làm việc của tổng tài...

Người phụ nữ thần bí chậm rãi bước vào. Mạc Tuyết Đồng ngồi ở cửa phòng làm việc lạnh lùng đứng dậy: “Cô có hẹn trước không ạ?”

“A a, cô Mạc là tôi.” Nói xong, người phụ nữ bỏ kính râm, cười quyến rũ nhưng Mạc Tuyết Đồng vẫn lạnh lùng: “Cô Lí, xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?”

“Cô Mạc là tôi đến tìm Ngự Ngạo Thiên, nên không cần phải hẹn trước nhỉ?”

“Xin thứ lỗi, lịch làm việc của Ngự tổng hôm nay đã kín rồi nhưng tôi sẽ nói với Ngự tổng là có đã đến đây ạ, mời!” Mạc Tuyết Đồng làm việc cẩn thận tỉ mỉ, trong thế giới của cô không có bất kì sự châm chước nào cả, có thể lấy từ vô tình để miêu tả, cho nên Ngự Ngạo Thiên mới đặc biệt ưu ái cô ta.

“Cô Mạc, thôi được... tôi gọi điện cho Ngự Ngạo Thiên nhé.” Trong giây phút Ly Mỹ Vân quay lưng gọi điện thoại, gương mặt xinh đẹp đó thoáng chốc buông xuống.

Cô ta và Ngự Ngạo Thiên đã ở bên nhau sắp được hai năm rồi, bên cạnh anh ta có bao nhiêu người phụ nữ coi đều biết hết nhưng cũng không nổi giận, tuy chỉ riêng Mạc Tuyết Đồng, vẫn là cái đinh trong mắt là gai trong thịt của cô.

“Cảm ơn anh, Ngạo Thiên.” Cúp điện thoại xong: “Cô Mạc, Ngạo Thiên bảo tôi vào trong, vậy tôi có thể...”

“Trước mắt tôi vẫn chưa nhận được tin của Ngự tổng, xin đợi một chút.”

Chết tiệt! Ly Mỹ Vân siết chặt nắm tay. Đợi một hồi lâu cuối cùng cô mới đi vào trong phòng làm việc của Ngự Ngạo Thiên. “Ngạo Thiên!”

“Sao chưa hỏi ý của anh mà đã tới, có việc gì hả?” Ngự Ngao Thiên vừa đọc văn kiện vừa hỏi cô.

“Em muốn cho anh một niềm vui, a a . . . nhưng nói thật, mỗi lần vào phòng làm việc của anh thật là khó, cô Mạc cô ấy...” Nói đến đây, Ly Mỹ Vân trộm nhìn biểu hiện qua ánh mắt của Ngự Ngao Thiên, vội vàng thay đổi lời nói: “Cô ấy thật là người có trách nhiệm”

Cô đã từng thử nói những lời không hay về Mạc Tuyết Đồng nhưng kết quả đổi lại là sự lạnh nhạt suốt ba tháng của Ngự Ngao Thiên, cho nên cô đã trưởng thành hơn và ghi nhớ sẽ không nói lời nói không tốt nào về Mạc Tuyết Đồng nữa.

“Có việc gì cứ nói đi Mỹ Vân, anh rất bận.”

“Ngao Thiên, thực ra em cũng không có việc gì, em thực sự rất nhớ anh.” Ánh mắt mê hoặc lướt qua thật bi thương: “Anh biết không, đã nhiều ngày rồi anh không đến tìm em”

“Đạo này công việc của anh rất bận, không có thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Sỉ Nhục Trong Phòng Làm Việc

“Đạo này công việc của anh rất bận, không có thời gian.”

“Em...”

“Ngự Ngao Thiên!”

‘Đùng’ cửa phòng làm việc bỗng nhiên mở ra, Lạc Dao Dao tức giận xông vào.

Theo sau cô là Long Kỳ mang gương mặt vô tội: “Ngao Thiên, tôi đã hết sức ngăn cản cô ấy rồi nhưng...”

“Long Kỳ, cậu ra ngoài đi.”

“Dạ...” Long Kỳ quay mình rời đi.

“Ngự...” Dao Dao vừa định mở miệng thì nhìn thấy Ly Mỹ Vân đứng ở một bên.

Trời ơi, trời ơi, trời ơi, cô nghi ngờ người phụ nữ trong thang máy lúc nãy là Ly Mỹ Vân không ngờ đúng là chị ta! “Ly... Ly... Ly... chị là... thần tượng yêu mến nhất của em, chị kí tên cho em được không?”

Sự tức giận ban đầu đã tiêu tan đi bởi cô đã si mê gương mặt đó rồi, cô đã quên đi mất mục đích đến ban đầu của mình, mặc kệ không quan tâm từ trên bàn của Ngự Ngao Thiên lấy một tờ giấy và cây bút, trình đến trước mặt Ly Mỹ Vân.

Rất rõ ràng, Ly Mỹ Vân đã bị tình huống đột phát đó làm cho có chút bất ngờ, theo bản năng ánh mắt cô nhìn về phía Ngự Ngao Thiên tinh thần cũng vừa mới tỉnh lại.

Hắn chậm chậm nắm lấy nắm tay, sắc mặt trở lên u ám, hắn nhìn về phía Ly Mỹ Vân miễn cưỡng gật gật đầu.

“Được chứ. Ha ha, cảm ơn bạn đã ủng hộ cho tôi.” Ly Mỹ Vân nở nụ cười, sáng khoái kí chữ lên trên giấy.

Dao Dao giống như vừa giành được bảo vật quý hiếm liền ôm vào trong lòng:

“Chị... chị biết không Ly Mỹ Vân, mình tình ở nhật bản trung quốc em không hề ngưỡng mộ ai nhưng chỉ duy nhất chị. Chị còn được một số người nhật bản phong tặng là nữ thần. Em thực sự rất là sùng bái chị, vô cùng sùng bái chị. Cũng rất tự hào nước Trung Quốc của mình đã sinh ra một minh tinh có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Nếu như có thể, em hi vọng có thể cùng chị chụp một bức ảnh. Được không?”

Còn không đợi Ly Mỹ Vân trả lời, Dao Dao móc điện thoại ra đột nhiên nhét vào trong tay Ngự Ngao Thiên:

“Đến đây, nhanh lên! Giúp em chụp một bức ảnh với chị Ly, nhanh lên!”

“Ra ngoài đợi anh.”

“Hả?”

“Ra ngoài đợi anh... hiểu không?” Tiếng hét lớn tức giận thốt ra, anh cầm chiếc điện thoại quăng ra thật xa.

Lúc này, Dao Dao mới phản ứng lại...

Tệ thật! Đây là phòng làm việc của Ngự Ngạo Thiên, cô làm cái gì vậy, truy hỏi mình tỉnh lại quên đi việc của mình, thật đáng chết!

“Xin... xin lỗi Ngạo Tổng, xin lỗi. Em lập tức ra ngoài, em lập tức ra ngoài.”

Chờ Dao Dao rời đi, Ly Mỹ Vân che miệng cười:

“Ha ha, Ngạo Thiên đây là lần đầu tiên tôi thấy có người hoàn toàn không nhìn thấy anh đó, lại còn bảo anh chụp ảnh cho nữa. Được rồi, đừng bực mình nữa. Nhưng, cô gái đó có một chút... không có văn hoá.”

“Mỹ Vân, chưa đến lượt cô đánh giá về nhân viên của tôi!”

“Hả?” Ly Mỹ Vân sững sờ, khi đôi mắt lạnh như băng của Ngự Ngạo Thiên nhìn cô, cô ấy không thể không thở một hơi dài.

“Cô cũng ra ngoài cho tôi đi”

“Tôi... tôi biết rồi.”

Ly Mỹ Vân vừa rời đi, Ngự Ngạo Thiên tức giận ấn điện thoại:

“Tuyệt Đồng, gọi Lạc Dao Dao vào đây cho tôi!”

“Vâng.”

Không lâu sau, Dao Dao mang theo sự hổ thẹn đầy của đi vào:

“Xin... xin lỗi, Ngự tổng. Bởi vì em quá thích Ly Mỹ Vân, cho nên... em xin lỗi, em xin lỗi!” Không ngừng cúi đầu xin tha lỗi, cô thực sự rất hận sự phản kích của bản thân mình nên đã quên đi tất cả những tật xấu.

“Em tìm anh có việc gì?” Hần hỏi lạnh lùng.

Ồ, mục đích đến tìm anh ta lần này của mình là... ngừng xin lỗi. Gương mặt của cô nặng trĩu:

“Ngự Ngạo Thiên! Anh dựa vào cái gì mà sa thải em?” Long Kỳ vừa nảy gọi cô đến phòng làm việc thì đã nói đến việc sa thải cô. Vừa nghe xong quả thực như phát điên lên, cái chết sắp tới rồi.

“Em cảm thấy sa thải em vẫn cần phải có lí do sao?”

“Sao không cần chứ?” Dao Dao tiến lên một bước, hai tay chống lên mặt bàn:

“Một, em không làm sai điều gì. Hai, không vi phạm kỉ luật, nếu như không có lí do sa thải em, em có thể kiện anh.”

À!? Cô gái này lại còn nhắc đến pháp luật với anh nữa hả?

“Qua đây!”

Ngự Ngạo Thiên ngoắc ngoắc ngón tay, cười kì lạ.

“Làm gì vậy?”

“Đến đây!”

Rốt cuộc anh muốn làm gì vậy? Cô non nớt lo sợ chạy đến bên cạnh ghế làm việc.

Ngự Ngạo Thiên giành lấy tờ giấy kí tên của Ly Mỹ Vân từ trong tay của cô, xoay tới mặt có chữ, lắc lư:

“Trang này, là tờ quan trọng nhất trong hợp đồng của anh với tập đoàn Áo Mỹ Tập. Cô gái Lạc Dao Dao, không biết lí do làm hỏng hợp đồng có đủ để sa thải em chưa?”

Không thể nào? Một tiếng sấm rơi xuống đánh trúng đỉnh đầu của cô:

“Xin... xin lỗi. Xin lỗi, khi đó em đã quá xúc động, cho nên... em xin lỗi. Em muốn tự động từ chức để tạ lỗi.”

“À, từ chức tạ lỗi hả? Em yêu, em thực sự vẫn còn rất ngây thơ.”

Nói xong, Ngự Ngạo Thiên kéo cô vào trong lòng:

“Hợp đồng đó năm trăm vạn, em cảm thấy từ chức thì có thể giải quyết được không?”

Năm trăm vạn? Đi đứt rồi! Trang đó còn có chữ kí quan trọng vậy phò tôi lại từ bỏ cũng không được.

“Thực sự...xin lỗi.” Bút rút rất lâu, cô chỉ biết dùng xin lỗi để chuộc tội.

“Ồ. Nếu một lời xin lỗi có giá năm trăm vạn, anh nghĩ, sẽ không phải lập nên bộ phận nghiệp vụ rồi. Em nói đi có đúng không?”

“Nhưng... nhưng em thực sự... Vậy anh nói phải làm gì bây giờ?”

“Để em nghĩ...”

Ngự Ngạo Thiên cau mày làm ra vẻ suy nghĩ, một tay đang ôm eo của Dao Dao, một tay kia cũng không ngừng luồn vào trong áo của cô.

“Anh.. anh làm cái gì vậy?” Cô đang vẫy vùng không để yên.

“Anh đang nghĩ cách giải quyết mà!”

“Nhưng tay của anh...”

“Tay của anh làm sao?” Dáng vẻ anh nói chuyện như không có chuyện gì, bàn tay trong áo được phân cách bởi một lớp nội y mỏng manh vẫn đang gây chuyện.

“Ừm... ừm. Ngự Ngạo Thiên, đây... ở đây là công ty, không phải anh đã đồng ý với em rồi sao, trong công ty chúng ta phải giữ gìn... ừm.”

Mặc dù được ngăn cách bởi một lớp vải mỏng nhưng ngón tay của hắn vẫn tìm được chính xác không sai cái điểm nhạy cảm trắng nõn đó, thỉnh thoảng gãi lên xuống.

“Nhưng không phải vừa nãy em từ chức đó sao?”

“Anh...”

Thực sự Dao Dao không biết nói thế nào, nhất thời nghẹn giọng:

“Sao anh có thể như vậy chứ!” Gặp được một kẻ quá đều như thế này, thực sự cô muốn khóc mà nước mắt không rơi nổi.

Kéo lớp vải vương vãi đó xuống, ngón tay của anh càng trở nên trắng trợn.

“Ừm. Đứng...”

Gương mặt cô hồ thẹn ửng hồng lên, vội vàng giữ chặt bàn tay hư hỏng của hắn:

“Chốc nữa nếu có người đi vào thì phải làm sao?”

“Vậy anh sẽ bảo họ cùng vào vui chơi với em.” Bàn tay bất động trên eo cô di chuyển lên trên, đẩy sự ngăn cản của cô ra. Ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng vận như hoa của cô.

“Ừm... ừm.”

Cô không kìm nén nổi phát ra những âm thanh lộ liễu trong phòng làm việc thanh tịnh và đẹp đẽ này.

“Đứng... đứng làm nữa, chốc nữa thực sự có người đến đó!”

Lo lắng cùng với sự kích thích hợp lại tạo thành một loại hứng thú khó nói thành lời. Xen lẫn trong ánh mắt oán hận đó của cô là sự nghi hoặc của người phụ nữ.

“Cốc, cốc, cốc”.

Ai ngờ, Dao Dao vừa mới dứt lời, tiếng cửa phòng làm việc vọng lại.

“Mau buông em ra.” Lo lắng cô muốn vẫy vùng thoát ra khỏi vòng tay của anh.

Từ đầu đến cuối Ngự Ngạo Thiên không có ý nghĩ buông tay:

“Vào đi.”

Chương 69: Bị Người Ta Nhìn Thấy Rồi!

Chết rồi!

“Đừng!”

Ngăn cản đã muộn, cửa phòng làm việc mở ra, nước mắt tức giận của Dao Dao tuôn ra, đừng quay đầu lại, không nhìn người đến là ai.

“Ngự tổng, họp đồng Sâm Ni Duy này đưa tới rồi ạ.”

Mạc Tuyết Đồng đã đi vào trong. Nhìn thấy cảnh tượng hai người Ngự Ngạo Thiên và Dao Dao chồng lên nhau, con mắt lạnh như băng của cô lấp lánh, dường như không có nhìn thấy cái gì bên cạnh văn kiện đặt ở trên bàn:

“Ngự tổng, tôi...”

Cuối cùng cũng đi rồi, Dao Dao không kìm nén nổi thở một hơi nhẹ nhõm nhưng một giây sau...

“Tuyết Đồng, làm phiền cô, sắp xếp bàn văn kiện trên bàn của tôi một chút.”

“Dạ.”

Rốt cuộc Ngự Ngạo Thiên muốn làm cái gì vậy? Lẽ nào anh ấy không cảm thấy như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt sao? Ánh mắt tràn đầy nỗi oán hận rũ xuống, những ngón tay của hắn không bỏ cuộc mà vẫn cứ tiếp tục...

Nhẹ nhàng vận nhũ hoa, cô cắn chặt khoé miệng, để bản thân không phát ra âm thanh quái dị, cơ thể bé nhỏ lại run rẩy... run rẩy.

“Ngự tổng, đã sắp xếp xong rồi.”

“Ừ! Cảm ơn cô Tuyết Đồng, cô đi đi.”

“Dạ!”

Đội Tuyết Đồng vừa rời khỏi, Dao Dao nhìn hắn cắn chặt:

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Khi chúng ta kí thỏa thuận, anh đồng ý điều kiện thứ nhất của em không liên quan, không thể nói cho người ngoài biết hay sao?”

“Tuyết Đồng không phải là người ngoài.”

Không phải người ngoài? Vừa nãy khi đến phòng làm việc, cô còn nghe thấy Long Kỳ chào hỏi người phụ nữ gọi là Tuyết Đồng nhưng bản thân khi đó tức giận nên không chú ý đến hình dáng của người đó, nên không biết cô ta là người phụ nữ xinh đẹp thường đi làm cùng với Ngự Ngạo Thiên?

“Không phải là người ngoài thì có thể như vậy được không?”

“Em yêu, em đừng nói với anh vừa nãy em không có một chút cảm giác nào nhé, nếu không thì cơ thể em sao có thể run rẩy kinh khủng như thế?”

Ngừng nói, anh ta mân mê nhũ hoa đỏ hồng nhạy cảm đó một cách thật xấu xa.

“Ừm... Anh...” Dao Dao không chịu nổi bèn khóc một tiếng. Nên chết đi, đến lúc này cô vẫn... gục đầu xuống, trong đôi mắt tràn đầy sự oán hận đối với cơ thể chỉ biết chịu đựng này của mình.

Thấy vậy Ngự Ngạo Thiên cuối cùng cũng dừng lại, buông cô xuống:

“Em thích theo đuổi mình tính à?”

“Hừ?” Ngẩng đầu lên, lại lập tức cúi xuống, thực sự không muốn đếm xỉa tới anh nhưng... cô vô cùng hứng thú với đề tài này.

“Không thích.”

“Vậy em thích Ly Mỹ Vân thế à.”

“Em chỉ thích chị ấy, chỉ tìm chị ấy mà thôi! Đây không coi là theo đuổi mình tình, em rất một lòng.”

Nỗi muộn phiền được giải tỏa hay là bởi vì đề tài là Ly Mỹ Vân mà nỗi ưu tư đó được giải phóng. Ánh mắt cô hiện ra vô vàn tia sáng hưng phấn.

Có thể thấy rằng, đó là sự điên cuồng của Dao Dao đối với Ly Mỹ Vân, nếu không thì, cô ấy đã biết hành xử đúng mực, vừa nãy cũng không làm ra những việc thất lễ như thế.

“Vì sao em thích cô ấy?”

“Bởi vì chị ấy rất nhiệt huyết, bởi vì chị ấy rất đẹp, bởi vì chị ấy kiên định nói chung rất nhiều rất nhiều nguyên nhân. Anh sẽ không hiểu đâu.”

Làm sao anh không hiểu? Anh hiểu rõ Mỹ Vân hơn ai hết!

“Những điều em nói đều là công ty quản lý tạo ra hình ảnh cho cô ấy mà thôi.”

“Ý anh là gì?”

“Có thể nói là, công ty quản lý yêu cầu cô ấy trở thành ngọc nữ thì cô ấy là ngọc nữ, công ty quản lý yêu cầu cô ấy nhiệt huyết thì cô ấy sẽ nhiệt huyết nhưng mà công ty quản lý bây giờ yêu cầu cô ấy trở thành một nữ thần hoàn mỹ, vì vậy hình tượng em nhìn thấy là công ty quản lý tạo ra. Thực ra dưới nền tảng cá nhân, cô ấy có thể lại là một mẫu hình khác.

Ý của Ngự Ngạo Thiên là?

Giữa hai đôi lông mày cau lại, cô bắt đầu siết nắm tay:

“Em không cho phép anh bôi nhọ chị ấy! Có lẽ, anh có thể rất hiểu chị ấy. Nhưng Ly Mỹ Vân em nhìn thấy là hình dáng đó, em không muốn anh nói chị ấy như vậy!!”

“Em!”

Đột nhiên bóp chặt cổ của cô, càng bóp càng chặt, càng bóp càng chặt. Hắn không ngờ cô gái này lại thích Ly Mỹ Vân đến nước này rồi? Nhưng vẫn đề là, quan hệ giữa ba người họ...

Thôi đi, tùy cô ấy đi. Ánh mắt lạnh lùng chớp chớp, buông lỏng tay ra trong nháy mắt Dao Dao suýt nữa ngã ngối trên mặt đất.

“Ồi ời ời.” Không ngừng thở hổn hển giọng ồ ồ, vừa nãy tưởng là mình sẽ bị anh ta bóp chết rồi, Ngự Ngạo Thiên quả nhiên quá nguy hiểm, tính khí nói thay đổi là thay đổi liền.

“Em đi đây!”

Giây phút này dần hiểu rõ, Dao Dao vừa định rời đi. Lại nhìn thấy điện thoại vừa nãy bị Ngự Ngạo Thiên ném xuống đất.

“Em đang làm gì vậy?” Thấy cô ngồi xồm đang nhặt vật gì trên mặt đất, Ngự Ngạo Thiên lạnh lùng nói.

“Lắp điện thoại.”

“Ha, đã rơi vỡ cả rồi, mua một cái khác nhé.”

“Đợi đã, đợi một chút.”

Cũng đã để lỡ khoảng một phút, Dao Dao hết sức phấn khởi đứng lên hướng về Ngự Ngạo Thiên đang khoe khoang thành của bản thân:

“Nhìn thấy không? Nhìn thấy không? Được rồi này, ha ha ha.”

Nhìn vào bộ dạng ngu ngốc của cô, Ngự Ngạo Thiên thờ dài, khóc cười không nổi lắc lắc đầu.

Rõ ràng một giây trước còn nổi giận đùng đùng nhưng một giây sau bởi vì một chuyện nhỏ nhặt lại lộ ra nụ cười trong sáng của một đứa trẻ dường như chưa bao giờ có buồn lo, có lẽ hiện giờ cô gái này đang sống trong một thế giới hỗn loạn. Nhưng mà...

Càng như vậy thì anh càng làm cho cô dơ bẩn! Nghĩ đến đây, ánh sáng lộng lẫy không nhìn được vào trong đáy mắt trầm tĩnh của anh cố gắng tính toán một điều gì nguy hiểm...

“Leng keng.”

Khi kim đồng hồ chỉ vào tám giờ đúng, Dao Dao đang ăn cơm trong lòng thì lo lắng:

“Gõ cửa giờ này, nên không phải là...?” Ngoài Ngự Ngạo Thiên ra chắc cũng chẳng có ai khác đâu nhỉ? Phiền chết đi, tại sao hôm nay anh ta lại đến chứ?

Bước chân ngập ngừng đứng ở lối vào, tiếng chuông cửa không ngừng vang lên dường như giống một con ác mộng.

Hắn không ở nhà đã vội vàng đi, không phải đã kết thúc rồi sao. Bấm! Bấm! Bấm! Bấm cái gì mà bấm chứ!

Thôi được, trốn tránh được một lần cũng không thể trốn tránh được mãi, bị anh ta biết mình có nhà lại không mở cửa chắc lần này chết càng thâm. Trong nháy mắt cửa mở ra...

Rọi vào tầm mắt là một cô gái chuẩn mực xinh đẹp, một mái tóc dài như thác nước đen nhánh tung bay đến giữa eo. Ngũ quan càng đẹp, đặc biệt là đôi mắt mang theo một chút ánh sáng giá lạnh, dường như giống với thần tiên ti ti ở trong tranh, lại kèm theo sự quyến rũ của nàng tiên.

Chị gái xinh đẹp này hình như là chị thường đi làm với Ngự Ngạo Thiên phải không?

“Cô Lạc, xin chào.” Mạc Tuyết Đồng lạnh lùng lên tiếng.

“Ồ chị? Chị là?”

“Tôi là Mạc Tuyết Đồng, là thư kí của Ngự tổng.”

Thư kí của Ngự tổng... Mạc Tuyết Đồng? Vậy có thể nói là, hôm nay xuất hiện ở phòng làm việc là... chị ta?

Trong chốc lát “vù” gương mặt của Dao Dao trở lên đỏ rực, rất đỏ, thật mất mặt, buổi chiều xảy ra việc đó, chị ấy sẽ nghĩ sao về mình đây? Có sự né tránh trong ánh mắt.

Lúc này, Mạc Tuyết Đồng cầm một bức thư trong tay đưa vào tận tay của cô:

“Cô Lạc, cái này là Ngạo Thiên bảo tôi giao cho cô.” Nói xong, cô quay người dần dần biến mất vào trong bóng tối.

“Cái này là?” Dao Dao nhìn bức thư trong tay nghi hoặc, chậm chậm mở ra. Bên trong là một tấm thẻ ngân hàng màu vàng chói mắt.

“Tấm thẻ này là? Đồ xấu xa, Ngự Ngạo Thiên đây là ý gì vậy?” Ném thẻ sang một bên, cô tức giận lấy điện thoại ra...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Người phụ nữ dâm đẳng

Ừm, hắn không thể không để lộ ra nụ cười hoàn toàn không bình thường, chậm chậm nhận điện thoại: “A lô?”

“Ngự Ngạo Thiên, anh đưa cho tôi thẻ ngân hàng là có ý gì vậy?” Trong điện thoại, là giọng gào thét của Dao Dao.

Lông mày của Ngự Ngạo Thiên nhíu lại: “Lần sau nếu gọi điện cho tôi mà còn la hét, thì tôi sẽ giết cô đó!”

“Ừm nhưng...” Cô đành phải điều chỉnh giọng nói xuống: “Anh đưa cho em thẻ ngân hàng là có ý gì vậy?”

“Ý của cô là gì hả.” Nói được một nửa, ánh mắt của Ngự Ngạo Thiên rũ xuống, con mắt tràn đầy dục vọng nhìn vào đôi mắt quyến rũ của Ly Mỹ Vân, hắn ném điện thoại sang một bên thật dứt khoát. “Kỹ thuật của em thực sự càng ngày càng tuyệt.” Không thể chờ đợi được nữa anh xoay người đè cô xuống bên dưới cơ thể của mình.

“A, Ngạo Thiên, vẫn chưa cúp điện thoại mà.” Ly Mỹ Vân cười quyến rũ chỉ vào chiếc điện thoại vẫn đang mở máy.

Anh liếc mắt hơi hột, cười kì lạ và nói: “Vậy anh tiếp tục đi nghe điện thoại nhé?”

“Ừm... Ngạo Thiên... anh thật đáng ghét.” Ly Mỹ Vân vội vàng kéo cánh tay của hắn lại không nỡ để hắn đi.

Thấy vậy, đôi mắt hắn mờ ám, lưng ưỡn ra mảnh liệt, một lần nữa trong phòng lại tràn ngập bầu không khí mờ ám.

“Ngự?” Dao Dao ở bên kia điện thoại lơ mơ nghe thấy giọng đối thoại trong điện thoại, tuy nghe không rõ họ đang nói gì nhưng lơ mơ nhận ra là một người phụ nữ đang nói chuyện với Ngự Ngạo Thiên. Thôi được! Ngày mai trực tiếp mang thẻ này đến công ty...

Ngày tiếp theo...

“Chị à, cảm ơn chị ghé thăm. Đây là cà vạt của chị, xin chị cầm lấy ạ.” Cửa hàng bách hoá cao cấp, Dao Dao nhận lấy chiếc cà vạt đã được nhân viên bọc cẩn thận mỉm cười rồi ra khỏi cửa hàng.

Vốn dĩ cô ấy nói hôm nay phải đến công ty đưa thẻ cho Ngự Ngạo Thiên, ai biết rằng cô lại đột nhiên nhận được điện thoại của Long Kỳ bảo cô mua giúp một chiếc cà vạt, đành phải tạm thời thay đổi lịch trình.

Khi sắp ra khỏi cửa hàng, một cửa hàng chuyên kinh doanh thương hiệu Kenzo đã hấp dẫn sự chú ý của cô.

“Hoan nghênh quý khách, chị ạ, đây là cửa hàng kenzo đầu tiên ở Trung Quốc và cũng là ngày đầu tiên khai trương, hoan nghênh quý khách ạ.”

“Dao Dao, vào thôi.”

Kenzo? Thần Dật cũng thích thương hiệu này à?

“Đúng.”

Hiếm khi cô nhìn thấy Phong Thần Dật có hứng thú với một thương hiệu nào đó, bốn năm trước trong phút chốc hấn đã tiêu mất hơn hai mươi vạn để mua sản phẩm thương hiệu đó, không ngờ bây giờ ở Trung Quốc cũng có thương hiệu này.

Không cảm nổi lòng cảm chiếc quần dài lên, ngắm một chút, lại đặt xuống...

“Chị à, chiếc này là kiểu dáng mới nhất của Kenzo, mỗi một số chỉ có một chiếc thôi.”

“A?” Ánh mắt nhìn qua, cô cười cười vẻ khó xử: “Không, không được rồi, cảm ơn.”

“Chị thử đi ạ, thực sự rất hợp với chị ạ.”

“Tôi... được rồi.” Đối diện với người bán hàng nhiệt tình, cô đành phải chấp nhận mặc thử.

“Chị à, đồ của chị để tôi cầm giúp nhé.”

“Cảm ơn.”

Nhân viên bán hàng nhận lấy đồ từ trong tay của Dao Dao, đợi cô đi vào trong phòng thử đồ, người nhân viên này nhìn sang đồng nghiệp khác chỉ chỉ tay vào logo trên túi: “Hermes! Hermes! Đây là vị khách sộp rồi.”

Một hồi lâu, Dao Dao mặc chiếc quần dài bước ra ngoài phòng thử đồ. Hai nhân viên vội vàng chạy đến vây xung quanh. “Oa, chị à, chiếc này thực sự rất hợp với chị.”

Ha ha ha, chiếc quần hơn hai vạn có đẹp cũng không thể mua nổi. “Cảm ơn các cô, tôi nghĩ hay là...”

“Cái quần này bị to hơn một số, xin lấy cho tôi một chiếc số nhỏ.” Phòng thay đồ bên cạnh, đi ra là một cô gái cũng đang mặc đồ giống y hệt kiểu dáng của Dao Dao đang mặc.

Người nhân viên chào đón cô mỉm cười khó xử. “Xin lỗi chị, số nhỏ chị bên kia đang mặc rồi ạ. Cho nên...”

Cô gái nghiêng đầu nhìn: “Lạc Dao Dao!”

Nghe thấy có người gọi mình, Dao Dao vô thức quay đầu lại, cô... là, Ly Nặc Đình?

Hai năm trước, chỗ ở Nhật Bản của Phong Thần Dật...

“Thần Dật, thật thoải mái, Ô... em yêu anh Thần Dật.”

“Ha, Nặc Đình cô chủ động thật đó.”

Trên chiếc giường lớn mềm mại, đôi nam nữ mập mờ chồng chéo lên nhau, đứng ở trước cửa một hồi là Dao Dao đang tức giận đẩy cửa ra: “Các người... đang làm gì vậy hả?”

Người phụ nữ Lạc Dao Dao này vội vàng dùng chăn che kín cơ thể.

Người đàn ông cười cười không lo ngại gì: “Dao Dao, sao em đến vậy?”

“Nếu như hôm nay tôi không phát hiện ra tất cả, có phải anh định cả đời này coi tôi là con cóc? Phải không? Nói đi?”

Người đàn ông im lặng.

Dao Dao đã bị nỗi đau cùng với sự phẫn nộ tốt cùng bước lên liền tát cho hắn một cái: “Phong Thần Dật, anh chỉ là một thằng khốn!” Nước mắt thấm tuôn rơi cô quay đầu rồi đi.

Mặc dù sự việc này đã trôi qua hai năm rồi, cô cũng cố gắng để bản thân mình có thể quên đi hết tất cả nhưng giờ phút này người phụ nữ đó xuất hiện ở trước mặt, những hình ảnh đẹp đẽ trong quá khứ lại khơi dậy.

Thậm chí ngay cả ánh mắt chiến thắng chứa trong đôi mắt của người phụ nữ khi đó, cùng với nụ cười của cô ta đều như vậy, rõ ràng như thế, tất cả mọi thứ giống như vừa xảy ra ngày hôm qua.

“Thật là trùng hợp, Lạc Dao Dao, đã một năm rồi rồi chúng ta không gặp nhau rồi? Đạo này thế nào?”

Ha, đối với sự trùng hợp này cô thà không cần! Đôi mắt mờ ảo pha lẫn ý nghĩ căm ghét, cô lạnh lùng nói. “Rất tuyệt!”

“Ồ” ánh mắt của Ly Nặc Đình nhìn từ trên xuống dưới quần áo của Dao Dao đang mặc: “Đúng rồi, chiếc quần cô đang mặc này, mua không?”

“Mua!” Dù có đập nổi bán sắt cũng phải mua!

“Ừm!” Ly Nặc Đình tỏ ra sững sờ, cười khiêu khích: “Lạc Dao Dao, cô nên đừng giận tôi nữa nhé?”

Đúng! Là đang tức giận. Người đàn ông hai năm trước bị cướp đoạt thì cũng đã bị cướp đi rồi, hơn nữa người đàn ông thối nát như Phong Thần Dật đó không có cũng chả sao nhưng hai năm sau chiếc quần này nhất quyết không nhường. “Ha ha, làm sao mà tức giận chứ? Tôi rất thích chiếc này mà.”

“Cảm ơn chị. Đợi chín thay đồ xong, tôi lập tức gói lại cho chị ạ.” Nhân viên bên cạnh ân cần nói chen vào.

“Đợi đã!” Ly Nặc Đình ôm hai tay phía trước, ánh mắt lạnh lùng lướt nhanh về phía cô: “Lạc Dao Dao, cô không cảm thấy cái này thực sự không hợp với cô sao?”

“Sao hả? Vậy mua về làm giẻ lau cũng được.” Nở nụ cười ngọt ngào nhưng trong lòng cô lại đang chảy máu, chiếc quần hơn hai vạn làm giẻ lau ư? “Ha, mình sao có nhiều tiền thế, ha, ha ha.”

“Lạc Dao Dao! Tôi nói thật đấy, chiếc quần này không hợp với cô đâu, giống như Thần Dật cũng không hợp với cô. Nếu không thì hai năm trước anh ta đã không chọn tôi rồi, cô nói đi? Tôi cảm thấy cô thực sự không nhất thiết vì chuyện của hai năm trước mà tức giận.” Lúc này ánh mắt chiến thắng trong mắt của Ly Nặc Đình giống y hệt hai năm trước.

Siết chặt nắm tay: “Ly Nặc Đình, cô không cần nhắc tới Phong Thần Dật, tôi đã nói rồi, tôi không giận, cho dù có thực sự giành được thì thế nào chứ? Thì có thể chứng minh hợp hay sao? Ha, chiếc quần này cũng như vậy, dường như có thể nhìn thấy nó hợp với cô, mặc lên rộng hay chật thì chỉ có cô biết thôi!”

“Sao?” Ly Nặc Đình dù có ngây ngô cũng nghe ra sự chế nhạo trong từng câu nói của Dao Dao: “Vậy chi bằng chúng ta tìm người xem xem rốt cuộc chiếc quần này hợp với ai nhé.” Nói xong, cô cười u ám, nhìn về khu đồ nam vẫy vẫy tay: “Thần Dật, Thần Dật.”

Phong... Phong Thần Dật cũng ở đây, bọn họ vẫn còn ở bên nhau hả?

Hai năm trước, Phong Thần Dật vội vàng về nước, nửa năm sau Ly Nặc Đình cũng nghỉ học trở về nước. Khi đó hầu như cô ngày nào cũng nguyên rửa, hằng đêm mong họ nhất định sẽ không thể nắm tay nhau đến suốt đời, nhất định sẽ không thể nắm tay nhau đến suốt đời. Dưới bầu trời này đây có lẽ là khuyết điểm chung của tất cả những người phụ nữ gặp phải kẻ thứ ba. Nhưng không ngờ hai năm sau họ vẫn chưa chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tiêu diệt đôi cầu nam nữ

Nắm chặt lại nắm đấm: “Ly Nặc Đình, cô không cần phải nhắc tới Phong Thần Dật, tôi đã nói rồi, tôi không phải đang giận lấy hai người mà ngược lại, nếu cô thực sự giành được anh ấy thì thế nào? Có thể chứng minh là hợp nhau sao? Đây, cũng giống như bộ y phục này vậy, nhìn thì có vẻ nó sẽ hợp với cô nhưng mặc vào trên người rồi thì chỉ có cô mới biết là nó có thực sự hợp với mình hay không!”

“Thật sao?”

Ly Nặc Đình cho dù có ngờ vực cũng nghe ra được là Dao Dao có ý châm chọc mình.

“Vậy không bằng chúng ta tìm người nhận xét xem ai là người mặc hợp với bộ y phục này nhất đi!”

Dứt lời, cô cười âm trầm, đến khu vực trưng bày đồ nam nói: “Thần Dật, Thần Dật.”

Phong... Phong Thần Dật cũng ở đây, bọn họ vậy mà vẫn còn quen nhau sao?

Hai năm trước, Phong Thần Dật vội vàng trở về nước, nửa năm sau Ly Nặc Đình cũng thôi học mà về nước. Khi đó nàng hầu như ngày ngày nguyên rửa, hàng đêm chờ đợi ngày bọn họ chia tay nhau, nhất định bọn họ sẽ không có kết quả. Có lẽ là trên đời này không có tên tiểu miêu (1) nào như cô ta. Thật không nghĩ đến là hai năm sau bọn họ còn không có chia tay nhau.

Trái tim nhói lên đau đớn, không biết từ khi nào mà móng tay cô đã đâm thật sâu vào trong khe thịt, cũng không nhìn tới Phong Thần Dật đang đi tới mà cũng chẳng nghĩ đến khuôn mặt khiêu khích kia của Ly Nặc Đình.

“Chuyện gì, vậy...”

Phong Thần Dật thấy Dao Dao cách đó không xa, bước chân đột nhiên bất động, cô như thế nào lại chạy đến đây?

“Thần Dật, thật là trùng hợp nha, Lạc Dao Dao cũng ở đây mua quần áo! Đúng rồi, anh nhìn xem hai người bọn em ai mặc bộ y phục này đẹp hơn vậy?”

Nói xong, Ly Nặc Đình mỉm cười, chủ động khoác tay lên vai Dao Dao.

Con người Phong Thần Dật thoáng chốc xẹt qua một tia lạnh như băng, vừa định mở miệng...

“Đúng rồi! Tiểu thư, đồ của cô đây.”

Nhân viên phục vụ đưa cho Dao Dao một chiếc túi.

Phong Thần Dật lạnh như băng nhìn chăm chú lên chiếc túi bóng bẩy kia, liếc qua anh liền nhận ra đó là một chiếc túi Hermes kiểu dáng của nam.

“Phong tổng, tấm chi phiếu bị Lạc tiểu thư lấy mất kia. Mặt khác, cậu bảo tôi đi điều tra sự việc này đã có kết quả rồi.”

“Nói đi.”

“Chuyện là như thế này, thám tử tư vài ngày trước theo dõi Lạc tiểu thư, phát hiện Lạc tiểu thư thường xuyên qua lại với một người đàn ông lạ.”

“Là người nào?”

“Chuyện này thì... thám tử tư nói là người đàn ông kia rất cẩn thận hơn nữa còn thường xuyên có vệ sĩ đi theo bên người nên thám tử của ta chỉ thấy được bóng lưng mà thôi.”

Đáng chết! Người đàn ông đó là ai? Nghĩ đến đây, Phong Thần Dật oán hận nghiêng răng, bàn tay giấu trong túi áo khoác gắt gao nắm chặt nổi lên gân máu.

Sau nửa ngày, hân híp mất lạnh lẽo, khóe miệng thỉnh thoảng truyền ra một tràng cười gượng, nói: “Đương nhiên là Nặc Đình em rồi!”

“Lộp bộp.” Trái tim như bị cái gì đó đè ép lại dường như hơi thở dần nặng trĩu, hô hấp trở nên khó khăn, người yêu của họ đánh giá họ mặc quần áo đẹp rõ ràng là chuyện bình thường nhưng vì cái gì mà trong lòng mình lại khó chịu đến như vậy? Phải chăng người này khi trước là bạn trai cũ của mình? Hay là vì nữ nhân này đã cướp đi bạn trai của mình? Có lẽ bởi vì chưa dứt bỏ được cho nên mới... Đặc biệt để ý từng lời nói của anh ấy?

Chứa trong mắt cô chính là sự ngây ngô cùng với phản ứng căm hận với chính bản thân mình nhưng mà không có cách nào phủ nhận rằng những lời này của Phong Thần Dật thực sự lực sát thương quá lớn!

“Haha, cô nghe thấy chưa! Lạc Dao Dao, tôi nói thật, bộ y phục này không hợp với cô đâu.”

Chậm rãi ngẩng đầu, trong thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh, mối tình đầu đẹp đẽ kia dần dần trở nên mơ hồ, sự thủy chung ngọt ngào không dứt bỏ được cũng dần trở nên mông lung... mà bắt đầu.

“A”.

Một tia cười lạnh xẹt qua khóe miệng.

“Cô, cô cười cái gì? Lạc Dao Dao.”

“Tôi không cười gì cả. Tôi chỉ cảm thấy mắt thẩm mỹ của Phong Thần Dật có chút vấn đề, cô gọi anh ta tới đây? Anh ta dựa vào cái gì mà đánh giá chứ?”

Lời nói lạnh lùng rơi xuống.

Ly Nặc Đình ngẩn người, vô ý thức liếc mắt nhìn sắc mặt lạnh lùng của Phong Thần Dật cách đó không xa, thấy anh ta không có ý định mở miệng, cô liền khinh thường lật lên cái khinh khinh: “Vậy cô nói là nên gọi ai đến nhận xét đây? Mấy... người phục vụ này được không?”

“Sao cũng được.”

“Được rồi, vậy các cô nói thử xem tôi với cô ấy ai mới thích hợp mua bộ y phục này?”

“Ách, cái này! Hai vị tiểu thư... Ai nha...”

Chuyện này thật sự là làm khó cho các cô rồi, các cô nào dám làm mất lòng khách hàng của mình cơ chứ!

“Đúng rồi, tôi vừa rồi còn vừa ý bộ trang phục này, đúng rồi, cái này nữa, cái kia nữa. À đôi giày kia nữa, gói lại cho tôi hết đi.”

Dứt lời, Ly Nặc Đình ưu nhã lấy ra một tấm thẻ tín dụng, nở nụ cười khiêu khích với Dao Dao.

Những cái kia... nhân viên phục vụ nhìn đồng quần áo trên tay cô...

“Nhìn xem, là khách hàng giàu có, là khách hàng lớn!”

Nhân viên phục vụ kích động nói với đồng nghiệp của mình xong, ân cần nhận lấy đồng quần áo nói: “Xin cảm ơn quý khách. Nhìn kỹ lại thì tôi thấy bộ y phục này cô mặc vào có lẽ...”

“Cô phục vụ.”

Đột nhiên, Dao Dao cắt ngang lời cô phục vụ... âm trầm cười, thò tay chỉ một cái khay chứa đồ ở giữa.

“Những bộ này... hẳn là Kenzo có tất cả kiểu dáng mới của năm nay hả? Đều gói lại dùm tôi đi!”

Lời vừa rơi xuống, tất cả mọi người nghe thấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Một giây sau, Ly Nặc Đình khinh thường nở nụ cười: “Lạc Dao Dao, theo tôi được biết cô ở Nhật Bản vẫn luôn là dựa vào học bổng để sinh hoạt phải không? Mà ngay cả thuê nhà trọ cũng phải thuê giá rẻ nhất, bây giờ cô lại mua hết đồng đồ hàng hiệu này? Tôi thật muốn biết... Cô làm sao trả tiền đây! Vẫn là câu nói đó, cô đã thua tôi hai năm trước rồi, hai năm sau cho dù có phô trương cách mấy... Thì cũng sẽ thua tôi thôi!”

“Ôi, ôi, lời cô ấy nói là thật sao? Cô gái kia hình như không tiền à.”

“Không thể nào? Tôi không muốn lãng phí thời gian của mình mà không được gì đâu!”

Mấy cô nhân viên phục vụ xì xào bàn tán xong, cẩn thận đi tới trước mặt Dao Dao.

“Tiểu thư? Thật sự đều... Đều gói lại sao?”

“Đúng! Đều gói lại.”

Dao Dao nhàn nhạt cười, quay người về phía Ly Nặc Đình, chậm rãi nói: “Không phải lúc nào cô cũng có thể chiếm thế thượng phong, đôi khi quá kiêu ngạo tự mãn ngược lại sẽ thua thảm hại hơn đó!”

Cô dừng lại ở đôi mắt đang dần dần trở nên u ám của Ly Nặc Đình, khóe miệng có chút nhếch lên một tia tươi cười âm trầm, sang trọng xinh đẹp rút ra trong bọc một tờ chi phiếu: “Đi... Tính tiền!”

“Thẻ khách hàng VIP?”

Lập tức, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Phải nói là người sở hữu loại thẻ này là người rất có quyền lực và địa vị cao. Loại thẻ này trong nước tổng cộng chỉ có mười cái mà thôi mà số lượng lại có hạn vô cùng, không phải có tiền là có thể có được, phải đạt được tiêu chuẩn cực kỳ nghiêm khắc hơn nữa còn phải có chính phủ phê chuẩn mới có được.

“Xin cảm ơn, tiểu thư.”

Nửa phút đồng hồ sau, cô phục vụ mới lấy lại tinh thần, vội vàng nhận lấy đồng quần áo trong tay Dao Dao không ngừng tán dương: “Tiểu thư, bộ y phục này thật sự, thật sự, vô cùng! Vô cùng hợp với cô.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Cô mặc lên sẽ rất đẹp.”

Nhân viên phục vụ xung quanh cũng không ngừng tán dương.

Đang nhìn xem biểu hiện cứng nhắc của Nặc Đình, cô không cam lòng liền trừng mắt liếc Dao Dao, mặt mày xám xịt rồi đi...

(1) Tiểu miêu: người thứ ba.

Chương 72: Quay lại giải vây

Tập đoàn Bắc Sâm.

“Đình, đình, đình.” Đang trong cuộc họp nhưng điện thoại Ngự Ngạo Thiên không ngừng truyền đến tiếng tin nhắn, mở ra xem thì toàn bộ đều là tin nhắn thông báo của ngân hàng, ước chừng Dao Dao đã tiêu hơn ba mươi mấy vạn tệ rồi.

“Xem ra bất kỳ người nào cũng không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của tiền tài đây mà.”

“Ngự tổng? Anh đang nói gì vậy?”

“A, không có gì. Nói đến đâu rồi, tiếp tục đi.”

Cất lại điện thoại, hần nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười nhẹ nhưng mà nụ cười kia của hần lại đối với Dao Dao dần dần chìm trong chờ mong...

Tại lối đi nhỏ kế bên cửa hàng.

“Xong đời rồi. Thoáng cái đã tiêu hết hơn ba mươi vạn tệ. Nhất thời nóng giận thật là tai hại.”

Dao Dao chất phác lúc này trên người mang qua bao lớn bao nhỏ quần áo quả thực có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Lúc ký hợp đồng, cô cố gắng thuyết phục chính mình là vì phải chữa bệnh cho ông nội cho nên mới phải đi làm tình nhân cho hần, vì vậy cũng không thể chân chính sống với cái thân phận tình nhân này được.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

“Ai da, vì cái gì mà chỉ cần gặp phải chuyện liên quan đến Phong Thần Dật thì mình lại không thể khống chế được hành động của mình vậy? Không được, không được, phải tìm cách giải quyết chuyện này mới được.”

Nhắc tới bao lớn bao nhỏ quần áo kia cô giống như là đang đi trở lại cửa hàng kenzo lúc này.

“Hoan nghênh tiểu thư đã đến.”

Nhóm nhân viên thấy Dao Dao quay trở lại liền tranh giành đứng trước cửa nghênh đón.

Nàng cười cười xấu hổ: “Thật lòng thì, lần này... tôi đến là muốn trả lại đồ!”

“A? Tiểu thư cô đang nói đùa sao?”

A, ha ha cô cũng rất muốn đó là một trò vui đùa nhưng trò đùa này hình như đi hơi xa rồi, đoán chừng trong lòng của mấy cô nhân viên này... đang muốn giết mình mất rồi! Gục đầu xuống, cô hít sâu một hơi, cúi đầu thật sâu: “Thật sự... thật sự xin lỗi!”

Mấy cô nhân viên thấy quyết định của Dao Dao nên đành phải đối mặt với sự thật này. Các nhân viên khác đứng bên cạnh liền mất kiên nhẫn mà lần lượt đi ra chỗ khác, trùng mắt với Dao Dao đang xấu hổ đứng bên cạnh: “Thiệt là, như thế nào trên đời này còn có loại người này? Cầm trong tay tám thẻ vàng quý giá kia lại rút cuộc có thể làm ra chuyện này.”

“Đúng vậy, chắc là cái tám thẻ kia đoán chừng cũng không phải của cô ta. Nếu là đi làm tình nhân thì mới bỏ ra ba mươi mấy vạn tệ đã sợ như vậy rồi, hừ!”

Tiếng chầm chọc của cô nhân viên phục vụ rất lớn như là cố ý nói cho Dao Dao nghe được.

Đối mặt với việc này, Dao Dao chỉ có thể duy trì im lặng. Chủ yếu lần này đích thật là mình làm hơi quá đáng.

“Tiểu thư, đồ cô trả tôi đã hoàn tiền lại vào thẻ của cô rồi nhưng còn đôi giày này không thể trả lại được!”

Nhân viên phục vụ viên lạnh lùng đem giày ném đến trước mặt của cô.

“Tại sao? Vì cái gì mà đôi giày này không trả lại được? Tôi vừa mới mua nó mà?”

“Chúng tôi biết rõ là cô vừa mới mua đôi giày này! Nhưng không trả được là không trả được, đây là quy định của cửa hàng chúng tôi! Giày đã bán ra rồi

thì không thể nào trả lại được!”

“Đôi giày này...”

Ánh mắt cô quét qua giá tiền, ba vạn hai. Do lúc nãy mua bừa mà không nhìn đến, giờ lại thấy mắc đến như vậy, quả thực là cắt cổ người ta mà.

“Cô này, tôi biết là tôi có hơi quá. Cô mắt nhắm mắt mở lấy lại đôi giày này về dùm tôi đi nha, có được không?”

“Tiểu thư, thực sự là không được đâu, cô có thể có được tấm thẻ kia liền thấy được thân phận của cô không tầm thường, bắt quá chỉ là đôi giày hơn ba vạn thôi mà còn mua không nổi sao!”

Vấn đề là cô thực sự là mua không nổi đâu!

“Tiểu thư, tôi...”

“Tôi muốn mua đôi giày này.”

Thanh âm quen thuộc truyền đến phía sau lưng, sắc mặt Dao Dao liền trầm xuống, đứng bất động tại chỗ không nhúc nhích, dừng khi để quay đầu lại cũng không có.

“Tiên sinh... ý của anh là?”

“Nghe không hiểu sao? Nhận lại đôi giày cô ấy trả xong thì bán lại cho tôi!”

Dứt lời, Phong Thần Dật đi đến trước quầy móc ra chiếc thẻ giống như đúc chiếc thẻ của Dao Dao.

Nhân viên phục vụ vừa thấy liền lập tức mắt lóe sáng: “Tốt, tốt tôi lập tức đi xử lý”. Liên tục gật đầu, chạy tới chạy lui.

Phong Thần Dật nghiêng mắt nhìn Dao Dao đang cúi đầu, ánh mắt cuối cùng nhìn đến chiếc cà vạt Hermes trong tay cô: “Gu thẩm mỹ rất tốt đó”. Sau đó thò tay giật lấy cái túi trong tay cô.

Dao Dao vô ý thức lui một bước, nhắm thật chặt lòng mày: “Anh, anh không phải đã đi rồi sao, tại sao lại... lại còn quay trở lại đây?”

Tiếng cô phát ra rất nhỏ, nhỏ đến mức dường như ngay cả chính mình đều muốn nghe không thấy.

Phong Thần Dật phải mất hết hơn nửa ngày mới nghe ra được là cô đang nói cái gì.

“Tôi chưa đi.”

Cô ngẩng đầu khó hiểu liếc nhìn hắn, đầu lại lập tức rũ xuống

“Có phải cô rất ngạc nhiên vì sao tôi chưa có rồi đi phải không?”

Gật đầu.

“À, tôi biết ngay là theo tính cách của cô nhất định sẽ trở về trả lại đồ mà.”

Phong Thần Dật đoán rất chính xác suy nghĩ trong đầu cô, dù sao bọn họ đã từng cùng một chỗ như hình với bóng nhiều năm như vậy. Nhưng mà...

Điều này đối với Dao Dao mà nói lại là sự sỉ nhục rất lớn, vốn tưởng rằng có thể hãnh diện ra về trước mặt đôi cầu nam nữ này một lúc nhưng lại không ngờ rằng người ta cũng sớm đã nhìn thấu ý định của mình, kết quả lại rơi vào kết cục mất mặt thảm hại.

Xem ra so với Phong Thần Dật thì cô vĩnh viễn đều là một kẻ thất bại!

“Dao Dao cô gần đây rất là phóng khoáng nha, vậy mà lại tiếp nhận dễ dàng như vậy?”

Giữa hai người đã im lặng một hồi lâu, Phong Thần Dật lại lần nữa mở miệng.

“Phong Thần Dật, anh muốn nói đến cái gì?”

“À, lúc trước tôi cho cô tấm thẻ kia, cô không phải là sống chết không chịu nhận sao? Như thế nào hiện tại lại có thể tiếp nhận người khác rồi?”

Nghe ngữ điệu châm chọc của Phong Thần Dật lòng cô như là bị cái gì đó đâm mạnh một phát.

“Cái này tôi cho cô, Dao Dao.”

“Thẻ vàng? Phong Thần Dật, anh có ý gì?”

“Cầm lấy!”

“Không, tôi không phải là không có tiền, không cần anh phải cho tôi!”

Vì chuyện này mà bọn họ chiến tranh lạnh thật lâu, cuối cùng thì Phong Thần Dật cũng chịu thỏa hiệp cho qua chuyện.

Bây giờ nhắc tới chuyện này thật đúng là như một cái tát đánh vào mặt. Châm chọc, thật sự là châm chọc.

“Lạc Dao Dao, cô bây giờ đang ở với ai?”

Thanh âm u lãnh của Phong Thần Dật thốt ra làm cho người nghe rét đến thấu xương.

Nghe đến chuyện này, cô liền căng thẳng, đầu càng cúi sâu hơn, không muốn nói cho hắn biết! Không muốn, cho dù có nói cho toàn bộ thế giới biết rằng mình là tình nhân của Ngự Ngạo Thiên thì cũng không muốn Phong Thần Dật biết được thân phận của mình bây giờ.

Vì cái gì? Vì cái gì cho đến giờ phút này mình vẫn xử sự kiên dè với Phong Thần Dật như vật là vì cái gì cơ chứ?

“Tiểu thư, tôi đã xử lý xong đồ của cô.”

Âm thanh của cô nhân viên phục vụ viên như là một cây cỏ cứu mạng, Dao Dao vội vàng cầm túi đồ: “Cảm ơn.” Quay người, không thèm nhìn Phong Thần Dật liền bỏ chạy.

“Tiên sinh, giày của anh đây.”

Ánh mắt lạnh như băng dừng ở phương hướng Dao Dao rời đi, hơn nửa ngày hắn mới lấy lại tinh thần: “Tặng cho cô.”

“À? Tiên sinh, anh nói thật chứ...”

Còn không đợi cô phục vụ kịp phản ứng, Phong Thần Dật mặt đen thui bước nhanh đã đi ra đến cửa.

Vừa mới đi chưa được hai bước, hắn trở nên càng thêm bức bối mà bắt đầu... rất nhanh lấy điện thoại cầm tay ra: “Lisa, điều tra dùm tôi một chuyện!”

“Phong tổng, xin phân phó.”

“Điều tra cho tôi tất cả danh tính của những người sở hữu thẻ khách hàng siêu cấp!”

“À? Phong tổng, tổng cộng có mười người hơn nữa tư liệu ngân hàng của mỗi người đều được giữ bí mật rất nghiêm ngặt đấy. Muốn tra ra từng người phải đợi rất lâu.”

“Vô dụng!”

Thủ hạ của Phong Thần Dật hắn như thế nào mỗi người đều như vậy đều không có đầu óc?

“Cô chỉ cần tra bảy người là đủ rồi!”

“Tại sao lại chỉ có bảy người?”

“...” Nắm chặt nắm đấm: “Trong tay Phong gia đã có được ba tám nên chỉ cần tìm bảy tám còn lại? Nếu như ngay cả đơn giản như vậy mà cô cũng nghĩ không ra thì thật sự tôi sẽ đẩy cô đi bán báo!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Phong tổng, tôi đã hiểu rồi, tôi lập tức đi điều tra ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Dao dao bị bắt cóc

Tập đoàn Bắc Sâm

Gửi cả vật xong, Dao Dao liền đi thẳng tới văn phòng của Ngự Ngạo Thiên, mới vừa mới đi vào...

“Bảo bối, hôm nay em thu hoạch không ít chiến lợi phẩm nha?”

Xem ra Ngự Ngao Thiên đã đã biết.

“Thực ra thì hôm nay tôi tới... Là muốn trả tấm thẻ này lại cho anh.”

Nói xong, cô đem tấm chi phiếu kia đặt ở trên bàn Ngự Ngao Thiên.

Con người thâm thúy liền quét, Ngự Ngao Thiên nở nụ cười tà nói: “Không có sao bảo bối, em không cần phải ngại. Tấm thẻ này anh đã cho em rồi thì em có thể thỏa thích mua sắm. Anh sẽ không lưu tâm chuyện đó.”

“Nhưng em lại để tấm!”

“Cảm ơn lòng tốt của anh nhưng em thật sự không cần.”

Dứt lời, cô bước nhanh ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Ai ngờ cô vừa rời đi, điện thoại của Ngự Ngao Thiên vang lên liên tục, anh mở ra xem liền thấy toàn bộ đều là tin nhắn báo tiền đã được trả lại.

“Hóa ra chỉ là làm bao nhiêu chuyện chỉ là công cốc.”

Xem ra lần này hẳn lại đánh giá thấp cô rồi nhưng mà...

“Đến cùng là chuyện gì đã kích động bảo bối muốn mạnh dạng tiêu tiền?”

Dao Dao đã đi ra khỏi tập đoàn Bắc Sâm liền thuận đường bên cạnh mò mẫm đi bộ một cách vô định.

Mới một ngày không đi làm thôi mà trong lòng đã có cảm giác không yên rồi, cuộc sống sau này sẽ ra sao đây? Thực hi vọng thời gian trôi qua nhanh đến lúc khai giảng đi.

Bất tri bất giác, Dao Dao lại đi tới quán ăn đêm, chỗ làm cũ của cô trước kia: “Nơi này là?”

Từ lần trước bị tên xã hội đen kia đánh thì cô không còn lui tới nơi này nữa, nếu như hiện tại muốn đi làm lại thì không biết bọn họ có chịu nhận mình không?

“Thôi được rồi... Chỗ này không còn thích hợp với mình nữa.”

Đôi chân tiếp tục lê bước đi về phía trước trong vô định, cứ tiếp tục như thế này thật không phải là cách hay. Hôm nay không dùng đến tiền của Ngự Ngao Thiên nhưng còn ngày mai thì sao? Rồi còn ngày kia nữa thì sao? Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày mình vi phạm với lời hứa trước kia của mình.

“Không được, phải đi tìm việc làm thôi cho dù là việc gì cũng sẽ làm!”

Hai ngày sau...

“Kính chào quý khách. Xin hỏi quý khách muốn dùng gì ạ?”

Tại một quán ăn nhanh, Dao Dao người mặc đồng phục đang nhiệt tình tiếp đãi khách hàng.

Cô đã làm việc ở quán ăn nhanh này được hai ngày rồi, tiền lương tuy nhiên không phải nhiều nhưng là lương trả theo giờ nên vô cùng thuận tiện, ít nhất là cũng đủ để trang trải cuộc sống hằng ngày rồi.

“Cho tôi một phần đặc biệt.”

“Xin chờ một chút.”

Thành thạo trả lời cùng với phục vụ đồ ăn, cô mỉm cười nhẹ gật đầu: “Cảm ơn quý khách, đi thông thả. Người kế tiếp, anh khỏe chứ, xin hỏi ách... Muốn, dùng gì?”

Trước mắt đột nhiên xuất hiện khách hàng mặc một bộ vest màu đen, đeo cặp kính râm đen, bộ dạng hung thần ác sát dọa người.

“Cho tôi một phần bình thường.”

“Tốt, tốt, chờ một chút.”

Vội vàng đặt món, lúc cô vừa đưa đồ ăn cho người nọ...

“Tiểu thư, nếu muốn sống tốt nhất nên giữ im lặng.”

Tay trái tên đồ đen kia cầm khay thức ăn, tay phải cầm súng chĩa vào lưng cô.

Trên trán cô đỏ mồ hôi lạnh, mắt Dao Dao nhìn khách hàng xung quanh rồi cố sức giữ tinh tảo nhỏ giọng hỏi.

“Người muốn làm gì?”

“Xin đi thôi tôi một chuyện.”

Rốt cuộc là người này muốn làm gì đây? Xem ra không phải là ăn cướp. Mắt Dao Dao đảo xuống, xuyên qua dòng người mà nhanh chóng đi ra khỏi quán ăn.

“Lạc Dao Dao, cô không lo tiếp khách hàng mà lại chạy đi đâu?”

Đang lúc họ đi ra ngoài, quản lý quán ăn liền phần nộ đuổi đi theo.

Cơ hội tới! Cô bất ngờ quay đầu, không ngừng nhìn về phía quản lý nói: “Quản lý tôi đang chút chuyện, phải, phải làm.”

“Bây giờ đang trong giờ làm việc cô có biết hay không? Cô có chuyện gì muốn làm? Hơn nữa, tại sao lại đột ngột bỏ đi như vậy?”

“...”

Ông trời ơi, phản ứng của quản lý cũng hơi bị chậm tiêu nha? Không lẽ nhìn không ra là mình đang bị cưỡng ép sao?

Lúc này, tên vest đen kia giữ chặt lưng Dao Dao trùng mắt liếc tên quản lý kia, sau đó quơ quơ cây súng trong tay.

Quản lý kia nhìn lên..

“Lạc, Lạc Dao Dao, có, có chuyện gì thì đi xử lý nhanh đi, nơi này có, có tôi trông coi rồi. Cô, cô cứ yên tâm đi.”

Yên tâm.. Mà đi? Chẳng ý là đuổi cô đi sao, tuy cô chỉ mới đi làm được hai ngày nhưng quản lý này không phải là quá bạc tình bạc nghĩa sao? Hi vọng... hần thấy chuyện này liền gọi cảnh sát đến cứu là được rồi..

Trong một căn hộ bình thường, Ngự Ngạo Thiên ngồi trong phòng khách vừa nhìn tờ tài liệu, bên cạnh nhấp nháp hương thơm ly rượu đỏ trên tay.

“Linh...” Tiếng điện thoại phá vỡ không khí. Vừa mới nghe điện thoại, không biết đầu dây bên kia nói gì mà mắt Ngự Ngạo Thiên lóe lên sâu sắc, khóe miệng mơ hồ vạch ra một nụ cười tà:

“Tôi biết rồi, làm tốt lắm”

Cúp điện thoại, hần liền thay đổi, thay một bộ âu phục rồi lên thang máy đi về phía căn hộ của Long gia.

“Ngạo Thiên, đã trở như vậy rồi, có chuyện gì?”

Mở cửa chính là Long Diệp.

“Em trai cậu đâu?”

“Chờ một chút.”

Chỉ chốc lát sau Long Diệp đã lôi Long Kỳ vẫn còn say ngủ đến trước mặt Ngự Ngạo Thiên.

Hần lười nhác ngáp một cái: “Ngạo Thiên, làm sao vậy?”

“Cậu bây giờ lập tức phái người đi đến Xích Long bang giúp tôi.”

“Hà?”

Long Kỳ nghe xong lời này liền bừng tỉnh, hưng phấn mà hỏi: “Muốn, muốn đánh nhau sao? Ngạo Thiên, anh rốt cục... rốt cục cùng với Xích Long bang trở mặt nhau sao? Anh nói xem tôi nên mang theo bao nhiêu người đây? Năm trăm đủ không? Không, chắc ba trăm là đủ rồi. Ha ha ha ha ha.”

Nhìn bộ dạng nói năng lộn xộn của Long Kỳ, Ngự Ngạo Thiên nhàu mày, lo lắng nói: “Lạc Dao Dao bị bắt cóc rồi, cậu tranh thủ thời gian mang năm sáu người tới cứu cô ấy đi!”

“À? Tôi, tôi biết rồi, tôi lập tức đi ngay.”

“Đợi một chút.”

Ngự Ngạo Thiên cúi xuống dặn dò bên tai Long Kỳ dặn dò mấy câu. Long Kỳ nhẹ gật đầu liền nhanh chóng thay quần áo rồi lo lắng rời đi.

Long Kỳ vừa rời đi, bộ dạng lo lắng trên mặt Ngự Ngạo Thiên lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện mà chuyển thành một nụ cười âm lãnh.

Long Diệp đứng lẳng lặng một bên thấy một màn này, ngẫm hiểu nở nụ cười: “Ngạo thiên, cậu cần tôi làm gì?”

“Đương nhiên.”

Quay người, đôi mắt âm lãnh của Ngự Ngạo Thiên trầm xuống, chậm rãi nói: “Báo cho Tuyết Đồng, kế hoạch lúc trước... có thể tiến hành rồi!”

“Vâng!”

Một gian sảnh chứa toàn trang thiết bị, ngồi trên ghế chính giữa có một vị thái sư tuổi chừng hơn sáu mươi, hai mươi mấy tên vệ sĩ vest đen đứng hai bên canh gác, ai nấy cũng thân hình to lớn đáng sợ.

“Trưởng bối đại nhân, cô gái ngài muốn gặp đã đến.”

Một tên đàn em vừa báo cáo xong, Dao Dao liền bị một gã áo đen khác dắt đi vào trong sảnh.

“Thật là cô gái này sao?”

Tên trưởng bối khác nhìn Dao Dao đánh giá, phát ra giọng nói ngạc nhiên đến không thể tưởng tượng nổi nói với tên đàn em bên cạnh.

“Đúng vậy. Tôi đã hỏi quản lý Thiên Thượng Nhân Gian với thiếu gia rồi, chính xác là cô gái này.”

“Có thể nào... cô gái này thoát nhìn chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, chẳng lẽ Ngự Ngạo Thiên ưa thích gặm cỏ non sao?”

Trưởng bối đại nhân âm thầm thì thầm xong, vì đề tránh sai sót:

“Kêu con trai ta ra xác nhận lại đi!”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Cô gái thông minh

Chỉ chớp lát sau, một người tay quần đầy băng bó đi tới bên người Dao Dao.

Cô càng nhìn càng cảm thấy người này nhìn quen mắt hẳn phải chăng là người ở quán ăn đêm hôm ấy...

Nguy rồi! Nếu như chính là hắn! Xong đời, hắn không phải là đang muốn trả thù sao? Ban đầu còn nghi ngờ là tại sao tên áo đen kia bắt cóc mình, hiện tại thì Dao Dao rất cục cựa cũng hiểu được. Có thể...

Cho dù trả thù cũng phải là cô trả thù mới đúng chứ? Vâng...vâng, đợi một tý...

Mơ hồ nhớ lại, trước khi mình ngất đi hình như đã dùng bình rượu đập đầu hắn ta thì phải? Chẳng lẽ cũng bởi vì chuyện này? Hư mất!

"Cha, đúng là tên tiểu quỷ này rồi."

Tông Thiếu khẳng định nói xong.

Dao Dao không khỏi rung mình một cái: "Này, lần trước tôi sờ dĩ dùng bình rượu nện đầu của anh, là vì... Là vì anh... Anh..."

"Ha ha, tiểu cô nương, không cần khẩn trương." Trưởng bối đại nhân đã cắt ngang lời cô..., chậm rãi đứng người lên đi tới trước mặt của cô, nói: "Tôi đem cô tới đây, cũng không muốn làm khó dễ cô. Cô chỉ cần thành thật nói cho tôi biết, cô có phải là nữ nhân của Ngự Ngạo Thiên là được rồi."

Hả? Chuyện này có quan hệ gì với tên Ngự Ngạo Thiên? Ánh mắt liếc trộm đến tên Tông Thiếu đang đứng bên cạnh ghế bành, tay của hắn... Chẳng lẽ là do Ngự Ngạo Thiên chém đứt hay sao?

"Ngự? Ngạo Thiên là ai?"

"Con quỷ nhỏ, cô đừng hòng giả vờ ngây ngô với tôi, nếu như không phải bởi vì cô mà Ngự Ngạo Thiên lại đi chém đứt tay của ta sao?"

Ồ! Tay của hắn thật sự là do Ngự Ngạo Thiên chém đứt đó sao? Cô càng nghĩ lại càng thêm không thể nhận thức được tên Ngự Ngạo Thiên này: "Tôi

thật sự không biết ai tên Ngự Ngạo Thiên cả, các người gây khó xử cho tôi rồi."

"Tiểu quý, vậy tên của hấn cô cũng chưa bao giờ nghe qua?"

So về đứa con trai thô bạo kia thì trưởng bối đại nhân nói chuyện khẩu khí rất là hòa ái.

"Không có!" Dao Dao khẳng định nhẹ gật đầu.

"A." Ai ngờ, trưởng bối đại nhân hừ lạnh một tiếng, khoát tay áo: "Bắt lại cô ta lại!"

"Khoan đã! Tại sao lại bắt tôi? Tôi đã khai hết rồi, tôi không biết ai tên là Ngự Ngạo Thiên hết, vì cái gì còn muốn bắt tôi?"

"Tiểu quý, cô cũng đang nói dối rồi, Ngự Ngạo Thiên nổi tiếng như vậy, cô cho dù không biết hấn nhưng cũng phải nghe qua tên của hấn rồi chứ?"

Hóa ra tên lão gia này là một lão hồ ly, khó trách lại hỏi mình nghe qua cái tên Ngự Ngạo Thiên chưa. Dao Dao ra vẻ khó xử nhếch miệng: "Tôi là mới từ... Việt Nam trở về đây, khẳng định không biết rõ người các ông đang nói là ai hết. Huống hồ, nếu đúng như lời các ông nói, tôi cùng hấn nếu có quan hệ gì thì tại sao tôi lại khổ cực đi làm ở quán ăn đêm chứ?"

"Hử? Điều này cũng đúng." Nhân châu trưởng bối đại nhân xoay động: "Thả cô ấy ra."

"Lão đại, cái kia làm sao bây giờ?" Một tên đệ tử đi đến bên cạnh hấn, nhỏ giọng hỏi.

"Mặc kệ cô bé này đi, cho Ngự Ngạo Thiên gọi điện thoại."

"Vâng."

Một tên đàn em mở loa lớn, trực tiếp bấm số gọi cho Ngự Ngạo Thiên. Chỉ chốc lát sau, điện thoại tiếp lên. "Alo?"

"Ngạo Thiên, là tôi, Tông Khánh Thụy đây."

"Là trưởng bối đại nhân à, có chuyện gì không?"

"Ha ha, cũng là không có việc gì. Chỉ là... Bạn gái của anh hiện tại đang ở chỗ của tôi."

Nguy rồi! Dao Dao khẩn trương nuốt nước miếng, không khỏi lại giấu đầu lòi đuôi đây, cô chỉ có thể cố giả bộ giữ bình tĩnh rồi.

"Bạn gái của tôi sao? Ý của ông là đang nói đến ai?"

"Là Lạc Dao Dao."

"Lạc Dao Dao? Tôi không biết." Ngữ khí ở phía bên kia điện thoại của Ngự Ngạo Thiên rất là lãnh đạm.

Nghe nói như thế Dao Dao không khỏi nhẹ nhàng thở ra, xem ra suy nghĩ của mình và Ngự Ngạo Thiên đều giống nhau. Nhưng ai biết được...

"Không biết? Làm sao có thể như vậy, Lạc Dao Dao đã nói là cô ấy là nữ nhân của anh nha. Nếu như anh nói không biết cô ấy thì tôi sẽ... Lập tức giết cô ấy!"

Khốn nạn! Cái này lão hồ ly này lại bịa đặt, cô rõ ràng không nói như vậy, Ngự Ngạo Thiên hấn ngàn vạn lần cũng không trúng kế lão ta.

Đúng lúc này Dao Dao quả thực như kiến bò trên chảo nóng, cô thật sự muốn đi nói cho Ngự Ngạo Thiên biết nhưng lại nghĩ đến hậu quả nếu mình làm như vậy, chính mình một khi hành động thiếu suy nghĩ thì sẽ trúng kế của người khác!

"A, là gan của cô Lạc Dao Dao kia quả không nhỏ, dám giả mạo nữ nhân của tôi sao? Vậy thì phiền trưởng bối đại nhân ông thay tôi dạy dỗ người này đi." Dứt lời, Ngự Ngạo Thiên quyết đoán cúp điện thoại.

Bên kia...

Bên đường, từng chiếc hơi màu đen xe chinh tề đổ bên đường, Ngự Ngạo Thiên ngồi ở chiếc xe đầu tiên dẫn đầu.

Thấy hấn cúp điện thoại, Long Diệp càng nghĩ càng cảm thấy không ổn: "Ngạo Thiên, khẩu khí của hấn cứng rắn như vậy, có thể cô ấy đã nhận tội với lão ta rồi, theo tính tình của lão gia hóa kia chắc có lẽ hấn sẽ không buông tha cho cô ấy rồi?"

Hoàn toàn chính xác, thân là lão đại của một trong Tứ đại bang phái khắp cả nước thì sao có thể phân biệt nam nữ? Nhưng...

Hai con người Ngự Ngạo Thiên hiện lên một tia giao hoạt, tà tà cười nói: "Yên tâm, theo chỉ số thông minh của bảo bối thì cô ấy sẽ không thừa nhận."

Một câu liền phá vỡ mọi sự nghi ngờ.

Đã tiếp xúc với Lạc Dao Dao trong khoảng thời gian này, Ngự Ngạo Thiên liền sớm đã phát hiện phản ứng của cô, phán đoán được năng lực của cô tới đâu rồi, mặc dù có đôi khi cô hơi mơ màng, ngây ngốc hể hể đấy nhưng nếu như đụng phải chuyện thì cô bé này lại không bao giờ phải chịu thua thiệt!

Xích Long bang...

"Tôi đã nói tất cả rồi, tôi thật sự không biết tên Ngự Ngạo Thiên các người nói là ai cả. Sao ông không thả tôi ra?" Dao Dao về mặt người vô tội hướng Tông Khánh Thụy "chứng minh" lấy trong sạch của mình.

"Lão đại, làm sao bây giờ?" Tiểu đệ không biết làm sao hỏi đến.

Tông Khánh Thụy thở sâu, mắt liếc Dao Dao, tự nhủ: "Xem ra cô ấy thật sự cùng Ngự Ngạo Thiên không có quan hệ, vậy thì..."

"Cha, mặc kệ cô ta cùng Ngự Ngạo Thiên có quan hệ hay không, cô ta đã đập đầu của con, cho nên..." Nói đến đây, Tông Thiếu tà tà nở nụ cười. Xem ra hắc sắc có chủ ý xấu với Dao Dao.

"Tùy, dù sao cô ta đã vô dụng."

Nghe xong lời này, Dao Dao thoáng chốc trong lòng xiết chặt, hắc như thế nào có thể dung túng cho con của mình muốn làm gì thì làm?

"Hừ, tiểu quỷ, xem ra bất kể như thế nào, cô đều sẽ rơi vào tay của tôi." Tông Thiếu chậm rãi đe dọa Dao Dao.

Đúng lúc này...

"Lão đại, một tên tự xưng là thuộc hạ của Ngự Ngạo Thiên tìm ngài."

"Hả? Thuộc hạ của Ngự Ngạo Thiên? Gọi hắn đến đây!"

"Cha, còn con?" Tông Thiếu dừng bước lại, thất lạc nhìn về phía phụ thân của mình.

"Con ở lại một bên đó trước đi, đừng có cả ngày suy nghĩ bằng chân giữa nữa. Xem xem tên thuộc hạ của Ngự Ngạo Thiên này muốn gì."

"Ah." Tông Thiếu chỉ biết không cam lòng mà đứng qua một bên.

Thấy vậy, Dao Dao thở phào nhẹ nhõm, không biết Ngự Ngạo Thiên phái ai tới đây?

"Trưởng bối đại nhân."

Theo thanh âm quen thuộc truyền đến, cô vô ý thức quay đầu lại, là Long Kỳ?

Chỉ thấy, hai tay của hắn bỏ vào túi, đi theo phía sau là năm sáu tên đàn em cả lợ phát phơ đi đến.

Tông Khánh Thụy nhìn lên..."Người?"

"Cha! Chính là hắn! Chính là hắn đã chém đứt tay của con! Hắn hình như là Long Kỳ!"

"Long Kỳ?" Tông Khánh Thụy nghe thấy cái tên này, không khỏi sửng sốt: "Ha ha, ta sớm nghe nói thuộc hạ của Ngự lão đại có một vị mãnh tướng tên là Long Kỳ, lại không nghĩ tuổi lại nhỏ như vậy? Thật sự là từ xưa anh hùng xuất thiếu niên!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Nam nhân vô tình

"YAA.A.A.. thì ra là tôi lại nổi tiếng như vậy? Đến trưởng bối đại nhân ông cũng biết đến tôi?"

"Đương nhiên. Người nào không biết rằng Ngự lão đại có bốn gã mãnh tướng thuộc hạ, một là lãnh đạo tài cán Hàn Ly Thương, nghe nói việc buôn bán với nước ngoài của Ngự lão đại là do hắn quản lý; hai là được người xưng là khẩu phật tâm xà Long Diệp thì ra là anh trai cậu; ba là Mạc Tuyết Đồng đại mỹ nhân; người cuối cùng... Là có thể dùng một địch mười, còn là Ngự Long xã nhỏ nhất, có thể... Là một người có thân thủ siêu phàm, Long Kỳ anh rồi!"

Lời này cũng không phải là Tông Khánh Thụy nói quá, danh tiếng của Ngự Ngạo Thiên ở hắc đạo không cần phải nói nhưng danh tiếng của bốn tên thuộc hạ của hắn cũng không kém đi nơi nào, nếu như bọn họ không phải vì phục vụ Ngự Ngạo Thiên thì cho dù một mình đi ra tổ chức bang phái cũng tuyệt đối có thể chen vào trước vài tên rồi.

"A, thật sự là đa tạ trường bối đại nhân đã khen ngợi." Nói xong, Long Kỳ nở nụ cười vô lại.

"Chúng ta trở lại chuyện chính, không biết Ngự lão đại gọi Long Kỳ anh tới tìm tôi có chuyện gì không?"

"Không phải lão đại nhà tôi bảo tôi tới."

"A? Đó là..."

"Xem sẽ biết." Nhân châu Long Kỳ xoay động, một tay ôm Dao Dao đang đứng ở một bên vào trong ngực: "Ông bắt nữ nhân của tôi, tôi đương nhiên muốn tới rồi!"

Nghe xong lời này, Dao Dao mơ hồ đã hiểu ra, không có bất kỳ kháng cự liên tụy ý để Long Kỳ ôm mình, biểu hiện cũng cực kỳ tự nhiên.

"Hóa ra cô gái này là nữ nhân của anh sao?"

"Đúng vậy, nhắc mới nhớ..., trước đó không lâu con trai của ông đưa giỡn nữ nhân tôi, tôi liền còn chém đi tay của hắn. Đúng không? Tông Thiệu." Long Kỳ cười xấu xa nhìn về phía Tông Thiệu đứng cách đó không xa.

Một mực im lặng, trong lòng Dao Dao thật sự là muốn giết chết tên Long Kỳ này, nào có ai đã chém mất tay của người ta mà lại đi châm chọc người ta nữa, tên Long Kỳ này thật là!

"Thì ra là có chuyện như vậy à." Lúc này, Tông Khánh Thụy rốt cục đã có chút manh mối, lại dựa trên tuổi tác của Long Kỳ cùng Dao Dao, hắn càng làm sâu sắc cho rằng hai người là tình nhân.

"Nếu thật là nói như vậy, đích thật là do con của tôi không đúng."

"Cha!"

"Tiểu Tông, con im ngay cho cha! Long Kỳ cậu, lúc này có chút hiểu lầm, hiện tại mọi chuyện đã sáng tỏ, vậy cậu liền mang theo nữ nhân của cậu đi thôi."

"Vây cứ như thế, trường bối đại nhân." Dứt lời, Long Kỳ nhanh tay lôi kéo Dao Dao biến mất khỏi Xích Long bang.

"Cha, cha thật sự như vậy liền thả bọn họ đi?" Tông Thiệu không cam lòng chất vấn.

Chỉ thấy Tông Khánh Thụy chậm rãi đứng lên: "Chuyện này cũng không có cách giải quyết. Vừa đến, cô gái kia đã không phải là nữ nhân của Ngự Ngạo Thiên, chúng ta không thể uy hiếp được Ngự Ngạo Thiên; thứ hai, Long Kỳ cũng không phải cái đèn đã cạn dầu, cho dù cưỡng ép tạm giam hắn, chỉ là cho Ngự Ngạo Thiên biết ý đồ của chúng ta, cho hắn thêm lý do để khai chiến mà thôi, tội gì làm cho lương bại câu thương như vậy? Chỉ có thể chờ một khoảng thời gian nữa! Bằng mặt mà không bằng lòng: "Đợi tiếp theo nhất định bắt lấy điểm yếu của Ngự Ngạo Thiên rồi uy hiếp hắn, trực tiếp dồn hắn vào chỗ chết!"

Nghe lời nói của phụ thân..., một bên Tông Thiệu bắt đầu lầm bầm lầu bầu: "Muốn bắt lấy điểm yếu một người để uy hiếp đơn giản là ra tay với nữ nhân của hắn cùng người nhà, Ngự Ngạo Thiên quả thực là hoàn hảo, không góc chết, hiện tại thật vất vả để cho rằng cô gái kia là nữ nhân của hắn, không nghĩ tới cuối cùng lại nhận lầm người, đến cùng thì chừng nào mới có thể dồn hắn vào chỗ chết đây?"

"Lão đại! Lão đại! Ngự... Ngự Ngạo Thiên đến." Đột nhiên, một tiểu đệ khăn trương chạy vào Xích Long nội đường.

Tông Khánh Thụy cùng Tông Thiệu liếc nhau một cái: "Người xác định là Ngự Ngạo Thiên tự mình đến hay sao?"

"Xác thực, xác định."

"A, như thế nào Long Kỳ vừa đi, Ngự Ngạo Thiên lại đến? Hắn dẫn theo bao nhiêu người đến?"

"Ước chừng mười mấy người!"

"Chỉ mười mấy người sao, cha... Cha lúc này không cần phải căng thẳng?" Tông Thiệu không lưu tình chút nào liền cười nhạo lên phụ thân của mình.

"Người nói nhầm ít thôi. Nhanh, mời hắn vào."

"Vâng, lão đại."

Chỉ là trong một giây lát, Ngự Ngạo Thiên mang theo Long Diệp cùng Mạc Tuyết Đồng cùng với mười mấy tên thủ hạ chậm rãi đi vào Xích Long bang.

Tông Khánh Thụy nhìn lên liền vội vàng bắt đầu nghênh đón: "Ngự lão đại, nay là có chuyện gì vậy? Long Kỳ vừa đi, cậu liền đích thân tới đây?"

"À, tôi chính là xác nhận hắn đi rồi mới tới tìm ông."

Ngự Ngao Thiên trong lúc này nói ra lời nói ẩn chứa hàm ý, Tông Khánh Thụy liền không khỏi ngẩn người: "Ngự lão đại ý cậu... Là?"

"Ai da, thực ra thì hôm nay tôi tới là muốn nhờ trường bồi đại nhân ông giúp một việc." Hắn cố ý chuyển hướng chủ đề.

"Chuyện gì?"

"Là như thế này." Ngự Ngao Thiên một tay để trong túi, ra vẻ do liên bước đi thông thả: "Vài ngày trước, có mấy con ruồi tập kích công ty của tôi, tôi muốn nhờ trường bồi đại nhân ông... Giúp tôi điều tra mấy con ruồi là do ai phái đến, ông có giúp được không?" Nói xong, hắn dừng bước, tay mạnh mẽ vỗ xuống bả vai Tông Khánh Thụy.

Dọa cho Tông Khánh Thụy không khỏi toàn thân run lên một cái giật mình, sắc mặt cũng tái mét, thật lâu mới khôi phục lại: "A, ha ha, Ngự lão đại. Cậu chắc không biết, cậu trước kia ở Nhật Bản liền biết danh tiếng bọn tôi ở trong giới hắc đạo Trung Quốc này đều là không người không biết không người không hiểu đây, có thể từ khi hai năm trước cậu đến Trung Quốc buôn bán lớn liền rất ít liên quan đến hắc đạo, tất cả mọi người đồn đãi rằng cậu muốn giặt rửa đáy ngọn nguồn, hơn nữa tôi đoạn thời gian trước nhận được tin tức, nghe nói cậu còn có ý gia nhập giới chính trị, tham gia ứng tuyển chức thượng nghị viện. Đã nói như vậy..." Nhân châu xoay động: "Cho dù tôi có giúp cậu tra ra là ai tập kích công ty của cậu thì cậu không có bằng chứng chứng minh là họ làm thì cậu có thể trả thù sao?"

Tông Khánh Thụy trong lời nói rõ ràng ẩn chứa ý uy hiếp, hắn cũng nghe ra Ngự Ngao Thiên đã biết được người là do hắn phái đến tập kích công ty hắn rồi. Phàm là ai trên thương trường người nào không biết Ngự Ngao Thiên là người có oán tất sẽ báo? Hắn đã biết ai tập kích hắn công ty lại còn chậm chạp án binh bất động, đơn giản là không mình bị dính đến chuyện của hắc đạo. Xem ra chuyện đồn đãi Ngự Ngao Thiên muốn lấn sang giới chính trị có lẽ là sự thật!

"Mà này, tin tức trường bồi đại nhân tin tức thật đúng là nhanh nhưng ông nói sai một câu rồi."

"Sai cái gì?"

Lấy tay khỏi bờ vai Tông Khánh Thụy, Ngự Ngao Thiên ưu nhã giật giạt cà vạt trên cổ: "Tôi hiện tại thế nhưng mà là một người thương nhân đứng đắn, hoàn toàn sẽ không làm ra chuyện trả thù? Nhưng..." Hai con ngươi hắn tối sầm lại, có chút phát phát tay: "Nếu có người trối nữ nhân của tôi, tôi tại không lên tiếng vậy thì cũng quá vô dụng có phải hay không?"

Lúc này, hai tên đàn em của Ngự Ngao Thiên từ ngoài cửa nâng một thân nam nhân đầy máu đi đến.

"Tông, trường bồi đại nhân!"

Tông Khánh Thụy nhìn thấy một màn này, liền nhận ra người này đúng là người được phái đi bắt cóc Lạc Dao Dao. "Ngự..."

"Ai, trường bồi đại nhân đừng nóng vội, còn có."

Lại lần nữa phát phát tay, lại một tên đàn em cầm trong tay một cái camera đi tới trước mặt Tông Khánh Thụy, mở camera ra, bên trong kỹ càng ghi lại toàn bộ quá trình Dao Dao bị bắt cóc.

Tông Khánh Thụy sau khi xem hết đoạn thu hình, sắc mặt chỉ một thoáng cứng lại rồi... "Ngự... Ngươi?" Trong lúc nhất thời, hắn chỉ cảm giác da đầu mình run lên, thậm chí lời nói đều nhanh cũng không nói ra được: "Vậy ra cô gái kia thật sự là nữ nhân của ngươi?" Chính yếu nhất chính là... "Ngự Ngao Thiên, ngươi vậy mà... Vậy mà đem nữ nhân của ngươi trở thành mồi nhử?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Sức mạnh của ngự ngao thiên

"Há? Nếu như không lấy cô ta làm mồi nhử thì làm sao ngươi cần câu được đây?" Kể từ khi Ngự Ngao Thiên tự tay cắt đứt quan hệ với Tông Thiếu thì đã tính đến những chuyện xảy ra ngày hôm nay, đó cũng là lí do mà hắn cho người đi theo nằm vùng chờ đợi bên cạnh Dao Dao từ lâu. Khóe môi nhẹ nhàng nở một nụ cười nham hiểm, Ngự Ngao Thiên chậm rãi ngồi vào vị trí vốn dĩ thuộc về Tông Khánh Thụy.

Lúc này, Tông Khánh Thụy chỉ cảm thấy tất cả những tin đồn trong giang hồ về Ngự Ngao Thiên đều rất đúng.

Hắn dùng Lạc Dao Dao để nhử Tông Khánh Thụy mắc câu, vậy nên lúc ở phái Long Kỳ mới cố ý giả dạng làm chồng của Lạc Dao Dao, cùng Lạc Dao Dao rời đi. Thiết kế từng nước cờ tỉ mỉ chính xác như vậy, chặt chẽ đến mức một giọt nước cũng không lọt, khẳng định đầu óc tinh táo cùng với... thái độ máu lạnh vô tình coi phụ nữ là công cụ âm mưu của hắn!

Ngay từ đầu hắn đã biết ai tấn công bất ngờ vào công ty của mình nhưng lại án binh bất động, sau đó liền hậu phát chế nhân, thể hiện sự khôn ngoan của hắn!

Việc ngày hôm nay hẳn xuất hiện ở đây cũng đã nói rõ tính cách có thù tất báo của hắn!

Nụ cười lúc hắn bước vào Xích Long bang càng khẳng định thái độ bình tĩnh, tỉnh táo của hắn.

Ngoài ra còn có rất nhiều, rất nhiều những chi tiết nhỏ không đếm được, thế nhưng tất cả đều chứng minh sức mạnh của Ngự Ngạo Thiên lớn đến mức nào!

Đây là lần đầu tiên Tông Khánh Thụy đấu cùng với hắn, chỉ là ngay từ đầu Ngự Ngạo Thiên đã nắm giữ và kiểm soát toàn bộ mọi thứ trong tay, khiến Tông Khánh Thụy có cảm giác mình cũng chỉ là một quân cờ của Ngự Ngạo Thiên mà thôi, thậm chí ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

Dĩ nhiên, thua bởi nhân vật truyền kỳ như Ngự Ngạo Thiên chính là việc bình thường, chỉ là...

Hắn không có cách nào quên được sự thật hắn bị Lạc Dao Dao lừa gạt, hắn vĩnh viễn cũng không quên lúc tra hỏi cô nhóc kia, đáng về cô vô tội, thái độ rất tỉnh táo. Nếu như khi đó cô để lộ ra một chút sơ hở thì có lẽ mọi việc cũng sẽ không trở nên như bây giờ, rốt cuộc thì cô nhóc đó là người nào?

Đội Tông Khánh Thụy nghĩ đến vấn đề này, liền thấy một tên đàn em lo lắng từ bên ngoài chạy vào: “Không tốt rồi, không tốt rồi, đại ca, Xích Long bang chúng ta đã bị người của Ngự Long xã bao vây!”

“Cái gì?” Tông Khánh Thụy sừng sốt một chút, một giây kế tiếp...

Chỉ thấy Long Diệp vẫn một mực im lặng thì lúc này đôi mắt chợt lóe, đi nhanh tới sau lưng Tông Khánh Thụy, một tay nắm lấy tóc của hắn, đâm dao ngắn cắm trong tay vào lưng hắn.

“Đại ca?”

“Ba!”

Còn không chờ tên đàn em của Xích Long bang kia kịp phản ứng, chỉ thấy Tuyết Đồng nhanh chóng khởi động công tác trên chiếc nhẫn, một trận gió thổi qua, “hưu hưu hưu”, chỉ qua vài cái liền có mấy tên đàn em kêu rên “thảm thiết” ngã trên mặt đất. Những người còn thừa lại thì bị dọa đến mức suýt nữa đã không dám nhúc nhích gì.

Lúc này, ngồi ở chủ vị, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi đưa mắt nhìn về phía Tông Thiệu cách đó không xa.

Khi đối diện với đôi mắt tà ác kia thì Tông Thiệu rất run sợ, hắn chỉ cảm thấy hai chân mình không nghe theo sai bảo, liên tục run rẩy: “Ngự, Ngự đại ca... xin tha mạng... tha mạng...”

Đứng dậy, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi đi tới trước mặt Tông Thiệu, khoe miệng cong lên thành một hình cung, hắn giơ tay lên nắm lấy cổ của Tông Thiệu!

“Đừng.” Nhất thời Tông Thiệu sợ xanh mặt, đến nỗi ngay cả dũng khí để vùng vẫy cũng không có, giống như một người đang đợi cái chết đến, mặc cho tay của Ngự Ngạo Thiên càng bóp càng chặt.

“Ngự, Ngự đại ca.” Lúc này, Tông Khánh Thụy với con dao giữa lưng chặt vật bỏ đến dưới chân Ngự Ngạo Thiên: “Van xin cậu, buông tha cho con trai của tôi. Van xin cậu...”

“Ha.” Hắn lạnh lùng cười một tiếng, rũ mắt nhìn xuống Tông Khánh Thụy đang giống như chó vẫy đuôi lấy lòng chủ: “Chỉ khi các ngươi chết đi... về sau mới có thể giảm bớt nhiều phiền phức cho vật nhỏ kia!” Dứt lời, liền thấy đôi mắt hắn trở nên tối tăm đầy thâm thúy, lại càng tăng thêm lực ở tay đang bóp cổ Tông Thiệu.

Tông Khánh Thụy đang nằm trên mặt đất dường như kịp thời phản ứng được chuyện gì đó, nhanh chóng nói: “Tiểu Tông, nhanh! Nhanh cho Ngự đại ca biết, cả đời này con cũng sẽ không nói cho người khác biết quan hệ giữa cậu ấy cùng cô gái kia, nhanh lên!”

Mặc dù không hiểu rõ ý của cha mình muốn nói gì nhưng Tông Thiệu vẫn làm theo lời của cha mình: “Ngự, Ngự đại ca, tôi... tôi cam đoan sẽ không bao giờ nói cho người khác biết... quan hệ giữa anh cùng Lạc, Lạc Dao Dao.”

“Thật sao?”

“Thật sự!” Tông Thiệu gật đầu khẳng định.

“Nếu vậy...” Ngự Ngạo Thiên từ từ buông lỏng tay đang bóp cổ Tông Thiệu.

Trong lúc đó hai cha con gần như thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà trong một giây tiếp theo...

“Pằng” Một tiếng súng vang lên, trong nháy mắt đầu Tông Thiệu trúng đạn ngã xuống trong vũng máu. Lúc này ở trên mặt Ngự Ngạo Thiên là vẻ mặt cực kỳ tà ác, giống như một ác ma làm cho người khác vô cùng sợ hãi: “Tôi chỉ biết người chết mới có thể tuân theo lời hứa mà giữ được bí mật.”

“Ngự Ngạo Thiên! Cậu quả thực, cậu quả thực không phải con người! Tông Khánh Thụy tôi lẫn lộn hơn mười năm trong thế giới xã hội đen, cả đời này

cũng chưa từng thấy qua người đàn ông nào lãnh huyết vô tình đến mức tận cùng giống như cậu vậy! Nhưng...” Im lặng một lúc lâu, Tông Khánh Thụy bỗng nhiên nở nụ cười tự giễu: “Tôi thật sự rất bội phục khi cậu có thể che giấu tình cảm sâu như vậy!”

“Chỉ khi các người chết đi... về sau mới có thể giảm bớt nhiều phiền phức cho vật nhỏ kia.”

Nếu như không hiểu sai những lời này của hắn thì Ngự Ngạo Thiên nhìn như là đang dùng cô gái kia làm mồi nhử, thực ra... Chắc là càng thêm muốn bảo vệ cô ấy kỹ hơn mới đúng!

Cho đến giờ phút này Tông Khánh Thụy mới phát hiện ra đây là bả cục mà Ngự Ngạo Thiên bày ra! “Luyện tiếu cho một đứa trẻ phải khoác lên vẻ ngoài của sói sao? Ha ha ha, Ngự Ngạo Thiên cậu thực sự là đủ ngoan độc cùng gan lớn, với thực lực như vậy thì cậu muốn thống trị thế giới hắc đạo chẳng phải là dễ như trở bàn tay hay sao, vậy còn làm chính trị làm cái gì hả?” Tông Khánh Thụy không hiểu hỏi.

“Bởi vì...” Hắn cúi người xuống, cười tà ác một tiếng, âm u nói: “Chỉ có làm chính trị mới có thể chân chính một tay che trời được!”

Dù cho thế lực trong hắc đạo có lớn hơn nữa thì cũng cần tiền để duy trì; mặc dù là làm thương nghiệp mạnh cũng cần có giới chính trị ủng hộ; nhưng mà, một khi thống trị được giới chính trị thành công, như vậy thì... đồng nghĩa với việc có được toàn bộ thế giới!

Trong chớp nhoáng này, khí phách trên người Ngự Ngạo Thiên phát ra kích thích thật sâu vào hai mắt Tông Khánh Thụy, ngay lập tức hắn liền lộ ra nụ cười bội phục: “Ha ha ha, có thể thật sự được chết trong tay một người có dã tâm sâu đậm như cậu... Là vinh hạnh của tôi.” Dứt lời, hắn liền nhắm mắt lại.

“Ngạo Thiên, những người còn lại thì làm sao bây giờ?” Long Diệp đi tới bên cạnh hắn hỏi.

Ngự Ngạo Thiên đứng lên, lạnh nhạt quét mắt nhìn qua dư đảng còn sót lại bên trong nhà, lạnh lùng nói: “Giết chết toàn bộ đi!” Bỏ lại câu nói vô tình này, hắn bước nhanh qua thì thể Tông Khánh Thụy rồi dần dần biến mất ở Xích Long bang.

Nhưng mà khí thế mạnh mẽ khiến tất cả mọi người phải khiếp sợ của hắn lại mãi luôn quanh quẩn ở bên trong Xích Long bang, thật lâu sau vẫn không hề tan biến đi...

“Ngực phẳng, căn nhà này không phải là của Ngạo Thiên sao? Vì sao cô lại ở đây hả?” Long Kỳ đưa Dao Dao trở về nhà, thể nhưng vừa nhìn thấy biệt thự này hắn đã rất sửng sốt.

Dao Dao thật sự hoài nghi Long Kỳ rốt cuộc là khờ thật hay là vẫn đang tiếp tục giả ngu, chẳng lẽ Ngự Ngạo Thiên không có nói cho hắn biết quan hệ giữa bọn họ sao? “Hay là anh nên hỏi Ngự Ngạo Thiên đi, tôi vào đây, hôm nay rất cảm ơn anh.”

“Này! Này! Ngực phẳng, đừng nhìn tâm đi như thế chứ, tốt xấu gì tôi cũng là bạn trai của cô trong một giờ mà, cô sẽ không mời tôi vào trong ngôi một lát sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Vết thương của người như thế nào rồi

Không còn cách nào khác, đối mặt với tên Long Kỳ vô lại này, cô thật sự không chịu nổi được nữa, đành phải mời hắn vào nhà.

“Uống trà.”

“Cảm ơn.” Long Kỳ đặt mông ngồi trên ghế sa lon, bưng lên nước trà Dao Dao vừa đưa tới uống một hớp, điện thoại đột nhiên vang lên thông báo có tin nhắn đến.

Hắn vừa cầm lên nhìn... “Tôi khinh!” Nhất thời vô cùng tức giận.

“Long Kỳ, anh làm sao vậy?”

“Tức chết tôi, anh ta vừa gửi tin nhắn cho tôi nói hắn mới trở về từ Xích Long bang!”

Xích Long bang? Không phải là cái bang phái vừa mới bắt cô đó ư? “Vậy thì sao?”

“Vậy thì sao! Lúc ban đêm Ngạo Thiên tới tìm tôi nói cái gì mà không có ý định tiêu diệt Xích Long bang, chẳng qua là bảo tôi mang cô rời đi, cuối cùng tôi mới vừa đi khỏi, bọn họ liền tiêu diệt Xích Long, hắn đây là hoàn toàn coi tôi trở thành một kẻ dấn độn mà lừa gạt. Thật quá đáng!” Nói xong, Long Kỳ giận dữ dùng ngón tay ném điện thoại qua một bên, nổi cáu tại chỗ.

Nhìn hắn như vậy, Dao Dao thật sự bất đắc dĩ đành đi đến nói: “Tôi nghĩ, bởi vì Ngự Ngạo Thiên tin tưởng anh nên mới bảo anh dẫn tôi rời đi.”

“Hừ, nếu hán tin nhiệm tôi thì nên mang theo tôi cùng đi tiêu diệt Xích Long bang!”

“Không phải vậy, cũng không thể cho là như thế được Long Kỳ. Chuyện trong bang phái các anh, tôi không hiểu nhiều lắm, chỉ là ít nhất tôi biết rõ muốn tiêu diệt Xích Long bang thành công thì ai đi cũng được, thế nhưng người có thể mang tôi an toàn thoát khỏi nguy hiểm thì cũng chỉ có anh mà thôi.”

“Hả? Cô có ý gì?” Long Kỳ ngẩng đầu lên tò mò nhìn cô.

“Tôi hỏi anh, có phải Ngự Ngạo Thiên bảo anh nói rằng anh là bạn trai của tôi đúng không?”

“Ừ.”

“Anh nghĩ xem, lúc đầu thời điểm tên lưu manh kia làm khó dễ tôi thì chỉ có anh cùng Ngự Ngạo Thiên có mặt ở đây, so với việc nói tôi là người của hán thì nói tôi là bạn gái của anh dường như tôi được an toàn hơn một chút. Chỉ có khi anh thành công đem tôi đi, Ngự Ngạo Thiên mới có thể không cố kỵ gì mà làm chuyện chính mình muốn làm, không phải sao? Đó là lí do mà anh cũng không thể chân chính tham gia vào trong trận chiến của Ngự Ngạo Thiên. Nhưng nếu như không phải là anh thì hán cũng không thể hoàn thành chuyện này. Chưa kể anh mới là người có công lớn nhất.”

Nghe thấy Dao Dao nhần nại khuyên bảo không chỉ là Long Kỳ, còn có... Ngự Ngạo Thiên đang đứng ở chỗ cửa lớn màu đen!

Hán đã đi vào đây từ lâu, nhưng sau khi nghe thấy lời nói này của Dao Dao, trên khuôn mặt lạnh như băng kia không nhìn được mà xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt. Không thể không nói, mỗi câu nói của Dao Dao đều đâm thẳng vào lòng Ngự Ngạo Thiên!

“Ha, ngực phẳng, cô thật sự biết cách nắm bắt tâm tư của người khác nha! Nghe xong lời của cô thì lòng tôi lập tức tốt hơn nhiều. Đến, gia quyết định thưởng cho cô một cái hôn.”

“Đừng... Không muốn!”

Nhưng khi từ trong phòng khách truyền đến âm thanh đầy hài hước kia, nụ cười treo trên mặt Ngự Ngạo Thiên biến mất ngay trong nháy mắt, bước một bước lớn vọt vào phòng khách: “Long Kỳ!”

Chỉ thấy, Dao Dao bị Long Kỳ bá đạo đè ngã xuống trên ghế sa lon.

Sau khi âm thanh này vang lên, Long Kỳ chậm rãi buông Dao Dao ra, về mặt mò mịt nhìn về phía Ngự Ngạo Thiên: “Ngạo Thiên, sao anh lại tới đây?”

“Đây là phòng của tôi, tôi không thể trở về đây được sao?”

“À, cũng đúng.” Nhưng vì sao Long Kỳ vẫn cảm thấy quái dị ở chỗ nào đó cơ chứ?

“Long Kỳ, cậu đi về trước đi.”

“Hả?”

“Về nhà, nghe không hiểu sao?” Ngự Ngạo Thiên cao giọng hỏi lại.

“Ồ. Vâng ngực phẳng, tôi đi trước đây.”

“Ừ, tạm biệt.” Ánh mắt cô lóe lên nhìn Long Kỳ, theo bản năng liếc trộm về mặt của Ngự Ngạo Thiên một cái, liền vội vàng tránh đi.

Long Kỳ vừa mới rời đi, bầu không khí bên trong biệt thự bỗng trở nên yên lặng lạnh lẽo thêm rất nhiều, bầu không khí cũng dần biến thành nặng nề.

Ngự Ngạo Thiên bước nhanh tới ngồi xuống bên cạnh Dao Dao, cô giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó nên cúi thấp đầu, không nói được lời nào.

“Em có biết thân phận hiện giờ của mình là gì không?”

Âm thanh mang theo chút lạnh lẽo của anh vang lên, cô cắn môi tiếp tục im lặng gật đầu một cái.

“Em thích Long Kỳ?”

Đầu cúi thấp hơn, sau đó nhanh chóng lắc đầu.

“À, như vậy nói cách khác bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể tùy tiện mà đè lên em?”

Cân nói của Ngự Ngạo Thiên vừa dứt, lúc này cô mới ngẩng đầu lên đầy vẻ oan ức nhìn về phía hán: “Không phải vậy! Lúc đó tôi còn chưa phản ứng kịp, hán cũng đã... đã... à dừng.” Cô tay chợt bị Ngự Ngạo Thiên nắm lấy, cô lộ ra vẻ mặt khổ sở.

“Long Kỳ đã hôn em rồi, có phải không?” Giọng nói của hán mang theo vẻ âm trầm khiến người khác cảm thấy hoảng sợ.

“Không có! Hắn không có hôn tôi.” Dao Dao vội vàng phủ nhận, cô liên tục muốn hất bàn tay to của hắn đang siết cổ tay mình ra: “Đau quá, đau... Anh trước buông tay tôi ra, có được không?”

Một đôi mắt to ngập nước tràn đầy nét vô tội, tội thân, âm thanh kia mềm mại như tiếng kêu của chú cừu con đầy tội nghiệp, lại mang theo vẻ dụ dỗ người phạm tội. Dáng vẻ tiểu bạch thỏ ngây thơ này của cô khiến cho Ngự Ngạo Thiên càng thêm tức giận hơn, liền bởi vì như thế mới sẽ luôn có nam nhân muốn đụng ngã cô!

Hắn đứng dậy, cứng rắn lôi kéo cô lên phòng ngủ lầu hai.

“Đau... Đau, Ngự Ngạo Thiên anh buông tay ra.” Cô không an phận muốn thoát khỏi trói buộc của nam nhân.

Vừa vào phòng, Ngự Ngạo Thiên cuối cùng cũng buông tay. Dao Dao theo quán tính té lăn quay.

Cô vừa muốn bò dậy, lại bị cơ thể rắn chắc của hắn đè xuống: “Anh...” Đối diện với đôi mắt âm tà kia, đại não cô đột nhiên trở nên trống rỗng.

Một giây kế tiếp, hai cánh môi của hắn nặng nề hạ xuống cái cổ trắng như tuyết của cô.

“Đừng, đau!” Không biết hắn đang làm gì, chỉ cảm thấy từ cổ truyền đến từng con đau bị gặm nhấm. Tiếp theo cái áo bị hắn xé mở một cách thô bạo, đôi môi lạnh như băng một đường trượt dọc khắp nơi, mơ hồ mang đến cảm giác đau đớn.

Cô chưa từng thấy Ngự Ngạo Thiên trở nên như vậy, vừa thô bạo lại vừa bá đạo. Nước mắt sợ hãi chảy xuống theo hai gò má, cô oà khóc “oa” một tiếng thật lớn.

Cuối cùng, giữa tiếng rên rỉ của cô, sự ngang tàng kia cũng dần dần dừng lại, Ngự Ngạo Thiên lạnh lùng đưa mắt nhìn: “Sau này ngoại trừ tôi ra có còn để cho nam nhân khác vào nhà nữa không?”

“Ồ, đó là bởi vì Long...” Nói được một nửa, nhìn thấy nét mặt âm trầm kia của Ngự Ngạo Thiên, cô lập tức uất ức lắc đầu nói: “Không cho.”

Giờ phút này, thiếu chút nữa Ngự Ngạo Thiên đã nhận không được mà bật cười.

Tại sao mỗi lần hắn nhìn thấy vật nhỏ này bày ra dáng vẻ như gặp cảnh khốn cùng thì sẽ có loại cảm giác không nhận được mà muốn cười này đây chứ? Cho dù có đang tức giận nhiều cỡ nào cũng sẽ ngay lập tức hết giận, hắn thật đúng là không có biện pháp với tên nhóc này. “Được rồi, đừng khóc.” Ngón tay lau đi nước mắt trong suốt, trong lúc vô tình con ngươi thâm nhìn đến chỗ vết sẹo trên vai trái của cô...

“Tôi chỉ muốn thông báo dựa trên tài liệu rằng cô ấy không có đến Nhật Bản!”

“Thật ra thì, tôi chính là muốn nói với anh về chuyện thứ hai. Những tư liệu về Tiểu La Li này trước mười hai tuổi... đã bị cơ quan tình báo quốc gia hạ nghiêm lệnh phong tỏa lại, không ai có thể lấy được.”

“Không một người nào có thể lấy được...”

Trong đầu lại xuất hiện lời nói của Long Diệp một lần nữa, ngón tay hắn không kiềm được mà vuốt lên vết sẹo trên vai trái của cô... “Chỗ này...”

Ngự Ngạo Thiên còn chưa có nói hết lời, Dao Dao đã có phản ứng kích động che lại vết sẹo kia: “Rất khó coi phải không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Trừng phạt bá đạo

“Bởi vì... Bởi vì mỗi lần muốn thay áo, mọi người nhìn thấy vết sẹo này cũng đều, đều cười chế giễu em.” Bởi vậy nên Dao Dao rất ít khi mặc váy dây, chỉ sợ vết sẹo xấu xí kia bị lộ ra ngoài.

“Vết sẹo này của em...” Trong đôi mắt thâm thúy thoáng qua một vệt ánh sáng lạnh thấu xương: “Là làm sao mà có?”

Bị hỏi như vậy, Dao Dao rõ ràng sùng sốt một chút, vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu lên nói: “Em, thật ra thì... em cũng không nhớ.”

“Không nhớ?”

“Ừ, sau tai nạn xe năm em sáu tuổi, có rất nhiều chuyện em đều không nhớ được.”

“Chết tiệt!”

Ngự Ngạo Thiên có thể xác định Dao Dao không hề nói dối, bởi vì hắn thấy được trong ánh mắt của cô là khát vọng nhớ được ký ức của mình. Có thể người hắn mong muốn chính là cô lúc sáu tuổi như trong trí nhớ.

“Làm sao hả?”

“Không có gì.” Đè tức giận trong lòng xuống, đôi mắt Ngự Ngạo Thiên lơ đãng trôi xuống phía dưới..

Trên cơ thể trắng nõn kia nổi bật nhiều vết hôn ngân, những thứ này đều là kiệt tác vừa rồi của hắn.

Dao Dao dường như đã nhận ra tầm mắt Ngự Ngạo Thiên đang dần dần trở nên nóng rực, vội vàng dùng chân che nửa thân thể trần truồng của mình lại: “Anh, anh có thể đi chưa?”

“A, bảo bối anh chỉ vừa mới đến, em đã liền đuổi anh đi?”

“Không phải, em không có ý đó. Chỉ là... Chỉ là... Nếu như cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ lập tức sẽ xảy ra chuyện không hay”.

“Em sợ anh chạm vào em?” Ngự Ngạo Thiên liếc mắt một cái liền thấy ngay suy nghĩ của cô.

Dao Dao không thể làm gì khác hơn là dùng sự im lặng thay cho câu trả lời của mình.

“A, bảo bối, sao anh cảm thấy em đang ao ước anh... giờ trò với em vậy?” Dứt lời, khóe miệng Ngự Ngạo Thiên không khỏi kéo lên một nụ cười tà mị, bá đạo xốc cái chân đang đạp trên người cô lên, cúi đầu xuống ngậm lấy nụ hoa trắng mịn kia.

“Đừng... Đừng...” Cũng biết kết quả sẽ là như thế này, cô khó chịu nhắm mắt lại mà cắn chặt môi dưới, khiến cho bản thân cố gắng hết sức không phát ra âm thanh làm người ta xấu hổ...

Dần dần, phòng ngủ lớn như vậy đã bị bao phủ bởi bầu không khí mập mờ giữa một nam một nữ, trên mặt nữ nhân lộ ra vẻ bất an giãy giụa thân thể. Hai chân cô bị nam nhân cứng rắn tách ra. “Đừng, không nên...” Tay nhỏ bé theo bản năng che lại chỗ bộ phận xấu hổ kia.

“A.” Nam nhân tà mị cười một tiếng: “Bảo bối, bên dưới em cũng đã ướt đến như vậy, hẳn là rất mong muốn rồi đúng không?” Đúng lúc, Ngự Ngạo Thiên vẫn liên tục kích thích thân thể nhạy cảm của cô, đã sớm đánh thức từng tế bào nhạy cảm trên người cô.

Mặt nhỏ đỏ lên, cô ngượng ngùng quay đầu sang chỗ khác: “Em, em mới không có đấy. Anh buông em ra có được không?”

“Buông em ra? Thật muốn anh buông em ra sao?” Cứng rắn đẩy tay nhỏ bé đang che ở hạ thân của cô, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua nhị hoa nhạy cảm kia.

“Đừng... hừ hừ...” Từng dòng điện xẹt nhanh qua, cô theo bản năng kéo căng cơ thể. “Đừng, đừng đụng chỗ đó!”

“A, bảo bối, em đừng mạnh miệng. Nhìn coi cái miệng nhỏ phía dưới em thật giống như đang nói muốn vậy.”

Đầu ngón tay không ngừng chuyển động, cô chỉ cảm thấy thân thể của chính mình tựa như bị điện giật, tê dại. “Không có. Đừng... đừng, đừng lại.”

Ở dưới sự khổ sở mãnh liệt cầu xin của cô, ngón tay của Ngự Ngạo Thiên rút cuộc dừng lại. nhưng vừa mới hạ ngữ khí, ngón tay không an phận kia lại từ từ hướng về phía chỗ sâu nhất của nụ hoa mà đi vào dò xét.

“Không, này...” Tình triều bất an cuốn tới.

Vẫn chưa xong, Ngự Ngạo Thiên chậm rãi cúi người, đầu lưỡi khẽ lướt qua hoa hạc.

“Không! Không nên, không nên chạm vào nơi đó, ngón tay cũng không cần động nữa.” Hai cái điểm mẫn cảm nhất của Nữ nhân giờ đang cùng bị công kích cùng nhau, ý thức của cô dần dần trở nên dao động.

Đáy lòng muốn bài xích hành động của Ngự Ngạo Thiên nhưng chỗ sâu nhất thân thể lại đang từ từ nghiêng hợp nhất cử nhất động của hắn. Ngón tay thon dài của hắn để thẳng tại hoa tâm, tùy ý khuấy động, hoa hạc đẹp đẽ kia cũng đã dần dần nở rộ trong miệng hắn.

“Đừng. Dừng lại, mau dừng lại, em... em thật khó chịu...”

Âm thanh khản nài khó nhịn xen lẫn tiếng than nhẹ truyền vào trong tai Ngự Ngạo Thiên, hắn cảm giác được rõ ràng thân thể cô càng đẩy càng chặt.

Con người thâm thúy thoáng qua một tia giảo hoạt. Khi cô sắp lọt vào trong mây thì ngay tại thời khắc đó, hắn lại đột nhiên đình chỉ tất cả động tác!

“Anh...” Mở ra hai mắt khép hờ, Dao Dao phảng phất như bị kéo trở về thực tại, nhìn thấy ánh mắt của Ngự Ngạo Thiên tồn tại một chút ai oán lại hơi mang theo vài phần nóng nảy sôi ruột, cơ thể cũng không kiềm hãm được mà động.

“Bảo bối, không phải là em kêu anh dừng lại sao?”

“Em...”

“Rất khó chịu phải không?” Cùng lúc nói lời này, ngón tay hắn cố ý dừng lại ở bên trong hoa đạo, vừa vận dụng phải nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể nàng.

“Đừng, ân.” Một tiếng kêu ngân phát ra trong lơ đãng, cô thẹn thùng chôn sâu đầu hơn.

“Vật nhỏ, nếu muốn phải triệt để “phóng thích” ra sao? Em chỉ phải nói cho anh biết, em muốn... Anh ngay lập tức liền cho em cái loại cảm giác lần trước đó!” thanh âm này của Ngự Ngạo Thiên có chứa mỉa mai hoặc trêu chọc giống như một loại ma ám vậy, mang theo cảm dỗ cùng lực xuyên thấu.

Tin tưởng đời này Dao Dao cũng sẽ không quên cái loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên lần trước, đây cũng là thời điểm tuyệt vời mỗi nữ nhân đều không cách nào quên được. Một khi chân chính ném qua loại cảm giác này sẽ càng thêm đắm chìm vào trong đó. Huống chi là giờ phút này đang ở sát ranh giới bờ vực của Dao Dao đây chứ.

Nhưng cô biết mình một khi bước qua bước này sẽ gặp vạn kiếp bất phục, càng thêm hiểu rõ đây là bẫy rập của Ngự Ngạo Thiên, cô còn không đến mức mất hồn đến nỗi mắt thấy một cái đại bẫy rập mà tự mình chủ động nhảy xuống. “Em mệt mỏi.”

“!!!” Về mặt Ngạo Thiên lạnh lẽo, hắn rõ ràng cảm giác được vật nhỏ này nhưng thật ra là thập phần khát vọng tiếp tục nữa, thế nhưng..

A, xem ra năng lực tự kiềm chế của tiểu gia hỏa này so với hắn tưởng tượng mạnh hơn rất nhiều. Không quan hệ, thời gian vẫn còn có nhiều đi, chỉ hy vọng...

Trong khoảng thời gian này, hắn sẽ không rất nhanh chơi đùa xong cô!

Bầu không khí mập mờ dần dần rút đi, bên trong nhà lâm vào trong bóng tối, Dao Dao vẫn không nhúc nhích nằm ở bên người Ngự Ngạo Thiên tròn mắt nhìn trần nhà: “Ngự Ngạo Thiên.”

“...” Lại nữa rồi! Vật nhỏ này là có thói quen tìm người nói chuyện trời đất trước ngủ sao? “Chuyện gì?”

“Cám ơn anh.”

“Sao?”

“Chuyện tình hợp đêm Lân trước. Nếu như không phải chuyện ngày hôm nay, em có khả năng cũng không biết tên kia khó dây dưa như vậy.”

Nói đến chuyện này, hắn đột nhiên nhớ tới: “Em thật giống như vụng trộm sau lưng anh tìm việc làm đi chứ?”

“Anh, làm sao anh biết?” Dưới màn đêm, cô không thấy được biểu tình của Ngự Ngạo Thiên. “Anh phải người theo dõi em?” Thanh âm non nớt mang theo vài phần tức giận.

“Em bây giờ đích thực là người của Ngự Ngạo Thiên anh, thành thật ở nhà cho anh là được rồi, không cần đi ra ngoài làm việc. Đi ngủ!” Ngự Ngạo Thiên cũng không có giải thích nguyên nhân tìm người theo dõi cô, trong giọng nói cũng mang theo cảm giác không cho phép người cự tuyệt mệnh lệnh.

Dao Dao không cam lòng nấp lên nấp xuống, vốn đang định nói chút gì, nhưng theo tính khí nóng nảy của Ngự Ngạo Thiên, cô nói một chút chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Không nghĩ ra, chẳng lẽ làm tình nhân của hắn liền có nghĩa là bị tước đoạt tất cả quyền tự chủ sao? Nhưng bản thân cũng không phải là búp bê, vì gì mà hắn nói cái gì thì phải là cái gì chứ? Hắn quả thật là không nói lý lẽ

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Tình nhân nghĩa vụ

Thiên dần dần sáng choang, Ngự Ngạo Thiên rất sớm đã rời giường.

Hắn đứng ở trước gương lớn thay đổi mặc quần áo, xuyên thấu qua tấm gương quét mắt ** không ngừng liếc trộm mình Dao Dao, lạnh lùng nói: “Nếu như tỉnh liền rời giường!”

Nghe nói, Dao Dao vội vàng nhắm mắt lại, tiếp tục vờ ngủ, một giây kế tiếp cô chỉ cảm thấy có thứ gì nặng nề đánh vào trên mặt mình, mở mắt ra nhìn một cái... “Anh, anh làm cái gì dùng cả vật ném em?”

“Không tiếp tục giả ngủ nữa sao? Vậy hãy tới đây, đem cả vạt cột lên cho anh!” Ngự Ngạo Thiên trong lời nói mang theo cảm giác không thể kháng cự mệnh lệnh.

Dao Dao khỏ sở nhúu nhúu mảy một cái: “Em sẽ không buộc.”

“ăn?”

“Ta là thật không...” Chống lại hấn kia hé ra mặt âm trầm dần dần, cô đành phải nuốt xuống tất cả phản kháng, ngoan ngoãn xuống giường đi tới trước mặt của hấn.

Thân cao 1 mét 50 đứng với thân cao 1 mét 90, chênh lệch này quả thực là...

Dao Dao giống như là ném dây thừng tựa như đem cả vạt khoác lên trên cổ của hấn sau đó đánh một kết: “Có thể.”

“Bảo bối, người thật cho rằng như thế này có thể sao?” Tây trang Ngự Ngạo Thiên luôn luôn phẳng phiu hiện tại ở cần cổ chính là trọn vẹn cả vạt xuyên đi lên, cực kỳ xấu xí.

“Em nói tất cả, em là thật sẽ không buộc a! Anh đây là đang làm khó em.”

“Được! Theo anh cùng xuống lầu.” Nói, Ngự Ngạo Thiên vừa một lần nữa sửa sang lại cả vạt, vừa đi tới chỗ cánh cửa đen đang đóng, “Mang giày tổng sẽ đem? Mang giày cho anh!”

Cái quái gì hả, hấn thật là quá đáng đi?

Thấy Dao Dao không có ý tứ nhúc nhích, Ngự Ngạo Thiên đưa tay nắm cằm của cô, âm trầm nói: “Bảo bối, em tốt nhất đừng nói với anh ngay cả giày cũng sẽ không mang! Bằng không, em tuần này nghỉ ngơi ngay đó anh sẽ tìm người chăm sóc dạy bảo em nên như thế nào đi hầu hạ nam nhân!”

“Không... Em, em biết nên làm như thế nào.” Rất sợ ngay cả một ngày tự do cũng không thấy, cô vội vàng cúi thân xuống thay Ngự Ngạo Thiên mang xong giày.

“A. Bảo bối, anh khuyên em đừng luôn nghĩ đi làm, về điểm thời gian này vẫn là nên học một chút làm sao đeo caravat, mặc áo sơ mi đi. Anh đi làm!” Bỏ lại những lời này, Ngự Ngạo Thiên nghênh ngang mà đi.

Nàng ngốc lẳng đứng ở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn không khỏi nổi lên một tầng hắc tuyến.

Cái nam nhân bá đạo này là tuyên bố muốn đem mình dạy bảo thành một chân chính người tình, nhưng hấn không cảm thấy như thế thật là quá đáng sao? Dựa vào cái gì hấn muốn thay đổi khác tư tưởng của người ta thì liền biến đổi khác tư tưởng của người ta hả?

Vô tình dả thải hướng phòng vệ sinh đi đến, mới vừa nhất mặc mặc vẫn là khiến cô rất không thoải mái, nhưng Ngự Ngạo Thiên thái độ cường thế kia, giọng điệu không cho phép người cự tuyệt lại đáng sợ như vậy, tiếp tục như vậy mình có thể hay không thực sự bị hấn dạy bảo một chút mà bị lạc mất bản thân đây?

“A! Chuyện gì xảy ra?” Kinh ngạc nhìn mình trong kính, trên cổ từng dấu hôn ngân thật là chói mắt như vậy. Kéo ra áo ngủ: “Trên người cũng có, những thứ này là...” Nghĩ tới, khó trách ngày hôm qua hấn ở... bản thân sẽ cảm thấy đau như vậy đây, những thứ này đều là kiệt tác của hấn sao? Hấn đến cùng là muốn làm gì hả?

“Đình đông.” Thời gian dần đến buổi sáng, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Cô kéo cửa ra vừa nhìn, bên ngoài mười mấy đứng thật chỉnh tề cầm trong tay quần áo nhân viên. “Các người là?”

“Lạc tiểu thư, ngài khỏe, đây là Ngự tổng phái tôi tới đưa cho ngài khoản quần áo mới năm nay, tổng cộng là hai mươi lăm món, mời ngài ký nhận, nếu như không thích hợp có thể nói tôi thay đổi.”

Ngự Ngạo Thiên đây là muốn làm gì? “Không tiện, những y phục này tôi không muốn.”

“Ha ha, thật xin lỗi tiểu thư, đây là Ngự tổng phân phó, ngài nếu như muốn nói cự tuyệt liền xin liên lạc Ngự tổng đi.” Dứt lời, mười mấy nhân viên kia liền xách theo y phục tiến vào phòng khách, trực tiếp để xuống liền đi.

Tương lai ba ngày cũng là như vậy, liên tục có nhân viên cửa hàng nổi tiếng đến đây đưa y phục, giày cùng với đủ loại cầm trong tay. Nguyên bản phòng khách trống trải chất đầy nhiều loại hàng hiệu, tạo thành một tòa núi nhỏ chói mắt.

Dao Dao đứng trước toà núi nhỏ ở nơi này chăm chọc cười một tiếng, không tiêu tiền của hấn liền đổi thành trực tiếp tặng quà sao? Nhớ kỹ trước đây Phong Thần Dật cũng là như vậy. Tựa hồ từng nam nhân bá đạo đều vô cùng ưa thích dùng chiều này đến chiều hư hồng nữ nhân đây. Đúng là không phải là mình thực sự biến thành nữ nhân có dục vọng chỉ biết hưởng thụ vật chất là bọn họ đạt được mục đích đây?

Không biết, cô chỉ biết là tính cách bá đạo của nam nhân để bọn họ thỏa mãn dục vọng chinh phục đơn giản là dùng bất cứ thủ đoạn nào!

Ngày xưa hoàng đế cũng không phải là ban thưởng cho bọn phi tần như thế này sao? “Ai.” Bất đắc dĩ khẩu khí thờ dài, cô mở ra ti vi. Lẳng lặng chờ đợi trên bàn trà là một chén phao diện.

“Đình đông”. Tiếng chuông cửa vang lên, nhìn một chút thời gian...

Mười tám giờ? Sẽ là ai? Ngự Ngao Thiên? Hắn giống như đã liên tục ba ngày không có tới, chẳng lẽ thật sự là hắn sao? Giả bộ không nghe được! Giả bộ không nghe được!

Dao Dao khẩn trương chỉnh tề thanh âm của ti vi để che dấu tiếng chuông cửa đáng ghét kia. Một lúc lâu, tiếng chuông cửa rốt cuộc ngừng lại. Cô vừa mới thở phào nhẹ nhõm...

“Bảo bối, anh có thể cho rằng em là cố ý không mở cửa cho anh sao?” Phía sau, truyền đến thanh âm của nam nhân tà lãnh.

Cô không khỏi hít lạnh khí, khẩn trương quay đầu lại: “Anh, anh vào bằng cách nào?”

“Đây là nhà anh, anh đương nhiên là có chìa khoá dự phòng!” “Ba” một tiếng, cái chìa khoá trong tay ném lên bàn.

Dao Dao bị dọa đến thân thể không ngừng run rẩy, không tốt! Không thể bị hắn hù dọa, không thể bị/được hắn hù dọa. “Thanh âm của ti vi quá lớn, cho nên em có lẽ không có nghe thấy tiếng chuông cửa.”

“Nga, như vậy a. Kia, em mấy ngày nay không nhận điện thoại anh là có ý gì?”

“Em, điện thoại di động em bị mất.”

“A, em ngược lại có các loại lý do chờ anh đây.” Tà mị cười một tiếng, hắn hơi mang theo tức giận kéo kéo cả vạt cần cổ, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn về phía trên bàn chén phao điện kia: “Em ăn cái này?”

“Em, tiền của em... Đã hết không sai biệt lắm, anh lại không cho em đi làm, cho nên...” Nói đến đây, cô ừm khuất gục đầu xuống, ánh mắt trong lúc vô tình lóe lên đặt ở trên màn ảnh truyền hình đang phát tin...

Cuồng oanh loạn tạc bằng hàng hiệu; phong tỏa tài chính của cô; hắn cho rằng Dao Dao sẽ bách vu bất đắc dĩ bắt đầu chậm rãi rơi vào trầm luân trong vòng xoáy, từ đó hưởng thụ không làm mà hưởng tốt đẹp, buông tha sống bằng sức mình. Nhưng xem ra cái vật nhỏ này quật cường xa so với hắn tưởng tượng rất nhiều. “Anh cho em giữ tiền.”

Im lặng. Cô vẫn cứ rũ đầu nhỏ, ánh mắt đang ngó chừng xem ti vi.

Ngự Ngao Thiên hiển nhiên có chút không kiên nhẫn, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, đưa tay bóc lên cằm của cô, lạnh lùng nói: “Anh đang nói với em! Em...”

“Ha ha ha.” Ở thời khắc đầu cô nâng lên đó, ánh mắt của cô vẫn còn tập trung ở trên ti vi, trên mặt lộ tiểu ý nhẹ nhàng.

Ngự Ngao Thiên nhíu mày một cái, đuổi theo ánh mắt của cô nhìn lại...

Chỉ thấy, trên ti vi đang chiếu phim hoạt hình khôi hài. Cảm tình hắn nói cả buổi như thế, cô một mực rũ đầu là đang trộm xem ti vi?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Vừa nghe điện thoại vừa trêu đùa cô

“Tăng.” Trong nháy mắt, Ngự Ngao Thiên ngay tức khắc có loại cảm giác lồng ngực nghẹn cực bực.

“Ha ha ha, người xem a, cười thật tốt ha.” Có thể do Dao Dao tập trung toàn bộ tinh thần cho tình tiết hài hước của phim hoạt hình nên hoàn toàn không có chú ý tới núi lửa ngồi bên cạnh kia sắp bộc phát, kích động vỗ vỗ bắp đùi của hắn, tiếp tục chăm chú nhìn ti vi.

Hắn...

Đầu hàng!

Hắn đích thực không có bất kỳ biện pháp nào đối với cô gái này. Buông tay nắm lấy cằm của cô ra.

Dao Dao lúc này càng thêm không chút kiêng kỵ đem đầu xoay hướng về phía ti vi: “Hắc, ha ha.” Thình thoảng phát ra tiếng cười vui vẻ.

Nụ cười sang sảng kia truyền vào trong mắt Ngự Ngao Thiên là chói mắt như thế, vô ưu vô lự, không dính nhuộm thế gian phàm trần nhưng sắc mặt cười như vậy không nên thuộc về cái xã hội trần đầy dơ bẩn này, cũng không nên thuộc về đã thành niên như Dao Dao!

Đôi mắt thâm thúy xẹt qua một tia sáng chói, hấn chợt đưa tay vòng qua hông của cô, dùng sức kéo...

Dao Dao còn không có phản ứng kịp đâu, cũng đã ngồi ở trên chân của hấn. Phía sau lưng dựa vào trên cơ ngực to lớn của hấn, từng đợt hơi nóng từ phía sau lưng đánh tới, trực giác nói cho cô biết, tư thế như vậy rất mờ ám, mặc dù đó cũng không phải lần đầu tiên nhưng vẫn là làm người ta không biết phải làm sao như thế.

“Em, em đang xem ti vi.”

“Anh biết, em có thể tiếp tục xem ti vi của em.”

Nhìn Ngự Ngạo Thiên nâng lên ở trên khóe miệng nụ cười tà mị, cô không thể làm gì khác hơn là vừa lo lắng đề phòng đem lực chú ý quay lại đến trên ti vi, thế nhưng một giây kế tiếp...

“Ngự... đừng...”

Thùy tai bị hấn khê liếm, một trận cảm giác tê dại truyền đến, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng hồng:

“Em, em đang xem ti vi.”

“Em cứ xem đi, anh đâu có làm phiền em.”

Thế này xem thế nào được nha! Dao Dao tròn mắt nhìn liếc hấn một cái, mới vừa xoay đầu hướng về phía TV lại cảm giác được một mảnh đôi môi khe khẽ ngoa nguẩy ở sau cổ mình.

Thế này cô đâu còn có tâm tư xem ti vi a.

Bất an giãy giụa thân thể. Ôm ấp của nam nhân trở nên càng thêm siết chặt hơn, đầu lưỡi được một tác lại muốn tiến một tác dao động trên quần áo bên ngoài da thịt của cô.

Lông tơ toàn thân dựng thẳng lên, phàm là da thịt bị hấn liếm qua đều phảng phất như bị kích hoạt cùng nhau trở nên rất là miễn cảm..

“Ting, ting, ting” chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Dao Dao giống như bắt được một cọng rom cứu mạng vậy:

“Điện thoại! Điện thoại của anh! Nhanh nghe đi.”

Mặc dù như vậy, Ngự Ngạo Thiên vẫn không có buông cô ra, một tay ôm hông của cô, một tay khác nghe điện thoại đưa lên tai.

“Alo?” Trả lời một tiếng, hấn mạnh mẽ vòng qua đầu cô, đôi môi bá đạo rơi vào trên môi của cô.

Dao Dao nhất thời có chút vô lực ngăn cản cái hôn bất thành hình này, hấn không phải là đang nghe điện thoại sao? Vì cái gì còn không chịu buông tha bản thân?

“Ngạo Thiên... Em là Mỹ Vân. Ô ô ô...”

Nghe bên trong điện thoại là thanh âm của Mỹ Vân mang theo nước nỡ, hấn hơi nhú mày hạ mị, lập tức rời khỏi môi Dao Dao:

“Làm sao vậy?”

Nhìn Ngự Ngạo Thiên lộ ra bên ngoài nét mặt lo lắng, trực giác nói cho Dao Dao, người gọi điện thoại tới hấn là đối với hấn mà nói là rất trọng yếu, bởi vì cô chưa từng thấy qua Ngự Ngạo Thiên có dáng vẻ quan tâm này, đây vẫn là lần đầu tiên.

Bất quá...

Nếu là điện thoại trọng yếu, hấn cũng sẽ không tiếp tục quấy phá nữa đi? Hắc hắc.

Ai dè, Dao Dao vừa mới thở phào, tay kia của hấn lại không an phận theo hông của nàng dò xét hướng vào trong.

“Đừng, không được!” Tay nhỏ bé vững vàng đè xuống tay của hấn đang vạch tới hướng về phía trước.

“Hur!”

Đúng rồi, hấn đang nghe điện thoại! Dao Dao vội vàng che miệng mình, liều mạng lắc đầu.

Bất lấy khe hở này, tay của Ngự Ngạo Thiên thuận thế dời đến kiên đỉnh tuyết trắng ở phía trên của cô.

Nguy rồi!

“Ân?” Hấn sững sốt một chút, khóe miệng không khỏi câu dẫn ra một cái nụ cười châm chọc: “Bảo bối, khó trách em khẩn trương như vậy đây, hóa ra là sợ bị anh phát giác em không có mặc đồ lót? Em thật là lớn gan mà.”

Ai có thể đoán trước được hấn đột nhiên tới hả. Khuôn mặt nhỏ nhắn một trận đỏ bừng, cô chặt vật buông thõng đầu xuống.

“Ngạo Thiên, anh? Đang bận việc?” Mỹ Vân bên kia điện thoại mơ hồ nghe được Ngự Ngạo Thiên đang nói chuyện với người nào nhưng âm thanh quá nhỏ, cô nghe không rõ.

“Không có việc gì, nói tiếp việc của cô.” Ngự Ngạo Thiên nói tựa như chuyện gì đều không phát sinh qua, tay dò xét vào bên trong quần áo không trở ngại chút nào nhẹ nhàng nắm lấy nơi ôn nhuận.

“Đừng.” Sự thanh âm xấu hổ của mình bị người bên kia điện thoại nghe được, cô gắt gao cắn khóe môi.

Nhưng chính là bởi vì như vậy, một loại cảm giác khẩn trương không khỏi giống như là làm chuyện xấu kích thích thân thể trở nên càng thêm nhạy cảm hơn..

Tay nắm lấy nơi no đủ của nàng thoáng biến đổi phương vị, ngón trở tinh tế cùng ngón cái nhẹ nhàng di động trên tuyết trắng khiến nơi đây đỏ thắm.

Nhất thời, một trận cảm giác kích thích mãnh liệt như bài sơn đảo hải đánh tới, thân thể cô khó chịu run rẩy không kiềm hãm được mà mềm nhũn ở trong ngực hấn.

“Anh đang... Đừng đừng.”

Vừa muốn nói, Ngự Ngạo Thiên lại đem ngón giữa tay mình dò xét vào trong miệng nàng, nhẹ nhàng lật khuấy đảo đầu lưỡi của nàng.

“Đừng đừng.” Kháng cự muốn phun ra ngón tay của hấn.

Ngự Ngạo Thiên tà tứ cười một tiếng, ở bên tai nàng mập mờ nói:

“Nhẹ nhàng hút vào. Nếu là dám phun ra, anh liền mở loa làm người bên kia điện thoại tỉ mỉ nghe một chút tiếng kêu của em.”

“Đừng đừng.” Cô một mực phe phẩy đầu.

“Không muốn, cứ dựa theo anh nói đi làm.”

Bất đắc dĩ, Dao Dao đành phải bất chấp phun ra nuốt vào ngón tay của hấn đang dò xét trong miệng bản thân, cảm giác như vậy thật giống như, mình đang ngậm...

Hấn thật là xấu! Gọi điện thoại vẫn còn làm nhục mình như thế này, đồ tồi!

Dường như cũng không thỏa mãn với tình trạng hiện tại, Ngự Ngạo Thiên liền đem ngón trở của mình cũng thả vào trong miệng cô. Một tay khác ở quần áo bên trong của cô cùng nhau bắt đầu mơ hồ quấy phá, không ngừng đùa bỡn nơi đỏ thắm đã đứng thẳng của cô.

“Đừng đừng.” Thân thể bị trêu chọc như vậy, phản ứng của cô cũng càng thêm mãnh liệt hơn, không ngừng lắc eo cọ xát lên cự long ngủ say của hấn.

Rất hiển nhiên, Ngự Ngạo Thiên bị bạn gái làm khổ, suy nghĩ đã sớm chạy tới ngoài ngàn dặm “Chuyện này tôi sẽ xử lý. Trước cứ như thế, tôi còn có chút chuyện phải làm.”

Lạnh lùng cúp điện thoại, hấn không kịp chờ đợi rút ra ngón tay ngậm ở bên trong miệng của cô:

“Bảo bối, kỹ thuật của em tựa hồ có chút tiến bộ đây, anh hiện tại thật muốn ngay lập tức thử một lần!” Dứt lời, hấn chặn ngang đem nàng ôm đến bên người.

“Không, đừng!”

Ngự Ngạo Thiên nơi nào sẽ để ý tới cầu xin của Dao Dao, đứng lên, vừa muốn kéo quần xuống..

“Ừng ục, ừng ục” giống như tiếng sấm truyền tới. Dao Dao lúc này mới nhớ tới bữa tối của mình:

“Nguy rồi, mì của em!” Lo lắng vọt tới trước khay trà, mở nắp đậy mì ra nhìn... Mì bị ngấm nước hơi quá.

“Quên đi, xem ra còn có thể ăn.” Không nói lời gì, cô ăn như lang thôn hổ yết.

Giờ phút này, Ngự Ngạo Thiên đang cao hứng lại bị cô hoàn toàn không để ý tới, xem ra giá trị của hấn ở trong mắt nàng ngay cả một chén mì cũng không bằng.

“A... a.”

Bắt đầu dĩ cười một tiếng, hần ít nhiều đã thành thói quen với hành động như thiên mã hành không này của Dao Dao:

“Bảo bối, đừng ăn cái này nữa, đi, anh mang em đi ăn cái khác!” Dứt lời, hần mạnh mẽ lôi kéo Dao Dao rời khỏi biệt thự...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Đưa cô ấy đi ăn tối

“Chào mừng ngài đến! Ngự tiên sinh, vẫn ở vị trí cũ sao?” Một người phục vụ trong nhà hàng tây thấy Ngự Ngạo Thiên đến liền nhiệt tình chào hỏi.

Mọi người đang dùng bữa ở trong tiền sảnh liền nhìn về phía hần bàn luận: “Đây không phải là chủ tịch... chủ tịch của Bác Sâm, Ngự Ngạo Thiên sao?”

“Suyt, chú tâm ăn cơm của anh đi.”

“Không phải trước đây anh từng hợp tác với anh ta sao? Sao anh không lên chào hỏi một chút chứ?”

“Nhanh cầm miệng lại! Hần căn bản không biết tôi. Người tiếp đãi tôi từ trước đến nay là tổng giám đốc của bọn hần.”

“Ồ, thật đáng tiếc, có điều Ngự Ngạo Thiên quả nhiên là kiêu ngạo như lời đồn. Phải rồi, cô gái nhỏ bên cạnh hần ta là ai?”

Sau khi nghe người đàn ông kia nói, anh ta nhanh chóng liếc mắt nhìn trộm Dao Dao đang đi phía sau Ngự Ngạo Thiên: “Tôi chưa từng thấy qua cô gái này nên không biết. Nhanh ăn cơm của anh đi!”

“Ồ...”

“Ngự tiên sinh, mời ngồi!” Dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, hai người tiến vào một phòng cao cấp của nhà hàng.

Lạc Lạc vốn tưởng rằng có thể trốn thoát được ánh mắt nghi hoặc của những người phục vụ nhưng mà bọn họ vẫn không ngừng liếc trộm cô.

Loại cảm giác này quả thật rất khủng khiếp. Tất cả những điều này là do người đàn ông bên cạnh cô quá mức ưu tú, bất kể là khí chất hay ngoại hình đều sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Nếu như nó là một mối quan hệ trong sáng thì có lẽ cô sẽ cảm thấy rằng đứng bên cạnh một người đàn ông như vậy là một loại vinh quang nhưng mối quan hệ hiện tại của bọn họ thực sự không thể để lộ trước mặt mọi người.

“Tất cả mọi người đi ra ngoài đi.”

“Ngự tiên sinh, ý của ngài là...”

Hai trông mắt hần hiện lên một tia lạnh lẽo. Hần nhìn thấy sự tự ti của Dao Dao nên lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài. Khi nào tôi cần thì sẽ gọi.”

“Vâng, vâng.” Những người phục vụ trong phòng lên tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi.

Từ lúc vào nhà hàng đến giờ Dao Dao luôn cúi đầu. Lúc này cô mới dám ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Ngự Ngạo Thiên mang theo một tia cảm kích.

Chỉ trong chốc lát, tất cả các món ăn đều được mang lên. Dao Dao không thèm để ý đến lễ nghi bàn ăn liền nhanh chóng quét sạch mọi thứ khiến cho Ngự Ngạo Thiên cảm thấy choáng váng.

“Bảo bối, em... ăn nhiều như vậy không cảm thấy khó chịu sao?”

“Em không cảm thấy vậy.” Khi nói điều này, cô ngượng ngùng cười bên lên: “Em... em có thể gọi thêm một phần bò bít tết chứ?”

“...”

Hần là một người đàn ông to lớn mà cũng chỉ có thể ăn một miếng bít tết, cô gái nhỏ nhẩn này lại ăn liên tiếp hai phần. Rốt cuộc cô đã bị bỏ đói bao nhiêu ngày vậy?

“Người phục vụ đâu? Mang cho tôi thêm một phần bít tết nữa.”

“Vâng, Ngự tiên sinh.”

Sau một lúc, một miếng bít tết khác đã được đặt trên bàn.

Dao Dao lại tiếp tục càn quét nhưng đột nhiên...

“Ngự... Ngự Ngạo Thiên... Bụng của tôi đau quá. Em muốn đi vào nhà vệ sinh.”

“Bảo bối, ý em là gì? Em muốn anh đưa em đến đó sao?”

“Không, để em tự đi cũng được!”

Sau đó, Dao Dao rời khỏi phòng nhanh như một cơn gió mạnh.

“Này.” Ngự Ngạo Thiên thở dài và lắc đầu. Cô gái nhỏ này có thể thoải mái ăn uống, đi vệ sinh trong cùng một lúc quả thật khiến người khác có chút buồn cười...

“Ngự tổng.”

Khi hắn nghe thấy ai đó gọi tên mình, Ngự Ngạo Thiên nhanh chóng thu hồi nụ cười rồi nhìn về phía cánh cửa.

“Phong tổng.”

Hắn thấy Phong Thần Dật chậm rãi đi vào phòng nói: “Tôi nghe người phục vụ nói rằng anh đang dùng bữa ở đây nên liền đến chào hỏi anh. Không có việc gì nữa nên tôi đi trước đây.”

“Không vội. Anh đã ăn rồi sao?”

“Tôi ăn rồi nên đi đây.”

“Ồ. Chúng ta hiếm khi gặp nhau, nếu anh có thời gian thì ngồi xuống trò chuyện một lát đã.”

Phong Thần Dật nhét túi vào một tay rồi chỉ về phía đối diện của Ngự Ngạo Thiên nói: “Không quấy rầy anh chứ?”

“Ha ha, cô ấy vừa đi vào nhà vệ sinh nên chắc phải một lúc nữa mới ra.”

“Được. Tốt lắm.”

Khi Phong Thần Dật ngồi vào vị trí, Ngự Ngạo Thiên vẫy tay với người phục vụ và người bồi bàn ra hiệu đóng cửa phòng bao lại.

“Chúng ta hợp tác như thế này không biết cha anh nghĩ thế nào?” Dứt lời, ánh mắt của Ngự Ngạo Thiên hiện lên một tia狡 hoạt.

“Ha ha, Ngự tổng nên biết rằng cha của tôi đã tạm thời giao Phong thị cho tôi và anh trai của tôi quản lý. Ý anh là muốn hỏi về ý tứ của anh trai tôi sao?”

Ngự Ngạo Thiên nhìn trúng chính là đầu óc của Phong Thần Dật. Hắn chỉ hơi hột thăm dò một chút mà Phong Dật Thần đã nắm bắt được vấn đề chính. Như vậy cũng tốt đỡ phải vòng vo cho đôi bên. Hắn mỉm cười rồi nhún vai ngầm thừa nhận.

“Anh trai tôi một mực cản trở sự hợp tác của chúng ta.”

“Nếu như tôi là anh trai của anh thì tôi cũng sẽ cản trở chuyện này. Có điều...” Ánh mắt hắn sáng lên thoáng nhìn qua Phong Dật Thần một lượt rồi nói tiếp: “Quyền quyết định vẫn ở trong tay anh không phải sao? Tôi nghĩ anh sẽ hiểu rõ hơn tôi cái nào có lợi ích ít hơn.”

“Ha ha, Ngự tổng, tôi vẫn tin câu nói “kẻ thù của kẻ thù là bạn.” Vì vậy hôm nay tôi cố ý qua đây để chào hỏi anh!” Phong Thần Dật nói to hai chữ “cố ý” để biểu thị thành ý của mình.

Xét cho cùng, phương diện hợp tác kinh doanh hiện tại của họ có liên quan đến một số điểm nhạy cảm về mặt pháp lý và họ chắc chắn bị ICAC để ý. Họ chỉ có thể dựa vào những ám hiệu để đạt được thỏa thuận hợp tác nội bộ.

“Ồ, kẻ thù của kẻ thù là bạn, tôi thích câu nói này.” Ngự Ngạo Thiên nở nụ cười lạnh nói: “Sau đó hy vọng chúng ta có thể nhanh chóng hạ gục kẻ thù.” Dứt lời, hắn đứng lên ưu nhã vươn tay ra.

Phong Thần Dật thấy vậy liền mỉm cười lịch sự nắm tay hắn: “Ngự tổng, vẫn là câu nói kia, tôi rất mong chờ được hợp tác cùng anh.”

Khi bọn họ vừa mới dứt lời, cánh cửa đang đóng lại đột nhiên mở ra...

“Ngạo Thiên.”

Thấy Ly Mỹ Vân tiến đến, Phong Thần Dật liền ưu nhã gật đầu với Ngự Ngạo Thiên một cái: “Không quấy rầy mọi người nữa. Ngự tổng, tôi đi trước đây.”

Ly Mỹ Vân thấy Phong Dật Thần ở đây liền lúng túng hỏi: “Phong tổng cũng ở đây sao? Có phải tôi đã quấy rầy hai người không?”

“Không sao. Tôi và Ngự tổng đã nói chuyện xong rồi. Ly tiểu thư, hai người có thể tiếp tục đi.” Sau đó, Phong Thần Dật nhanh chóng rời khỏi phòng bao.

“Ngạo Thiên, thực sự em không làm phiền mọi người chứ?” Ly Mỹ Vân quét mắt tới vị trí trống kia định ngồi xuống.

“Mỹ Vân, vị trí kia có người ngồi rồi.”

“Này... vị trí này không phải của... Phong tổng sao?” Ly Mỹ Vân còn tưởng rằng Ngự Ngạo Thiên cùng Phong Dật Thần đang dùng com nên thấy vậy liền vội vàng đứng lên ngồi vào một chỗ trống khác.

“Mỹ Vân, em và Phong Dật Thần quen biết nhau sao?”

“Ha ha, cũng không tính là quen biết. Trong một lần tham gia tiệc rượu hai năm trước em đụng phải hắn. Anh ta nói rằng bạn gái cũ của anh ta vô cùng thích em. Chúng em chỉ có gặp nhau một lần ấy.”

“Ồ! Nhìn Phong Dật Thần không giống như người sẽ chủ động nói chuyện với người khác.”

Điều này được tổng kết sau khi Long Diệp và Phong Dật Thần hợp tác nhiều lần. Hắn thuộc dạng người ít nói, ngoại trừ công việc trên phương diện làm ăn ra thì hắn ta hiếm khi nói chuyện với người lạ.

“Hắn thực sự không thích nói chuyện với người lạ nhưng hắn có thể thao thao bất tuyệt nói về bạn gái cũ của mình. Trực giác của người phụ nữ cho em thấy anh ta rất yêu cô gái này!”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Nụ hôn mạnh mẽ của phong thần dật

“Ồ, không ngờ Phong Thần Dật còn là một người đàn ông si tình như thế. Thật sự không nhìn ra điều này.”

Đều ở trong vòng tròn của xã hội thượng lưu, Ngự Ngạo Thiên cũng không phải chưa từng nghe qua những tin đồn bên lề của Phong Thần Dật nhưng lại không nghĩ hắn là loại đàn ông này.

“Ồ! Thật muốn nhìn một chút xem bạn gái trước đây của Phong Thần Dật là kiểu phụ nữ như thế nào mà lại khiến anh ta động tâm đến vậy.”

Ly Mỹ Vân thấy dáng vẻ đầy mong đợi của hắn thì liền liếc mắt nói: “Làm sao? Anh lại để ý bạn gái cũ của anh ta sao?”

“Ồ! Mỹ Vân, em biết yêu cầu của anh đối với phụ nữ mà.” Dứt lời, Ngự Ngạo Thiên nở nụ cười kiêu ngạo.

“Nói không chừng Phong Thần Dật chưa từng chạm qua bạn gái trước của anh ta thì sao?”

“Làm sao có thể chứ? Phong Thần Dật là một người đàn ông bình thường mà.”

“Có đôi khi càng yêu quý lại càng không nỗ lực vào.” Ly Mỹ Vân nói. Cô dời ghế di chuyển đến rồi bên cạnh hắn, hai tay chủ động đặt ở trên vai hắn, tay còn lại mập mờ di chuyển dưới chóp mũi hắn: “Cái loại cảm giác này anh có hiểu không?”

Đúng vậy, Ngự Ngạo Thiên hoàn toàn không hiểu cảm giác đó bởi vì hắn chưa từng yêu một người phụ nữ nào!

“Ghét ghê, Ngạo Thiên.” Ly Mỹ Vân ngượng ngùng cười cười. Cô không kiềm hãm được liền đặt một nụ hôn lên môi hắn...

“A, thật thoải mái!” Vấn đề đã được giải quyết xong xuôi, Dao Dao thoải mái đi ra khỏi nhà vệ sinh.

“Này, này mọi người đoán thử xem cô gái kia với Ngự tiên sinh có quan hệ như thế nào?”

Trong lúc vô tình nghe được mấy người phục vụ xì xào bàn tán, trái tim Dao Dao lập tức thót lên tới tận cổ họng.

“Vừa nhìn cũng đã biết nhất định là em gái.”

“Cái gì cơ? Mọi người thấy cô gái kia cùng Ngự tiên sinh có chỗ nào giống nhau không? Tôi nghĩ tám mươi phần trăm là người tình rồi.”

“Là người tình sao? Không thể nào, Ngự tiên sinh sẽ không cảm thấy hứng thú đối với những cô gái như vậy.”

“Cho nên mới nói là đó là tình nhân. Ngài ấy vui đùa một chút xong thì vứt bỏ cũng không cần chịu trách nhiệm, còn có thể ném trái cái mới mẻ nữa chứ. Tại sao lại không làm chứ?”

“Ồ, xem ra bọn họ đúng là tình nhân...”

Kết quả vẫn bị người đoán được sao? Cái này cũng khó trách mà. Minh cùng Ngự Ngạo Thiên chắc hẳn sẽ khiến mọi người liên tưởng đến phương diện khác. Dao Dao thẹn thùng cúi thấp đầu xuống, cô cố ý bước nhanh qua chỗ mấy người phục vụ. Ai biết...

“Ôi.”

Cô vừa vận dụng trúng một người. Cô lúng túng nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”

“Dao Dao!”

Âm thanh này... Chợt cô ngừng đầu nhìn lên... Hình ảnh người đàn ông xông thẳng vào trong tầm mắt của cô. Không thể nào, làm sao đúng lúc như vậy chứ?

“Tôi dùng cơm sao?” Phong Thần Dật nhìn xung quanh chỉ thấy một mình cô liền cười lạnh nói: “Vừa lúc tôi cũng chưa ăn cơm, không bằng đi cùng nhau...”

“Tôi, tôi đến cùng một người bạn.” Cô cúi thấp đầu rồi trả lời.

“Đến cùng vị hôn phu của cô sao?” Nói đến đây, Phong Thần Dật chớp mắt nói: “Vừa lúc tôi cũng muốn đến chào hỏi. Đưa tôi đến gặp anh ta một chút.”

Phong Thần Dật cố ý nói như vậy sao? Vì sao mỗi lần đụng tới hắn, hắn đều dùng loại khẩu khí này nói chuyện với mình chứ?

“Anh ta không muốn nói chuyện cùng anh! Tôi không có thời gian, tôi đi trước đây!” Cô bước vội hai bước nhưng thấy Phong Thần Dật không có ý định nhường đường, cô gầm nhẹ nói: “Tránh ra!”

Phong Thần Dật siết chặt nắm tay. Giãng co một lúc lâu, hắn đành phải thỏa hiệp đứng sang một bên nhường đường cho cô đi.

Nhưng ngay khi Dao Dao lướt ngang qua người hắn thì...

Trên cổ Dao Dao mờ hồ lộ ra một vết hôn, điều này như một con dao sắc chọc thẳng vào hai mắt của hắn.

Đầu tiên là xét nghiệm mang thai sau đó lại là cà vạt của đàn ông cùng với thề vàng. Bây giờ lại còn là vết hôn nữa sao?

Chỉ một thoáng sau, khuôn mặt Phong Thần Dật tối sầm lại, hắn chợt vươn tay kéo lấy cô vào một phòng ăn trong lối đi nhỏ.

Dao Dao bị sốc bởi hành động bất ngờ của hắn liền vội nói: “Anh... anh làm cái gì vậy Phong Thần Dật?”

Sâu thẳm trong mắt hắn lóe lên một tia lạnh lùng, hắn dùng lực kéo một cái đè cô trên vách tường lạnh như băng. Hắn chậm rãi giơ tay lên, đầu ngón tay xẹt qua cổ Dao Dao chạm đến những vết hôn. Phong Thần Dật từ nhẹ nhàng đến dùng sức chà mạnh, hắn muốn xóa hết những vết hôn trên cổ cô! Xóa hết! Xóa hết!

“Phong Thần Dật, anh làm tôi đau đấy!”

Đối diện với đôi mắt giận dữ của cô, hắn điềm tĩnh cười nói: “Cô đau sao? Tôi còn đau hơn!”

Nói xong, hắn đè hai cánh tay của cô, đôi môi hắn như vũ bão hôn lên trên môi cô.

“A!” Con người của cô mở to, trái tim đập loạn xạ. Khi đối diện với nụ hôn mãnh liệt của hắn, Dao Dao chỉ cảm thấy hô hấp của mình trở nên khó khăn, đôi môi cũng có cảm giác đau đớn.

Cô không biết có chuyện gì xảy ra với Phong Thần Dật, cô chưa từng thấy hắn ta sử dụng phương pháp cứng rắn như vậy với cô trước đây. Tại sao bây giờ lại... Chẳng lẽ là vì nó sao?

Vết hôn của Ngự Ngạo Thiên? Nó làm Phong Thần Dật chú ý chăng? Hắn chú ý sao? Nhưng bọn họ... không phải đã chia tay rồi sao?

“Này! Này!” Cánh môi dần dần trở nên tê liệt, cô không ngừng phản kháng. Cô căn bản không thể chống đỡ được sức mạnh của Phong Thần Dật.

“Hô... Hô...” Cuối cùng nụ hôn thô bạo này cũng kết thúc.

Dao Dao gào lên với hắn: “Anh...” Vừa định mở miệng thì môi của hắn đặt ở trên môi của cô lần thứ hai. Nhưng mà...

Nụ hôn này đã trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, rất nhiều...

Cùng lúc đó, hần chậm rãi buông lỏng cổ tay Dao Dao ra rồi giữ thật chặt cô ở trong lồng ngực. Đôi môi hần nhẹ nhàng hút lấy cặp môi thơm ngọt của cô vô cùng say sưa thoạt nhìn như không thể kiềm chế được bản thân.

Dần dần, dần dần, lối đi lạnh lẽo được đốt cháy bởi bầu không khí mập mờ. Đôi mắt Dao Dao phủ lên một lớp hỗn loạn.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn khuôn mặt đẹp trai này ở khoảng cách gần như vậy. Dù qua bao lâu đi chăng nữa thì cô vẫn không có cách nào không chế được bản thân mình. Đây là lần thân mật đầu tiên của bọn họ nhưng mà...

Đó là sau khi chia tay...

Không biết qua bao lâu, Phong Thần Dật lưu luyến kết thúc nụ hôn này.

Mượn cơ hội này, Dao Dao dùng hết khí lực toàn thân muốn đẩy hần ra: “Anh thật quá đáng, Phong Thần Dật, buông... buông tôi ra!”

Nhưng cô càng giẫy giụa thì vòng tay càng chặt hơn, nó tựa như khi người ta rơi vào vũng bùn thì càng giẫy giụa lại càng bị vùi sâu hơn.

Cô đành phải dùng giẫy giụa rồi nói: “Anh... anh muốn thế nào?” Trong mắt cô có bao nhiêu mê man cùng bối rối, hiện tại cô đã nhìn không ra thủ đoạn của người đàn ông này rồi.

“Dao Dao.” Một lúc lâu, Phong Thần Dật rút cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện rồi, tiếng nói của hần mang theo vài phần khàn khàn: “Đây chính là món quà cô nói lúc sinh nhật mười tám tuổi... muốn tặng tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Cô ấy yêu bạn trai cũ của mình

“Lạch cạch!” Ký ức chợt ùa về...

Cô không ngờ rằng hần vẫn còn nhớ kỹ lời hứa này. Đây thật sự chính là món quà mà cô muốn tặng cho Phong Thần Dật nhưng món quà này trải qua thời gian đã sớm bị thay đổi...

Thân thể cô tựa như bị đóng băng lại, chỉ có trái tim cô vẫn đập nhưng mỗi nhịp lại rất đau đớn, rất khó chịu...

Cô không thể nhìn thấy cảm xúc của hần lúc này, cô chỉ có thể cảm thụ được cái ôm thật chặt và giọng nói đau lòng của hần.

“Năm mười tám tuổi em hứa trở lại bên tôi. Bây giờ...” Hần ôm chặt lấy cơ thể của cô nói: “Tôi không quan tâm em là ai, bất kể em đã làm gì nhưng ngay lập tức quay lại... quay lại bên cạnh tôi!” Đây là mệnh lệnh làm cho người ta không thể cự tuyệt nhưng sâu trong cặp mắt hần lại mang theo sự cầu khẩn van xin.

A! Người kiêu ngạo như Phong Thần Dật cũng có vẻ mặt như vậy sao? Cô đột nhiên cảm thấy buồn cười. Tại sao hần không nói những lời này vào thời điểm bọn họ chia tay chứ? Tại sao lại phải chờ đợi tới bây giờ chứ? Bây giờ mọi thứ đã không thể quay trở về như trước. Sau khi cô kiêu ngạo trở thành người yêu của Ngự Ngạo Thiên thì hần mới nói ra điều này liệu có phải đã quá muộn rồi không?

“Phong Thần Dật, tôi hỏi anh... anh bảo tôi trở lại bên cạnh anh để làm gì? Còn muốn tôi tiếp tục xem anh cùng người phụ nữ khác lên giường sao? Còn muốn tiếp tục làm tổn thương tôi sao? Anh biết tôi muốn những gì mà. Tôi muốn một người đàn ông chỉ yêu tôi, một người đàn ông chỉ thuộc về tôi nhưng anh lại là một người đàn ông tồi tệ!”

Mượn cớ, tất cả đều là mượn cớ. Lạc Dao Dao muốn tìm một lý do hợp lý để trốn tránh trách nhiệm. Coi như hiện tại Phong Thần Dật đã toàn tâm toàn ý rồi nhưng cô và hần có thể bên nhau sao?

Tại sao cô không dám nói cho hần biết rằng cô đã trở thành tình nhân của kẻ khác chứ? Bởi vì... cô sợ hần ghét bỏ cô sao? Thật đúng là mỉa mai!

Về đẹp của quá khứ đã hoàn toàn biến mất, sự thuần khiết của quá khứ cũng không còn lại gì, bây giờ cô hoàn toàn không xứng với Phong Thần Dật rồi!

Cô lạnh lùng hắt tay của hần ra, cô bình tĩnh đi về phía hành lang.

Đừng khóc, đừng khóc, hiện tại ngàn vạn lần không thể rơi lệ. Bàn tay nhỏ bé của cô nắm thật chặt, còn mấy bước nữa thôi là có thể rời khỏi hành lang ngột ngạt này...

“Lạc Dao Dao, em thật sự chắc chắn rằng người đàn ông hiện tại chỉ yêu mình em không?”

Phía sau truyền đến tiếng chất vấn lạnh lùng của Phong Thần Dật. Cô không dám quay đầu lại càng không dám trả lời thêm bất cứ vấn đề nào của hắn.

Rốt cuộc Ngự Ngạo Thiên là tuýp đàn ông như thế nào thì chính cô cũng không thể biết, rất có khả năng còn hơn gấp trăm lần Phong Thần Dật. Làm sao cô có thể đảm bảo đây?

Cô cũng không yêu hắn.

Chỉ là... Cô chỉ là tình nhân của hắn mà thôi.

Làm sao cô có thể nhớ có bao nhiêu người phụ nữ bên cạnh người đàn ông này chứ?

Cánh cửa được mở ra, ánh sáng chói mắt của ngọn đèn chiếu đến. Một giây tiếp theo...

Một bạt tai nặng nề giáng xuống. Dao Dao chỉ cảm thấy gương mặt vô cùng đau rát. Khi cô kịp phản ứng thì cô mới nhìn thấy Ly Nặc Đình đứng ở cửa.

“Nặc Đình! Em làm gì vậy?” Phong Thần Dật chạy tới bên cửa.

“Em thấy hết rồi! Em đã nhìn thấy hết những gì hai người đã làm. Lạc Dao Dao, trước đây cô có tư cách gì nói tôi, chẳng phải bây giờ cô với tôi cũng đều giống nhau sao?” Nói xong, Ly Dạ Đình định nâng tay lên cho cô một bạt tai nữa.

Tại thời điểm bạt tai sắp rơi xuống mặt cô, Phong Thần Dật nhanh chóng giữ lại.

Phong Thần Dật dùng tay tát Ly Nặc Đình một cái.

“Thần Dật, anh...” Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phong Thần Dật, Ly Nặc Đình nuốt câu hỏi chất vấn của mình xuống họng, đáy mắt cô ta hàm chứa giọt nước mắt ủy khuất.

Không nghe được cũng không thấy được, Dao Dao chỉ cảm thấy thế giới của mình đã biến thành màu xám trắng. Lúc này cô chỉ muốn nhanh chóng rời đi khỏi cái thế giới huyền ảo này...

Xoay người, cô nhanh chóng chạy ra khỏi nhà hàng. Những giọt nước mắt nhanh chóng chảy dài khắp gò má.

Vì sao mỗi lần muốn buông bỏ Phong Thần Dật thì hắn lại tàn nhẫn xông thẳng vào thế giới của cô rồi làm đảo loạn chúng lên chứ?

Tại sao lại không thể từ bỏ người đàn ông làm tổn thương cô chứ? Mặc dù hiện tại hắn đã có bạn gái nhưng sau khi nghe hắn nói muốn quay lại thì cô vẫn bị mê hoặc. Tại sao lại đau lòng như thế chứ?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Tại thời điểm này Dao Dao có quá nhiều lý do, quá nhiều điều khó hiểu nhưng mà những gì cô muốn hỏi nhất vẫn là...

Nếu như thời gian có thể quay lại liệu bọn họ có thể giữ được những kí ức đẹp đẽ kia...

“Nặc Đình, tốt nhất nên làm rõ mối quan hệ của chúng ta!” Bên trong phòng ăn, Phong Thần Dật lạnh lùng xoay người rời đi.

“Thần Dật...” Nhìn bóng lưng hắn biến mất, nước mắt Ly Nặc Đình nhanh chóng rơi xuống.

Bọn họ từng bị Dao Dao bắt được yêu đương vụng trộm sau lưng nhưng thực chất chỉ là sự tình nguyện từ một phía. Nhưng cô thật sự... thật sự yêu thích Phong Thần Dật, kể cả khi nó chỉ là danh phận bạn gái trên giường thì cô cũng không bận tâm.

“Mọi người đã gặp chị gái của tôi rồi sao?” Ly Nặc Đình trở lại phòng bao dùng cơm, hôm nay cô đến với chị gái của mình. Không ngờ rằng lúc cô vừa rời khỏi nhà vệ sinh thì liền thấy cảnh Phong Thần Dật cùng Lạc Dao Dao ôm hôn.

“Ly tiểu thư, chị gái của cô đã đi tới phòng bao bên cạnh.”

“Phòng bao bên cạnh sao?” Cô lau nước mắt rồi gõ cửa phòng bao bên cạnh: “Chị...”

Khoảnh khắc cửa mở ra chỉ thấy Ly Mỹ Vân cùng Ngự Ngạo Thiên đang trao nhau một nụ hôn ướt át. Cảnh tượng này đối với Ly Nặc Đình như một đòn đả kích vậy.

“Nặc Đình.” Ly Mỹ Vân vội vàng bỏ bàn tay đang ôm Ngự Ngạo Thiên ra: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Em... em...”

Thấy em gái rơi nước mắt, cô mỉm cười bất đắc dĩ nhìn Ngự Ngạo Thiên: “Hôm nay em tìm em gái đi giải sầu nhưng xem ra hiện tại phải an ủi em ấy rồi.”

“Được, cứ làm việc của em đi.”

“Em đi trước đây, Ngao Thiên.”

Sau khi bọn họ rời đi, Ngự Ngao Thiên nhìn đồng hồ. Cô gái nhỏ kia đi vệ sinh nửa giờ rồi sao? Tại sao cô ấy vẫn còn chưa quay về? Nói rồi hắn lấy điện thoại ra gọi: “Alo... Ở đâu?”

“Em... em không thoải mái nên muốn đi ra ngoài một lát. Anh đi về trước đi được không?”

Mặc dù Dao Dao cố gắng hết sức che giấu cảm xúc bản thân nhưng dưới sự quan sát tỉ mỉ sắc bén của Ngự Ngao Thiên cũng có thể nghe thấy rõ âm thanh nức nở của cô: “Ồ đâu?”

“Anh về trước đi...”

“Anh không muốn lặp lại lần thứ ba!” Thanh âm của hắn đột nhiên trở nên âm lãnh, biểu tình âm trầm có chút đáng sợ.

Bất đắc dĩ, Dao Dao đành phải thú nhận: “Nhà hàng bên cạnh hoa viên.”

Nhanh chóng cúp điện thoại, Ngự Ngao Thiên thanh toán rồi đi ra khỏi nhà hàng...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lát Lát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Có muốn cùng tắm hay không?

“Nhị thiếu gia, mời lên xe.” Nhìn thấy Phong Thần Dật, một chiếc xe Rolls-Royce đỗ ở lối vào của nhà hàng Pháp liền chậm rãi tiến đến cửa. Tài xế vội vàng mở cửa sau ra.

Đội Phong Thần Dật lên xe, Lisa ngồi phía sau đưa một túi giấy màu nâu đặt vào tay hắn: “Phong tổng, việc ngài nhờ tra đã xong rồi. Mặt khác bảy người giữ bảy cái thẻ vàng VIP theo thứ tự là bộ trưởng tài chính Giang Tuấn, thượng nghị hạ viện Đường Anh Kiệt, chủ tịch tập đoàn Bảo Lai Hắc Viêm Long, phó thủ tướng Tăng Giai Thụy, chủ tịch Blue Level International Hạ Du cùng với chủ tịch tập đoàn Bắc Sâm kiểm tổng tài Ngự Ngao Thiên. Trong đó Ngự tổng giữ trong tay hai tấm thẻ vàng.”

Nhìn qua tư liệu, Phong Thần Dật hầu như đã từng tiếp xúc qua với mọi người ở đây. Mặc dù không tính là bạn tri kỉ nhưng cũng từng hợp tác làm ăn.

“Ngoại trừ Ngự Ngao Thiên và Hắc Viêm Long ra, cô hãy phái bốn gã trinh thám đi điều tra xem bốn người còn lại có ai đã từng tiếp xúc với Dao Dao không?”

“Vâng, Phong tổng. Nhưng tại sao lại loại trừ Ngự tổng ra vậy?” Loại trừ Hắc Viêm Long thì Lisa còn có thể lý giải nhưng loại trừ cả Ngự tổng thì cô không hiểu rõ lý do lắm.

“Tôi biết khẩu vị của Ngự Ngao Thiên đối với phụ nữ, hắn không có hứng thú với các cô gái nhỏ đâu.”

Mọi người ở trong vòng tròn này đều biết khẩu vị của Ngự Ngao Thiên đối với phụ nữ. Nói chung đó là kiểu người hấp dẫn và trưởng thành trái ngược hoàn toàn với Dao Dao.

“Lái xe đi!”

“Vâng, cậu chủ.” Chiếc xe đang đỗ chậm rãi khởi động.

Phong Thần Dật theo bản năng nhìn về phía cửa sổ xe, kính xe phản chiếu khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai của anh. Tuy nhiên sâu thẳm trong con mắt lại toát lên một nỗi buồn mờ nhạt.

Đột nhiên một bóng hình nhỏ nhắn xuất hiện trong tầm mắt hắn.

“Lão Trương, dừng xe lại!”

Chiếc xe dừng lại bên lề đường.

Lão Trương và Lisa nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu.

“Thiếu gia...”

“Phong tổng...”

Phong Thần Dật si mê nhìn hình bóng lạnh lùng đó. Hắn muốn lập tức lao xuống xe để đưa cô đi mãi mãi! Mãi mãi giầu cô đi! Nhưng mà...

Sau khi sự việc đó xảy ra, dựa vào tính cách của Dao Dao thì nếu hắn càng xuất hiện thì cô lại càng rời xa hắn hơn.

“Lái xe!” Hắn bắt lực khoát tay áo, chiếc xe hoa lẹ chậm rãi rời đi...

Một hình bóng cao lớn xuất hiện trước cái bóng nhỏ bé...

“Anh đã đến rồi...” Dao Dao ngẩng đầu lên rồi nhìn vào mắt hắn.

Ngự Ngạo Thiên lập tức cúi thấp đầu xuống.

“Xin lỗi...”

Sau sự cố vừa rồi, Dao Dao đối với Ngự Ngạo Thiên có một sự áy náy khó giải thích. Mặc dù chỉ là quan hệ tình nhân nhưng vẫn khiến lương tâm cô khó chịu. Một lát nữa nếu như hắn hỏi tới thì chính mình cũng không biết nên nói làm sao. Gặp phải bạn trai cũ sao? Bị cưỡng hôn sao? Hay là... tùy tiện bịa ra một cái lí do nhỉ?

“Đi thôi...”

“Vâng...” Thời điểm cô ngẩng đầu lên lần nữa thì Ngự Ngạo Thiên đã xoay người định rời đi. Hắn... thậm chí không hỏi gì sao?

Trái tim phập phồng lập tức rơi xuống mặt đất, cô thật sự biết ơn về thái độ của Ngự Ngạo Thiên lúc này. Thật không ngờ người đàn ông xấu xa, bướng bỉnh này cũng có lúc thông cảm cho người khác.

“Ồi!”

Đang đi đằng trước thì Ngự Ngạo Thiên bỗng nghe thấy tiếng kinh hô. Hắn theo bản năng quay đầu lại thì thấy cô ngồi thụp xuống đất như một đứa trẻ. Hắn tức thì nở nụ cười: “Trẹo chân sao?”

“Vâng...”

Cô bị trẹo chân từ lúc chạy ra khỏi nhà hàng và đường như cô đã quên mất điều này.

“Còn có thể đi được không?”

“Có thể.” Dao Dao loạng choạng đứng dậy từ mặt đất rồi định đi đến gần phía anh.

“Á!” Bước chân của cô không ổn định nên lại té xuống đất.

“Ha...” Thấy vậy, Ngự Ngạo Thiên thở dài một cái rồi bước tới ôm cô vào lòng như một đứa trẻ.

“Đội đã, em có thể đi, em có thể đi.” Cô cảm thấy khó chịu và run rẩy.

Ngự Ngạo Thiên hơi nhăn mặt lại: “Đừng nhúc nhích!”

“Vậy anh thả em xuống, thả em xuống thì em sẽ không động đậy nữa.”

“Nếu tôi thả em xuống thì em hãy đợi anh ở đây để tôi đi tới bãi đậu xe.”

“Vâng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, cô úy khuất gục đầu xuống thì thầm: “Anh cũng không thể dùng tư thế như vậy để ôm em. Bị nhiều người thấy sẽ... rất xấu hổ.”

Thật vậy, một cô gái mười chín tuổi bị người ta ôm như em bé quả thật có chút mất mặt. Nhưng... cô chỉ cao khoảng một mét năm mươi, gương mặt non nớt cùng với Ngự Ngạo Thiên thân cao một mét chín, khuôn mặt tuần tú khá tương xứng với nhau. Nó tạo nên một bức tranh thoát nhìn vô cùng hài hòa.

“Vậy cũng đúng, dù sao cũng tốt hơn là để em đi bộ.”

Điều này hoàn toàn đúng. Dao Dao không vui cau mày lại, cô thật sự rất sợ bị người khác chứng kiến nên đành phải vùi đầu vào vai Ngự Ngạo Thiên.

“Chị, sao chị không đi?”

Trong bãi đậu xe, Ly Mỹ Vân dùng chân lại nhìn một chiếc xe thể thao vừa mới rời khỏi.

“Chiếc xe kia... hình như là của Ngạo Thiên.”

“Điều đó là bình thường mà.”

“Bên cạnh anh ta... hình như còn có một cô gái.”

“Hả? Ý chị nói là anh rể mang theo...” Ly Nặc Đình vừa nói được một nửa liền đột nhiên phản ứng lại: “Điều này cũng rất bình thường mà. Anh rể ở bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ, điều này cũng không phải chị không biết.”

“Đúng. Ngao Thiên ở bên ngoài có rất nhiều phụ nữ nhưng anh ấy sẽ không đưa bọn họ đến những chỗ công cộng như thế này!” Về điểm này Ly Mỹ Vân vẫn rất tin tưởng Ngự Ngao Thiên.

“Vậy ý của chị là... Nói không chừng là người phụ nữ Mạc Tuyết Đồng kia.”

Vừa nhắc tới Mạc Tuyết Đồng, Ly Mỹ Vân hận đến ngứa cả răng nhưng lần này cô dám khẳng định người phụ nữ kia nhất định không phải Mạc Tuyết Đồng!

Cô lấy điện thoại bấm một dãy số: “Alo? Giúp tôi tra xem dạo này Ngao Thiên cùng cô gái nào thường xuyên lui tới.” Dứt lời, đôi mắt xinh đẹp của cô lóe lên một tia sáng..

Về tới biệt thự, Ngự Ngao Thiên đặt Dao Dao ở phòng khách rồi liền chạy thẳng tới phòng tắm “Bảo bối, em có muốn cùng tắm với anh không?” Khi hần bước vào, hần còn không quên trêu chọc cô một chút.

Câu nói này khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc đỏ lúc trắng.

“Không muốn. Anh đi một mình đi.”

Dứt lời, cô nằm ngửa trên ghế sa lông ngơ ngác nhìn trần nhà...

“Tôi không quan tâm em là ai, bất kể em làm chuyện gì nhưng hãy ngay lập tức! Lập tức! Trở lại bên cạnh tôi!”

“Lập tức! Lập tức! Trở lại bên cạnh tôi.”

Bên tai không ngừng nghe thấy lời nói của Phong Thần Dật, cô phần nộ nắm chặt tay: “Tại sao lại nhớ tới chuyện này chứ?”

Khi ở công viên yên tĩnh, cô đã nói với chính mình quên hết tất cả những điều này rồi. Trên đường trở về có Ngự Ngao Thiên ở bên cô càng không dám nghĩ tới nhưng bây giờ...

Khi đầu óc an tĩnh trở lại, cô không nhận được nghĩ đến Phong Thần Dật.

“Phải nghĩ biện pháp để quên nó đi. Đúng rồi, phải quên nó đi.” Cô ngồi dậy rồi ngồi xỏm trong phòng khách tìm kiếm việc làm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tắm cùng nhau

Trong lúc vô tình cơ thể cô sụt vào một xấp văn kiện trên bàn.

“Đây là... tài liệu của Ngự Ngao Thiên sao? Nguy rồi!” Nhìn đống văn kiện rơi rải rác đầy dưới đất, cô vội vàng dựa theo trình tự thu xếp lại.

“Đây là trang thứ nhất, đây là trang thứ hai, trang thứ ba, trang thứ tư. Trang...” Không đúng! Văn kiện này... là thế nào?

Ánh mắt của cô bị hấp dẫn bởi nội dung trong văn kiện, cô cẩn thận nhìn vào nội dung của văn kiện. Từ trang thứ nhất, trang thứ hai... đến trang cuối cùng, con người của cô dần dần mở to, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến thành trắng bệch.

Nghĩ mình phán đoán sai lầm, cô lại nhanh chóng đọc lại nội dung văn kiện một lần nữa. Không đúng! Còn không đúng!

“Ngự Ngao Thiên! Ngự Ngao Thiên!”

Cô đặt tập văn kiện sang một bên cũng không để ý đến vết thương ở chân liền chạy thật nhanh xông vào phòng tắm rồi mở cửa ra.

“Ồi...” Cô ngã nhào một cái, nửa người đâm vào bên trong bồn tắm.

“Bảo bối, mới vừa rồi chẳng phải em còn không muốn tắm chung với anh sao? Mới vừa quay mặt đi một cái mà em liền xông vào rồi, ngay cả quần áo cũng không thèm cởi. Ấy da, ấy da, thực sự là không kịp đề phòng.” Ngự Ngạo Thiên cười xấu xa bắt lấy một chân của Dao Dao đưa cô từ trong bồn tắm xách ngược lên.

“Phụt!”

Tại thời điểm nổi lên khỏi mặt nước, cô theo bản năng phun ra một ngụm nước từ trong miệng.

Ai biết được rằng ngụm nước đó lại phun đến trước mặt Ngự Ngạo Thiên.

“Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi. Em không cố ý, xin lỗi!”

“Bảo bối, lá gan của em thật sự không nhỏ.” Ngự Ngạo Thiên tối sầm mặt lại bắt lấy mắt cá chân cô rồi đè xuống.

“A...” Đầu cô lại bị chìm xuống nước lần thứ hai.

Bại hoại! Rõ ràng mình đã nói quá nhún nhường rồi tại sao hắn còn muốn như vậy? Cô miễn cưỡng mở mắt trong nước, phản chiếu vào trong mắt cô là hình ảnh người đàn ông cao lớn.

Cô vô thức nhắm mắt lại, cô không an phận đập vào bắp chân của hắn.

Chỉ trong chốc lát, Ngự Ngạo Thiên đưa cô lên mặt nước lần thứ hai: “Bảo bối, chơi vui không?”

“Nó không vui, không vui chút nào. Anh buông em ra! Em thật sự không cố ý đập vào anh.”

“Ồ! Nếu nói như vậy thì anh sẽ tha thứ cho em!” Hắn nở một nụ cười tà rồi quay lại đặt cô về phía đối diện hắn.

“Này, anh...”

Lúc này cả người cô đều ở trong nước hoàn toàn giống như lúc đang đi tắm vậy.

“Không phải em muốn tôi buông tha em sao? Bảo bối... Lần sau tắm nhớ phải cởi quần áo ra nhé, mẹ em không có dặn qua sao? Hay là em có thói quen mặc quần áo khi tắm?” Vừa nói, Ngự Ngạo Thiên vừa nhẹ nhàng cởi từng cúc áo trên người cô.

“Không, em không muốn tắm, em không muốn tắm!” Cô cố gắng hết sức để rời khỏi bồn tắm nhưng cô lại bị người đàn ông giữ lại.

Chỉ chốc lát sau, y phục trên người cô liền bị cởi bỏ. Vì sợ bị hắn nhìn thấy cơ thể mình nên cô đành phải an phận ngâm mình trong nước không dám cử động.

Tên bại hoại này luôn dùng giọng nói nghiêm túc làm mấy chuyện xấu xa!

Liếc trộm Ngự Ngạo Thiên, cô mới phát hiện ra khuôn mặt hắn vô cùng yêu nghiệt. Sợi tóc đen bị nước làm cho rối tung, thỉnh thoảng có một vài giọt nước rơi xuống vô cùng mỹ hoặc. Nửa cơ thể hắn nổi trên mặt nước làm nổi bật khuôn ngực rắn chắc và cơ bụng sáu múi.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cô trông thấy cơ thể Ngự Ngạo Thiên nhưng lại là lần đầu tiên cô dám nhìn thẳng, thậm chí đôi mắt còn mở to, gương mặt có chút ửng đỏ. Cho dù là ngoại hình hay cơ thể của hắn cũng thật sự mê hoặc lòng người. Thật đúng là muốn quấy nhiễu tâm trí người khác mà.

“Bảo bối, qua đây, chúng ta cùng tạo bong bóng.” Ngự Ngạo Thiên cười tà kéo lấy tay cô.

Thân thể cô vội vàng dời về phía sau một chút rồi nói: “Em không muốn... không muốn tạo bong bóng.”

“Ai dà. Em không muốn tắm vôi hoa sen sao? Em đúng là một con mèo nhỏ bần thiêu mà.”

“Em, em có thể tự mình làm được. Anh tắm xong rồi sao? Nếu như tắm xong rồi thì đi ra ngoài trước đi. Được chứ?”

“Anh vừa mới tắm thì em đã nhảy vào. Vậy em xem anh có thể tắm xong được sao?” Nói xong hắn vươn tay nắm lấy cổ tay của cô...

“Anh làm cái gì vậy?”

Hai tay cô đang giữ eo và nửa người nổi lên trên mặt nước. Cô theo bản năng che người lại, hai chân cưỡi ở trên người Ngự Ngạo Thiên.

Cái tư thế này...

“Thả em xuống! Thả em xuống!” Cô bắt an giấy giữa thân thể.

Ngự Ngạo Thiên nở một nụ cười tà rồi chỉ chỉ dưới thân: “Bảo bối, nếu như em lộn xộn ở đây, vạn nhất khiến nó tỉnh lại thì cũng đừng trách anh!”

Á...

Cơ thể cô chợt đông cứng lại, cô cảm thấy có vật gì đó chạm vào phía bên dưới cơ thể của mình.

“Em, em không lộn xộn nữa nhưng... nhưng... anh cũng bảo nó đừng “náo loạn” nữa có được không?”

“Phụt!”

Nhìn dáng vẻ khản trương của cô, Ngự Ngạo Thiên thiếu chút nữa thì bật cười. Cô gái nhỏ này thật sự rất đáng yêu!

“VẬY em nói chuyện với người anh em này đi. Anh không khổng chế nổi nó!”

Bại hoại! Đồ xấu xa!

Để tránh ma sát với “vật kia”, cô đành phải đứng trung bình tấn tựa như ngồi chồm hổm trong nước. Vì một chân cô bị trẹo nên chỉ còn có một chân làm trụ chống đỡ cả cơ thể. Chỉ trong một thời gian ngắn cô liền cảm giác mình không thể chịu nổi nữa. Cô không thể làm gì khác ngoài việc lấy hai tay khoát lên trên vai hấn để chống đỡ cơ thể của chính mình.

Lúc này Ngự Ngạo Thiên lấy ra một ít sữa tắm đổ lên trên người cô. Ngay lập tức trái tim Dao Dao sợ bắn đến cổ họng. Cô hoảng sợ nói: “Không...”

Khóe miệng hấn khẽ cười, bàn tay của hấn liền rời khỏi làn da trắng nõn của cô.

“Hô...” Nội tâm cô thở phào nhẹ nhõm nhưng giây tiếp theo...

Bàn tay hấn lại không an phận bắt đầu di chuyển trên làn da trắng nõn của cô...

“Anh...” Cô mím chặt khóe môi rồi trừng mắt nhìn về mặt đang cười tà của Ngự Ngạo Thiên.

Vì sao hấn luôn làm như vậy? Cô mới vừa thở phào một cái thì lập tức lại khản trương lên, hấn không ngừng khiến bản thân cô sống trong sợ hãi.

Bàn tay của hấn rốt cục rời khỏi làn da trắng nõn ướt át. Hiện tại cô có thể tạm thời thở phào.

Tuy nhiên bàn tay kia dần dần trượt xuống lưng cô.

“Không, em không cần... không cần tắm... ở phía dưới.” Thân thể cô bất an run rẩy, lời nói cũng trở nên lắp ba lắp bắp.

“Ấy da, bảo bối, quả nhiên em là một con mèo nhỏ bẩn thỉu. Xem ra anh phải thay em tắm rửa sạch sẽ mới được.” Hấn vòng tay qua đến thẳng bầu ngực của cô. Đầu ngón tay của hấn không ngừng mân mê và vuốt ve nụ hoa bé nhỏ.

Dao Dao khản trương lắc đầu: “Em có thể tự tắm rửa không? Cầu xin anh hãy để em tự tắm rửa!”

“Làm sao em có thể tự tắm rửa được chứ?” Đôi mắt thâm thúy của hấn tối sầm lại, ngón tay hấn nương theo dòng nước thăm dò.

“À... ừm...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ bừng, đầu cô tựa vào vai hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lát Lát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Sự thể hiện của thiếu nữ thiên tài

Những ngón tay bắt đầu chậm rãi di chuyển đều đặn, mỗi lần chạm giống như hàng ngàn con kiến đang gặm nhấm thân thể hấn, thường làm người ta luống cuống bất an.

Này! Này! Được rồi! Được rồi! đã rất sạch sẽ rồi chứ? Ngón tai kia chốc chốc lại chạm vào điểm nhạy cảm của cơ thể cô, sợ rằng hiểu được ý muốn của cơ thể đến quên hết tất cả, cảm giác rung động nhẹ nhàng, cô nhìn lên đôi mắt của hấn với vẻ cầu khẩn.

Lúc này chỉ có hấn mới biết về mặt đau khổ của cô hư thế nào, một đôi mắt long lanh mang theo sự sợ hãi quỵn rũ của người con gái, gương mặt trắng nõn với hai gò má ửng hồng. Không thể kiểm soát được, hấn liền hôn lên đôi môi cô.

“Ồi.” Vốn định né tránh nhưng tay hấn lại đè chặt sau đầu, và rồi chỉ có thể từ từ tận hưởng nụ hôn ngọt ngào này.

Đầu lưỡi khám phá hàm răng đóng chặt của cô, làm đầu lưỡi nhỏ bé của cô cũng phải cử động, các ngón tay cũng từ từ tăng dần tốc độ khám phá cơ thể cô.

Hai chiếc miệng nhỏ nhắn đồng thời cùng hòa quyện vào nhau, trong chốc lát cô cảm thấy cơ thể mình dần dần dao động, hai tay của cơ thể cũng từ từ thả lỏng.

Nắm đúng cơ hội, hắn rút tay của mình ra.

Hai người họ hòa quyện vào nhau ân ái, chính xác là trên cơ thể nửa tỉnh nửa mê của hắn.

“Ồi!” Đường như đã có phản ứng, hai mắt Dao Dao mở to, cơ thể loạng choạng bất an.

Ngự Ngạo Thiên cười một cách lạnh lùng, ghì chặt ôm sát vào hông cô, khiến cô không cách nào thoát được, chỉ có thể động chạm không ngừng, mới nhận ra con người nguy hiểm của hắn.

“Hu.” Tiếng khóc làm mất đi sự chống cự.

Đang có chiếc hôn nồng nhiệt trên đôi môi cô, Ngự Ngạo Thiên từ từ mở mắt, dùng nụ hôn:

“Khóc cái gì vậy?”

“Anh tại sao có thể như thế, rõ ràng anh nói với em rằng không ức hiếp em... nhưng...”

“Anh cũng đâu có làm gì sai, bảo bối, không phải em tự động ở phía trên sao? Hơn nữa, lại không có nhập vào.”

“Em...” Cảm thấy không thoải mái bên cạnh “anh chàng” mình vừa thân mật, cô nghẹn ngào khóc, lau nước mắt, khẩn cầu nói: “Em không muốn tắm, anh hãy để em đi. Xin anh.”

“Được, đúng lúc, anh cũng tắm xong rồi.” Dứt lời, hắn buông cơ thể cô ra và đi ra khỏi bồn tắm trước tiên.

Hắn... hắn... hắn không phải nói mới vừa tắm sao? Hóa ra hắn đã tắm xong rồi ư? Hắn đúng là tên khôn khiếp.

Ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm sau lưng hắn, cô đã quên quay lại.

Nhìn kia? Cô không thể hỏi về cuốn sách võ thuật: “Vấn đề là không biết bắt đầu hỏi từ đâu”, “không phải vừa rồi tắm ở thời điểm nóng sao? Ha ha ha, ngẫm lại cũng không lên biết. Nước ấm thì làm sao có thể nóng như thế được, mình làm sao vậy? Ngay đến một chút bình thường cũng không có, lời nói bắt đầu trở lên không mạch lạc, nhất định là do bên trong phòng tắm quá nóng, nhất định là thế.”

Lặng im...

Trái tim nhỏ bé của Dao Dao bắt đầu đập liên hồi, hy vọng sự giả ngây thơ của mình có thể có tác dụng thay đổi chủ đề này.

“Nếu đã nói là nóng thì nhanh đi ra đi.”

“A?” Ngự Ngạo thiên lấy lại giọng nói quỷ quái của trước kia, cô có chút sùng sốt, dường như việc thay đổi chủ đề đã thành công rồi?

“Đề anh bế em ra, lại đây.”

“Không, không cần...”

Hắn biết Dao Dao sẽ phản đối, vẫn cương quyết đưa cô từ trong bồn tắm đi ra, quần khăn tắm quanh người cô và từ từ bước ra khỏi phòng tắm.

Có thể cảm nhận được, cô đang run rẩy trong lòng ngực Ngự Ngạo Thiên, rất sợ hắn sẽ trả thù mình vì những chuyện vừa rồi.

Có thể nói rằng, vết sẹo đó chính là “lời khư” của Ngự Ngạo Thiên, nếu như không phải cô phản ứng nhanh, chỉ sợ Ngự Ngạo Thiên tính khí bất thường, tính khí nóng nảy có thể sẽ ra tay rất tàn nhẫn...

Để cô chết chìm trong bồn tắm!

“Được rồi, bảo bối, em đột nhiên phát hiện ra chuyện gì của anh?” Đi tới phòng khách, vừa mới ngồi xuống, Ngự Ngạo Thiên đã liên hỏi.

Cô lúc này mới phản ứng kịp, cảm thấy anh ta đã biết rằng mình tìm hắn ta là có việc gấp? Vậy hắn ta còn cố ý giả ngây giả ngô? “Mau! Mau! Mau mang hộp đồng của em ra đi.” Cô chỉ chỉ vào tài liệu trên bàn.

Ngự Ngạo Thiên đứng dậy cầm lấy: “Rồi sao?”

“Ngự Ngạo Thiên, anh hãy nghe em nói: hộp đồng này anh ngàn lần không thể ký tên.” Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng trở lên nghiêm túc, cô lật từng tờ một ra, lần lượt chỉ vào từng dòng máu chó: “Anh xem, nhìn đây, theo như ý nghĩa của mặt chữ, cho thấy người được lợi mới chính là anh nhưng những lời này cho thấy rõ ràng không ai có thể một câu mà nói hai lời, trên pháp luật mà nói, thực ra bên có lợi chính là đối phương. Đây chính là hộp đồng lừa đảo điển hình. Nếu như anh ký, nó sẽ giết anh!”

Nghe những lời Dao Dao nói xong, Ngự Ngạo Thiên hai tròng mắt thoáng chớp hiện lên một tia sáng. Thứ nhỏ bé này... A! Đúng là không nên chỉ giữ cô ta ở trong nhà!

Ngày hôm sau, văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Bắc Sâm.

Ông Long, hợp đồng này tôi đã kiểm tra kỹ hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì. Thế nhưng ngài có thể chỉ ra chỗ sơ hở, chỉ là quá mức lợi hại pháp luật của đối phương bên kia, tôi không nhận ra nhân viên chủ quản không ngừng giải thích về sai lầm của mình.

Ngồi trên ghế làm việc Long Dao mỉm cười chớp mắt: “Vây ý của anh chính là nói, nhân viên Bắc Sâm của tôi thua kém nhân viên của Áo Mỹ hân?”

“Không, tôi không có ý đó. Long tổng tôi không còn cách nào khác là giải thích quá nhiều ngôn ngữ chuyên môn với ngài nhưng ở lĩnh vực này, đây là chuyện thường gặp, cũng thường hay mắc sai lầm, mong ngài cho tôi một cơ hội.”

“Ha ha, muốn có cơ hội sao? Vây anh hãy đi nói chuyện với Ngự tổng, nếu như Ngự tổng gật đầu, tôi sẽ cho anh cơ hội.”

“Điều này...” Vừa nhắc đến Ngự Ngạo Thiên, người này trong lòng không khỏi rụt rè, người Bắc Sâm có ai không biết Ngự Ngạo Thiên chỉ nói một không hai, tìm hân xin tha lỗi cũng như đi tìm cái chết. “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ tự động gửi đơn thôi việc lên nhân sự.”

“Được, rất tốt, ra ngoài đi. Còn nữa, đóng cửa giúp ta.” Long Diệp cũng không hổ là tên nham hiểm, từ đầu tới cuối đều mỉm cười, thật tình cũng không biết thủ đoạn của hân là muốn hình vạ trạng.

“Alo, Ngạo Thiên.” Giải quyết tên nhân viên kia xong, hân trực tiếp gọi cho Ngự Ngạo Thiên. “Người phụ trách hợp đồng này, tôi đã cho hân nghỉ việc rồi.”

“Được.”

“Còn nữa... sơ hở trong hợp đồng này là ai đã phát hiện ra?” Long Diệp rất có hứng thú với chuyện này, vì sau khi Ngự Ngạo Thiên đã mang hợp đồng tới, hân đã kiểm tra kỹ hai lần cũng không phát hiện ra vấn đề gì, mãi đến lần thứ ba mới phát hiện ra là có vấn đề, cũng không trách người chịu trách nhiệm làm hợp đồng không phát hiện ra vấn đề.

“Lạc Dao Dao đã phát hiện ra.”

“Hả, chính là tiểu nha đầu kia sao, cô ta đúng là hiểu biết rất nhiều, thiếu nữ thiên tài lúc này rốt cục cũng đã thể hiện ra. Đúng rồi, chính là hợp đồng đó?”

“Phát hiện không sai... dù sao, mục đích của tôi cũng không phải là hợp đồng này.” Dứt lời, Ngự Ngạo Thiên cúp máy...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hóa Lạ Lạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Người giết phó thủ tướng

Sáng nay, Triệu Chí Thành chủ tịch tập đoàn Huyền Mỹ cùng tổng giám đốc Long Diệp tập đoàn Bắc Sâm đã thỏa thuận hợp tác thành công, điều này chắc chắn chỉ ra rằng tập đoàn Bắc Sâm lại một lần nữa có sức hút rất lớn trong ngành giải trí. Bởi vậy, các chuyên gia giàu có không thể phân tích nó trong hai năm. Tập đoàn Bắc Sâm sẽ độc quyền duy nhất tại Trung Quốc, hơn nữa sẽ lên như điều gặp gió tạo ra khoảng cách nhất định.

Dao Dao ngồi trước tivi, xem nghi thức lễ ký kết hợp đồng của Long Diệp cùng tập đoàn Huyền Mỹ không khỏi vẻ mặt nghi hoặc: “Ngự Ngạo Thiên không phải đã biết bản hợp đồng kia có vấn đề hay sao? Vì sao hân còn muốn ký kết cùng tập đoàn Huyền Mỹ? Nếu như Huyền Mỹ đã sửa nội dung của bản hợp đồng, thì cũng cho thấy công ty này không có thành tín, hoàn toàn không đáng để hợp tác. Hân... rốt cuộc đang có ý gì sao?”

Nghi lễ hiệp ước tập đoàn Huyền Mỹ...

“Long tổng, mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.” Nghi thức ký kết hợp đồng kết thúc, Trương Chí Thành chủ tịch tập đoàn Huyền Mỹ chào hỏi nồng nhiệt Long Diệp.

“Vâng, hợp tác vui vẻ. Đúng rồi, Ngự tổng của chúng ta thực ra cũng đã tới rồi.” Long Diệp khẽ mỉm cười, ánh mắt hiện lên vẻ gian xảo.

“Ồi? Ngự tổng cũng đã đến? Thế tại sao tôi chưa thấy ngài ấy?”

“À, ngài cũng đã biết ngài ấy từ trước đến nay không bao giờ xuất hiện trong dịp này.”

“Ồi, khiêm tốn, đã khiêm tốn rồi!”

“À, ngài ấy bây giờ cũng đã ở phòng làm việc của ngài rồi, chúng ta đi thôi.”

“Đi”.

Trương Chí Thành đưa Long Diệp đi về hướng văn phòng của mình. Mới vừa đến cửa, nhìn thấy hơn chục người mặc quần áo đen hắt không khỏi sửng sốt: “Ngự tổng mỗi lần xuất hiện đều mang nhiều người như vậy sao?”

“Đúng thế, Trương chủ tịch người cũng biết, người muốn Ngự tổng chết có quá nhiều rồi. Làm sao đi ra ngoài mà có thể không mang theo vài vệ sĩ chứ?”

“Ha ha, Long tổng người đúng là hài hước, Ngự tổng lợi hại như vậy ai dám giết ngài ấy chứ? Phải không? Ha ha.”

Nghe tiếng cười giả dối của Trương Chí Thành, Long Diệp chớp mắt, liền mở cửa văn phòng...

Phóng tầm mắt nhìn vào, tình thế bên trong phòng làm việc càng làm người ta thẩn thẩn.

Ngự Ngạo Thiên trên người mặc bộ đồ màu đen đang ngồi trên ghế làm việc của Trương Chí Thành, hắt đứng sau ba người Hàn Ly Thương, Mạc Tuyết Đồng, Long Kỳ. Xung quanh văn phòng còn mười mấy người áo đen. Có thể nói, mấy người thân tín của hắt hôm nay đều có mặt. Nhưng đích thân người đến đoán chừng bị khí thế kia dọa đến hoảng hồn.

“Ngự... Ngự tổng, Hàn phó tổng, mọi người đều đến sao?” Thời điểm Trương Chí Thành bước vào giống như dưới chân mình bước trên bông.

May mắn được Long Diệp bên cạnh đỡ, nếu không hắt đã quỵ dưới mặt đất rồi. “Chủ tịch Trương, vốn dĩ tuổi của ngài cũng không cần đến người đỡ khi đi chứ? Sao ngày hôm nay... à” Long Diệp nở nụ cười châm chọc.

Hắt lau mồ hôi toát ra từ thái dương: “À, à... chỉ là nhất thời không đứng vững, nhất thời không đứng vững mà thôi.”

“Ồ... là như thế sao? Vậy tôi buông tay ra nhé!”

“Vâng, cảm ơn, cảm ơn.” Trương Chí Thành vừa nói cảm ơn, vừa đưa ánh mắt nhìn về phía Ngự Ngạo Thiên: “Cái bên trong, Ngự tổng... Hy vọng lần này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

“Vui, rất vui chứ.” Ngự Ngạo Thiên hai tay trên bàn làm việc chống cằm, nở nụ cười quỷ quái: “Nếu như không vui, sao tôi lại đích thân tới đây chứ? Chủ yếu là... chủ tịch Trương, người vui thì tốt rồi.”

“Ha ha ha.”

Nhìn về mặt gian trá của Trương Chí Thành, Ngự Ngạo Thiên chớp mắt lạnh lùng, tay khẽ vuốt dưới ghế làm việc cười khẩy: “Nói thật, chủ tịch Trương phòng làm việc của anh thực sự rất thoải mái, tôi ngồi ở vị trí này mà không muốn đứng dậy, anh nói phải làm sao?”

“Ngự, Ngự tổng, người nói đùa với tôi rồi, trong nghề có ai không biết phòng làm việc của Bác Sâm là sang trọng nhất Trung Quốc, văn phòng này của tôi đã là gì, sao anh lại thích vậy?”

“Ày da, đôi khi quen ăn bào ngư rồi, thay đổi ăn rau củ cũng không tội, có phải không?” Ánh mắt lạnh lùng lướt qua đầy gian xảo.

Chỉ thấy, hai người thuộc hạ đưa Trương Chí Thành tiến về phía trước.

“Ngự, Ngự tổng... anh... anh đây là có ý gì?” Trương Chí Thành đột nhiên bị hành động bất ngờ hù dọa, mặt hắt ta hiện lên trắng bạch.

“Có ý gì? Ngự Ngạo Thiên tôi trước nay chỉ thích ăn thực vật, người sáu ta bốn, ta làm sao có thể làm gì? Cho nên, nếu như anh biến mất trên thế giới này, thế chẳng phải Huyền Mỹ chỉ có mình tôi nói sao?”

Nhìn vào nụ cười nham hiểm trên gương mặt của Ngự Ngạo Thiên, thật khó để biết rằng điều hắt nói là thật hay đùa.

Tuy nhiên, bầu không khí ngột ngạt trong phòng khiến Trương Chí Thành có bất kỳ nghi hoặc gì: “Ngự, Ngự tổng nếu như tôi chết, công ty này cũng không thể coi là của ngài được! Dù sao ngài cũng chỉ chiếm bốn mươi phần trăm cổ phần. Hơn nữa, ngài không thể không biết rằng tôi là người của phó thủ tướng Tăng Khải Thụy sao?”

“Thế sao? Ày da, sau lưng anh còn có tiền bối Tăng Khải Thụy giúp đỡ vậy phải làm sao bây giờ?” Ngự Ngạo Thiên giả vờ suy nghĩ bối rối trong chốc lát: “Có thể, nếu như ông ấy biết hợp đồng chúng ta ký là lừa đảo, có phải là đã rõ, tôi... vì sao đã giết ngài?” Nói xong về mặt của hắt thoáng chốc lạnh lùng vô cùng.

Trương Chí Thành chỉ cảm thấy mình sồn tóc gáy, không ngờ Ngự Ngạo Thiên chưa đầy ba mươi tuổi lại có khí chất đáng sợ như vậy. “Người đã biết bản hợp đồng này có vấn đề, vì sao còn muốn ký kết?”

“Vì sao?” Một nụ cười lạnh lùng, hắt chậm rãi đi tới trước mặt Trương Chí Thành, tay chợt nắm lấy tóc của hắt, gương mặt lạnh lùng hướng về phía Trương Chí Thành: “Chỉ vì người là người thân tín của Tăng Khải Thụy!”

Nhìn vào đôi mắt đầy thù hận của hắn, Trương Chí Thanh lập tức hiểu ra điều gì: “Thì ra anh theo dõi phó thủ tướng! Ngự Ngao Thiên mặc dù có ân oán cá nhân, người cũng không cần thiết phải đối phó với tiền bạc! Như vậy rất không chín chắn.”

“Hay, hay, hay, Trương Chí Thành tôi cảm thấy thật sự mình đã đánh giá cao anh, hay.” Hắn hạ tay áo.

Một người áo đen liền đem Trương Chí thành bị đánh hôn mê bắt binh đi.

“Đem cất hắn vào bao tải, mang ra từ cửa sau.” Long Diệp dặn dò mọi thứ.

Đội những người vệ sĩ rời khỏi văn phòng, Hàn Ly Thương tới bên cạnh Ngự Ngao Thiên: “Ngao Thiên, rốt cục đã giải quyết một người rồi, ngại vì sao còn rầu rĩ không vui?”

Mặt không chút biểu cảm nhìn những tòa nhà cao tầng ngoài cửa sổ, hắn cố nở nụ cười miễn cưỡng, đành thở dài: “Tôi mất hai năm chỉ để giải quyết một vấn đề này thôi. Haiz...”

“Ngao Thiên, đừng nóng vội, từ từ rồi sẽ đến.” Mạc Tuyết Đồng vỗ nhẹ vai hắn.

Một bên Long Diệp thấy vậy, vỗ vai hắn: “Đúng vậy, chớ nóng vội, từ từ rồi sẽ đến. Chúng ta còn quá trẻ, coi như chúng ta tiêu hao năng lượng để giết chết lão già Tăng Khả Thụy kia.”

“Thôi, đi thôi.” Dứt lời, mấy người bọn họ cùng nhau rời khỏi tập đoàn Huyền Mỹ...

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Bị đánh

Ban đêm Dao Dao ngồi ngẩn ngơ trước tivi, thậm chí Ngự Ngao Thiên bước vào cũng không phát hiện ra.

“Bảo bối, em như thế là rất nguy hiểm, nếu người bước vào không phải là ta mà là kẻ xấu thì phải làm sao?” Ngự Ngao Thiên mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô, chuẩn bị đưa tay ôm bà vai cô.

Dao Dao theo bản năng tránh được, uốn người một cái, lạnh lùng đứng trước mặt hắn: “Sáng nay trên tin tức có nghi thức ký kết hợp đồng giữa Bác Sâm và Huyền Mỹ.”

“À, sau đó thì sao?” Ngự Ngao Thiên vắt chân vắt chéo, bình tĩnh hỏi.

“Cũng đã xem thời sự buổi chiều, thời sự nói...” Gục đầu xuống: “Chủ tịch Huyền Mỹ Trương Chí Thành nhảy lầu tự sát.”

“Ồ, còn gì nữa không?”

Mí mắt sụp xuống từ từ đưa lên, cô nắm chặt cú đấm nhỏ, phút chốc nghẹn ngào: “Trương Chí Thanh... không phải tự sát đúng không?”

“Anh giết.”

“Ồ” trong ngực dường như có một tảng đá lớn rơi xuống, cô không ngờ Ngự Ngao Thiên có thể bình tĩnh trả lời mình như thế: “Vì sao? Vì sao anh lại muốn làm thế? Lúc đầu em còn hiếu kỳ, anh biết rõ bọn họ đang dùng hợp đồng có vấn đề để lừa gạt anh ký mà anh vẫn còn ký. Có thể nhìn thấy tin tức Trương Chí Thanh là tự sát, em rút cuộc cũng biết anh vì sao anh biết rõ hợp đồng lừa đảo còn ký kết!”

“Ồ, thế em cho rằng anh là vì sao chứ?”

Phản hợp đồng đó ký kết thành công thì anh có bốn mươi phần trăm cổ phần, còn sáu mươi phần trăm nằm trong tay của Trương Chí Thanh. Một khi anh truyền thông tin là hợp đồng lừa đảo ra ngoài, đồng thời đem chuyện Trương Chí Thanh vì sợ tội mà tự sát, giá cổ phiếu của Huyền Mỹ sẽ giảm mạnh. Đến lúc đó anh có thể dùng toàn bộ cổ phần của mình để mua lại Huyền Mỹ với giá thấp, sau đó dùng sẽ ảnh hưởng câu Bác Sâm để đưa gái cổ phiếu lên, chỉ là giết một người, chỉ ít anh cũng kiếm được vài trăm tỷ. Có đúng không?”

Nghe mỗi câu Dao Dao nói đều đúng tâm tư của mình, Ngự Ngao Thiên thực sự không biết lên nói Trương Chí Thành qua ngu ngốc, hay lên nói Dao Dao quá thông minh!

“Thì ra anh cùng phó thủ tướng? Ngự Ngao Thiên mặc dù có ân oán cá nhân, cũng không cần thiết phải cùng đồng tiền đối đầu? Như thế rất nông nổi.”

Đúng, mặc dù hắn có ân oán rất sâu đậm với Phó thủ tướng cũng không cần đến mức phải hủy hoại việc làm ăn của mình, ngay cả Trương Chí Thanh trước khi chết cũng cho rằng Ngự Ngao Thiên vì thù hận mà có thể hy sinh mọi thứ. Thật không ngờ một cô gái nhỏ bé chưa bao giờ bước chân vào

thương mại lại có thể nhìn thấu tất cả.

Ồ! Hần lần này thực sự hy vọng bảo bối nhỏ bé này có thể ngốc nghếch một chút... hoặc là có suy nghĩ giống Trương Chí Thanh thì tốt. “Bảo bối, ngay cả đến em cũng nói anh giết một người cũng có thể kiếm vài trăm tỷ, thật đáng giá, không phải sao?”

“Quá đáng, Ngự Ngao Thiên, tại sao anh lại có suy nghĩ như thế? Anh có hiểu tính mạng là vô giá không? Anh khác gì sinh vật máu lạnh?”

“Bốp” cái tát nặng nề đột nhiên không hề báo trước đánh xuống mặt cô, còn chưa kịp phản ứng, mái tóc dài vô tình bị hất nắm chặt.

Ngự Ngao Thiên từ từ đưa gương mặt nhỏ bé kia về hướng mình, âm thầm nói: “Tiểu bảo bối, mấy ngày nay sở dĩ anh cung chiều em, là vì nghĩ em thông minh, nhưng tốt nhất đừng tỏ ra quá thông minh sẽ nguy hiểm đó.” Nói xong, hất đẩy mạnh cô ra...

Dao Dao thuận thế ngã ngửa trên mặt đất, trên khóe miệng đang chảy vài giọt máu đỏ tươi.

Cô đưa tay xoa má, nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, cơ thể run rẩy. Thời khắc này, cô chỉ nhớ lại...

“Ngự... Ngự Ngao Thiên, em hỏi anh... nếu như, em không nói cho anh biết... hợp đồng kia là lừa đảo, anh còn có cơ hội... giết hẳn sao?”

Đôi mắt trầm xuống, hẳn ta nở nụ cười: “Ày da, được rồi, anh vừa mới nhớ tới, bảo bối em còn có công trong chuyện này nhỉ, nếu như em không nói hợp đồng này có vấn đề, nói không chừng... anh thực sự không tìm được lý do giết hẳn thì sao?”

“Hu hu, hu hu.” Giọt nước mắt không ngừng rơi xuống hai gò má, cô không ngờ lòng tốt của mình trong chốc lát lại hại chết người! Cố gắng đứng dậy khỏi mặt đất, cô “hu hu...” òa khóc, khập khiễng bước ra khỏi biệt thự.

Cô vừa bước chân dời đi, sự lạnh lùng trên gương mặt Ngự Ngao Thiên bỗng dung biến mất, hẳn ta thở dài, gương mặt lạnh lùng nhìn lên nóc nhà.

Hắn ta thực sự không biết có nên nói những lời như thế để đã kích Dao Dao.

Có thể đối với một cô gái mười chín tuổi phải đối mặt với sự đã kích này là thực sự khó khăn. Thế nhưng, ông trời lại cho cô quá sớm cái trí thông minh để đối mặt với tất cả. Nếu như có thể đơn giản nhìn cách đối nhân xử thế của mọi người trên thế giới, sớm muộn cũng có một ngày... cô sẽ bị cái xã hội này giết chết! “Tiểu bảo bối, hãy từ từ chấp nhận cái xã hội khốc liệt này đi...”

Một lát sau, hẳn chậm rãi lấy điện thoại ra: “Mỹ Vân, đang ở đâu?”

“Sao vậy? Ngao Thiên, giọng anh có vẻ như... không được tốt, tâm trạng không vui sao?”

“Tôi hỏi anh đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Chờ anh.” Nói xong, đập máy, hẳn dương tay rời đi...

“Đa đa đa, đa đa.” Bên đường phố vắng vẻ, có một chiếc xe có phòng ở cao cấp mở nhạc nghe tiếng nhạc đến nhói tai. Nam nhân tuần tú tay cầm ly rượu hạ xuống, ngồi cạnh là hai người phụ nữ gọi cảm đang rúc trong lồng ngực của hẳn.

“Tiểu Phong, anh đừng mãi chỉ đắm mình trong rượu, như thế rất buồn rầu.” Một người con gái bên cạnh cầm lấy ly rượu trong tay hẳn, ngón tay không an phận còn xoa ngực hẳn.

“Chính là, tôi nói Thần Dật, nhà đẹp người đẹp, còn có người anh em tốt là anh, một mình thương thức thật không có ý nghĩa.” Một nam nhân đẹp trai ngồi bên kia đã mở miệng, da hẳn ngăm đen, khuôn mặt cũng ra thanh tú, bộ tóc ngắn đồ hoe trông hết sức buồn cười.

Phong Thần Dật lời nói vẫn như trước, tay cầm ly rượu lên uống một hơi hết sạch.

“Tiểu Phong...” Cô gái bên cạnh vừa mở lời, nhìn đôi mắt lóe lên của Phong Thần Dật lạnh thấu xương, cô lập tức im lặng.

“Thần Dật, từ hôm qua người đã không thoải mái, rốt cuộc là thế nào?” Người con trai tóc đỏ xoa tay, làm hai cô gái bên cạnh Phong Thần Dật chỉ biết ngoan ngoãn dời đi khỏi chiếc xe.

“Không có gì.” Hẳn nói ra ba từ lạnh lùng.

“Tôi thôi... nhàm chán.” Thanh niên tóc đỏ đành cúi đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Lúc này, cách đó không xa, một cô gái khập khiễng nước mắt long lanh đi hướng về phía xe hẳn: “Ồ, đáng đáp thật là đáng yêu, đáng tiếc lại là một người quê.”

“Từ Hiên, cậu đang nói ai thế?”

“À, anh tự nhìn đi.” Âu Dương Từ chỉ về hướng cửa sổ.

Phong Thần Dật vô thức ngẩng đầu lên nhìn về cửa sổ: “Dao Dao!”

“Ồ, anh quen cô gái đó hả?”

Ánh mắt sâu thẳm biến đổi, hân hạnh lạnh như băng rồi cuộc cũng nở một nụ cười: “Tử Hiền, giúp tôi một việc!”

“Bỏ ra, anh là ai, bỏ tôi ra.” Dao Dao bị Âu Dương Tử kéo mạnh lên xe, vừa bị kéo vào xe, nhìn thấy Phong Thần Dật ngồi trong xe: “Là anh sai người tóc đỏ bắt tôi vào đây sao?”

“Thần Dật, tôi ở cửa đợi anh.”

“Được, cảm ơn, Tử Hiền.”

Lúc này điều gì cần hỏi cũng không nên hỏi, nghe cuộc nói chuyện của bọn họ cũng biết là Phong Thần Dật làm, vừa rồi cô còn tưởng lại gặp lưu manh cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Sự xấu hổ của phong thần dật

Đội Âu Dương Tử Hiền xuống xe, Phong Thần Dật đứng từ cửa sổ nhìn Dao Dao, nở một nụ cười: “Dao Dao yêu quý, sao tối rồi còn một mình đi bộ trên đường thế, có rất nhiều nguy hiểm. Sao thế? Vừa đi vừa khóc, chẳng lẽ... hôm qua anh vừa nói xong, chồng chưa cưới của em có thể không yêu em bằng anh, cuối cùng anh ta đã chứng minh cho em thấy rồi sao?”

Không phải như thế sao? Phong Thần Dật không lên nói ra những lời chua chát làm tổn thương mình chứ: “Anh nói xong chưa? Nói xong rồi thì tôi xuống xe đây.”

“Lại đây.”

Lại là một cách gọi ra lệnh không cho người khác từ chối, Ngự Ngạo Thiên là như thế, Phong Thần Dật cũng như thế, cô thực sự đã chịu đựng đủ rồi! Quay người, cô vừa muốn tự tay mở cửa xe.

“Em không nghe thấy anh gọi em lại đây sao?” Lời nói lạnh lùng buông ra, Phong Thần Dật bước nhanh về phía trước, một tay kéo cô ngã xuống ghế.

“A.” Mồ hôi lạnh toát ra từ hai thái dương chảy xuống, cô đau đớn ôm mắt cá chân.

Phong Thần Dật lúc này mới phát hiện là mình đã không đúng: “Trẹo chân hả?”

“Không cần anh quan tâm!”

“Trẹo chân lúc nào?” Hân hân trưng ngồi trước mặt cô, tay nâng chân cô định xem xét.

“Tôi nói rồi, không cần anh quan tâm!”

“Lạc Dao...” Sự tức giận lên tới đỉnh điểm cố gắng kìm xuống, Phong Thần Dật đành nhủ mày, cẩn thận tháo giày rồi cời tất của cô.

“Anh, anh làm gì vậy?”

“Chân này trật khớp rồi sao?” Hân nhẹ nhàng xoay mắt cá chân cô.

“Á. Đau, đau.”

“Nếu đã đau thì nên ở nhà nghỉ ngơi chứ?” Phong Thần Dật tiện tay kéo cái tủ bên trong phòng, lấy ra một hộp thuốc: “May mà trên xe có chuẩn bị thuốc.” Đưa đến chân cô, ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa thuốc lên chân cô.

Cảnh này, giống như lại trở về mấy năm trước, cô trẹo chân, hân ở bên trách móc cô bất cẩn rồi nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô. Không ngờ nhiều năm trôi qua hân vẫn như thế, hi, “Cảm... cảm ơn!” Đôi mắt buồn hân chứa cảm kích. Cô nhìn chăm chú hân đang cẩn thận bôi thuốc cho mình nở nụ cười nhẹ nhàng.

“Được rồi, lần sau đừng như thế...” Ngẩng mặt lên chớp mắt, sự phản chiếu rõ ràng của năm dấu vân tay trên mặt Dao Dao hiện ra trước mặt Phong Thần Dật, “Hả” trong nháy mắt, biểu hiện của hân vô cùng lạnh lùng: “Vết thương trên mặt em... là hân đã đánh em?”

Trong lòng lo sợ, Dao Dao theo bản năng lấy tay che gò má của mình: “Không có! Cảm ơn... cảm ơn anh đã bôi thuốc cho tôi, tôi... tôi đi trước đây.”

“Lạc Dao Dao!” Bàn tay nắm chặt cánh tay cô: “Nói cho ta biết có phải hấn đánh em hay không?”

“Không phải, không phải, thật sự là không phải.”

“Có lẽ, em nói dối có thể lừa gạt được bất cứ ai, nhưng chúng ta ở cùng nhau thời trung học, thời gian ở cùng nhau gần ba năm, em nghĩ anh có thể tin em sao?” Tay kéo mạnh...

Cô lập tức xà vào vòng tay quen thuộc ấm áp, mới phát hiện ra, hấn dường như mạnh mẽ hơn nhiều, rất nhiều, đáng để dựa dẫm rất nhiều.

Những giọt nước mắt trong lòng không thể kìm chế thêm được đột nhiên trào ra, cô lúc này không còn cách nào khác để chống cự lại cái ôm. Có lẽ bởi vì ở bên cạnh Ngự Ngạo Thiên áp lực quá lớn.

Không thể phủ nhận rằng, trước đây khi cô ký hợp đồng tình yêu, là cô đã sẵn sàng chấp nhận trái tim của Ngự Ngạo Thiên. Dù sao, có thể ngồi được ở vị trí lãnh đạo của một tập đoàn thì cũng không phải là thiện nam tín nữ, đồng thời bây giờ hấn còn có thân phận là ông trùm thương mại, có thể thấy được Ngự Ngạo Thiên có hơn người về thủ đoạn và đầu óc.

Nhưng mà...

Người đàn ông kia quá mức nham hiểm bất định, cô thực sự mệt mỏi để đối mặt. Cô càng thêm không hiểu, tại sao hấn muốn đem thủ đoạn bất chính dùng trên chính đạo. Đương nhiên! Cô không thể nào chấp nhận được, trong chốc lát sự thông minh nhạy bén của mình lại làm hại một người... bị giết!

“Dao Dao.” Nhìn nước mắt rơi trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, anh chậm rãi nói: “Hấn là ai?”

Không thể nói... không thể nói, con đường là do mình chọn, lên tự mình phải đi hết! “Đừng hỏi, được chứ?”

Hấn làm sao có thể không hỏi! Bàn tay lạnh giá đặt lên đôi má bị đánh sưng đỏ của cô, trong ánh mắt chàn đầy đau thương, hấn mới biết rằng, khi nhìn thấy cô bị đau, trái tim của hấn cũng đau như thế!

Bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt cô dừng lại, ngón tay cái chạm lên đôi môi đỏ, đôi mắt say đắm rũ xuống, gương mặt thanh tú dần dần hướng lại gần cô.

“Thích, thích.” Trái tim nguội lạnh bỗng đập rộn ràng, cảm giác này giống như họ đã từng yêu nhau, cô kìm lòng được liền nhắm nghiền hai mắt lại, đón nhận nụ hôn say đắm của hấn.

“Tiểu bảo bối, mấy ngày nay sở dĩ ta cưng chiều em, là vì nghĩ em thông minh. Nhưng tốt nhất đừng tỏ ra quá thông minh sẽ làm hại chính mình, quên mất thân phận của mình!”

“Đừng quên thân phận của mình!”

Những lời nói của Ngự Ngạo Thiên như lời nguyên lại ủa về... bên tai, khi đôi môi của hai người gần kề, Dao Dao mở to hai mắt, theo bản năng đẩy anh ra.

Trong nháy mắt không gian bên trong phòng xe dừng lại, thoáng chốc sự dịu dàng trong ánh mắt của Phong Thần Dật bị ánh sáng sắc bén lấy đi: “Em vẫn còn nhớ tới hấn!”

Trước mặt Phong Thần Dật, cô giống như một đứa trẻ ngây thơ, mỗi ánh mắt, mỗi hành động, hấn đều có thể hiểu hết tất cả nguyên do. Cô thật sự không biết lên trả lời hấn như thế nào.

Đối với Ngự Ngạo Thiên rõ ràng là không thích người yêu của mình phản bội hay có bất kỳ mối quan hệ nào khác. Nếu như không có hấn, Dao Dao cũng không sống được đến bây giờ, nếu như không có hấn ta, sau cuộc đấu giá đó bản thân cô đã thêm dờ bẩn, và nếu như không có hấn... tại quầy rượu kia, thì cô lại tiếp tục rơi vào kết cục gì thì sao?

“Tôi... không được phản bội anh ta.” Ánh mắt rũ xuống, cô không muốn để Phong Thần Dật thấy được sự áy náy trong ánh mắt mình, sao vậy, đây là thế nào, cô cảm thấy có lỗi với Phong Thần Dật, rốt cuộc đây là thế nào?

“Dao Dao, nói cho anh biết, em thích bị hấn đối xử như thế, phải không?”

Ngẩng đầu lên, lúc này gương mặt quen thuộc trước mắt kia trở lên xa lạ và tối tăm, một nỗi sợ hãi cuốn quanh cơ thể cô.

“Không nói lời nào có nghĩa là thừa nhận sao? Nếu nói như thế...” Nhếch miệng lên như một tảng đá đóng băng, ánh đèn chiếu rọi mờ ảo giống như nụ cười ma quỷ khiến người ta vô cùng sợ hãi.

“Không... không... không muốn!”

Không gian chật hẹp, trên mặt đất rải rác vài bộ quần áo lộn xộn, trên ghế sofa, cô gái bị cà vạt trói chặt hai tay, cơ thể trắng ngần không ngừng gãy gục, vùng vẫy, nhưng có vẻ như yếu ớt bất lực.

Đầu của hấn ghé vào trước ngực cô, đôi môi ghé sát “nhũ hồng”, các ngón tay đang tự ý trêu đùa “nhũ hồng” bên kia.

“Đừng... Phong Thần Dật, anh buông tôi ra, buông tôi ra đi!” Gương mặt trắng như tuyết không biết là vì tức giận hay vì xấu hổ, dần dần ửng hồng rất đáng yêu.

Hắn không để ý tới sự tức giận của cô, đầu lưỡi dần dần bắt đầu lướt qua “nhũ hồng”, mỗi lần giống như mang theo luồng điện, làm cơ thể cô run rẩy.

“Đừng...” Cảm giác khô sở khiến khuôn mặt cô vắn vẹo.

Nằm gọn trong lòng hắn!

Hôm qua cô đã nằm gọn trong lòng của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Tình cảm rạn nứt

Phong Thần Dật ngẩng đầu cười lạnh lùng: “Hắn ta bình thường cũng đùa giỡn em như thế này sao? Dem thân thể nhạy cảm của em ra chăm sóc đây bao, chỉ mới như thế này, mà cơ thể em đã phản ứng rồi, đúng thật là đáng chết! “Mau sơn tối sầm lại, khe cắn xuống nhũ hoa.”

“Này!” Dao Dao bắt đầu đau đớn nhíu mày, đôi môi mím chặt vào.

“Rất đau! À, một lát nữa em sẽ thấy đau hơn!” Ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo hướng xuống phía dưới, cái bóng nhũ hoa phản ánh sự trêu đùa sâu sắc cảm giác của anh: “Thật đẹp. Người con gái trước mặt tôi dĩ nhiên là khó có thể nhìn thấy trên thế gian, người đàn ông kia thật đúng là may mắn, rốt cuộc lại trở thành người đầu tiên chiếm hữu con người em!” Không kìm chế được hắn nắm tay, nổi gân trên chân “thình thịch” nhúc nhích.

Thời gian họ ở cùng năm cũng chưa từng có bất kỳ hành động nào vượt quá giới hạn, hiện giờ...

Lại bị người đàn ông khác chiếm đoạt đầu tiên? Thật đúng là làm người ta tức giận! Nghĩ tới đây, hắn cương quyết tách hai chân khép chặt của cô ra.

“Đừng, đừng ngay lại, đừng lại! Phong Thần Dật!”

Sớm đã không nghe thấy tiếng của cô, bây giờ, thế giới của hắn chỉ còn có hận thù. Đầu hơi cúi xuống, đầu lưỡi khám phá khe hở kia.

“A... a...” Không kìm chế được khoe miệng phát ra một âm thanh không mấy dịu dàng, khiến cô xấu hổ nhắm nghiền hai mắt lại, nước mắt trong khoe mắt từ từ trào ra.

“Anh ta bình thường thân mật với em như thế nào?”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Cô thật muốn bịt hai tai của mình lại, từng câu của Phong Thần Dật giống như vết dao cắm vào tim cô, đau đớn tột cùng.

“Không muốn nhắc tới hắn sao? Cảm thấy có lỗi với hắn sao?” Anh đang chờ đợi đáp án, thậm chí khát vọng cô nói một câu “không”, nhưng trong một thời gian dài...

Cô không nói được lời nào, chỉ im lặng chảy nước mắt.

Hai đôi mắt kiêu ngạo kia trầm xuống. Đầu lưỡi trượt xuống khe hở từng bước thăm dò sâu bên trong, chỉ chốc lát liền tiết ra thứ ngọt ngào.

“Ư... ư...” Một cảm xúc tê dại cuốn tới, cô khép chặt môi không kiềm chế được phát ra một âm thanh tuyệt vời.

“À. Ngay cả phía dưới cũng nhạy cảm như vậy. Dao Dao, không cần kiềm chế, hãy để anh lắng nghe em, cho anh biết những gì em đang có bây giờ... có bao nhiêu...!” Phong Thần Dật chậm chọc nói ra khoe môi, ngón tay đặt vị trí đầu lưỡi, ngón tay thô bạo không ngừng kích thích thăm dò nơi nhũ hoa của cô.

“A! Dừng tay. Á.” Cảm giác từng cơn đau đớn kéo đến, cô giãy giụa bất an muốn thoát khỏi anh.

“Cho dù là đau thì thân thể em cũng có thể cho tôi phản ứng tốt nhất, Dao Dao, em đúng là thích sự đối đãi thô bạo, phải không?”

Đù rồi! Đù rồi! Mọi thứ đều chấm dứt rồi! Kết thúc nhanh lên! Hy vọng đây chỉ là một giấc mơ...

“Hừ, không khác biệt lắm, có thể đi đến tiết mục cuối cùng. “Nói, Phong Thần Dật đưa hai chân cô lên vai, chậm rãi ân ái cô.

“Phong... dừng! Không, dừng!” Trái tim “thịch, thịch, thịch, đập lên dồn dập, cô cảm nhận được rõ ràng sự lòng nhiệt của hắn nơi “cô bé” của chính

mình.

“Thời điểm lần đầu tiên trên người em, em có cảm giác gì? Cũng giống như bây giờ sao? Toàn thân đều run rẩy mãnh liệt như vậy?”

“Phong Thần Dật... anh thật khôn nặn.”

“Hử? Em nói cái gì?” Anh dừng mọi động tác, cười lạnh nhìn cô.

Hai mắt giàn giụa nước chống lại khuôn mặt đáng sợ của hắn, cô thì thầm “Phong Thần Dật, anh là một thằng khôn! Tôi hận anh! Tôi hận anh! Thả tôi ra... lập tức để tôi đi!”

“Dao Dao yêu dấu, em lại nói gì vậy? Anh làm sao có thể bỏ em ra? Anh muốn em... vĩnh viễn phải nhớ tới anh! Dù cho suy nghĩ của em không nhớ anh, nhưng thân thể cũng phải nhớ tới anh!” Dứt lời, anh ườn người về phía trước, “cậu bé” phóng ra một tia...

Dao Dao khuôn mặt căng thẳng trắng bệch, cùng lúc đó, máu đỏ tươi theo khoe miệng cô chậm rãi chảy xuống...

Thấy cảnh này, khuôn mặt Phong Thần Dật đông cứng lại “Dao Dao! Dao Dao!” Dừng tất cả mọi hoạt động, chấm dứt mọi thứ, nhanh chóng giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Mở miệng, mở miệng ra cho anh!”

Nhìn vẻ mặt đầy khăn chườm của hắn, sự xa lạ trong mắt cô dần thay đổi về quá khứ.

Nếu như hôm nay Phong Thần Dật không ngừng lại, cô đã cắn lưỡi xong rồi. Không ngờ, hắn thực sự dừng lại.

Ha ha, thật là kỳ lạ... cảm giác này thật kỳ quái. Rõ ràng vừa rồi còn cắn hận hắn như thế nhưng hắn dừng lại rồi, sự cắn hận lập tức biến mất.

Giống như bắt được tại chỗ hắn lên giường cùng người con gái khác, hận đến muốn chết, có thể vừa nhìn thấy trước mặt, không kìm chế được trái tim đang dồn dập kia.

“Ôi.” Hy vọng biết bao thời gian có thể quay lại, mặc dù quay lại trước thời gian ký hợp đồng tình nhân với Ngự Ngạo Thiên cũng tốt. Ít nhất, cô cũng không phải mang theo gánh nặng mắc nợ với Ngự Ngạo Thiên, cũng không phải chịu thân phận là tình nhân của Ngự Ngạo Thiên khi đối mặt với hắn.

“Thả tôi đi đi, được không? Thần Dật.” Đôi môi hé mở.

Giọt nước mắt xen lẫn với máu nhỏ giọt trên mu bàn tay giữ khuôn mặt nhỏ bé tiêu tụy như nở ra một bông hoa quỳnh rũ, trông rất rõ ràng.

“A.” Cho dù cô chọn tự mình hại mình cũng không muốn hòa hợp với anh sao? Thật đúng là mỉa mai làm sao! Phong Thần Dật tự cười chế diễu, nhanh chóng tháo cả vật đang buộc trên tay cô.

Được thả ra trong nháy mắt Dao Dao vội vàng tự mặc lại quần áo của mình, cũng không quay đầu lại nhanh chóng bước về cửa xe.

Đúng lúc này... “Dao Dao, anh hỏi em lần cuối, có tình nguyện quay lại bên anh!” Phong Thần Dật yếu ớt mở miệng.

Lặng lẽ, không khí trong xe lại một lần nữa đóng băng.

Bây giờ cô thực sự sợ nghe câu hỏi này, sợ bản thân mình sẽ liều lĩnh nói... đồng ý!

Kiên nhẫn! Kiên nhẫn!

Vẫn là câu nói kia, con đường là tự mình chọn, cho dù có ngã quỵ cũng phải đi hết! “Xin lỗi, tôi... không làm được.” Bỏ lại những lời này, cô cũng không quay đầu lại đi xuống xe.

“Chết tiệt!” Phong Thần Dật dậm mạnh vào cửa sổ, hắn không ngờ cô đối với hắn ta lại cố chấp như vậy, thậm chí khi trả lời câu hỏi này đến quay đầu cô cũng không làm được.

Thật nhanh chạy xuống xe...

“Thần Dật... tình huống này là sao?” Âu Dương Tử Hiên gương mặt bối rối đứng chờ ngoài cửa.

Mặc kệ câu hỏi của Âu Dương là gì, Phong Thần Dật tìm kiếm nơi một điểm sáng dưới đêm tối. Cuối cùng, cách đó không xa, ánh sáng lại một lần nữa đập vào tầm nhìn của hắn... “Lạc Dao Dao!”

Âm thanh quen thuộc đã trở lại... tại bầu trời đêm đen, người đã khóc thành những giọt nước mắt Dao Dao rơi ra tại chỗ.

Tuy nhiên ngay lúc này...

"Kể từ giờ trở đi... tôi Phong Thần Dật nếu như khi nhìn thấy em khóc, tôi sẽ làm em khóc to hơn, người khác ức hiếp em, tôi sẽ đứng lên và bắt nạt em đầu tiên, nếu em hạnh phúc, tôi sẽ làm em không hạnh phúc, nếu em không hạnh phúc, tôi sẽ làm em bất hạnh hơn, mãi mãi và mãi mãi, trở thành người đàn ông xấu xa trong giấc mơ của em! Cho dù không có được tình yêu của em thì... hãy gọi tôi là người em hận nhất trong cuộc sống của em đi!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Tình Nha Đầu Hỏa Lạt Lạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.